

Giới thiệu Nhật Ký Thầm Mến Nam Thần

Chuyển ngữ: Bún

Bìa: Ốc @ hội hiền lười

Số chương: 58 chương chính văn + 2 chương ngoại truyện

Thể loại: Hiện đại, ngoại trừ đường cùng ngọt ngọt, thì không có gì cả.

Em phải làm thế nào nếu có một ngày trong trái tim em có hình bóng của anh và anh cũng rung động vì em?

Thế mà vào một ngày nọ bỗng nhiên nam thần Dung Tự đã hỏi Lý Nhị Cần: “Bây giờ anh có một vị trí trống, em có muốn lấp nó không?”

“Vị trí trống gì?”

“Bạn gái.”

Tất cả tuổi trẻ cuồng nhiệt(1) của em, cũng chính là thích anh.

(1) Young For You (2015): Một bộ phim do Trần Nghiê Hy đóng vai nữ chính. Bộ phim này nói về Khâu Tử Anh – một cô gái luôn theo đuổi và trông đợi vào tình yêu đích thực

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thầm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mới gặp gỡ

Editor: Bún.

Nếu như tình cảm không được đáp lại, thì có thể duy trì được bao lâu? Một năm? Một tháng? Một tuần?

Cũng không thể là một ngày rồi.

Lý Nhị Cần bắt đầu viết chữ trên bản bút ký, Dung Tự, Dung Tự cho đến khi trên mặt tràn ngập chữ, phá lệ chói mắt.

Đâu phải là một tháng, càng không phải là một ngày. Thầm mến đáng sợ đã kéo dài suốt một năm, nhưng ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng chưa từng nói với người ta. Thật sự là rất đáng buồn mà.

Trên bàn là bản bút ký vàng nhạt, ngoài cửa sổ là lá cây xanh biếc, ngoại trừ lá cây còn có một ít ánh sáng mặt trời. Lý Nhị Cần ngồi gần cửa sổ, thoải mái đến mức muốn ngủ thiếp đi.

Nhưng đơn giản không còn là muốn ngủ nữa, mà thực sự đã ngủ rồi. Tay chống cằm của cô chậm rãi trượt về phía cạnh bàn, thuận tiện kéo theo bản bút ký bên cạnh.

Bịch, rơi xuống đất.

Lý Nhị Cần mơ mơ màng màng nhưng vẫn đang lim dim, không thể làm gì khác hơn là vươn tay nhặt bản bút ký lên, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn.

Một trận gió khẽ thoảng qua, khẽ lay động vài trang sách, cuốn theo mùi thơm ngát nhàn nhạt, còn có bí mật nho nhỏ.

Có một nam sinh vốn muốn đi lại dừng lại, sau đó nheo nheo mắt.

Nếu như anh thích em, em cũng thích anh thì sao đây?

Dung Tự nấp mấy cánh môi nhạt màu, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Lý Nhị Cần, chống cằm yên lặng quan sát. Tầm mắt chuyển qua bài thi bị Lý Nhị Cần ném sang bên cạnh, có chút buồn cười nâng khóe miệng.

[59.]

Thật sự là điểm số tốt.

Lúc Lý Nhị Cần tỉnh lại, thiếu chút nữa mới không cắn rơi đầu lưỡi của mình, kinh ngạc nhìn Dung Tự đang sửa bài thi giúp cô, nửa ngày cũng không có cách nào tỉnh táo.

Nào ngờ Dung Tự lại chú ý tới tầm mắt của cô trước, nghiêng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt từ trước đến nay mang theo bình thản không gọn sóng lại mang theo chút vui vẻ: **“Còn kịp cứu vớt.”**

Lý Nhị Cần cũng không hiểu anh đang nói chuyện gì.

Dung Tự dùng bút chỉ chỉ bài thi: **“Nếu như có thể cẩn thận một chút, tuyệt đối không phải là điểm số này.”**

Lý Nhị Cần vẫn trừng mắt nhìn anh như cũ.

Vui vẻ của Dung Tự truyền tới khóe miệng, trầm trầm bật cười: **“Anh có một vị trí trống, em có muốn lấp nó không?”**

“Vị trí trống gì?”

“Bạn gái.”

Dung Tự là ai.

Dung Tự là sinh viên ưu tú tại buổi lễ khai giảng đứng trên bục diễn giảng kia. Giọng anh vĩnh viễn trầm thấp, nghe âm áp, mang theo mùi thơm mát.

Dung Tự là nam sinh an tĩnh ôn hòa cuối lớp học, có thân hình thon dài cùng gò má hoàn mỹ. Lúc giúp người khác giải bài tập thì ngón tay cầm bút máy nhất định sẽ sạch sẽ, trắng nõn đẹp mắt đến bất khả tư nghị.

Dung Tự là tiêu điểm chủ động trên sân bóng, không kiêu ngạo, không nóng nảy. Ngay cả lúc trái bóng theo độ cong bay vào rổ, cũng hoàn mỹ giống như được dự tính.

Lý Nhị Cần trong lần tập quân sự trước khi nhập học gặp được mùa hè nóng bức khó gặp được nhất, cảm giác mặt trời thiêu đốt trên người khiến người ta không tự chủ được liên tưởng đến miếng cá mực nướng trên vỉ sắt. Trong trại tập quân sự lúc người khác ào ào ngã xuống vì bị cảm nắng, thì Lý Nhị Cần không hợp bầy liền mắc phải cảm mạo. Thần kinh của cô còn thô đến mức, trước lúc được mang đến phòng y tế cũng không biết bản thân bị sốt không phải do khí trời quá nóng bức, mà là do bị sốt cao.

Mà Dung Tự chính là nam sinh nhẹ nhàng khoan khoái mà Lý Nhị Cần gặp được ở phòng y tế trong đợt tập quân sự trước khi nhập học.

15h15, trong không khí là tiếng ve kêu râm ran, âm thanh bước chân đều đặn từ thao trường truyền đến, còn có khẩu hiệu lúc lên lúc xuống. So sánh mà nói, chỉ có một mình Lý Nhị Cần ở phòng y tế có vẻ yên tĩnh đến mức có phần quá đáng.

Hình ảnh đầu tiên Dung Tự nhìn thấy khi theo Bành Tử Ca vào phòng y tế chính là Lý Nhị Cần đang trốn mình trong bóng râm nơi góc phòng, gần người cây kim đang hút ngược trên tay phải.

Tầm mắt Dung Tự tự nhiên theo tầm mắt của Lý Nhị Cần rơi xuống tay phải của cô, mi tâm không nhịn được nhảy lên, mở miệng nhắc nhở: **“Bạn học, hết nước rồi.”**

Trong lúc hỗn loạn, trong thoáng chốc Lý Nhị Cần cảm giác mình nghe được âm thanh trầm thấp âm áp, vì vậy dời tầm mắt từ cánh tay phải sung như bánh bao, men theo âm thanh chậm rãi nâng đầu lên, đối diện với đôi mắt rất đẹp.

Đây là lần đầu tiên Lý Nhị Cần gặp Dung Tự trong cuộc sống dài đằng đẵng.

Trong không khí có mùi nước khử trùng còn có mùi mùa hè, cả đời này Lý Nhị Cần cũng sẽ nhớ rõ.

Cô nhìn thiếu niên thanh tú cao lớn đứng cạnh cửa, mở miệng: **“Tôi biết.”**

“Bao lâu rồi?”

Lý Nhị Cần suy nghĩ một chút: **“Rất lâu rồi.”**

Dung Tự quay đầu đi về hướng vừa mới tới, để lại Bành Tử Ca đang lúng túng đứng tại chỗ, nhìn Lý Nhị Cần ngây ngốc cười cười: **“Cậu bị cảm nắng à?”**

Lúc này Lý Nhị Cần mới phát hiện thì ra bên cạnh Dung Tự còn có người đứng, hít hít lỗ mũi không quá thông thuận, âm thanh ong ong nói: **“Không phải, cảm mạo.”**

“À.” Bành Tử Ca đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, chỉ chỉ cánh tay của cô: **“Cậu không sao chứ?”**

Lý Nhị Cần kỳ quái nhìn cậu ta một cái: **“Đương nhiên là có sao.”**

“...”

Bành Tử Ca bị chặn ngang á khẩu không trả lời được, lúc này, Dung Tự dẫn một nhân viên y tế vào.

Nhân viên y tế gần như là xông thẳng tới bên cạnh Lý Nhị Cần, sau đó tay chân nhanh nhẹn rút kim ra, đổi tay trái.

Lúc cắm kim lần nữa, lòng Lý Nhị Cần căng lên, theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, len lén cắn môi dưới.

Động tác đó vô cùng nhỏ, nhưng vẫn hấp dẫn sự chú ý của Dung Tự.

Anh đột nhiên hỏi: **“Cậu học lớp nào?”**

Đối với nam sinh đột nhiên mở miệng, Lý Nhị Cần ngỡ ngàng, thành công bị dời lúc chú ý: **“Lớp hai.”**

Dung Tự sáng tỏ gật đầu, Bành Tử Ca lại hưng phấn mở miệng trước: **“Chúng tôi cũng vậy!”**

Tập quân sự tách nam sinh cùng nữ sinh ra, đối với nhóm học sinh còn chưa chính thức nhập học mà nói, không thể nghi ngờ là vô cùng tò mò cùng mong đợi đối với bạn khác phái cùng lớp với mình. Không hẹn mà gặp, Bành Tử Ca kích động quan sát Lý Nhị Cần từ trên xuống dưới rất nhiều lần, tổng kết: **“Không tệ.”**

Lý Nhị Cần lại kỳ quái liếc cậu ta một cái.

“Được rồi.” Nhân viên y tế cắm kim xong đứng lên.

Lý Nhị Cần nghe tiếng cúi đầu nhìn kim cắm trên tay trái, phát hiện trong lúc mình không để ý kim đã được cắm xuống, cũng không cảm thấy đau.

Nhân viên y tế vỗ vỗ tay, cau mày chất vấn: **“Đã sưng thành như vậy, không thấy sao? Tại sao không gọi người?”**

“Có gọi.”

Nhân viên y tế bị câu trả lời nhàn nhạt đến gần như lạnh lùng của Lý Nhị Cần làm cho ngẩn người, lại nghe cô nói: **“Gọi nửa ngày không thấy ai trả lời.”**

“Xi!” Bành Tử Ca không nhịn được bật cười, ngay cả Dung Tự cũng là đáng về muốn cười.

Nhân viên y tế liếc Bành Tử Ca một cái: **“Đừng hoạt động mạnh quá, cẩn thận cũng bị dùng kim.”**

“Vâng.” Bành Tử Ca ngoan ngoãn trả lời.

Sau khi nhân viên y tế đi, Dung Tự chọn chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Bành Tử Ca nói: **“Ôi, tớ không sao, cậu đi đi.”**

Dung Tự ngồi cạnh cửa sổ, gió nhẹ lúc có lúc không khẽ thổi khiến tóc anh nhẹ nhàng đung đưa, ánh nắng rải rác từ bóng râm chiếu lên mặt anh. Lý Nhị Cần cảm thấy cả người Dung Tự toát ra vẻ lười biếng, quả nhiên nghe anh nói: **“Tớ muốn lười biếng.”**

Giọng nói của Dung Tự là âm thanh thuộc về người vừa mới vượt qua thời kỳ vỡ giọng của thiếu niên, vẫn có chút thô, nhưng lại vụng về mà có từ tính, có thể dễ dàng đoán được sau khi giọng nói của anh hoàn toàn thoát khỏi vỡ giọng có bao nhiêu mê người.

Lý Nhị Cần không nhịn được cảm thấy âm thanh này thật mê người, không nhịn được nhìn Dung Tự nhiều thêm mấy lần.

Không có người nói chuyện, phòng y tế lại khôi phục về an tĩnh trước đó.

Chỉ là trước đó trọng điểm suy nghĩ của Lý Nhị Cần là cánh tay sưng to như vậy, mình có thể chết hay không linh tinh, chuyển thành nam sinh bên kia có thể cảm thấy mình rất ngốc hay không.

“Này, bạn học.” Bành Tử Ca đột nhiên mở miệng: **“Mình tên là Bành Tử Ca, còn cậu?”**

“Lý Nhị Cần.” Cô trả lời đơn giản, sau đó tầm mắt lại dính trên người Dung Tự.

Mà Dung Tự đang tựa lưng vào ghế ngồi, hưởng thụ mát mẻ gió nhẹ đưa tới, thoải mái híp mắt, gần như lâm vào trạng thái nửa ngủ. Vì vậy hoàn toàn không chú ý tới anh cũng bị coi là đối tượng đang trong cuộc trò chuyện.

Lý Nhị Cần đang đợi, lại nghe Bành Tử Ca trả lời: **“Tên kia là Dung Tự.”**

Lúc bị điểm tên, Dung Tự mới lấy lại tinh thần, không nhịn được quay đầu về phía hai người.

Lý Nhị Cần không kịp thu hồi tầm mắt, bị chìm vào đôi mắt màu hổ phách của Dung Tự, đôi mắt kia còn mang theo mơ màng chưa tỉnh ngủ, nhưng trong đầu cô chợt ùng một tiếng, lập tức nhanh chóng dời tầm mắt.

Sau này, đợi đến lúc Lý Nhị Cần hoàn toàn khỏi ốm, tiếp tục trở về trại tập quân sự, cô phát hiện mình luôn cố ý tìm kiếm bóng dáng cao lớn mà thanh tú đó. Trước đó Lý Nhị Cần hoàn toàn không nói đến chuyện yêu đương, thậm chí ngay cả tình yêu đầu cũng chưa từng trải nghiệm, vẫn không rõ cái gọi là u mê với người khác phái trong thời kỳ thiếu niên trưởng thành. Cô chỉ xếp tình cảm mới bắt đầu phát triển này vào ấn tượng tốt, bởi vì giọng nói của nam sinh tên Dung Tự đó rất êm tai.

Thế nhưng học sinh lớp mười gần 1000 người, biển người mênh mông, người nào cũng bị phơi đen thành anh em, đen đến không thể phân biệt được. Lúc Lý Nhị Cần kiểm tra đến phòng học thứ ba, liền quyết định thuận theo tự nhiên, mặc cho số phận.

Cách đợt tập quân sự kết thúc còn lại một tuần, theo lệ thường các huấn luyện viên bắt đầu loại bỏ tiểu binh chất lượng kém trong đội, giữ lại tiểu binh xuất sắc tiến hành nghi lễ duyệt binh cuối cùng.

Lúc huấn luyện viên đang điểm danh, Lý Nhị Cần run run rẩy rẩy giơ tay phải lên: **“Báo cáo!”**

“Nói!”

“Em xin gia nhập lớp nuôi thả!”

Lý Nhị Cần vừa dứt lời, không khí nghiêm túc của cả lớp trong nháy mắt bị đánh tan, tất cả mọi người ồn ào cười to.

Huấn luyện viên Vương toe toét miệng cười theo một lát, mới nhớ tới trách nhiệm, nâng cổ họng quát một tiếng thật to: **“Đứng nghiêm!”**

“Bịch!” Tiếng bước chân đồng đều, trong chính xác một giây đồng hồ, mọi người phối hợp, cùng đứng thẳng theo tư thế quân đội.

Huấn luyện viên Vương chấp tay sau lưng nhìn sang, hài lòng gật đầu, bắt đầu điểm danh: **“Hàng thứ nhất, số 4, số 5, số 8, bước ra khỏi hàng! Hàng thứ hai, số 2, số 6, số 7, bước ra khỏi hàng! Hàng thứ ba...”**

Lý Nhị Cần mong đợi huấn luyện viên Vương để ý đến mình, nhưng đến lúc huấn luyện viên đọc tới hàng cuối cùng, cũng không có ý tứ muốn bỏ qua cô.

“Những người điểm danh bước ra khỏi hàng, bắt đầu từ ngày mai, cùng bạn của ba lớp khác, còn có huấn luyện viên, tạo thành lớp mới.” Huấn luyện viên Vương vòng quanh đi qua đi lại giữa các hàng, đi tới trước mặt Lý Nhị Cần, thậm chí còn nhìn cô đặc ý cười cười: **“Còn các bạn còn lại, sáng sớm ngày mai đi sớm hơn bình thường một tiếng tới vị trí chỉ định, tiến hành tập huấn. Nghe rõ không?”**

“Nghe rõ!” Mọi người trong lớp cùng trả lời, trong tiếng trả lời rõ ràng lộ ra vẻ không tình nguyện.

“Không nghe rõ, lớn tiếng lên!”

“Nghe rõ!” Tiếng hơi lớn một chút.

“Chưa ăn cơm sao!” Huấn luyện viên lớn tiếng kêu: **“Gộp toàn bộ tiếng của cả lớp, còn không bằng một mình tôi! Lớn tiếng lên, nghe rõ không?”**

“Nghe rõ!” Lần này trả lời đồng đều mà rõ ràng, trời chiều ngã về phía tây, trong thảo trường âm thanh vang lên từng trận từng trận.

Huấn luyện viên Vương hài lòng gật đầu, vòng quanh cả lớp, đi qua đi lại mấy vòng, ra lệnh: **“Mọi người, giải tán! Lý Nhị Cần, ở lại!”**

Sau khi các bạn học hoan hô giải tán, chỉ có Lý Nhị Cần không hiểu gì cả đứng tại chỗ.

Huấn luyện viên Vương đứng trước mặt cô, tháo uy nghiêm ngày thường xuống, cười híp mắt: **“Tức giận?”**

Lý Nhị Cần trầm mặc nhìn anh, không nói gì.

“Huấn luyện viên mời em ăn cơm, đi.”

“Không đi.”

Huấn luyện viên Vương bị hành động của cô chọc cười: **“Haha, nhóc con nhà em vẫn rất bướng bỉnh.”**

Lý Nhị Cần vẫn trầm mặc như cũ nhìn thẳng huấn luyện viên Vương.

Điều này làm cho huấn luyện viên Vương vốn không để trong lòng bỗng hào hứng: **“Em nói cho anh biết một chút đi, tại sao không muốn tham gia duyệt binh? Chuyện này đặt lúc anh còn là tân binh, thời gian tham gia duyệt binh chính là vinh quang! Làm sao em lại không muốn tham gia vậy? Nói một chút lý do đi.”**

“Quá nóng.”

Lý Nhị Cần trả lời ngắn gọn mà có lực, mắt huấn luyện viên Vương choáng váng, trong lúc nhất thời không biết phản bác thế nào.

Đúng lúc này, Lý Nhị Cần nghe được sau lưng mình truyền đến một tiếng: “**Xì!**”

Cô bất mãn quay đầu lại, lại thấy được Bành Tử Ca lần trước đứng phải ở phòng y tế, còn có thiếu niên cao lớn mà thanh tú đó, Dung Tự.

Cả người Bành Tử Ca đen hơn lần gặp trước không biết bao nhiêu lần, cậu ta thất áo khoác dần di phong cách quân sự bên hông, cùi chỏ tay trái tựa lên vai Dung Tự, dáng vẻ như đang xem kịch vui.

Còn Dung Tự tùy tiện khoác áo quân phục lên bờ vai, trên người mặc áo T-shirt thuần trắng, trong tay cầm nước, dáng người cao ngất đứng bên cạnh Bành Tử Ca, trên mặt mang theo vui vẻ như có như không. A. Vẫn trắng như vậy, gần như không có gì khác biệt với lần trước gặp mặt, cho dù hiện tại anh mặc T-shirt thuần trắng, cũng không lộ vẻ đen chút nào.

Lý Nhị Cần ㄟ đến không còn mặt mũi nào, bị phẫn thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Kiêu ngạo

Editor: Búm.

“**Huấn luyện viên, bạn học của em phạm phải lỗi gì mà bị phạt đứng ở đây ạ?**” Bành Tử Ca thấy Lý Nhị Cần đứng cùng huấn luyện viên, bị lực hấp dẫn của hai người hút qua đó, dứt khoát cười đùa cùng nhau đi tới.

“**Em quản rộng như vậy làm gì!**” Huấn luyện viên Vương vung tay lên đuổi cậu ta: “**Đi mau, đừng ở nơi này cản trở.**”

Hiển nhiên Bành Tử Ca muốn cứu Lý Nhị Cần ra khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng, cho nên không nhịn được còn muốn nói thêm gì đó.

Dung Tự ở sau lưng mở miệng: “**Đi, Tử Ca.**”

Bành Tử Ca nghe vậy, len lén cho Lý Nhị Cần một ánh mắt ‘gắng bảo trọng’, đuổi theo bước chân của Dung Tự.

Lý Nhị Cần vẫn mang vẻ mặt không gọn sóng không sợ hãi. Huấn luyện viên Vương đối mặt với Lý Nhị Cần như vậy, cho nên ngoài ý muốn cảm nhận được thất bại đến từ con đường cuộc sống. Giá trị quan của anh nói cho anh biết, không biết tiến thủ là sai lầm. Nhưng trước mặt vị bạn học mang biểu tình đại nghĩa giống như Lăng Nhiên(1), khiến anh sinh ra nghi ngờ, trong giây lát không tìm được lời để dạy dỗ cô.

(1) Lăng Nhiên: sinh năm 1965 ở Bắc Kinh, trong mắt bạn bè, ông rất kỳ lạ, thậm chí còn có chút ‘điên’. Một người xuất thân từ học mỹ thuật, không biết một chữ về nguyên lý xe ô tô, nhưng lại từ chức, ở nhà làm thiết kế xe hơi cách xa thực tế. Cũng từ năm 2000 bắt đầu tham gia triển lãm xe hơi đẳng cấp quốc tế Paris, Frank Fort. Tuy vị trí triển lãm của ông chỉ có 10m vuông, nhưng ngũ tinh hồng kỳ ông tự tay chế tạo vô cùng bắt mắt, khiến lưu học sinh Hoa Kiều Trung Quốc quan sát vô cùng mừng rỡ không dứt, cũng làm cho đông đảo người châu Âu vì dừng khí cùng chấp nhất của nó mà khâm phục. Thiết kế của ông từng được tiên sinh trưởng đại diện của Mercedes trú tại Bắc Kinh tán thưởng.

Huấn luyện viên Vương không nói lời nào, Lý Nhị Cần liền im lặng chờ.

Lát sau, huấn luyện viên Vương nói: “**Mặc dù tập quân sự khổ cực đến chết, nhưng đồng thời cũng có thể rèn luyện phẩm chất ý chí chịu khó khăn, kiên cường cho mấy đứa. Để mấy đứa học được cái gì là có tổ chức có kỷ luật, hơn nữa còn sinh ra cảm giác vinh dự tập thể. Em hiểu không?**”

“**Em hiểu.**”

Huấn luyện viên Vương hài lòng gật đầu: “**Vậy em đồng ý tham gia nghi lễ duyệt binh rồi?**”

Lý Nhị Cần vẫn trả lời ngắn gọn có lực như cũ: “**Không muốn.**”

Mắt huấn luyện viên Vương choáng váng.

“**Báo cáo huấn luyện viên!**” Lý Nhị Cần lớn tiếng trả lời: “**Chúng ta đã tiến hành 13 ngày tập quân sự, 13 ngày kiên trì đã khiến cho em học được cái gọi là chịu khó khăn, cái gì gọi là chịu kiên cường. Chúng ta có thể đồng đều hoàn thành toàn bộ chỉ thị của huấn luyện viên, đây chính là có tổ chức có kỷ luật, cũng là thể hiện cảm giác vinh dự tập thể. Nghi lễ duyệt binh chỉ là nghi lễ, em có quyền lựa chọn tham gia hoặc không tham gia.**”

Huấn luyện viên Vương hoàn toàn choáng váng, miệng mở rộng nửa ngày không biết nên phản bác cô gái nhỏ nhìn như nhu nhược trước mặt như thế nào.

“Bảo cáo huấn luyện viên! Xin hỏi còn có vấn đề gì không?”

Huấn luyện viên Vương á khẩu không trả lời được, bất đắc dĩ phải phát tay một cái: **“Về ăn cơm đi!”**

“Hu~” Lý Nhị Cần thờ phào nhẹ nhõm, từ dáng đứng quân đội vô cùng đúng tiêu chuẩn thư giãn xuống, xoa xoa chân đau nhức, nói một câu: **“Tạm biệt huấn luyện viên.”**

Huấn luyện viên Vương không biết nên làm về mặt gì, chỉ có thể nói: **“Tạm biệt.”**

Lý Nhị Cần học theo Dung Tự cởi áo khoác đồng phục xuống, nhẹ nhàng khoác lên vai, một mình từ từ đi tới phòng ăn. Đi qua chỗ rẽ, y phục trên vai đột nhiên bị người khác kéo.

Cô kinh ngạc quay đầu lại, thấy hai người Bành Từ Ca cùng Dung Tự đang tựa lưng vào góc tường, đều dùng ánh mắt như có điều suy nghĩ, nâng khóe miệng nhìn cô.

Cô không nhận được hỏi: **“Sao thế?”**

“Có cá tính!” Bành Từ Ca giơ cao ngón tay cái: **“Chúng tớ cũng nghe được rồi.”**

Mặt Lý Nhị Cần đỏ lên, theo bản năng nhìn về phía Dung Tự đang đứng bên cạnh. Nhìn vào ánh mắt, nụ cười của Dung Tự, nghe anh nói giọng nói mà cô luôn nhớ nhưng: **“Cậu không chuẩn bị tham gia duyệt binh sao?”**

“Ừ.” Lý Nhị Cần suy nghĩ trong chốc lát: **“Hai cậu tham gia sao?”**

“Chắc chắn rồi!” Bành Từ Ca mang dáng vẻ dương dương tự đắc nói: **“Hai đứa tớ đều được chọn!”**

Lý Nhị Cần không thể hiểu được Bành Từ Ca đang kiêu ngạo cái gì, nhưng vẫn trả lời: **“Vậy tôi cũng tham gia.”**

“Cùng tới phòng ăn không?” Bành Từ Ca hỏi.

Lý Nhị Cần gật đầu: **“Sao các cậu vẫn còn ở đây?”**

“Sợ cậu bị huấn luyện viên bắt nạt!” Bành Từ Ca vẫn mang dáng vẻ không đứng đắn, nói xong liền vội vàng cho Dung Tự một ánh mắt.

Dung Tự làm bộ không nhìn thấy, đi thẳng về phía phòng ăn.

Lý Nhị Cần chọn món ăn xong từ đội ngũ đi ra liền nghe Bành Từ Ca gọi cô, cô tìm men theo giọng nói, rất dễ dàng liền thấy được người đang nâng cánh tay vẫy vẫy.

Lúc cô bụng đói đến gần mới phát hiện, Bành Từ Ca đang ngồi đối diện Dung Tự, mà vị trí bên cạnh Bành Từ Ca để áo khoác của hai người bọn họ. Điều này nói rõ Lý Nhị Cần chỉ có thể lựa chọn chỗ ngồi bên cạnh Dung Tự, nghĩ như vậy, nhịp tim bỗng tăng tốc hẳn lên.

“Mau tới đây! Chỗ này!” Bành Từ Ca lại đứng lên thúc giục.

Lý Nhị Cần yên lặng bụng đói đến bên cạnh Dung Tự ngồi xuống, chẳng biết tại sao lại cảm thấy có chút lo lắng. Lúc cô cầm thìa lên đưa thức ăn vào trong miệng, nghiêm túc suy nghĩ xem rốt cuộc phản ứng của bản thân với anh là vì cái gì. Suy nghĩ một lát, cảm thấy đại khái giống như ở cấp 2 theo đuổi thần tượng vậy, giống như thần tượng mình đang thích vốn ở xa không thể chạm gì đó đột nhiên bây giờ lại xuất hiện ở nơi có thể chạm tay vào, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy hốt hoảng.

Nhưng mà, lúc nào thì Dung Tự đạt tới cấp bậc đầu tình yêu(2)? Lý Nhị Cần cắn cái thìa một lúc cũng không nghĩ ra được đáp án.

(2) Đầu tình yêu (tạm dịch) là một ứng dụng trên điện thoại, cập nhật hình ảnh, video của thần tượng, để fan hiểu được lịch trình hoạt động trong tháng của thần tượng (Bao gồm rất nhiều nhóm nhạc Hàn Quốc cùng Trung Quốc...) – Hình ảnh ở phía dưới.

“Lý Nhị Cần.” Bành Từ Ca nghi ngờ nhìn cô: **“Sao mặt cậu lại đỏ như vậy?”**

“Hả?” Lý Nhị Cần tỉnh táo lại: **“Hơi nóng.”**

“Khí lạnh phòng ăn vừa đủ mà.” Bành Từ Ca ngẩng đầu nhìn máy điều hòa không khí ở chính giữa phía trên cửa ra vào: **“Tớ cảm thấy nhiệt độ rất ổn, thật sự muốn dính ở đây không đi.”**

Dù là Lý Nhị Cần hay là Dung Tự, không ai trong hai người tiếp lời của cậu ta, chỉ ăn ý cúi đầu ăn thức ăn.

Đợi đến lúc mát mẻ trở lại, Lý Nhị Cần đang im lặng phát hiện, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được nhiệt độ ẩm áp, mang theo rung động không thể nói rõ được truyền tới từ cánh tay của Dung Tự.

Cô thừa dịp lúc cúi đầu ăn cơm che giấu vẻ mặt của mình, nhịp tim lại đột nhiên bắt đầu tăng nhanh.

Nhưng dù là vậy, Dung Tự vẫn chú ý tới sự khác lạ của cô: **“Sao thế?”**

“Không...không có gì!”

Dung Tự nhìn trong chốc lát, không nhìn ra đầu mối, đột nhiên hỏi: **“Cậu vốn tên là Lý Nhị Cần sao?”**

Lý Nhị Cần gật đầu.

“Ừ.” Dung Tự không mặn không nhạt trả lời: **“Là cái tên khiến người ta vô cùng dễ nhớ.”**

“Haha haha!” Bành Tử Ca cười lớn chen miệng: **“Tớ cũng trong nháy mắt liền nhớ, nhưng lúc bố mẹ cậu thay cậu đặt tên Lý Nhị Cần, thật sự là không dễ tâm rồi.”**

Lúc này mặt Lý Nhị Cần hoàn toàn đỏ lên: **“Nhị Cần, ý là gấp đôi cần mẫn.”**

Hai người nghe vậy đều ngừng lại một lát, Bành Tử Ca cười haha, ngay cả Dung Tự cũng không ngăn được khoe miệng, khẽ cười một tiếng: **“Là cái tên rất đáng yêu.”**

“Đúng rồi.” Bành Tử Ca giống như nghĩ tới chuyện gì: **“Bảo cậu cùng ăn cơm, là muốn nhờ cậu dò xét tình huống nữ sinh lớp ta.”**

Lý Nhị Cần: **“Cậu muốn biết cái gì?”**

“Nhiều gái đẹp không?”

Lý Nhị Cần: **“...”**

Dung Tự: **“...”**

Bữa tối Lý Nhị Cần vốn ăn không nhiều lắm, bây giờ thấy ăn đã tạm rồi, để thìa xuống, nghiêm túc trả lời: **“Tất cả mọi người đều rất đẹp.”**

Bành Tử Ca: **“Cậu cảm thấy ai xinh đẹp nhất?”**

Lý Nhị Cần lại nghiêm túc suy nghĩ một chút: **“Có một nữ sinh tên là Tô Tử, phơi thể nào cũng không đen, rất đẹp.”**

“Phơi thể nào cũng không đen?” Bành Tử Ca nhắc lại, sau đó chuyển tầm mắt qua người Dung Tự, ý vị thâm trường cười xấu xa.

Dung Tự vẫn không thèm nhìn cậu ta.

“Có điều sao cậu cũng không đen thế kia?” Bành Tử Ca nói với Lý Nhị Cần.

“Cậu đen hơn rất nhiều.” Lý Nhị Cần chân thành trả lời.

Bành Tử Ca: **“...”**

Ăn cơm xong, Lý Nhị Cần trở về phòng ngủ, chào hỏi bạn cùng phòng xong liền chui vào phòng tắm, tắm rửa giặt quần áo. Lúc cô giặt quần áo xong ra ban công phơi, liền nghe được bạn cùng phòng đang thảo luận tin tức nghe được từ đại diện chủ nhiệm lớp, vì vậy cũng vênh tai lắng nghe.

“Ôi, ôi, tớ nghe nói người đứng thứ nhất toàn thành phố lần này ở lớp chúng ta đó!”

“Thật hay giả? Nam hay nữ?”

“Nam, nghe nói còn đoạt được rất nhiều giải thưởng đặc biệt trên cả nước.”

“Oa! Giỏi thế!”

“Nhất định là một tên một sách, cái gì cũng không làm chỉ biết học thôi.”

Lý Nhị Cần lại không tự chủ được liên tưởng đến Dung Tự, lên tiếng cãi lại: **“Cũng có thể là nam sinh rất ưu tú.”**

“Đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi đấy! Nhị Cần!”

Quan điểm ngay lập tức bị bác bỏ, còn bị cười nhạo.

Lý Nhị Cần bĩu môi không phản bác, tiếp tục phơi quần áo.

“Có điều vừa rồi ở siêu thị, tớ thấy một nam sinh vô cùng đẹp trai.” Đề tài câu chuyện của bạn cùng phòng lại chuyển dời lên người một người khác.

“Đẹp bao nhiêu?”

“Rất tuần tú! Rất cao, gầy teo, còn đặc biệt trắng.”

“Đó không phải là Tiểu bạch kiểm sao! Tôi thích nam tính một chút.”

Lý Nhị Cần lại nghĩ tới Dung Tự, lên tiếng: **“Cũng có người vẻ ngoài rất trắng, nhưng không phải là tiểu bạch kiểm.”**

Bạn cùng phòng nhắc tới nhìn thấy bạn nam sinh đẹp trai kia lập tức bày tỏ đồng ý: **“Đúng đúng, người kia tuyệt đối không khiến người khác liên tưởng đến tiểu bạch kiểm.”**

“Thật hay giả? Không biết có phải lớp chúng ta không.”

“Nếu là thật, vậy cũng quá may mắn rồi! Ngày ngày có trai đẹp để ngắm.”

Lý Nhị Cần phơi xong quần áo đi vào phòng ngủ, thầm nói trong lòng, chính là rất may mắn.

Bạn cùng phòng có sáu người, có bốn người bị chọn trúng tham gia nghi lễ duyệt binh. Buổi tối hôm trước vì có người nhắc tới trai đẹp, cho nên tất cả mọi người hàn huyên tới rất khuya rồi mới ngủ.

5h50 ngày hôm sau, đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên.

Chỉ có một người mơ màng lật người, sau đó khó khăn bò dậy, nâng cổ họng gọi các bạn cùng phòng khác: **“Mau dậy đi...”**

Lý Nhị Cần đi theo phía sau mọi người mơ mơ màng màng rồi giương rửa mặt, sau đó ở phòng ăn mua bát nước đậu ướp lạnh, hóp có hóp không ăn, lại nghe được có người gọi mình: **“Lý Nhị Cần!”**

Cô quay đầu lại, là Bành Tử Ca, lần này Dung Tự không ở bên cạnh.

“Cùng nhau ăn nhé?” Bành Tử Ca bụng đói vừa hỏi vừa ngồi xuống.

Lý Nhị Cần lầm bầm: **“Cậu đã ngồi rồi.”**

Bành Tử Ca còn bày dáng vẻ đỉnh đạc, sau đó tự giới thiệu mình với các bạn cùng phòng của Lý Nhị Cần: **“Mình tên Bành Tử Ca, lớp 2.”**

“Là bạn cùng phòng của tôi, cùng lớp.” Lý Nhị Cần giải thích.

“Thật sao!” Bành Tử Ca hăng hái: **“Có thời gian, tôi gọi mấy nam sinh ra, các cậu gọi nữ sinh ra, chúng ta ở thao trường tập hợp làm quen?”**

“Được!” Lập tức có người vui vẻ đáp lại.

Lý Nhị Cần vẫn không lên tiếng, một bát canh đậu rất nhanh thấy đáy, mới từ từ hỏi: **“Hôm nay cậu không đi cùng Dung Tự sao?”**

Khách quan mà nói, Bành Tử Ca trả lời rất nhanh: **“Từ sớm đã bị huấn luyện viên gọi đi, không biết có chuyện gì.”**

Lý Nhị Cần ừ một tiếng, không có sau đó.

Mấy người com nước xong, trên đường đi tới địa điểm tập hợp cố định, còn có người len lén nói bên tai Lý Nhị Cần: **“Bành Tử Ca thật đẹp trai! Chỉ là hơi đen một chút!”**

“Lúc tôi mới quen cậu ta, cậu ta vẫn rất trắng.” Lý Nhị Cần nghiêm túc giải thích cho Bành Tử Ca.

“Mới quen? Cậu biết cậu ấy lâu rồi?”

“Lúc mới bắt đầu tập quân sự, lần tôi bị cảm mạo ở phòng y tế bị hút ngược kim.”

“À...”

Đề tài không có tiếp tục phát triển, Lý Nhị Cần chạy nhanh tới bên cạnh huấn luyện viên đang ngồi cạnh bồn hoa.

Cô vẫn như vậy, không mở miệng trước, yên lặng đứng đó.

Huấn luyện viên Vương cảm thấy đỉnh đầu có bóng râm, quay đầu nhìn thì ra là Lý Nhị Cần, bắt ngờ đứng lên: **“Vẫn tới?”**

Lý Nhị Cần gật đầu.

Tâm tình huấn luyện viên Vương có chút phức tạp, anh theo bản năng cho rằng đường về nhà của học sinh trước mặt này không giống những người

khác, anh nói gì cũng không cảm thấy hứng thú, cuối cùng vỗ vỗ bả vai cô nói: **“Tổ chức cảm thấy kiêu ngạo vì em.”**

Lý Nhị Cần: “...”

Đĩ nhiên, lúc huấn luyện viên Vương ý thức được thời điểm mình vừa nói cái gì, vẻ mặt cũng biến thành mặt tự nhiên như Lý Nhị Cần vậy.

Huấn luyện viên Vương: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngất xỉu

Editor: Búm.

Những ngày tập luyện nghỉ lễ duyệt binh, đơn điệu mà khô khan, thậm chí còn có thể nói là khô không thể tả hết. Nhiệt độ liên tục tăng mà hoàn toàn không có ý tứ muốn hạ xuống, càng lúc càng thêm nóng bức hơn. Giữa lúc Lý Nhị Cần ‘đi đều bước’ hay là ‘nghỉ’ sẽ cảm thấy thật ra thì nhất định mặt đường cùng mấy con ve kia cũng sẽ bị nóng đến chết đi. Bởi vì trong không khí an tĩnh như vậy, chỉ có mặt đường bị nhiệt độ thiêu đốt, cho nên mặt đất hẳn là đáng thương hơn các cô.

Các cô không được phép nói chuyện, cho nên cũng rất yên tĩnh.

Chỉ có âm thanh mạnh mẽ cùng động tác đều đặn vang lên.

Thình thoảng Lý Nhị Cần cũng sẽ cảm thấy hình ảnh này rất trắng lẹ. Nếu như có thể từ trên không trung nhìn xuống dưới, nhất định sẽ là từng miếng từng miếng đậu hũ, đồng loạt biến đổi, di chuyển, giống như máy tính truyền lệnh, thống nhất, không có bất kỳ nhầm lẫn nào.

Nhiệt độ cao trong mấy ngày tập quân sự liên tiếp, khiến Lý Nhị Cần cảm thấy thoải mái nhất chính là tọa đàm lý luận kiến thức tập quân sự vào buổi tối. Mặc dù lý luận gì đó khô khan và nhàm chán, nhưng sân diễn giảng có điều hòa, hơn còn có thể tùy lúc uống nước suối ướp lạnh, còn có chuyện gì thoải mái mới hương thụ không khí máy điều hòa, tùy lúc có thể uống một ngụm nước lạnh sao?

Lý Nhị Cần cảm giác mình không nghĩ ra được rồi.

Không biết là do trường sắp xếp hay là trùng hợp, sau khi Lý Nhị Cần tìm được vị trí ngồi xuống trong sân diễn giảng, phát hiện Bành Tử Ca cùng Dung Tự từ đầu khác đi tới bên này. Dung Tự vẫn cao cao, đẹp trai như vậy, da trắng nõn đến không nhìn ra bất kỳ dấu vết nào cho thấy việc đã từng phơi nắng. Nhưng Lý Nhị Cần cảm thấy nét khiến Dung Tự càng thêm hấp dẫn cô chính là khí chất trên người anh. Lạnh nhạt, thông dong, mang theo vẻ hơi xa cách, khiến Lý Nhị Cần cảm thấy anh đang đứng ở độ cao mà cô không có cách nào chạm đến được.

“Này, Lý Nhị Cần!”

Bành Tử Ca vẫn là người lên tiếng chào hỏi trước, sau đó thì dùng tốc độ nhanh gấp đôi đi tới bên cạnh cô ngồi xuống. Nhưng tất cả lực chú ý của Lý Nhị Cần đều đặt trên người Dung Tự, cho đến lúc anh thông dong ngồi xuống bên cạnh Bành Tử Ca, cô mới nói: **“Thật trùng hợp.”**

Dung Tự nghiêng người cười cười với cô.

Bành Tử Ca nhìn xung quanh quan sát nửa ngày, hỏi: **“Nữ sinh của lớp chúng ta ở chỗ nào?”**

Lý Nhị Cần nhìn theo một chút: **“Trước hàng của tôi, còn có hàng giữa trước mặt.”**

“Ôi. Dung Tự cậu xem, chất lượng nữ sinh lớp ta không tệ.”

Bành Tử Ca nói xong, Lý Nhị Cần nghe được Dung Tự ngồi cạnh Bành Tử Ca nhẹ nhàng ‘Ồ’ một tiếng, cười khề trầm thấp lại ngẩn ngừ, không nghe ra bất cứ cảm tình nào, nhưng Lý Nhị Cần cảm giác mặt mình nóng lên.

Lý Nhị Cần cảm giác bản thân rất muốn trò chuyện với Dung Tự, nhưng không biết nên bắt đầu thế nào, có chút ảo não mẩn mê vật ảo đồng phục. Không ai chú ý tới hành động nhỏ của cô, cho nên không có người nói chuyện. Cô có chút mất hứng nghĩ, rõ ràng bình thường Bành Tử Ca nói nhiều như vậy, tại sao hôm nay lại không nói gì.

Giống như là nghe được oán giận trong lòng cô, Bành Tử Ca đẩy đẩy cánh tay cô: **“Qua hàng này cũng là nam sinh lớp chúng ta, còn có phía sau một chút kia.”**

Lý Nhị Cần quét mắt tượng trưng một vòng, lúc tầm mắt di chuyển qua gò má của Dung Tự không tự chủ được dừng lại ba giây, đưa ra kết luận: **“Ừ.”**

Sau đó có rất nhiều học sinh theo thứ tự đi vào các hàng ngồi xuống, xung quanh có chút ồn ào, trước sau đều có giọng nói riu rít cùng âm thanh cười đùa.

Lý Nhị Cần nhàm chán nắm chai nước suối trong tay.

Lắc qua lắc lại.

Bành Tử Ca lại chọc chọc tay cô: **“Lý Nhị Cần, cậu vẫn không đen chút nào.”**

“Ừ.” Cô không biết nên trả lời như thế nào.

Sau đó cô nghe được Dung Tự nói: **“Trắng hơn một chút.”**

Cô cùng Bành Tử Ca gần như cùng lúc nghiêng đầu nhìn Dung Tự, Dung Tự giống như ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi: **“Tớ cảm thấy hình như Lý Nhị Cần trắng hơn một chút.”**

“Do...do ánh đèn thôi.” Chẳng biết tại sao cô cũng có chút nói lấp ròi.

Dung Tự lại cười khê, đáng vẻ không sao cả.

“Tớ lại đen giống như than vậy, hoàn toàn tương phản.” Bành Tử Ca ảo não.

Nghe vậy, Lý Nhị Cần sờ sờ trong túi áo của mình, đưa cái gì đó cho Bành Tử Ca: **“Này, cầm đi.”**

“Gi thế?”

“Kem chống nắng! Không biết đọc sao?”

Mặt Bành Tử Ca đùng một cái hồng rực: **“Ồi. Tớ chỉ là không chú ý thôi mà.”**

“Dùng rất tốt, còn có chức năng hồi phục những chỗ da bị thương tổn.” Cô nghiêm túc kiểm tra sống mũi hơi lộ da của Bành Tử Ca: **“Cậu phơi nắng nhiều khiến da tổn thương nghiêm trọng, có lẽ còn có thể cứu chữa.”**

Không có thói quen tùy tiện nhận đồ của người khác, Bành Tử Ca lúng túng siết chặt nắm tay: **“Không hay lắm?”**

“Cầm đi.” Ngờ diệu Lý Nhị Cần bình thản: **“Tôi còn rất nhiều.”**

Bành Tử Ca còn đang do dự.

“Cầm đi!” Lý Nhị Cần thúc giục, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, tiếp tục nói: **“Cậu cầm thuốc thoa ngoài da trị cháy nắng, cũng không mất thể diện.”**

Dung Tự vẫn yên lặng nghe hai người nói chuyện đột nhiên lại cười lên, Lý Nhị Cần không hiểu nhìn hấn.

“A?” Nhưng Bành Tử Ca lại không hiểu ý của cô.

“Nam sinh dùng kem chống nắng đúng là tương đối kỳ quái, nhưng cậu cũng đã phơi nắng đến mức da bị tổn thương rồi.”

Lần này Bành Tử Ca hoàn toàn bị đánh bại: **“Tớ không cho rằng nam sinh dùng kem chống nắng là mất thể diện.”**

Lý Nhị Cần thể hiện biểu cảm ngoài ý muốn: **“Vậy cậu đang xấu hổ cái gì?”**

Bành Tử Ca ngoan ngoãn ngậm miệng nhận lấy kem chống nắng.

Lý Nhị Cần lại mở miệng: **“Buổi sáng bôi một chút là được rồi.”**

Bành Tử Ca yên lặng gật đầu: **“Cảm ơn.”**

Lý Nhị Cần không để ý đến cậu ta, mặt không biểu cảm nhìn về phía trước.

Buổi tối tan cuộc, Lý Nhị Cần ngủ gật 2 tiết mơ mơ màng màng tạm biệt Dung Tự cùng Bành Tử Ca. Vừa mới đi ra khỏi sảnh diễn giảng, liền bị các nữ sinh khác vây quanh.

“Lý Nhị Cần! Bạn học đẹp trai vừa nói chuyện với cậu tên gì?” Bạn học đẹp trai trong miệng bọn họ là Dung Tự.

“Hả? À, Bành Tử Ca.” Nhưng hiển nhiên là Lý Nhị Cần đã hiểu lầm.

“Đẹp trai quá! Lớp chúng ta sao?”

Lý Nhị Cần gật đầu, đồng thời có chút không đồng ý nhìn bọn họ một chút. Cô cho rằng đúng là Bành Tử Ca có đẹp trai, nhưng rõ ràng Dung Tự càng đẹp trai hơn mà.

“Tại sao mấy cậu quen nhau? Quan hệ rất tốt sao?”

Lý Nhị Cần: **“Lúc ở phòng y tế bị hút ngược kim quen, cũng không tính là rất quen.”**

“Đẹp trai quá!”

Lý Nhị Cần lắc đầu một cái, bày tỏ không đồng ý với thẩm mỹ của quần chúng. Sau đó một mình chậm rãi trở về phòng ngủ.

Không ngờ tới chính là, sau khi Lý Nhị Cần trở về phòng ngủ vẫn không tránh được bị mọi người tra hỏi.

“Nhị Cần! Bạn học đẹp trai bên cạnh Bành Tử Ca là ai?”

“Dung Tự.”

“Lớp chúng ta?”

“Ừ.”

“Ôi. Cậu ấy chính là nam sinh đêm đó tóe gấp ở siêu thị, kết quả thật sự ở lớp chúng ta, thật may mắn!”

Tâm tình Lý Nhị Cần tốt đến mức cười rộ lên, cảm thấy vui mừng với thẩm mỹ của bạn cùng phòng, đồng thời tự nhiên lại dâng lên cảm giác kiêu ngạo mà ngay cả bản thân mình cũng không biết đến từ chỗ nào.

Dung Tự chính là dễ nhìn nhất.

Ngày qua ngày, đợt tập quân sự đơn điệu cuối cùng cũng gần đến lúc kết thúc. Trên đường Lý Nhị Cần ở xa xa có thấy Dung Tự cùng Bành Tử Ca một lần, hai người này vẫn như hình với bóng đứng chung một chỗ. Đại khái là kem chống nắng có tác dụng, dường như Bành Tử Ca trắng hơn một chút. Cũng không biết cậu ta làm thế nào bắt được Lý Nhị Cần trong đám người, không tiếng động làm khẩu hình ‘này’ với cô, lộ ra một hàng răng trắng to, nhìn rất buồn cười.

Hành động của Bành Tử Ca khiến Dung Tự chú ý, sau đó tầm mắt của anh theo Bành Tử Ca dời qua, rơi vào trên người Lý Nhị Cần thì có chút bất ngờ, sau đó liền cười.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh.

Dung Tự vẫn không thay đổi chút nào.

Cho dù cách đám người, Lý Nhị Cần vẫn có thể nhìn thấy ánh sao trong mắt Dung Tự.

Cô nghe được tim mình bị lỡ một nhịp, trời đất lay chuyển, ngay cả đầu óc cũng trống rỗng.

Xế chiều hôm nay, trong thời gian Lý Nhị Cần đứng nghiêm theo dáng vẻ quân đội, thẳng đến mức ngã xuống nền xi măng. Trong giây phút đầu chạm đất, máu me đầy đất.

Dĩ nhiên là dẫn tới cảnh tượng hỗn loạn.

Tin tức truyền đi rất nhanh, ngay cả sân huấn luyện có chút xa như lớp Dung Tự cũng rất nhanh chóng nghe được tin tức.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau huấn luyện viên tới tuyến bố: Bởi vì hè nóng bức không chịu nổi, huấn luyện buổi chiều tạm thời bị hủy bỏ, hơn nữa mỗi học sinh còn có thể tới phòng ăn nhận lấy một phần canh đậu nành ướp lạnh miễn phí.

Tin tức khiến người ta phấn chấn này mang cho học sinh các lớp vui mừng lớn lao, rất nhanh liền lan át tin tức **[Có học sinh ngất xỉu, ngã đến mặt, đầu, cổ toàn là máu]** không biết là thật hay giả kia.

Lúc Bành Tử Ca cùng Dung Tự ở phòng ăn uống canh đậu nành, tin tức đã biến thành **[Nghe nói nữ sinh bị ngất xỉu đó, không kịp cấp cứu đã chết]**.

Dung Tự nghe vậy cười cười, không có phát biểu gì, chỉ là lơ đãng quét mắt nhìn quanh phòng ăn.

Nhưng Bành Tử Ca lại không bình tĩnh như vậy: **“Thật hay giả! Không thể nào!”**

“Ai biết được!”

Bành Tử Ca nhũn mảy suy nghĩ một chút, sau đó lại đứng lên nhìn quanh phòng ăn tìm kiếm thật lâu: **“Ồ, cậu có nhìn thấy Lý Nhị Cần không?”**

Dung Tự lắc đầu.

Mày Bành Từ Ca càng nhúu chặt: **“Còn muốn tìm cô ấy hỏi thăm tin tức nữa!”**

Dung Tự thở dài: **“Có thể ở tầng khác.”**

Bành Từ Ca cảm thấy tim kim nén đến hoảng: **“Có lẽ vậy.”**

Lúc Lý Nhị Cần trở về trường học lần nữa, là theo chân tất cả các bạn học trong ngày mừng 1 tháng 9 tựu trường. Chuyện ngất xỉu trong thời gian tập quân sự, đã khiến bố mẹ Lý Nhị Cần kiên quyết không đồng ý cho con gái bảo bồi tiếp tục đi chịu đau khổ nữa. Lý Nhị Cần ăn kem, sờ sờ băng gạc trên trán của mình, yên tâm thoải mái theo sát bố mẹ – đạt thành nhất trí với ý kiến trên.

Ngày tựu trường, Lý Nhị Cần đã tháo băng gạc, trên chỗ bị thương dán một miếng băng nhỏ nhỏ che giấu miệng vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại.

Bởi vì quyết định trọ ở trường, trước lúc lên đường, mẹ Lý Nhị Cần hết kéo lại kéo, cho đến lúc không thể trì hoãn được nữa mới mở cửa thả người. Cho nên lúc Lý Nhị Cần đến phòng học thì phần lớn các bạn đã ngồi ở bên trong rồi.

Lý Nhị Cần chậm chạp từ từ di chuyển đến cửa phòng học phía sau, đứng ở cửa một lúc rồi mới đi vào bên trong. Mới đi được một nửa, ba lô trên vai đột nhiên bị người khác kéo xuống từ phía sau. Lý Nhị Cần không cần quay lại cũng biết là Bành Từ Ca, chuyện đương nhiên đến mức cô không cần phải quay đầu lại: **“Cậu làm gì thế, Bành Từ Ca!”**

Sau lưng không có tiếng động nào.

Lý Nhị Cần kéo kéo khoe môi xoay người, sau đó cứng người nguyên tại chỗ.

Người đứng trước mặt cô không phải là Bành Từ Ca, mà là Dung Tự.

“Đã lâu không gặp.” Dung Tự cười chào hỏi.

Lý Nhị Cần không ngờ người như Dung Tự, cũng sẽ làm hành động ngây thơ như kéo ba lô của người khác như vậy: **“Vừa rồi là cậu kéo ba lô của tôi?”**

Dung Tự gật đầu: **“Xung quanh cũng không có người khác.”**

Lý Nhị Cần không tự chủ được cười khúc khích: **“Đã lâu không gặp.”**

Dung Tự xoay tay chỉ chỉ phía sau mình: **“Tớ với Bành Từ Ca ngồi chỗ kia, cậu ấy mời cậu ngồi bàn trước cậu ấy.”**

Lý Nhị Cần có chút xấu hổ: **“Ừ.”**

Lý Nhị Cần đi theo Dung Tự vừa mới ngồi xuống, Bành Từ Ca vốn đang vội vàng nói chuyện với nữ sinh lập tức dời sự chú ý, cười khúc khích với cô: **“Lý Nhị Cần, sau đó không có gặp lại cậu.”**

“À, tôi bị ngất.” Cô sờ sờ trán mình: **“Bố mẹ tôi không đồng ý cho tôi tiếp tục tới tập quân sự nữa.”**

“Cậu ngất?” Bành Từ Ca lập tức nghiêng người qua, ngay cả Dung Tự bên cạnh đang cúi đầu đọc sách cũng ngẩng đầu lên.

“Ừ.”

“Nữ sinh ngày đó bị đồn ngất, sau đó không cấp cứu kịp, là cậu sao?”

Lý Nhị Cần sững sờ: **“Tin tức đó đại khái không phải là tôi.”**

Sau khi Bành Từ Ca ý thức được mình vừa nói gì, cũng sững sờ, sau đó làm động tác nói xin lỗi.

“Không sao nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thầm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cuối hạ

Editor: Búnn.

Nếu như Bành Từ Ca là kiểu nam sinh vì hoạt bát cùng đáng vẻ tương đối khá mà được nữ sinh hoan nghênh. Vậy thì Dung Tự được hoan nghênh là vì điều gì?

Sau khi Lý Nhị Cần được sắp xếp chỗ ngồi cùng được phát sách xong, liền ngồi tại chỗ nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Thật ra vị trí hiện tại không khác vị trí lúc mọi người đến rồi tự mình ngồi loạn bao nhiêu, chỉ là giáo viên sắp xếp mấy bạn có đáng vẻ tương đối thấp bé lên phía trước.

Mà Lý Nhị Cần vẫn ngồi trước Dung Tự như cũ.

Nữ sinh ngồi cùng bàn với cô tên là Tô Từ, lúc cười mắt vẫn luôn cong cong. Chỉ liếc mắt nhìn, Lý Nhị Cần liền cảm giác tự đáy lòng mình phải thích cô ấy. Hơn nữa đôi môi Tô Từ rất mềm, thoát nhìn rất ngọt.

Mà câu nói đầu tiên từ đôi môi thoát nhìn rất ngọt ấy với mình chính là: **“Người ngồi phía sau cậu là Dung Tự sao. Ồi.”**

“Hả?”

Một tiếng **“hả”** theo bản năng của Lý Nhị Cần, dẫn tới một màn thao thao bất tuyệt của Tô Từ. Cô ghé vào bên người Lý Nhị Cần, giữ chặt vành tai, nói bla bla một lúc lâu, ví dụ như lúc ở lễ duyệt binh Dung Tự là người cầm cờ dẫn đầu, đứng hàng thứ nhất trong đại quân dẫn theo tất cả mọi người, bộ quần áo quân trang anh mặc còn đẹp trai hơn huấn luyện viên. Ví dụ ai, ai, còn có ai, ai, ai, ai, ai, ai đều cho rằng Dung Tự là nam sinh đẹp trai nhất.

Lý Nhị Cần trong lúc Tô Từ thao thao bất tuyệt, len lén quay đầu lại nhìn Dung Tự. Cô sợ anh sẽ nghe được, nhưng Dung Tự yên lặng cúi đầu nhìn bài thi mới, giống như hoàn toàn không nghe được.

Ở ngày lễ duyệt binh đó, Dung Tự có biểu hiện như thế nào, đáng vẻ anh mặc quân trang như thế nào, Lý Nhị Cần không có cách nào thấy được. Nhưng thật ra cô rất muốn nhìn một chút. Nghĩ như vậy, cô có chút hối hận vì mình lười biếng ở nhà.

Buổi tối trở lại phòng ngủ mới, sau khi mọi người tự giới thiệu một cách đơn giản, đề tài thảo luận không có gì bất ngờ lại dừng trên người Dung Tự. Lý Nhị Cần cảm thấy một câu Tô Từ dùng để miêu tả Dung Tự đặc biệt chính xác: nam sinh từ trong tạp chí thiếu nữ đi tới máy ba nhân dân tệ(1).

(1) 三次元 (Ba nhân dân tệ): Máy đo 3D hay còn gọi là máy đo tọa độ (3D coordinate measurement viết tắt là CMM) hoạt động theo nguyên lý dịch chuyển một đầu dò để xác định tọa độ các điểm trên một bề mặt của vật thể. Trong tình huống này có nghĩa là Dung Tự bước từ tạp chí ra ngoài đời thật, được cái máy này phác họa thành người thật ấy – Hình phía dưới.

Tự trường ba ngày, Dung Tự và Tô Từ đều thành đề tài trong các cuộc trò chuyện. Nếu mọi người cảm thấy trống rỗng với trường học mới, hoàn cảnh mới, sẽ luôn chuyển trọng tâm câu chuyện tới hai người kia.

Không có gì bất ngờ, Dung Tự trở thành lớp trưởng, còn Tô Từ thành lớp phó.

Hai người đứng chung một chỗ đều có cảm giác trai tài gái sắc.

Vậy mà lực chú ý của Lý Nhị Cần không rơi xuống điều mà mọi người chú ý này.

Lúc nghỉ ngơi trong giờ tự học buổi tối ngày thứ tư tự trường, Dung Tự ở thao thường vắng vẻ bắt được Lý Nhị Cần đang lén uống rượu.

Thứ ba, thứ năm là ngày Dung Tự phụ trách kiểm tra ghi chép, bắt học sinh xấu trốn tự học buổi tối.

Buổi tối thứ năm, Dung Tự trong lúc vô tình đi qua thao trường, cảm thấy trong góc có một bóng đen mơ hồ, không suy nghĩ nhiều liền đi tới, lên tiếng nhắc nhở: **“Bạn học.”**

Bóng đen đó rất rõ ràng run lên, sau đó nhanh chóng ném thứ gì đó ra khỏi tường rào trường học, truyền đến âm thanh thủy tinh vỡ.

Dung Tự bị hành động bất ngờ như vậy làm cho lui về phía sau vài bước: **“Cậu lớp mấy, tên gì?”**

Sau đó ngoài dự liệu của anh, người đi ra chính là Lý Nhị Cần, người bình thường có chút hơi yên tĩnh.

“Lý Nhị Cần?”

Lý Nhị Cần cúi đầu, không có ý tứ muốn đến gần.

“Sao thế?” Anh hạ thấp âm thanh.

Lý Nhị Cần lắc đầu.

Anh nhìn bóng dáng có chút cô đơn của cô, không có ý muốn hỏi: **“Vậy thì trở về lớp tự học buổi tối đi.”**

“Ừ.”

Cuối cùng Lý Nhị Cần cũng coi như là đã trả lời Dung Tự, bước nhanh qua người Dung Tự đi về phía trước.

Ban đêm đầu tháng chín, đã không còn nóng bức như vậy nữa, gió đêm thổi tới mang theo chút không khí lạnh, làm cho người ta cảm giác đặc biệt thoải mái. Mà Dung Tự trong làn gió đêm hơi lạnh ở nơi này, ngửi thấy mùi cồn.

Sau đó cổ tay Lý Nhị Cần bị anh một phát bắt được.

“Sao...sao thế?”

Lý Nhị Cần hốt hoảng quay đầu lại.

Dung Tự buông tay ra, tùy ý để tay vào túi quần của mình: **“Gió buổi tối thật thoải mái, cùng ngồi ở thao trường một lát đi.”**

“Tôi vẫn nên trở về phòng học thôi.”

Dung Tự lại khó có được một lần kiên trì như vậy: **“Đi thôi, đi ngồi một lát.”**

Lý Nhị Cần chỉ có thể cúi đầu dùng tốc độ rùa bò theo sau lưng Dung Tự. Dung Tự cũng không thúc giục, cách nhau một khoảng lớn liền đứng lại đợi cô tới gần, sau đó lại cùng cô đi từ từ.

Thật ra thì có lẽ mục đích cũng không phải ở chỗ ngồi một lát.

Lý Nhị Cần trong lòng có quý, không dám mở miệng. Mà theo thói quen của Dung Tự, cứ đi một chút như vậy anh cũng cảm thấy rất tốt.

Không có người nói chuyện.

Gió đêm thổi qua ngọn cây truyền đến âm thanh xào xạc, sau đó tiếp tục thổi qua làn da để lộ trong không khí.

Thoải mái đến khiến người cả ngày chìm trong phòng học tràn ngập không khí từ máy điều hòa như Lý Nhị Cần phải lên thờ dài.

Dung Tự luôn chú ý tới động tĩnh của Lý Nhị Cần, chẳng biết tại sao lại cảm thấy hành động nhỏ của cô gái nhỏ này lại vừa buồn cười vừa đáng yêu như vậy, anh dùng ngón trỏ trái chạm vào mũi, khề ho một tiếng.

“Sao thế?” Lý Nhị Cần bởi vì làm sai chuyện mà trông gà hóa cuốc lập tức khẩn trương hỏi.

“Hả?”

Thật ra thì Dung Tự không hiểu Lý Nhị Cần đang hỏi gì, nhưng mà có người không đánh đã tự khai rồi.

“Không phải tôi cố ý uống rượu, cậu đừng nói với giáo viên!”

Tốc độ nói chuyện của Lý Nhị Cần quá nhanh, khiến Dung Tự mất đến vài giây mới hiểu được cô đang nói gì.

Sau khi hiểu rõ, Dung Tự cười ra tiếng, Lý Nhị Cần dừng lại, không hiểu gì nhìn anh.

“Tại sao uống rượu?”

“À...Bởi vì chưa từng uống.”

“Uống ngon không?”

Lý Nhị Cần nhăn mặt nhăn mũi: **“Cay!”**

Dung Tự lại nở nụ cười.

“Sao cậu cứ cười thế?” Cuối cùng cô không nhịn được hỏi.

“Thật xin lỗi.”

Lý Nhị Cần không hiểu tại sao Dung Tự lại nói xin lỗi, nghi ngờ đứng yên tại chỗ.

“Tôi sẽ không nói với giáo viên.”

“Cảm ơn...”

Đi tới khán đài sân đá bóng, Dung Tự tìm bậc thang ngồi xuống: **“Tới đây ngồi đi, đợi mùi rượu bay hết hãy trở về phòng học.”**

Dù Lý Nhị Cần có ngu nữa, cũng hiểu được tại sao đột nhiên Dung Tự lại bảo cô tới thao trường ngồi một chút. Ngượng ngùng cúi đầu đi tới bên cạnh

cách anh không xa, sau đó ngồi xuống. Ngón tay cô vô ý thức vịn vịn chân váy đồng phục học sinh, không nhìn được hồi.

“Mùi rượu trên người tôi rất nồng sao?”

Dung Tự gật đầu, sau khi ý thức được có thể Lý Nhị Cần sẽ không thấy, lại khẽ ‘ừ’ một tiếng.

“Ồ.”

Thật ra Lý Nhị Cần có chút nghĩ không ra, rõ ràng bản thân đã trải qua nghiêm túc khảo sát địa hình ba ngày, hơn nữa đã quen thuộc làm việc và nghi ngơi của sân trường, mới quyết định phải tới nơi đã tính toán từ trước này “Ném thử đồ mới”.

Nhưng sao vẫn bị Dung Tự thấy chứ.

Thật kỳ lạ.

Chẳng lẽ Dung Tự có ba đầu sáu tay?

Ba đầu sáu tay?

Lý Nhị Cần bỏ sung não một chút, sao đó xì một tiếng bật cười.

Dung Tự nghe tiếng quay đầu nhìn cô.

Lý Nhị Cần còn đang đắm chìm trong thế giới não bộ của mình, không phát hiện ra.

Trong thời gian tập quân sự, Lý Nhị Cần đã từng mô phỏng cảnh tượng có thể đơn độc ở cùng một chỗ với Dung Tự, hôm nay ngoài ý muốn ngồi cùng nhau như thế này, cô lại yên tĩnh đến không nói một câu nào.

Nhưng có lúc người với người ở chung một chỗ, cũng không nhất định là phải lú lú trò chuyện, náo náo nhiệt nhiệt.

Lý Nhị Cần ngẩng đầu nhìn ngôi sao trên khoảng không cao vợi vợi, lúc cảm thụ chút dịu dàng thoáng lướt qua gương mặt, đột nhiên khẽ hát lên. Thanh tuyến của cô thuộc về kiểu sạch sẽ, trong đó mang theo chút trong trẻo lạnh lùng, ở nơi chút ánh sáng đã lui vào trong bóng đêm, lẳng lặng vang lên, càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo.

Dung Tự có chút bất ngờ nghiêng đầu nhìn cô, khiến cô lập tức xấu hổ không hát nữa.

“Rất êm tai.”

Lý Nhị Cần trả lời, giọng nhỏ đến mức không thể nghe được: **“Cảm ơn.”**

“Hát bài gì thế?”

“テルーの(2).” Cô cười với Dung Tự: **“Một bài trong chiến tranh địa hải(3).”**

(2) Tên một bài hát tiếng Nhật. Phiên âm tiếng Nhật là: *Therru no Uta*.

(3) Tên tiếng Nhật là *Gedo Senki*. Là một bộ phim Hoạt hình của Nhật Bản.

Dung Tự không nói tiếp, một lúc sau, lại lặp lại một lần: **“Thật là dễ nghe.”**

Đêm đó Lý Nhị Cần cùng Dung Tự một trước một sau trở lại phòng học, những bạn học khác không chú ý tới sự khác lạ của hai người họ, nhưng không có nghĩ là Bành Tử Ca cũng vậy.

Cậu ta lấy cùi chỏ đâm Dung Tự vừa mới ngồi xuống: **“Cậu và Lý Nhị Cần ở chung một chỗ?”**

“Ừ.” Cậu trả lời bình thường không có cảm xúc gì.

“Sao các cậu lại ở chung một chỗ, không phải tối nay cậu phải đi kiểm tra sao?”

Dung Tự mở sách bài tập ra, không để ý đến cậu ta.

“Ôi. Sao Dung Tự cậu lại không để ý tới người khác rồi. Sao Lý Nhị Cần lại ở cùng với cậu?”

Dung Tự liếc qua đầu bài, lấy giấy nháp ra bắt đầu tính toán.

“Vừa rồi các cậu làm gì?” Bành Tử Ca không chút tức giận nào tiếp tục: **“Chỉ có hai người các cậu sao?”**

Tay trái viết chữ của Dung Tự bị Bành Tử Ca chạm nhẹ một cái, trên giấy vẽ một đường màu đen thật dài.

Cuối cùng anh ngẩng đầu lên: **“Câm miệng.”**

Bành Tử Ca bấu môi ngậm miệng. Yên lặng chưa tới ba phút đồng hồ, cậu ta lại viết xoạt xoạt xoạt mấy chữ trên giấy nháp, sau đó dùng đầu bút chọc vào lưng Lý Nhị Cần, rồi đưa tờ giấy đó cho Lý Nhị Cần.

Tay Lý Nhị Cần mới đưa được một nửa, tờ giấy đã bị cướp ngang.

Cô cùng Bành Tử Ca đồng thời kinh ngạc nhìn về phía ‘thủ phạm’ Dung Tụ, chỉ thấy anh bình tĩnh vo tờ giấy thành một cục, sau đó nhẹ nhàng ném một cái, cục giấy hoàn mỹ rơi xuống sọt rác nằm ở góc phòng học.

Bành Tử Ca kinh ngạc đến miệng mở rộng thành chữ O: **“Này! Cậu làm gì thế!”**

Dung Tụ cúi đầu tiếp tục giải đề: **“Thứ sáu có một bài kiểm tra khảo sát, cậu còn không chuẩn bị?”**

“Thứ sáu? Vẫn sớm mà.” Bành Tử Ca không quan tâm: **“Lý Nhị Cần, hôm nay thứ mấy?”**

“Thứ năm.”

“...”

Cuối cùng lực chú ý của Bành Tử Ca cũng thành công bị dời đi.

Môn thi cuối cùng trong kỳ thi là địa lý. Dung Tụ sớm hoàn thành bài thi nhàm chán nâng cầm lên, bắt đầu đâm bút cái có cái không xuống tờ giấy nháp. Tầm mắt tùy ý di chuyển từ bài thi lên, sau đó dừng lại ở gáy trắng bóng của Lý Nhị Cần. Trắng trắng mềm mềm, đặc biệt có cảm giác nhẵn nhụi, đuôi tóc nhỏ bé, yên lặng rơi xuống da, tóc đen nhánh càng làm nổi bật làn da trắng nõn.

Dung Tụ trầm tư một lúc, đột nhiên đứng dậy nộp bài thi, trong lúc mọi người chú ý, mắt nhìn thẳng đi ra khỏi phòng học.

Lý Nhị Cần mới chỉ hoàn thành một nửa bài thi dùng cặp mắt kính nể nhìn chằm chằm phương hướng Dung Tụ vừa biến mất chừng ba phút đồng hồ, mới cúi đầu tiếp tục giải đề.

Là ai nói, người so với người, càng giận điên người? Đơn giản là có đạo lý của nó.

Cô rút một miếng khăn giấy lau mồ hôi trong lòng bàn tay, lại liếc nhìn phương hướng Dung Tụ biến mất, cắn môi dưới tiếp tục phẫn đấu.

Mười lăm phút sau, Bành Tử Ca cũng bịch bịch xông lên bục giảng nộp bài thi, ba bước liền chạy tới hành lang quan sát, hướng về phía sân bóng rổ gào lên: **“Dung Tụ! Thẳng nhóc thôi, đợi tớ!”**

Giám thị lập tức đứng lên quát cậu ta: **“Khu vực thi cử, không được phép lớn tiếng gây ồn ào!”**

“Chính thầy đang làm gì đó!”

Sau khi lưu lại câu nói cọt nhả trên, Bành Tử Ca lập tức biến mất như một cơn gió.

Có thể biết được, trong phòng học nháy mắt xuất hiện vài người cười trộm, cậu cười tôi cũng cười, rất nhanh người có lá gan lớn, can rờ cười lớn thành tiếng.

“Tất cả yên lặng cho tôi!” Giám thị vô cùng tức giận quát lên.

Lý Nhị Cần đang theo mọi người nhỏ giọng cười lập tức dừng lại. Phòng thi trong lúc này yên tĩnh không có một âm thanh nào khác.

Lý Nhị Cần mím môi viết lung tung hai chữ trên bài thi, đột nhiên bạo phát cười to lên: **“Haha haha!”**

Sau khi Bành Tử Ca xuất hiện tại sân bóng rổ năm phút, Lý Nhị Cần đang cầm sữa chua uống cũng đứng ở bên cạnh sân bóng rổ.

Dung Tụ đang gờ tay lên làm động tác ném vào rổ, nhìn về phía bên ngoài.

Lý Nhị Cần lúng túng sờ sờ cánh mũi.

“Cậu cũng xong sớm như vậy?” Bành Tử Ca hỏi.

“Còn có câu thứ ba chưa xong.”

“Vậy sao cậu lại nộp bài thi?”

Lý Nhị Cần xụt xụt hút sữa chua, vội vã liếc Dung Tụ, đỏ mặt đáp: **“Vừa rồi cười lợi hại quá, bị đuổi ra ngoài.”**

“...”

“...”

Dung Tự tiêu hóa tin tức này nhanh hơn Bành Tử Ca, chuyển câu hỏi: **“Biết chơi bóng rổ không?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu.

“Đến đây.” Anh nhìn cô: **“Tớ với Tử Ca dạy cậu.”**

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thầm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thú vị

Editor: Búnn.

Sau khi Tô Tử nộp bài thi, theo bản năng liếc mắt nhìn về sân bóng rổ, thấy ba bóng linh hoạt trên sân bóng rổ. Lý Nhị Cần đang vung về đập bóng, Bành Tử Ca ở bên cạnh làm mẫu. Dung Tự cao cao đang đứng bên cạnh Lý Nhị Cần, tay trái đặt trong túi quần, tay phải ở phía trước Lý Nhị Cần duy trì độ cao đập bóng.

Cô vốn định về ký túc xá đọc sách, bây giờ đổi ý đi về phía sân bóng rổ.

Lúc đi tới bên cạnh sân bóng rổ, cô cố ý lớn tiếng hắng cổ họng, thành công hấp dẫn lực chú ý của ba người. Dung Tự thu tay, im lặng nhìn cô. Bành Tử Ca hưng phấn đến gần: **“A! Sao hôm nay sân bóng rổ lại được nữ sinh lớp chúng ta hoan nghênh như vậy?”**

Tô Tử vén tóc bị gió thổi ra sau tai, cười không nói gì.

“Muốn cùng chơi bóng rổ không?” Bành Tử Ca nhiệt tình mời: **“Lý Nhị Cần cũng đang bắt đầu học.”**

Tô Tử kiêu ngạo nhìn Dung Tự một cái, sau một giây thân người đã nhẹ nhàng vượt qua Lý Nhị Cần, dễ dàng đoạt bóng trong tay cô.

Một, hai, ba, ba bước ném rổ hoàn mỹ.

Bành Tử Ca huyêt gió thật to.

“Không nhìn ra nhé!”

Tô Tử tự tin nâng nâng cằm: **“Muốn so tài không?”**

Bành Tử Ca không nói hai lời ngênh đón, để lại Lý Nhị Cần lúng túng đứng tại chỗ.

Dung Tự lẳng lặng nhìn hai người trong sân bóng so tài nửa ngày, tùy ý mở miệng: **“Bài kiểm tra địa lý, không có vấn đề gì chứ?”**

Lý Nhị Cần bĩu môi: **“Không thành vấn đề, dù làm xong cũng chỉ là điểm đó.”**

Dung Tự ngạc nhiên dừng một lát, sau đó mới chỉ chỉ chỗ bên ngoài: **“Đi ngồi một lát?”**

“Không cùng chơi sao?”

Dung Tự quay đầu nhìn hai người chơi khó phân thắng bại, thân nhiên kết luận: **“Cậu không chạm được bóng.”**

“Gi?”

“Đi ngồi một lát đi.” Dung Tự nhẹ nhàng lôi kéo khuỷu tay Lý Nhị Cần, rất nhanh lại buông tay: **“Một ngày thi thử một chết đi được.”**

Trong nháy mắt Lý Nhị Cần đổi thành ánh mắt khinh bỉ: **“Cậu chỉ tốn một phần ba thời gian thi.”**

Lúc Dung Tự chuyển tầm mắt sang Lý Nhị Cần, cô còn chưa kịp thu lại biểu tình khinh bỉ cùng đáng về tức giận bất bình.

Anh cười cười không nói gì.

Buổi tối dĩ nhiên là bốn người cùng tới phòng ăn ăn cơm tối. Sau khi chơi bóng xong, Bành Tử Ca còn cùng Tô Tử đối chiếu kiểm tra đáp án bài kiểm tra nhiều lần, tranh luận kịch liệt còn hơn buổi sáng.

Cuối cùng Bành Tử Ca không nhanh mồm nhanh miệng bằng Tô Tử, giận đến giương mắt nhìn: **“Tô Tử, nhìn cậu dịu dàng như thế, không thể học Nhị Cần nói ít đi, ăn nhiều thêm sao?”**

Lý Nhị Cần đang ăn cơm đột ngột dừng lại.

“Tôi ăn không nhiều lắm.” Cũng coi như là phản bác lại.

“Xi!” Tô Tử vẫn còn duy trì vẻ mặt nghiêm nghị, trong nháy bị phá rách: **“Ai, Nhị Cần, cậu làm bài như thế nào?”**

Lý Nhị Cần cắn thìa hàm hồ nói: **“Cũng bình thường thôi, haha.”**

Tô Tử gật đầu, giống như lơ đãng hỏi Dung Tự: **“Dung Tự, cậu làm như thế nào?”**

“Cũng bình thường thôi.” Anh liếc Lý Nhị Cần một cái, mặt cô lập tức bùm một cái đỏ bừng lên.

Bành Tử Ca nhớ tới chuyện buổi chiều Lý Nhị Cần bị đuổi ra khỏi phòng thi, lo lắng hỏi: **“Bài thi địa lý của cậu không vấn đề gì chứ?”**

Ánh mắt Lý Nhị Cần đảo quanh: **“Không vấn đề...gì...”**

Dĩ nhiên, Bành Tử Ca đập bẻ đầu cũng sẽ không nghĩ tới, khi bản thân cầm bài thi địa lý 89 điểm miễn cưỡng đạt tới phạm vi **“không vấn đề gì”**, thì **“không vấn đề gì”** của Lý Nhị Cần lại là 48 điểm.

Bành Tử Ca không biểu cảm nghiêng đầu hỏi Dung Tự: **“Cũng bình thường thôi của cậu là bao nhiêu điểm?”**

Dung Tự tiện tay đẩy bài thi ở bên cạnh về phía Bành Tử Ca, tiếp tục làm bài tập trên tay mình.

“Gặm sách bài tập là thú vui nhân sinh của cậu sao?” Bành Tử Ca khinh bỉ Dung Tự, cúi đầu nhìn bài thi trên tay.

Thế giới của cậu ta yên lặng một giây.

“Dung Tự cậu là người sao!”

Giọng nói quá lớn, khiến Tô Tử cũng không nhịn được quay đầu lại.

“Tô Tử cậu thi bao nhiêu điểm?”

“Còn cậu?”

“89.”

Trên mặt Tô Tử lộ chút vẻ vui sướng: **“93.”**

Bành Tử Ca nói với Dung Tự: **“Xem đi, đây mới là người bình thường!”** Nói xong ngón tay chỉ Dung Tự cùng Lý Nhị Cần: **“Hai người các cậu là ngoại tộc.”**

“Dung Tự cũng 48 điểm sao?” Lý Nhị Cần bị từ ‘ngoại tộc’ đồng hóa, hiển nhiên nảy sinh hiểu lầm gì đó.

Từ lúc bắt đầu đi học, Dung Tự cho tới bây giờ chưa từng nghĩ bài thi của mình bị điểm thấp bị Lý Nhị Cần nói như vậy, từ sách bài tập ngẩng đầu lên, vẻ thong dong vạm vỡ trên mặt xuất hiện mờ mịt trong chốc lát.

Bành Tử Ca cuốn bài thi thành cuộn, nhẹ nhàng gõ đầu Lý Nhị Cần: **“Nghĩ gì thế! Dung Tự 100 điểm!”**

“100 điểm?” Lý Nhị Cần không thể tin đoạt lấy bài thi: **“Không phải bài thi lần này liên quan đến nội dung phải học trong kỳ này sao? Cho nên điểm của tôi mới khó coi như vậy. Ôi...quả nhiên...”**

Cô trả bài thi lại cho Dung Tự, giọng nói chân thành tha thiết: **“Dung Tự cậu là vạm vỡ sao?”**

Sau khi Dung Tự nghiêm túc suy nghĩ: **“Cũng không phải vậy.”**

“Vậy cái gì cậu không làm được?” Lý Nhị Cần hăng hái hỏi.

“Thi 48 điểm.”

“...”

Lý Nhị Cần như đưa đám nhìn Bành Tử Ca một cái: **“Không thể làm bạn.”**

“Haha haha haha!” Bành Tử Ca cười to: **“Không liên quan, điểm chúng ta tương đối gần, chúng ta làm bạn đi!”**

Lý Nhị Cần nhớ lại điểm của Bành Tử Ca: 89 điểm. Gần cộng lòng! Lúc xoay người chạm phải ánh mắt của Tô Tử, lại nhớ tới điểm của Tô Tử: 93 điểm.

“Ba người các cậu cách xa tôi một chút!”

“Haha haha haha!” Bành Tử Ca vỗ bàn cười to: **“Làm sao bây giờ, Dung Tự, Nhị Cần không muốn theo chúng ta làm bạn nữa rồi!”**

Dung Tự không để lại dấu vết cách xa cậu ta: **“Đừng đắc ý.”**

Cho nên mới nói, Dung Tự có thể trong đông đảo nam sinh bộc lộ tài năng trở thành nam thần, không hề chỉ dựa vào gương mặt tốt thôi đâu.

Lúc trả bài thi tiếng Anh, tình huống trời đất nghịch chuyển lớn xảy ra.

Bành Tử Ca nhớ lúc thi xong tiếng Anh, vẻ mặt giống như vừa mới nhận chà đạp. Cậu ta đang bị giày vò bất được Lý Nhị Cần đang đi ngang qua hỏi: **“Cậu làm bài thế nào?”**

Lúc ấy Lý Nhị Cần trả lời là: **“Tạm được.”**

Sau đó **‘tạm được’** của Lý Nhị Cần là 100 điểm.

Bành Tử Ca muốn cạy đầu Lý Nhị Cần ra xem cấu tạo bên trong một chút: “Nhị Cần, khoảng cách giữa **‘không vấn đề’** cùng **‘tạm được’** của cậu là từ 48 đến 100 sao?”

“Không phải thế!” Đối ngược với giọng hơi nhạo báng của Bành Tử Ca, Lý Nhị Cần trả lời tương đối nghiêm túc: **“Là phong độ bình thường của tôi, cho nên cảm thấy tạm được thôi.”**

“Cậu học lệch nghiêm trọng thế sao?” Bành Tử Ca hỏi ngược lại.

Lý Nhị Cần liếc mắt nhìn điểm trên bài thi tiếng Anh của Bành Tử Ca, lại nhìn Bành Tử Ca một chút: **“Cậu lấy lập trường gì nói tôi?”**

Sắc mặt Bành Tử Ca cứng đờ, lắc đầu.

Ai. 76 điểm.

Lại liếc mắt nhìn điểm của Dung Tự. 100 điểm.

“Hai người các cậu là ngoại tộc sao?” Bành Tử Ca hỏi lần nữa.

Sau khi kỳ thi khảo sát kết thúc, nhóm người Lý Nhị Cần cũng coi như là thực sự tiến vào quỹ đạo học tập chân chính. Bành Tử Ca gần như nhanh chóng dung nhập vào cả lớp, bắt đầu lục tục nhận âm hiệu của nữ sinh. Ngay cả Dung Tự, người thoát nhìn có vẻ lạnh lùng, cũng bắt đầu thỉnh thoảng từ trong tay Bành Tử Ca hoặc những nam sinh khác nhận được thư tình chuyển giao.

Mấy ngày trước kiểm tra, Dung Tự mới ý thức được một chuyện. Dường như Lý Nhị Cần là người duy nhất ở bên ngoài, không tiến vào vòng cố định.

Ngày đó anh cùng Bành Tử Ca từ phòng ăn đi về phía quầy đồ ăn vặt thì phát hiện Lý Nhị Cần đi một mình về phía bên cạnh thao trường.

Anh dừng lại hỏi Bành Tử Ca bên cạnh: **“Lý Nhị Cần luôn ăn cơm một mình sao?”**

“A, lớp trưởng cậu quan tâm vấn đề sinh hoạt của các bạn trong lớp sao?” Bành Tử Ca còn chưa nghiêm chỉnh: **“Hình như Nhị Cần vẫn như vậy. Tôi từng mời cô ấy mấy lần, cô ấy nói có việc nên từ chối rồi.”**

“Có chuyện gì sao?”

“Không biết!” Bành Tử Ca buông ta: **“Cô ấy đi học cũng không nói chuyện với người khác, chỉ ở trên bàn học vẽ khuôn nhạc. Ồi. Lý Nhị Cần đi đâu đây?”**

Dung Tự nhìn về phía Lý Nhị Cần vừa đi, đột nhiên nhớ tới đêm hôm trước: **“Tôi qua đó xem một chút.”**

“Cùng đi đi!” Bành Tử Ca không nói hai lời đuổi theo.

Trong chốc lát Bành Tử Ca cũng phát hiện, dáng vẻ bạn học Lý Nhị Cần không lớn, đi nhanh như kẻ trộm. Chỉ một lúc sau liền ẩn mình trong rừng cây nhỏ phía sau thao trường.

Bước chân Bành Tử Ca dần dần chậm lại, nhưng Dung Tự lại giống như có chút quen cửa quen ngõ tiếp tục đi về phía trước.

“Cậu đã từng đi theo Lý Nhị Cần sao?”

Dung Tự chần chừ: **“Mỗi tuần bốn tuần tra hai lần.”**

“Lớp trưởng đại nhân, có phải cậu có chút đặc biệt nhiệt tình đối với chuyện của Lý Nhị Cần không?”

Dung Tự cười cười: **“Xem như là thế đi.”**

“A?” Bành Tử Ca ôn ào hẳn lên: **“Chẳng lẽ trái tim của lớp trưởng đại nhân chúng ta đã ngấm cho phép rồi?”**

Bành Tử Ca âm dương quái khí cũng không nhận được câu trả lời, chỉ đổi được ánh mắt khinh bỉ của Dung Tự. Cậu ra còn muốn nói gì đó, nhưng Dung Tự làm động tác yên lặng. Cậu ta lập tức ngoan ngoãn giảm nhẹ động tác.

Thì ra Lý Nhị Cần đang đứng đó không xa, lúc này đang đuổi người.

“Đến nơi vắng vẻ như vậy phơi nắng?” Bành Tử Ca cũng bị suy nghĩ kỳ quái của mình làm cho kinh hãi.

Đúng lúc này, trong tai của cậu ta truyền đến một tiếng hát, trong trong lạnh lạnh, đặc biệt thoải mái. Bành Tử Ca nhìn nơi phát ra tiếng hát, cảm thấy kết quả này càng làm cho cậu ra khiếp sợ hơn **‘đến nơi vắng vẻ như vậy phơi nắng’**.

“Dung Tự...”

“Đi thôi.” Dung Tự vỗ vỗ lưng cậu ta, nhẹ nhàng rời đi.

Bành Tử Ca cũng nhẹ bước đi theo phía sau: **“Cô ấy muốn tham gia tranh tài tuyển tú sao? Một mình ở chỗ này luyện hát.”**

“Cậu cảm thấy giống sao?”

Bành Tử Ca lắc đầu một cái, yên lặng chốc lát, nói: **“Tớ cảm thấy Lý Nhị Cần rất đặc biệt.”**

“Ừ.” Dung Tự có chút không yên lòng: **“Từ Ca, đừng nói với Lý Nhị Cần chúng ta trong buổi trưa nhìn thấy việc của cô ấy.”**

“Cậu lo lắng cô ấy sẽ xấu hổ sao?” Bành Tử Ca ngẫm hiểu trong lòng, một người len lén trốn luyện, nhất định là không hy vọng người khác biết: **“Biết rồi, tớ cũng không ngu như vậy!”**

Dung Tự hoài nghi nhìn cậu ra một cái.

Giữa trưa Lý Nhị Cần mới trở về phòng học, Bành Tử Ca liền chụp mạnh bả vai Lý Nhị Cần: **“Nhị Cần, hát không tệ nha!”**

Lý Nhị Cần cau mày.

Dung Tự lấy sách bài tập ra.

“Sao cậu biết?” Lý Nhị Cần hỏi.

“Buổi trưa thấy!” Bành Tử Ca chột dạ.

“Xa như vậy cậu cũng thấy sao?”

Bành Tử Ca gật đầu.

Lý Nhị Cần nghi ngờ: **“Cậu đi chỗ xa như vậy làm gì?”**

Đánh chết Bành Tử Ca cũng không nói ra ba chữ **“theo dõi cậu”**, không thể làm gì khác hơn là cười khúc khích haha.

Lý Nhị Cần mang theo ánh mắt có suy nghĩ nhìn chằm chằm Bành Tử Ca nửa ngày, nhỏ giọng hỏi: **“Dẫn em gái nào đi hẹn hò riêng tư?”**

Bành Tử Ca bị hỏi một câu không trở tay kịp: **“Không phải! Đi cùng Dung Tự!”**

Ánh mắt Lý Nhị Cần nhanh chóng quét qua đỉnh đầu Dung Tự, anh bình tĩnh ngắt đầu: **“Bọn tớ đi dạo.”**

“À.” Lý Nhị Cần dần ngồi xuống đưa lưng về phía bọn họ: **“Tôi tiêu hóa đã.”**

Hai người Bành Tử Ca cùng Dung Tự đều là dở khóc dở cười.

Vậy mà Lý Nhị Cần còn vỗ vỗ vai Tô Tử: **“Tất cả mọi người không vui, hai người bọn họ đã bắt đầu rồi.”**

“**Phi! Lý Nhị Cần, có phải đầu óc của cậu của người thần kinh không?**” Bành Tử Ca lập tức cắt đứt cô.

“**Hả?**” Lý Nhị Cần nghi ngờ quay đầu: “**Tôi hiểu lắm?**”

Bành Tử Ca càng thêm dở khóc dở cười: “**Chẳng lẽ vừa rồi cậu còn tưởng thật sao?**”

“**Nếu không thì sao?**”

Bành Tử Ca sụp đổ nhìn Dung Tự. Dung Tự lại khó có được nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đổ mắt

Editor: Bún.

Tiết thứ nhất buổi chiều là tiết vật lý. Nếu nói điểm môn địa lý của Lý Nhị Cần chỉ khiến Bành Tử Ca cảm thấy giật mình, thì điểm vật lý của cô khiến Bành Tử Ca thật sự không dám nhìn.

Cái đuôi thu lão hồ(1) vừa quạt một cái liền biến mất ở trung tuần tháng mười. Không nóng vốn có sau giờ ngo, sau mấy trận gió thu nhẹ nhàng khoan khoái, nhiệt độ liền trở nên vô cùng thoải mái. Lý Nhị Cần nâng cằm nhìn giáo viên Vật lý trên bảng đen viết chữ cạch cạch, dần dần cảm giác mình không mở được mắt ra. Chữ trên bảng từ mờ đến rõ nét rồi lại mờ, âm thanh giảng bài bên tai cũng dần dần đi xa.

(1) Tình trạng thời tiết: buổi sáng và buổi tối mát, buổi trưa nhiệt độ cao.

Lúc bắt đầu cảm giác mình sắp bắt đầu một giấc mộng, Lý Nhị Cần cảm giác có người chọc chọc lưng cô.

Cô cẩn thận quay đầu lại, tay dài chân dài của Bành Tử Ca nhanh chóng nhét tờ giấy vào trong tay cô.

“**Cho tôi?**”

Bành Tử Ca chuyển cho cô ánh mắt ‘**nói nhảm**’.

Lần đầu tiên trong cuộc sống dài đằng dặc Lý Nhị Cần nhận được một tờ giấy, vừa kích động vừa khẩn trương. Cô nắm chặt tờ giấy, sau lưng từ từ rịn ra một tầng mồ hôi.

“**Cậu làm gì thế, Nhị Cần?**” Bành Tử Ca không nhịn được nhắc nhở cô: “**Đừng để giáo viên phát hiện!**”

Lý Nhị Cần quay đầu liếc mắt cậu ta một cái, trong mắt đều là hương vị một lời khó nói hết.

Bành Tử Ca bị một cái liếc mắt này nhìn đến tóc gáy cả người cũng dựng lên.

Một lúc lâu sau, Bành Tử Ca mới cầm lại tờ giấy mình đã truyền qua được nửa ngày từ trong tay Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần trả lời: **Đây là lần đầu tiên tôi nhận được giấy nhỏ.**

Cộng với ba dấu chấm than.

Bành Tử Ca hít sâu một cái, sau đó yên lặng vò tờ giấy thành một cục, bỏ vào ngăn kéo.

Phía trên câu trả lời của Lý Nhị Cần, Bành Tử Ca dùng bút máy màu xanh viết một câu hỏi: **Buổi trưa hát bài gì thế? Thật hay!**

Rất rõ ràng, vấn đề của cậu ta bị bỏ qua vì một lý do nào đó không thể giải thích. Bành Tử Ca không biết nếu mình tiếp tục viết thêm một tờ giấy **“Buổi trưa cậu hát bài gì thế? Thật hay!”** rồi chuyển qua cho cô, sẽ nhận được câu trả lời gì.

Cho nên rốt cuộc đường về nhà của Lý Nhị Cần có bao nhiêu gập ghềnh, mới có thể như vậy chứ.

Thật vất vả mới đến lúc tan học, Bành Tử Ca lập tức đứng lên chụp bả vai của Lý Nhị Cần: **“Tiết trước tớ truyền tờ giấy cho cậu, cậu trả lời như thế nào?”**

Động tĩnh quá lớn, khiến Dung Tự cùng Tô Tử kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Lý Nhị Cần chậm rãi xoay người, hiển nhiên vẫn chưa kịp hòa dịu từ trong hưng phấn: **“Bành Tử Ca, lần đầu tiên tôi nhận được giấy nhỏ, còn là trong lúc học!”**

“Cho nên cậu có chú ý tới vấn đề tớ hỏi cậu không?”

“Có!”

“Tớ hỏi cậu cái gì?”

“Buổi trưa hát bài gì.”

Lý Nhị Cần trả lời giống như chuyện đương nhiên, khiến Bành Tử Ca nghẹn lời, nửa ngày không phát ra được âm thanh nào.

“Cho nên...” Cậu ra thở dài một hơi: **“Nếu cậu thấy, tại sao không trả lời tớ?”**

Lý Nhị Cần cũng dừng trong chốc lát, sau đó do dự hỏi lại: **“Không phải cậu đưa tờ giấy đó cho tôi sao?”**

“Cho nên?”

“Đợi cậu truyền tới lần nữa, tôi sẽ tiếp tục trả lời cậu.”

“Trọng điểm của cậu là?”

Nhắc tới trọng điểm, tinh thần Lý Nhị Cần lại hưng phấn: **“Lần đầu tiên tôi nhận được giấy nhỏ!”**

Bành Tử Ca không nhịn được hướng lên trời cười haha ba tiếng mới ngồi xuống: **“Cuối cùng cũng hiểu tại sao trước đó cậu không nhận được tờ giấy nhỏ nào.”**

Lý Nhị Cần không nhịn được nhìn chăm chăm Bành Tử Ca nửa ngày chờ đáp án, không có kết quả, ánh mắt lại chuyển sang Dung Tự.

“Buổi trưa cậu hát bài gì?” Dung Tự hỏi.

“Bài hát bạn tôi đưa cho, để tôi làm giai điệu thô cho cô ấy.”

Dung Tự gật đầu, sau đó cho Bành Tử Ca ánh mắt **“hiểu chưa?”**, rồi tiếp tục làm chuyện mà trước đó bị cắt đứt.

Chờ đến xế chiều, tiết học cuối cùng kết thúc, Bành Tử Ca lại chụp vai Lý Nhị Cần: **“Có muốn cùng đi ăn cơm không?”**

“Tôi phải trực nhật.”

“Trực nhật cũng phải ăn cơm chứ!” Bành Tử Ca cau mày: **“Đợi cậu trực nhật xong mới tới phòng ăn, chỉ còn lại đồng cặn thôi!”**

Lý Nhị Cần còn đang do dự, Dung Tự lại đứng lên hỏi: **“Hôm nay cậu phụ trách chỗ nào?”**

“Bảng, sắp xếp lại bàn trên bục giảng.” Cần thận trả lời.

Dung Tự suy nghĩ một chút, đi về tấm bảng: **“Tử Ca cậu đi xách thùng nước, Lý Nhị Cần đi sắp xếp bàn trên bục giảng.”**

Không hiểu tại sao Lý Nhị Cần lại đứng yên tại chỗ.

Nghe giọng nói dễ nghe của Dung Tự: **“Cử động.”**

Chẳng biết tại sao cô lại xoẹt một cái đồ bùng mặt, nhưng người vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy, cặp mắt lẳng lẳng nhìn về phía trước.

Trong phòng học tràn ngập ánh sáng mặt trời màu đỏ cam, chỉ duy nhất bóng dáng thon dài của Dung Tự thoáng hiện sắc lạnh nhàn nhạt. Lý Nhị Cần không nói được đây là cảm giác gì, nhưng cô nhìn Dung Tự bình tĩnh lau tấm bảng đen, từng đợt bụi phấn viết bảng theo động tác của anh chậm rãi bay bay trong không khí, hoàn toàn không rời mắt.

Bành Tử Ca xách thùng nước từ cửa sau đi ra ngoài thấy thế chạm cô một cái: **“Cậu đồ mặt cái gì?”**

“Hả!”

“Không cần xấu hổ, động tác của nam sinh chúng tôi rất nhanh!”

“...” Thật ra thì cũng không hoàn toàn bởi vì ngượng ngùng.

Sau khi có nam sinh trợ giúp, lượng công việc Lý Nhị Cần phải dùng nửa tiếng mới hoàn thành, lại có thể hoàn thành trong vòng mười phút.

Ba người rửa tay xong, cùng đi về phía phòng ăn.

“Nhị Cần, cậu hát nghe rất hay.” Bành Tử Ca lần nữa nhắc tới chuyện này: **“Cùng giọng nói của người nào đó có điểm giống.”**

Lý Nhị Cần nói tên một mình mình.

Bành Tử Ca lập tức gật đầu đồng ý: **“Đúng! Chính là cô ấy! Cậu cũng cảm thấy vậy sao?”**

Lý Nhị Cần nghiêm túc cười: **“Cô ấy là chị tôi mà!”**

“Thật sao?” Bành Tử Ca lập tức kích động: **“Có thể ký tên giúp tớ không?”**

Lý Nhị Cần nghiêng đầu sang chỗ khác ghét bỏ: **“Ngốc chết được.”**

Không biết là cố ý hay là vô ý, Dung Tự đang đứng ở phía cô nghiêng đầu. Nghe vậy mặt vốn không có biểu tình của anh, trong nháy mắt xuất hiện vui vẻ, ánh mắt tà tà nhìn lại Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần đứng lúc ngẩng đầu, ánh mắt hai người vô tình giao nhau. Một người mang theo vui vẻ, một người mang theo vẻ đắc ý sau khi trêu cợt thành công.

Có thể có vài người, nhất định là khắc tinh của một người khác, tựa như Lý Nhị Cần gặp phải Dung Tự. Suy nghĩ của cô một lần nữa xuất hiện khoảng không, tất cả huyết dịch từ buồng tim nhanh chóng phóng mạnh về đại não, từ cổ đến sau tai đều đỏ phừng phừng.

“Lý Nhị Cần, cậu lại đồ mặt cái gì?” Hậu tri hậu giác(2) Bành Tử Ca nghi ngờ lớn tiếng hỏi: **“Này, cậu lừa tớ?”**

(2) Giải thích căn bản

“Tiên tri tiên giác” cùng “hậu tri hậu giác”, rất đơn giản, chính là độ nhạy cảm đối với sự việc, đầu tiên là tiên tri tiên giác đến cuối cùng là hậu tri hậu giác.

Giải nghĩa từ trong sách cổ.

Trước tiên phải hiểu rõ, “tri” khác với “giác”. “Tri”, chính là “tri đạo” (biết / hiểu / rõ), thuộc về lý tính. “Giác”, chính là “cảm giác”, thuộc về cảm tính. “Tri” là khách quan, “giác” là chủ quan.

Nhận biết với cảm giác không hề giống nhau. Bạn trông thấy một bông hoa có màu hồng, là nhận biết. Bạn cảm thấy không đẹp, đó là cảm giác. Bởi vì, bạn trông thấy màu hồng, người khác cũng trông thấy màu hồng. Có điều, bạn cảm thấy không đẹp, nhưng có thể người khác cảm thấy đẹp.

Như vậy, “tiên tri hậu giác” cùng với “hậu tri tiên giác” cũng đã rõ ràng rồi.

Ví dụ:

Thần sắc của Tiểu Vương trong phòng làm việc không ổn, do nhà có chuyện.

Nếu như bạn không hề cảm thấy thần sắc của anh ta không ổn. Mà phải nhờ, người khác nói là nhà anh ta có chuyện rồi, bạn mới nhìn lại, quả nhiên lông mày anh ta cứ nhíu chặt, mới thấy nhà anh ta đúng là có chuyện thật. Đó là, “tiên tri hậu giác”.

Trái lại, nếu bạn sớm cảm thấy thần sắc anh ta không ổn, sau đó mới nghe nói nhà anh ta có chuyện. Đó là, “hậu tri tiên giác”.

Bổ sung: Đây chỉ là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ. “Tiên tri tiên giác” nghĩa là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra rất nhanh. “Hậu tri hậu giác” là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm. Quá trình từ “tri” (nhận thức) tới “giác” (hiểu rõ) chính là quá trình tự dung nhập những thứ thuộc thế giới bên ngoài vào bên trong mình.

TYV: “Giác” ở đây vốn là trong từ “cảm giác” và “giác ngộ”.

“Chỉ...chỉ là nói đùa thôi!”

“Tớ lại tin!”

“Vậy mới nói cậu ngốc!”

“Haha!”

“Dung Tự cậu còn cười, có lương tâm không?”

“Chuyện liên quan gì đến tớ?”

Lúc ăn cơm Bành Tử Ca ngồi xuống một chỗ hơi lệch với bọn họ. Dung Tự ném ánh mắt nghi ngờ sang, Bành Tử Ca lập tức vuốt môi: **“Hai người các cậu một phe! Tôi không muốn các cậu tốt! Tôi phải nói với mẹ các cậu, các cậu khi để tôi!”**

“Phốc!” Lý Nhị Cần đang ăn canh che miệng, tay chân luống cuống tìm khăn giấy.

Dung Tự tốt bụng đưa lên.

“Cảm ơn!”

Bành Tử Ca lại nói nhỏ: **“Nhìn độ ăn ý xem! Cứ như tôi là người ngoài!”**

Lý Nhị Cần dần thờ bình thường, bụng đĩa ngồi bên cạnh Bành Tử Ca, hỏi: **“Cậu biết baby girl không?”**

“Biết!” Bành Tử Ca xem thường, thấy Lý Nhị Cần chủ động ngồi bên cạnh mình, cuối cùng trong lòng cũng thoải mái một chút: **“Sao thế?”**

Dung Tự vốn đang ăn cơm đột nhiên cười một chút. Lúc Lý Nhị Cần nghe Bành Tử Ca trả lời, cũng sợ run chớp mắt một cái, sau đó vui đầu ăn cơm.

“Hai người các cậu lại làm gì thế?”

Nếu lực lĩnh ngộ không đủ, vậy thì tiếp tục giữ trạng thái không biết cũng rất tốt.

Thời gian tự học muộn, Dung Tự, thân là người tuần tra lại đi ra ngoài “kiểm tra”. Lý Nhị Cần cắn đầu bút suy nghĩ bài tập vật lý, cánh tay vì muỗi cắn mà sưng lên, khiến cô nhột đến không có cách nào tập trung kinh thần.

Bành Tử Ca cũng khó có lúc nghiêm túc gặm bài tập tiếng Anh.

Đột nhiên cậu ta ngẩng phát đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn cánh tay gãi gãi của Lý Nhị Cần.

“Nhị Cần.”

“Hả?” Vô cùng tự nhiên quay đầu lại.

“Cậu nói tôi sao?”

“Cái gì?” Lý Nhị Cần trong đầu tràn ngập công thức cơ học, hoàn toàn không hiểu cậu ta nói gì.

“Baby girl.” Mặt nghiêm túc.

“Haha haha haha haha haha!”

Dung Tự đọc theo cầu thang từ dưới đi lên, thấy Lý Nhị Cần đang ngồi trên rào chắn xuất thần.

Đại khái buổi tối trở về phòng ngủ tắm rửa, Lý Nhị Cần đã thay đồng phục học sinh ban ngày, mặc váy hoa liền áo. Da Lý Nhị Cần rất trắng, ngay cả mặc đồng phục học sinh cũng thoát nhìn duyên dáng yêu kiều hơn người khác một chút, sau khi thay quần áo, càng có vẻ nữ sinh nhỏ. Dung Tự vẫn cảm thấy Lý Nhị Cần có chút khác biệt với những nữ sinh khác, vào lúc này yên tĩnh ngồi ở trên rào chắn, tóc dài cùng váy áo của cô theo gió nhẹ nhàng tung bay, anh nghiêm túc suy nghĩ, cho ra kết luận đại khái giống như là khí chất khác biệt.

Dung Tự chưa ý thức được mình nhìn đến thất thần, cho đến khi Lý Nhị Cần chú ý tới anh: **“Dung Tự?”**

“Tại sao không ở lớp tự học muộn?”

“Bọn tôi bị đuổi ra ngoài, bị phạt đi đổ rác đấy.” Lý Nhị Cần chỉ chỉ Bành Tử Ca đi đổ rác ở dưới tầng: **“Bành Tử Ca đổ cả phần của tôi luôn.”**

Đối với việc Lý Nhị Cần bị “đuổi ra ngoài”, Dung Tự đã thành thói quen cho nên cũng không cảm thấy giật mình: **“Sao thế?”**

“À.” Lý Nhị Cần vẫn cảm thấy buồn cười: **“Vừa rồi Bành Tử Ca đột nhiên hỏi tôi, baby girl có phải nói cậu ra hay không.”**

Dung Tự cũng cười: **“Đợi cậu ấy về cùng trở về phòng học đi.”**

“Ừ.”

Không có Bành Tử Ca ở đây, giữa Lý Nhị Cần cùng Dung Tự có chút im lặng đến lúng túng. Cô siết chặt bàn tay hơi ướt mồ hôi, cố gắng tìm chút đề tài. Nhưng lúc cô ngẩng đầu lên nhìn Dung Tự, phát hiện thần sắc Dung Tự tự nhiên, nhìn xa xa thất thần, đáng vẻ không có chút lúng túng nào.

Lý Nhị Cần khó lắm mới nghĩ ra được một câu: **“Dung Tự, phòng học lớp 3 bên cạnh nhà vệ sinh, cậu cho rằng bọn họ đi học có thể vẫn cảm thấy có người đang đi vệ sinh không”,** cũng vì vậy mà lặng lẽ nuốt xuống bụng.

Thật may mà nuốt xuống bụng.

Bành Từ Ca cầm sọt rác đi lên, thấy hai người Dung Tự cùng Lý Nhị Cần, mỗi người ngẩng đầu lên trời ngẩn người, dùng chân hỏi: “Nhìn gì thế? Có mưa sao băng sao?”

Dung Tự thu hồi ánh mắt: “Chờ cậu cùng về phòng học.”

“Hai người các cậu thật xấu! Cũng không giải thích cho tớ!” Bành Từ Ca thuận tay chia một cái cho Dung Tự: “Sau này tớ không dám tùy tiện hỏi chuyện Lý Nhị Cần nữa.”

“Sao thế?” Dung Tự vô cùng thuận tay nhận lấy.

Bành Từ Ca cười haha: “Nụ cười của cô gái này chột cửa, không giống người bình thường, một khi cười chính là lũ lụt tàn phá! Vốn không ngăn được!”

Dung Tự im lặng bày tỏ đồng ý, xâu chuỗi những lời Lý Nhị Cần và Bành Từ Ca nói, rất nhanh liền hiểu nguyên nhân kết quả mọi chuyện.

“Bài tập tớ còn chưa làm xong đâu!” Bành Từ Ca bắt mắt: “Nhị Cần, còn cậu?”

“Chưa.” Cô lắc đầu: “Hoàn toàn không hiểu sao bài tập vật lý lại như vậy.”

“Dung Tự, còn cậu?”

“Xong rồi.”

“Bài tập của người cầm thú như cậu cũng được phân gấp đôi? Lượng công việc của cậu cũng không giống của bọn tớ!” Bành Từ Ca bắt mắt.

Mắt Dung Tự nhìn thẳng về phía trước: “Tớ lo lắng, sau này đối thoại của bọn tớ sẽ khiến cậu càng không có suy nghĩ tham dự.”

Bành Từ Ca nghiêng đầu nhìn Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần ghen cười đuổi theo Dung Tự: “Có lẽ sáng sớm ai cậu sẽ nhận được đáp án.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cô nói

Editor: Bunn.

Lý Nhị Cần trước đó bị cho rằng ‘một mình hành hiệp’ vô cùng tự nhiên gia nhập nhóm hai người Dung Tự, Bành Từ Ca. Đến phiên hai nam sinh trực nhật, Lý Nhị Cần sẽ tiếp tục ở lại phòng học làm bài tập một lát, hoặc là giúp một số chuyện đơn giản một tay. Đến ngày Lý Nhị Cần trực nhật, Dung Tự sẽ nói trước phạm vi anh trực nhật, sau đó cùng Bành Từ Ca cùng giúp cô hoàn thành.

Thình thoảng lúc tâm tình Lý Nhị Cần tốt, cũng sẽ tới sân bóng nhìn nam sinh chơi bóng. Thường xuyên qua lại, liền có thói quen trước khi đi mua hai chai nước uống lạnh mang theo, cũng coi như là biểu đạt tâm tình cảm ơn bọn họ giúp mình trực nhật một tay.

Lại đến ngày đến phiên Lý Nhị Cần trực nhật, Dung Tự ở phòng học làm công việc dọn dẹp cuối cùng, Lý Nhị Cần theo Bành Từ Ca đi đổ rác. Lúc hai người dọc theo cầu thang trở về, nghe được nữ sinh từ trên đi xuống trò chuyện, đề tài hiển nhiên là nói được một lúc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hai người Lý Nhị Cần hiểu được.

“Nếu cậu có thể mặt dày như cô ta, nhất định cũng có thể có quan hệ tốt với Dung Tự đấy!”

“Đúng vậy! Cậu cùng ngày ngày đi mua nước uống mang qua đi!”

“Có điều nhìn cô ta đối xử với người khác, cũng là đáng vẽ xa cách, thật là có tâm cơ.”

“Ừ, nghe nói tính khí rất kỳ quái, tuyệt không dễ chung sống! Cho nên trong lớp bọn cậu cũng không có nữ sinh làm bạn với cô ta.”

“Cô ta mới không hiếm lạ gì đâu! Mấy cậu ai có thể ngày ngày cùng một chỗ với Dung Tự cùng Bành Từ Ca?”

“Nghe nói ngay cả trực nhật Dung Tự cùng Bành Từ Ca cũng làm giúp cô ta!”

“Đúng là Đại tiểu thư!”

“Đúng vậy! Vừa rồi còn thấy Bành Tử Ca giúp cô ta đi đồ...”

Giọng nói chợt dừng lại, mấy người lúng túng đứng lại nhìn Bành Tử Ca cùng Lý Nhị Cần đứng ở cửa nhìn bọn họ nói chuyện.

Đều là nữ sinh lớp khác chưa từng gặp mặt. Đối lập với biểu tình tức giận của Bành Tử Ca, biểu tình của Lý Nhị Cần đơn giản là vân đạm phong khinh(1).

(1) Mây gió điềm nhiên.

Bành Tử Ca muốn thay Lý Nhị Cần nói gì đó, nhưng Lý Nhị Cần chỉ nhẹ nhàng nhìn bọn họ một cái, sau đó đi thẳng lên tầng. Bành Tử Ca chỉ có thể cùng đi lên, nhưng cứ đi như vậy cậu ta cảm thấy quá bức mình, vì vậy trong nháy mắt lúc đi qua sát bên người các nữ sinh, để lại một câu: **“Thật xấu!”**

Đơn giản, thẳng thắn hai chữ, đối với mấy nữ sinh tạo thành một kích trúng tâm, gương mặt đang đỏ vì đùng phải hiện trường phùng một cái trắng bệch.

Thật lâu, có người thở ra một hơi: **“FML(2)...”**

(2) Một câu chửi thề.

Bành Tử Ca vẫn im lặng đi theo sau lưng Lý Nhị Cần, cho đến lúc cô bước vào phòng học, mới bắt cô hỏi: **“Cậu không sao chứ?”**

“Không sao mà!”

“Tớ không tin.”

Lý Nhị Cần thờ ơ tiếp tục đi vào trong phòng học, kết quả lại bị Bành Tử Ca một túm kéo ra.

“Cậu kéo tôi nữa, phòng ăn sẽ không còn đồ ăn nữa.”

Bành Tử Ca im lặng nhìn cô.

“Thật sự không có chuyện gì mà!”

“Cậu sẽ không vì chuyện này mà xa lánh bọn tớ đấy chứ?”

Lý Nhị Cần tò mò: **“Tại sao?”**

Tại sao? Bị Lý Nhị Cần hỏi như vậy, Bành Tử Ca có một lại cảm giác vô lực không phản bác được: **“Cậu không nghĩ như vậy là tốt rồi.”**

Lý Nhị Cần cho rằng đối thoại kết thúc, xoay người, lần nữa quay về phòng học, kết quả lại bị Bành Tử Ca một túm kéo ra ngoài, cô không hiểu nhìn cậu ta: **“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”**

“Bọn họ nói cậu như vậy, cậu thật sự không tức giận? Tớ không tin.”

Lý Nhị Cần cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nhìn về phía Bành Tử Ca: **“Bọn họ cũng không nói sai.”**

Bành Tử Ca mê hoặc nhìn cô.

“Quan hệ giữa tôi với các cậu không tệ lắm, sau đó tôi tiếp xúc với các nữ sinh khác trong lớp tương đối ít. Còn gì nữa nhĩ? A, đúng vậy, các cậu thật sự giúp tôi trực nhất.”

Bành Tử Ca nghe cô nói xong còn cảm thấy rất có đạo lý.

“Có điều.” Cô lại bổ sung: **“Tôi cũng không xa cách người khác.”**

Bành Tử Ca không nhịn được chọc chọc trán cô: **“Đây không phải là trọng điểm! Đại tiểu thư!”**

“Tôi cũng không phải là Đại tiểu thư.”

“Đừng dùng vẻ mặt nghiêm túc đó chọc tớ.”

Lý Nhị Cần không thay đổi vẻ mặt, im lặng nhìn cậu ta.

“...được rồi.”

Bởi vì Lý Nhị Cần lãng phí quá nhiều thời gian với Bành Tử Ca, bỏ qua phòng ăn cơm tối, bọn họ chỉ có thể ra công trường kiếm đồ ăn. Ra khỏi phòng học thì Bành Tử Ca ngoài ý muốn phát hiện Tô Tử vẫn ở trong phòng học, thuận miệng nói: **“Tô Tử, sao vẫn chưa ăn cơm?”**

Tô Từ nghe vậy từ sách bài tập ngẩng đầu lên, xin xuống đồng hồ đeo tay: **“Quên mất thời gian.”**

“Vậy thì cùng đi chứ?” Lý Nhị Cần mời.

Tô Từ không trả lời, lại nhìn về phía Dung Tự.

Dung Tự: **“Cùng đi đi.”**

Tô Từ lập tức cười lên: **“Vậy thì làm phiền rồi!”**

“Không sao!” Bành Tử Ca thờ ơ khoát tay: **“Nhiều người càng vui!”**

Tô Từ tùy ý thu thập bàn học, chủ động tiến lên khoác tay Lý Nhị Cần: **“Vậy chúng ta đi thôi?”**

Lý Nhị Cần liếc mắt nhìn Tô Từ kéo tay mình, lại có chút kiêu ngạo nâng mi nhìn Bành Tử Ca, rồi nói với Tô Từ: **“Ôi, nam sinh ăn cơm rất nhanh! Cậu nhất định không được dừng động tác nhai thức ăn nhé!”**

Bành Tử Ca lập tức phản bác: **“Là cậu ăn cơm chậm thì có!”**

Tô Từ cười cười xem thường, hơi nghiêng đầu hỏi Dung Tự: **“Nam sinh ăn cơm cũng tương đối nhanh sao?”**

“Nhị Cần ăn không chậm.”

Lý Nhị Cần vốn đang muốn nói tiếp thì nghe được Dung Tự gọi tên mình, liền ngớ người. Chỉ có Bành Tử Ca gọi cô là **“Nhị Cần”**, **“Nhị Cần”**, mà suy cho cùng lúc bạn học Dung Tự có chút ít nói gọi cô ngay cả đủ tên họ cho tới bây giờ đều là mới lạ.

Cô vừa vui vẻ vừa khần trương lên nhìn Dung Tự một cái.

Đêm đó, sau khi Bành Tử Ca cùng Dung Tự trở về phòng ngủ, Dung Tự phát hiện Bành Tử Ca luôn ở sau lưng anh muốn nói lại thôi.

Bị linh hồn theo sau lưng suốt một đêm, cuối cùng anh cũng buông cốc súc miệng trong tay xuống: **“Nói đi, chuyện gì.”**

Bành Tử Ca vẫn mặng theo dáng vẻ không biết mở miệng như thế nào như cũ.

Dung Tự chỉ điểm cậu ta: **“Nói điếm chính.”**

“Hôm nay chạm phải nữ sinh lớp khác nói Lý Nhị Cần thị phi.”

Người như Lý Nhị Cần còn có thể có thị phi sao?

Dung Tự hiển nhiên chưa từng lường trường khả năng như vậy, cho nên có chút ngoài ý muốn: **“Nói cái gì?”**

“Nói cô ấy da mặt dày bừa bốn tâm cơ với chúng ta, còn nói chúng ta giúp cô ấy trực nhật, cô ấy ra về rất đại tiểu thư.”

Nói xong, Bành Tử Ca thầm khen năng lực quy lại của mình rất có độ cao.

“Da mặt dày, đùa bốn tâm cơ, đại tiểu thư.” Dung Tự lấy ra mấy tờ mẩu chót, sau đó lại cười cười: **“Lý Nhị Cần phản ứng như thế nào?”**

“Cô ấy á, vẫn là như vậy thôi, đáng vẻ không sao cả.”

Dung Tự gật đầu, không tiếp tục đề tài.

“Tớ sợ sau khi cô ấy về suy nghĩ một chút sẽ cảm thấy tương đối dễ ỷ, sau đó xa cách chúng ta.”

“Sẽ không.” Dung Tự tổng kết đơn giản: **“Huống chi, Lý Nhị Cần với chúng ta, là bởi vì cậu da mặt dày dính lấy người ta.”**

Mặt Bành Tử Ca đỏ lên, cũng không phủ nhận: **“Chỉ là tớ cảm thấy cô ấy rất tốt thôi.”**

Trong phòng ngủ nữ sinh, Tô Từ đang lôi kéo Lý Nhị Cần nói chuyện: **“Ôi, cậu ngày ngày cùng bọn họ ăn cơm, không phải là mỗi lần đều ăn rất nhanh sao?”**

“Lúc ban đầu thì tương đối nhanh, sau đó thì không thể nữa.” Lý Nhị Cần vừa nói vừa mở gói bánh bích quy, đưa cho Tô Từ trước: **“Có muốn không?”**

Tô Từ lấy một miếng: **“Buổi tối ăn chưa no, ba kẻ điên các cậu ăn quá nhanh.”**

“Đã sớm nói với cậu đừng dừng động tác nhai lại rồi mà.” Cô chọn hoa văn mình thích, nhét vào trong miệng: **“Cậu vẫn còn nói chuyện với bọn**

họ.”

“Bành Tử Ca nói liên tục, cũng không thể không để ý tới cậu ta, rất khó xử đấy!”

Lý Nhị Cần nhớ lại: “Một mình cậu ấy có thể hoàn thành tất cả các cuộc trò chuyện, chúng ta phụ trách nghe là được rồi.”

Tô Tử bị những lời này chọc cho vui vẻ nửa ngày.

“Có điều...” cô lại hỏi: “Bình thường Dung Tự cũng nói ít như vậy sao?”

“Ừ.”

“Đúng là nam thần băng sơn mà!”

Lý Nhị Cần tiếp tục ăn bánh bích quy, không phát biểu ý kiến.

“Nhị Cần, cậu ngày ngày ở cùng một chỗ với bọn họ, cậu thích người nào hơn?” Cuối cùng cũng bắt quái đến trọng điểm.

“Thích hơn?” Lý Nhị Cần hỏi ngược lại: “Bọn họ đều rất tốt.”

“Ý tớ là thích giữa nam sinh và nữ sinh! Cậu không chú ý mỗi ngày Dung Tự đều nhận được thư tình sao? Nhiều nữ sinh muốn nói chuyện với Dung Tự cùng Bành Tử Ca, cậu ngày ngày cùng với bọn họ, không cảm nhận được mình bị ánh mắt ghen tị chiếu cháy rụi sao?”

Lý Nhị Cần ngẩn ra, nhớ tới cuộc đối thoại lúc chạng vạng ở cầu thang, cuối cùng cũng biểu đạt suy nghĩ của mình: “Thật đáng ghét.”

“Cái gì?”

“Dung Tự cùng Bành Tử Ca đều không phải là người khó ở chung, muốn làm bạn với bọn họ, tiến lên chào hỏi là được rồi. Ghen tỵ với tôi cũng không thể khiến bọn họ thành bạn với Dung Tự.”

Tô Tử không hiểu tại sao Lý Nhị Cần đột nhiên trở nên có chút không vui như thế: “Sao thế?”

Lý Nhị Cần lắc đầu, không muốn bày tỏ ý kiến, bổ sung thêm một câu: “Tôi cũng sẽ không vì vậy mà không tiếp tục làm bạn với bọn họ.”

Mặc dù lấy được đáp án của Dung Tự, nhưng Bành Tử Ca vẫn cảm thấy không yên lòng. Hôm sau dậy thật sớm nhắn tin cho Lý Nhị Cần: **Cùng ăn sáng không?**

Không nhận được trả lời.

Dung Tự cùng cậu ra ăn sáng không, không ngăn cản được Bành Tử Ca, anh đành phải đi cùng cậu ta, đặc biệt đi đường vòng tới tầng dưới phòng ngủ của Lý Nhị Cần đợi cô. Không gặp được Lý Nhị Cần, ngay cả nữ sinh cùng lớp khác cũng không gặp được, gặp được chỉ là nữ sinh đi ngang qua xì xào bàn tán hai người bọn họ.

Thật sự thì cũng ăn sáng xong rồi, coi như gặp được Lý Nhị Cần vừa mới rời giường thì có thể nói những gì đây?

“Khéo thật!”

Vậy Lý Nhị Cần sẽ trả lời như thế nào?

“Các cậu từ phòng ngủ nam sinh lượn vòng tới thực đúng là rất khéo.” Mặt không biểu tình.

Đúng rồi, nhất định là mặt không biểu tình.

Sau đó thì sao?

Trả lời: “Bọn tớ vừa mới ăn sáng ở phòng ăn xong.”

“A, chính là từ phòng ăn đi vòng tới đây, cũng thật khéo.”

Bành Tử Ca ngẩng đầu nhìn phòng ngủ nữ sinh lần nữa, thờ dãi: “Chúng ta cùng trở về phòng học đi.”

Dung Tự gật đầu: “Có thể ngủ quên.”

Bành Tử Ca bởi vì không đợi được Lý Nhị Cần, có vẻ đặc biệt ủ rũ: “Tớ cảm thấy đại khái Lý Nhị Cần thật sự muốn vạch rõ giới hạn với chúng ta.”

Dung Tự nhìn mấy nữ sinh vì dậy muộn mà vội vã chạy về phía phòng ăn, giọng tay chỉ về phía đó: “Đi thôi.”

“Bên kia không phải là hướng phòng học!”

“Đi phòng ăn.”

Bành Tử Ca thật sự không hiểu: “Vừa mới ăn xong mà! Cậu đói nhanh vậy sao?”

Dung Tự chậm rãi đi phía trước, hoàn toàn không có ý trả lời cậu ta.

Dung Tự đoán không sai.

Lý Nhị Cần đến phòng học thì tự học sớm đã tiến hành được một nửa. Thân thể mèo của cô trườn từ cửa sau phòng học đến trên ghế, cơ trí không làm kinh động chủ nhiệm lớp trên bục giảng.

Cô thở dài một hơi: “Thật may.”

“Giáo viên đã điểm danh rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái của Dung Tự đột nhiên từ phía sau cô truyền đến.

“A?” Lý Nhị Cần hít một ngụm khí lạnh, cẩn thận quay đầu lại: “Làm sao bây giờ? Sẽ bị phạt sao?”

“Không biết.”

“Tại sao?”

Bành Tử Ca sát lại gần: “Nói với giáo viên cậu tới khu vực công cộng quét sân.” Nói xong tiện đưa gì đó trong tay lên: “Mua bữa sáng cho cậu, người giàu mới có trứng luộc trong nước trà(3)!”

(3) Hình phía dưới.

“Cảm ơn.” Lý Nhị Cần tự nhiên nhận lấy: “Giáo viên tin sao?”

Bành Tử Ca: “Bởi vì là Dung Tự nói giúp cậu.”

Lý Nhị Cần không thể tin trọn mắt nhìn Bành Tử Ca ba giây, mới chuyển ánh mắt sùng bái sang Dung Tự: “Quả nhiên.”

Dung Tự vốn đang chú ý lên sách bài tập trên bàn, nghe vậy ngẩng đầu lên, nâng cằm nhìn cô âm áp cười cười. Lúc này ánh sáng mặt trời chói mắt chuyển tới, ánh sáng màu vàng kim xuyên qua cửa sổ bao phủ lên người Dung Tự, lúc anh cười lên giống như cả người anh đều sáng lên vậy.

Trong nháy mắt Lý Nhị Cần cảm thấy đầu nóng lên, vội vàng nói cảm ơn, xoay người nằm trên bàn học, vùi mặt vào hai cánh tay, rất nhanh cảm thấy cả khuôn mặt cũng nóng nóng phùng phùng.

Loại cảm giác kỳ quái này chưa bao giờ có, khiến trái tim cô nhảy lên, vừa vội vừa nhanh.

(3) Trứng trà thơm mùi thảo mộc

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bất ngờ

Editor: Búnn.

Giờ học buổi sáng, Lý Nhị Cần cũng không thể nghiêm túc nghe giảng, trong đầu vẫn là nụ cười lúc sáng của Dung Tự. Mỗi lần ép mình nghiêm túc nghe giảng, nhưng chỉ ba giây, nụ cười của Dung Tự lại xuất hiện ở mọi chỗ. Trong giờ học Bành Tử Ca tìm cô nói chuyện cô cũng không dám quay đầu lại. Cụ thể đang sợ điều gì, cô cũng không rõ ràng, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới có thể chạm phải ánh mắt của Dung Tự, cô đã cảm thấy hai tai nóng phùng phùng.

Lúc Lý Nhị Cần không hiểu mình đang sợ cái gì, thì Bành Tử Ca cũng thật sự lo lắng Lý Nhị Cần đột nhiên biến đổi thái độ với bọn họ.

Tiếng chuông tan học ở tiết cuối vào buổi trưa vừa mới vang lên, cậu ta lập tức nhào tới chụp lưng Lý Nhị Cần: “Này, đi ăn!”

Lý Nhị Cần đang sắp xếp sách vở bị bất ngờ sợ hết hồn, nhưng vẫn không dám quay đầu lại: “À, các cậu đi trước đi.”

“Tại sao thế?” Bành Tử Ca hoàn toàn u mê.

“Không có gì! Buổi trưa tôi muốn tới siêu thị ăn mì ăn liền.” Thuận miệng nói lý do.

Bành Từ Ca vẫn còn đang sững sờ, vẫn là Dung Tự mở miệng trước: **“Cùng nhau đi.”**

“Được...” Lập tức không có nguyên tắc liên đồng ý rồi.

Dung Tự nhìn bóng lưng của cô, tròn mắt, khỏe môi có độ cong không thể nhận ra: **“Đi thôi.”**

Năm phút đồng hồ sau, ba người ngồi quanh phía dưới cửa che nắng ở siêu thị.

Có chút yên tĩnh.

Dung Tự quen không nói lời nào. Lý Nhị Cần còn bận tâm hoảng ý loạn. Bành Từ Ca không ngừng suy đoán tâm tư nhỏ của Lý Nhị Cần.

Khó khăn lắm mới chờ mì nờ, Lý Nhị Cần lập tức vui đầu mở to miệng hồng học ăn.

Thấy thế, tâm tình bất mãn của Bành Từ Ca lại đi lên: **“Sao cậu phải ăn nhanh như thế?”**

Vội vàng tránh khỏi bọn tớ sao? Không dám hỏi liền bỏ sung trong lòng.

Động tác hút mì của Lý Nhị Cần dừng lại, thật lâu mới tiếp tục hút nốt chỗ mì còn lại: **“Cậu có hài lòng với tốc độ này không?”**

Bành Từ Ca bị áp án này khiến đại não xuất hiện một khoảng trống. Suy nghĩ một lúc lâu vẫn cảm thấy không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ăn mì của mình: **“Cậu thích ăn thế nào thì ăn như thế.”**

Lý Nhị Cần theo thói quen chuyển ánh mắt nghi ngờ về phía Dung Tự, trong mắt Dung Tự một khoảng tĩnh táo cùng lạnh nhạt.

Lý Nhị Cần không biết tại sao, đột nhiên cũng tĩnh táo lại.

“Một lát ăn xong các cậu trở về phòng học trước đi.” Cô nói: **“Một lát tôi còn chuyện khác.”**

Bành Từ Ca lại vội vàng muốn hỏi, không ngờ Dung Tự lại nhàn nhạt liếc cậu ta một cái. Cậu ta ngoan ngoãn lùi cổ về, cúi đầu uống nước mì.

Lý Nhị Cần dùng tốc độ nhanh hơn trước ăn mì, đứng lên: **“Vậy tôi đi trước.”**

Dung Tự gật đầu, Bành Từ Ca giống như giận dữ không trả lời.

Lý Nhị Cần bấu môi, dư quang nhìn thấy Dung Tự trước mắt gần như không động đậy, nghi ngờ nhìn Dung Tự một cái.

Đợi đến lúc Lý Nhị Cần rời đi, Bành Từ Ca ghét bỏ ném đĩa nhựa vào trong bát mì: **“Khó ăn chết! A Tự, tại sao không để tớ hỏi?”**

“Cậu hỏi nhiều quá.” Dung Tự từ từ trả lời: **“Đi thôi, đi xem phòng ăn còn lại cái gì không.”**

Thật may là lúc tới phòng ăn cũng không quá muộn, cuối cùng hai người cũng không đến nỗi không có đồ ăn. Sau khi ăn xong Dung Tự lấy cơ muốn đi kiểm tra, để Bành Từ Ca một mình về phòng học trước.

Anh đi dọc theo đường nhỏ bên cạnh thao trường, từ từ đi về khu rừng ở phía sau, quả nhiên ở “chỗ cũ” thấy được Lý Nhị Cần đang xếp bằng ngồi trên tường thấp.

Cô thất thần nhìn về phía xa, khẽ hát bài hát không biết tên.

Dù là cô khẽ hát quá hay, hay là vì nguyên nhân gì khác, Dung Tự không tự chủ được dừng bước, cách vài mét ở bên ngoài lẳng lặng nhìn cô.

Lý Nhị Cần hát một lúc.

Đến khi Dung Tự cảm thấy sau khi hơi thở cả người cô từ từ chậm lại, cô dừng tiếng hát lại, cầm bản bút ký lên, nghiêm túc nghiên cứu.

Lúc anh đang tò mò Lý Nhị Cần đang nhìn cái gì, đột nhiên nghe cô nói: **“Con đường này em đi không dễ dàng như vậy, lúc anh nói yêu em, em còn yêu đồ gốm phục cổ...”**

Nói tới chỗ này cô dừng lại, cau mày nhìn về bản bút ký suy nghĩ một chút, hít sâu một hơi, lúc mở miệng giọng nói mang theo vẻ ghen ngào: **“Con đường này em đi không dễ dàng như vậy, lúc anh nói yêu em, còn em yêu đồ gốm phục cổ, anh nói không sao, chỉ cần em thích anh một chút là được rồi. Em không biết anh thật sự chỉ muốn có một chút thôi. Em chưa bao giờ biết, thì ra anh yêu em nhiều hơn, nếu không anh sẽ không chịu nổi.”**

Giọng nói của Lý Nhị Cần vẫn trong trẻo mát lạnh, giờ phút này lại mang theo vẻ ghen ngào, khiến Dung Tự cảm thấy có chút rung động. Nói xong câu đó, Lý Nhị Cần cầm bút ghi âm sớm để bên cạnh lên ghi âm lập đi lập lại lời của mình, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên không có dấu hiệu nào

ngiêng đầu nhìn về phía Dung Tự.

Dung Tự không kịp đề phòng, rất bất ngờ, nhìn cô cười xin lỗi: **“Vốn là có chuyện tới tìm cậu.”**

Cũng không biết có phải Lý Nhị Cần không có hứng thú hòa theo hay không, vẻ mặt lạnh nhạt lạ thường nói: **“Lần này tôi không có lên làm chuyện xấu.”**

Dung Tự sờ sờ lỗ mũi: **“Cậu đang làm gì?”**

Lý Nhị Cần nâng nâng máy tính trong tay: **“Kịch truyền thanh, phải giao âm thô.”**

Mặc dù chưa từng tiếp xúc với kịch truyền thanh, nhưng vẫn có chút hiểu rõ, Dung Tự hỏi: **“Cậu còn chơi cái này?”**

“Ừ.” Lý Nhị Cần hậu tri hậu giác có chút xấu hổ: **“Cái đó, cậu tìm tôi có chuyện gì?”**

“Từ Ca vẫn lo lắng cậu để ý mấy lời của mấy nữ sinh hôm qua.” Dung Tự gọn gàng dứt khoát: **“Sợ cậu xa lánh bọn tớ.”**

“Tôi không có.”

“Tớ biết.” Dung Tự sáng tỏ cười cười: **“Chỉ là thái độ buổi sáng của cậu có chút khác bình thường, cho nên tớ muốn tới nói chuyện với cậu một chút.”**

Lời của Dung Tự khiến Lý Nhị Cần lại nhớ tới chuyện buổi sáng, hai tai đỏ bừng: **“Tôi cũng không phải là muốn xa lánh các cậu.”**

Dung Tự hoàn thành mục đích tới đây của mình, lực chú ý chuyển lên người Lý Nhị Cần: **“Cậu chơi phối âm đã bao lâu rồi?”**

“Áp lực cấp 2 quá lớn mới bắt đầu chơi.”

Áp lực quá lớn bắt đầu chơi phối âm?

Dung Tự gật đầu, phù hợp với tính cách yên lặng của Lý Nhị Cần: **“Vừa rồi nghe cậu ghi âm thô, rất hay.”**

Lý Nhị Cần phát lại đoạn ghi âm một lần, bối rối cúi đầu: **“Cảm giác chỗ nào đó không thích hợp.”**

“Có cần tớ giúp một tay không?”

Lý Nhị Cần không tự chủ cắn môi suy nghĩ trong chốc lát: **“Là như vậy, tôi là nữ chính trong kịch bản phối âm. Cô ấy thích người khác muốn chết. Thật lâu bọn họ không có gặp mặt, nữ chính hối hận mình không quý trọng quá khứ thật tốt, đồng thời cũng đau lòng nam chính. A, chính là người cô ấy thích.”**

“Tớ nhìn bản bút ký của cậu được không?”

“Ừ, có thể.”

Dung Tự nhận lấy mấy vi tính Lý Nhị Cần đưa cho, nhanh chóng lật xem qua lại: **“Cậu đọc lại đoạn trong bản ghi âm vừa rồi một lần xem.”**

“Được.”

Dung Tự nghe xong, so sánh nội dung trên bản bút ký, lẳng lặng suy nghĩ một chút: **“Rất tốt. Thử đề nên bị thương cuộn cuộn xuống, mấy câu phía trên thử dừng lại một lúc xem.”**

Lý Nhị Cần chần chờ khẽ nhếch khóe môi: **“Dung Tự, cậu cũng chơi phối âm sao?”**

Anh bình tĩnh lắc đầu.

“Vậy sao cậu có thể nói rõ ràng như vậy được.”

Dung Tự bị chọc cười: **“Chỉ là nhận thức của mình, cậu có thể một chút.”**

“Tôi không hiểu, làm cách nào mới có thể đề nên bị thương cuộn cuộn xuống.”

Lần này, ngay cả Dung Tự cũng bối rối đến im lặng chớp mắt một cái.

“Không sao, không sao!” Hoàn toàn không muốn nhìn thấy biểu tình bối rối của Dung Tự, Lý Nhị Cần cầm lấy bản bút ký: **“Tự tôi suy nghĩ một chút.”**

Lại nghe Dung Tự giống như làm bầm, giống như mở miệng bày tỏ: **“Anh không biết, thì ra em yêu anh nhiều hơn, nếu không em sẽ không chịu nổi.”**

Lý Nhị Cần không phòng bị chút nào nghe anh nói như vậy, tim giống như bị hung hăng nhéo một cái, đau lòng đến muốn nói gì đó ngay lập tức, đột nhiên ý thức được Dung Tự đọc lời thoại, lập tức cắn môi dưới, cùng lúc âm thầm bội phục Dung Tự, cũng cảm thấy trong giọng nói của anh thật sự mang theo vẻ cần nhận đề nên nổi bi thương lớn, giống như sợ đánh thức người nào. Lý Nhị Cần vẫn biết mình rất thích giọng Dung Tự, cũng biết cho dù âm biến nam thần khắp nơi phối âm, thì giọng nói của anh vẫn là giọng nói của nam thần trong nam thần như cũ.

“Không đúng sao?” Đợi nửa ngày không đợi được phản ứng của Lý Nhị Cần, Dung Tự có chút ngượng ngùng cười cười: **“Chỉ là lý giải của tớ thôi.”**

“À? Không phải! Rất tốt mà!”

Lý Nhị Cần vẫn có chút không kéo được suy nghĩ về: **“Tôi chỉ có chút giết mình.”** Cô háng giọng: **“Tôi thử một lần nữa.”**

Dung Tự gật đầu.

Lý Nhị Cần cúi đầu một lát, lên men tâm tình, hồi tưởng lại giọng nói vừa rồi của Dung Tự, vô cùng tự nhiên hoàn thành xong đoạn thoại. Cô cầm bút ghi âm lên lắng nghe, cuối cùng cùng hài lòng: **“Cảm ơn cậu, Dung Tự.”**

“Không có gì.” Dung Tự giờ tay lên nhìn đồng hồ: **“Trở về thôi, còn đi học.”**

Lý Nhị Cần thu thập đồ, mang theo tâm tình sùng bái đi phía sau từ từ hướng về phía trước, chẳng tại sao càng ngày càng cảm thấy Dung Tự đẹp trai, đơn giản không đòi ánh mắt.

Cô hỏi: **“Dung Tự, thi vào cấp 3 cậu đứng thứ nhất toàn thành phố sao?”**

Dung Tự không ngờ tới đột nhiên cô lại hỏi chuyện này, chần chừ mãi mới trả lời: **“Ừ.”**

“Thật là lợi hại.” Lý Nhị Cần cảm thán.

Dung Tự nghiêng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn sang, xong lại nhìn về phía trước: **“Tớ không có yêu thích gì khác, chỉ biết học thôi.”**

“Tôi nghe nói cậu còn cảm được rất nhiều giải thưởng nghiên cứu khoa học.”

Giọng nói Dung Tự thân nhiên: **“Chỉ là chút tiểu đã tiểu nháo(1) thôi.”**

(1) Ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩ trêu đùa, hài hước.

Lý Nhị Cần không nhịn được hút khí: **“Mới không phải là tiểu đã tiểu nháo! Cậu xem điểm vật lý của tôi kìa! Thật sự thâm không nổi nhìn. Tôi hoàn toàn không hiểu rõ những thứ kia là chuyện gì. Hóa học còn tốt hơn một chút.”**

“Thật ra cũng không khó như vậy.” Dung Tự thả chậm bước chân đợi cô: **“Cậu nguyện ý, sau này tự học muộn tớ sẽ bỏ túc giúp cậu.”**

“Thật sao?”

Lý Nhị Cần vui vẻ nửa ngày, lại có chút do dự: **“Nhưng những phương diện này tôi rất ngốc.”**

“Không sao.” Cuối cùng giọng nói Dung Tự cũng mang theo chút vui vẻ.

Hai người câu có câu không trò chuyện đi về phía phòng học, đi ngang qua bài thông báo, Lý Nhị Cần quay vòng lại, vui mừng kêu: **“Hả?”**

“Sao thế?” Dung Tự cũng quay trở lại.

“Câu lạc bộ phát thanh trường học tuyển người.”

Dung Tự theo bản năng nhìn Lý Nhị Cần: **“Cậu có hứng thú?”**

“Lời thoại phát thanh, cũng có chút liên quan với phối âm thì phải?” Lý Nhị Cần mở bản bút ký ra vuốt vuốt tìm thông tin: **“Nghỉ trưa thứ ba... không phải là một lát sao...”** Lầm bầm lầu bầu xong, cô lại nghiêng đầu nói với Dung Tự: **“Sau khi vào câu lạc bộ truyền thanh, có lẽ sẽ có phòng học tương đối an tĩnh, như vậy tôi không cần tới ven hồ nữa, thật ra thì bên kia vẫn có chút tạp âm.”**

Dung Tự sáng tỏ: **“Chúc cậu may mắn.”**

Lý Nhị Cần ngẩng đầu, bất ngờ không phòng ngự nhìn vào ánh mắt Dung Tự, trong suốt, phát sáng, mang theo vui vẻ.

Cô cảm thấy trên mặt lại nóng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Ba giây

Editor: Búnn.

Bánh Tử Ca đang ở cửa sau phòng học ngó dáo dác chờ Lý Nhị Cần trở lại, khó khăn lắm mới chờ được đến lúc Lý Nhị Cần cùng Dung Tự sóng vai nhau trở về, lúc hai người đi vào, phát hiện Lý Nhị Cần vẫn cúi đầu, mặt đỏ phừng phừng.

Cậu ta lập tức nhảy nhót đến trước mặt hai người: **“Sao hai người lại ở chung một chỗ?”**

“Đúng lúc gặp thôi.” Dung Tự không có ý định giải thích, vòng qua Bánh Tử Ca đi vào phòng học.

Bánh Tử Ca chỉ có thể túm Lý Nhị Cần hỏi: **“Thật sao? Ồi, sao mặt cậu lại đỏ như vậy?”**

“Nóng.” Lý Nhị Cần tỉnh táo nhìn về phía Bánh Tử Ca, lấy tay xoa xoa mặt, sắc mặt rất nhanh khôi phục bình thường.

“Không nóng mà.” Bánh Tử Ca nghi ngờ.

“Tôi cảm thấy rất nóng.”

“Không cảm thấy mà.”

Bánh Tử Ca theo bước chân của Lý Nhị Cần đi vào phòng học. Lý Nhị Cần vừa mới ngồi xuống, cậu ta lại hỏi: **“Buổi trưa cậu làm gì? Đi vội như vậy.”**

“Tối ven hồ.”

Bánh Tử Ca có chút sang tở: **“À.”**

Không tiếp tục hỏi nữa.

Đúng lúc tiếng chuông nghỉ trưa reo lên, Lý Nhị Cần mở bản bút ký ra liếc mắt nhìn, hít vào thở ra vài hơi sâu, giống như tự động viên chính mình, quay đầu lại xin nghỉ với Dung Tự: **“Tôi đi.”**

“Đi đi.” Dung Tự ngẩng đầu, đôi mắt trong như làn nước nhìn vào mắt Lý Nhị Cần: **“Cố gắng lên.”**

Nhiệt độ trên mặt Lý Nhị Cần vất vả lắm mới tản đi lại trở lại, cô haha cười khan hai tiếng: **“Nóng quá, cảm ơn nhé, tôi đi đây.”**

Nói xong Lý Nhị Cần như làn khói biến mất ở cửa sau phòng học. Bánh Tử Ca thậm chí không kịp nói thêm một lời nào, hơn nữa còn không kịp hỏi thêm một câu, ngay cả vạt áo Lý Nhị Cần cũng không bắt được.

Giữa Dung Tự cùng Lý Nhị Cần giống như đột nhiên có rất nhiều ấn ý mà cậu ta không thể tham dự. Nghĩ tới đây, cậu có chút ủ rũ, ngay cả tại sao mình ủ rũ cậu ta cũng không làm rõ được, tâm tình lại đột nhiên xuống thấp đến đáy dốc.

Quyển bài tập địa lý đang mở làm được một nửa trên bàn trở nên vô cùng đáng ghét, cậu ta dứt khoát bỏ bút máy xuống, nằm dè lên sách bài tập, vùi đầu ở hai cánh tay, buồn bực thăm hồ hết loạn trong đầu.

Dung Tự dừng bút lại, nhìn cậu ta một lát, không nói gì.

Bánh Tử Ca nằm úp sấp trong chốc lát, lại quay đầu hỏi Dung Tự: **“Các cậu đang yêu sao?”**

Dung Tự bị hỏi đến sững sốt, hỏi ngược lại: **“Cái gì?”**

“Hai người các cậu giống như có bí mật.”

Dung Tự bất đắc dĩ: **“Cuối cùng cậu ít gân hay là quá nhiều gân đây?”**

Bánh Tử Ca nói đùa: **“Cậu mới ít gân.”**

“Bọn tớ vừa mới đi qua bảng thông báo, thấy câu lạc bộ phát thanh tuyển người. Lý Nhị Cần đi phỏng vấn thôi.”

“Lý Nhị Cần đi phỏng vấn vào câu lạc bộ truyền thanh?” Bánh Tử Ca hỏi ngược lại: **“Đường về nhà của cô ấy không giống như người bình thường, có thể trong lúc phát thanh đột nhiên cười to không.”**

Dung Tự dừng lại, không tiếp lời.

“Có điều, giọng nói của cô ấy hay như vậy, làm phát thanh trường chúng ta đúng là không tệ.”

Dung Tự lắc đầu, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Bành Tử Ca cũng cầm sách bài tập địa lý lại gần bắt đầu làm, viết chưa được hai chữ, đột nhiên cậu ta lại để bút xuống, thờ dài, giọng nói thấp thấp, giống như đang làm bầm lâu bầu: **“Mình làm sao thế này?”**

Lý Nhị Cần từ câu lạc bộ phát thanh phóng vắn trở lại, Bành Tử Ca đã ở trên bàn ngủ thiếp đi. Cô yên lặng từ cửa sau đi vào, lại yên lặng không tiếng động ngồi xuống chỗ của mình, không làm ảnh hưởng đến các bạn học khác trong lớp.

Dung Tự từ lúc cô bắt đầu trở lại chỗ ngồi, đã dừng bút lại nhìn cô.

Lý Nhị Cần mở chai nước suối ra, nhấp vài ngụm nhỏ, quay đầu dùng tay làm dấu **‘Yeah’** với Dung Tự.

Dung Tự khẽ cười, cầm bút lên tiếp tục làm bài.

Lý Nhị Cần cũng tự nhiên lấy sách bài tập ra tiếp tục phần đầu.

Toàn bộ trao đổi đều hoàn thành trong lặng lẽ, mang theo ăn ý không biết bồi dưỡng từ lúc nào. Dung Tự không phát hiện ra, Lý Nhị Cần càng không

Bành Tử Ca bị tiếng chuông báo tiết học đầu tiên buổi chiều đánh thức, mặt cậu ta còn mang theo vẻ ngái ngủ từ khụy tay ngẩng đầu lên: **“Môn gì thế A Tự?”**

“Hóa học.”

Bành Tử Ca hí mắt lấy sách giáo khoa ra, không nhìn được buồn ngủ ngáp lớn một cái, ngáp được một nửa liền dừng lại, duỗi thẳng cánh tay chọc chọc lưng Lý Nhị Cần: **“Ôi, Lý Nhị Cần.”**

Lý Nhị Cần quay đầu lại.

“Cậu, sao rồi?”

Lý Nhị Cần nhìn cậu ta, nghiêng đầu.

“Câu lạc bộ phát thanh.”

“Rất tốt.” Lý Nhị Cần trả lời theo tình hình thực tế, quay người lại chỉnh sách giáo khoa, dừng lại mấy giây, lại tìm kiếm trong túi xách, nghiêng đầu nói với Bành Tử Ca: **“Chữ cái trên sách tiếng Anh dính trên mặt rồi.”**

Bành Tử Ca lập tức lau má trái: **“Chỗ này?”**

Lý Nhị Cần thả gương lên bàn Bành Tử Ca: **“Tự nhìn đi.”**

“Cám ơn.”

Bành Tử Ca mở gương ra, cũng không nhìn thấy chữ tiếng anh trên mặt, định cẩn thận tìm xem, không tìm được bao lâu, đột nhiên nghe được trên bục giảng bùng nổ tiếng quát rất to: **“Bành Tử Ca! Cậu muốn soi gương tới bao giờ? Cô gái nhà người ta cũng không làm đom như cậu đâu!”**

Bành Tử Ca duy trì động tác soi gương không động dậy, không phản ứng được đang có chuyện gì xảy ra.

“Vẫn còn tiếp tục!” Giáo viên hóa học lại hét lên.

Bành Tử Ca chậm rãi để gương xuống, nhìn gương mặt vô tội đang quay lại nhìn mình của Lý Nhị Cần, vô cùng phản xạ có điều kiện nói: **“FML!”**

“Haha Haha Haha Haha!”

Cả lớp phát một trận cười to.

Bành Tử Ca hỏn hển trả lại gương cho Lý Nhị Cần, mặt vô cùng đau đớn: **“Học xấu! Học xấu! Học ở đâu! Thật là...”**

Còn chưa nói xong, lại bị một tiếng hét dọa sợ đến rụt cổ lại: **“Còn quấy rầy bạn học nữ trước mặt!”**

Bạn học Bành Tử Ca cực kỳ vô tội, ngu gât gì đó cũng tỉnh hết rồi.

Tiết học thứ tư, giờ học buổi chiều hôm thứ ba, là hoạt động thường xuyên của trường. Toàn bộ học sinh của cấp 2 cộng học sinh cấp 3 đều tập trung ở

thao trường, đầu tiên chậm rãi chạy hai vòng quanh trường học, sau đó tự do lựa chọn dụng cụ thể dục tiến hành phong trào thể dục thể thao.

Rất nhiều học sinh mong đợi tiết học này tới, bởi vì tự do. Chạy chậm gì đó, thật ra thì không có giáo viên quản đốc, mọi người đều là chạy theo theo tính cách. Rất nhiều nam sinh chạy chạy, sau đó thả chậm bước chân, từ từ chen đến bên cạnh nữ sinh mà mình thầm ngưỡng mộ, tạo ra “chuyện không hẹn mà gặp”.

Hai người Dung Tự cùng Bành Tử Ca chạy chạy, đột nhiên phát hiện xung quanh chỉ còn lại bạn học nữ, hoàn toàn không có bóng dáng một bạn học nam nào. Lý Nhị Cần vừa rồi còn ở bên cạnh cậu được cậu không nói chuyện phiếm cũng không thấy nữa rồi.

Bành Tử Ca quay đầu nhìn lại một chút, không phát hiện Lý Nhị Cần, nghi ngờ: **“Người đâu?”**

Sắc mặt Dung Tự hơi đen, dường như tâm tình không tốt, không trả lời.

Bành Tử Ca bĩu môi, tiếp tục chạy theo, chốc lát sau liền ra mồ hôi. Cậu dùng cánh tay, dùng sức lau mồ hôi lên mặt, lại một lần nữa quay đầu lại tìm bóng dáng Lý Nhị Cần.

Lại nghe được nữ sinh sau lưng ‘xì’ một tiếng.

Cậu ta không hiểu liếc mắt nhìn cô bạn đó một cái.

Chỉ chốc lát sau, cậu phát hiện tiếng ‘xì’ thứ hai, thứ ba tiếp tục xuất hiện xung quanh.

Cậu ta nghiêng đầu hỏi Dung Tự: **“Trên mặt tớ có vết bẩn sao?”**

Dung Tự lạnh nhạt nhìn sang, đưa tay kéo Bành Tử Ca dừng lại. Sau đó kéo cậu ta ra khỏi đám người, đi về phía hồ nước.

“Sao thế?”

Dung Tự lén thở dài: **“Trên mặt bẩn.”**

“Bẩn?” Cậu ta lại lau một lần, nhìn bàn tay, trên tay có một vết màu đen nhàn nhạt: **“Cái quái gì thế?”**

“Chữ tiếng Anh trên sách.” Dung Tự đến bên cạnh hồ nước, thản nhiên nhìn trời.

“Rõ ràng.” Bành Tử Ca lấy đầu vùi nước, cúi đầu rửa mặt.

Cảm giác Dung Tự đứng bên cạnh. Cậu ta nghiêng đầu, nhìn sang theo tầm mắt của Dung Tự, thấy Lý Nhị Cần trên bậc thang phòng thí nghiệm ở tầng ba.

Khí trời dần vào thu, cây ngô đồng già cao ngất bên cạnh trường học nhuộm từng tầng màu vàng sáng. Tiết thứ tư buổi chiều, kim đồng hồ trên tường chỉ bốn giờ, gió nhẹ thổi qua mang theo hơi lạnh, nhiệt độ ánh mặt trời vẫn ấm.

Lý Nhị Cần một mình ngồi trên lan can ở cửa cầu thang, dựa lưng vào tường, từng cánh tay trắng nõn che trên mắt, chắn ánh sáng mặt trời, một nửa ở chỗ tối, một nửa ở dưới ánh mặt trời, làn váy đồng phục học sinh nhẹ nhàng đung đưa theo gió thu, tùy ý đóng đưa hai chân thon dài.

Bành Tử Ca lau nước trên mặt.

Lại một trận gió nhẹ thổi qua.

Mùi hoa quế thơm nồng nặc. Trong không khí còn có mùi cây ngô đồng. Còn có mùi thơm như có như không này, là cái gì?

Bành Tử Ca dùng sức bắt một chút, không bắt được, đột nhiên cảm thấy giống như đánh mất cái gì.

Dung Tự không đợi Bành Tử Ca mở miệng, đã đi về phía Lý Nhị Cần.

Không biết tại sao Bành Tử Ca đang muốn đuổi theo lại dừng lại. Nhìn Dung Tự theo từng bậc từng bậc đến bên cạnh Lý Nhị Cần, bóng lưng cao ngất, dáng người thon dài, thông dong đến lúc đứng cách xa cô ba bước thì dừng lại.

Nói câu gì.

Lý Nhị Cần buông cánh tay xuống, quay đầu.

1 giây.

2 giây.

3 giây.

Cô cười.

Xung quanh đột nhiên mất màu, chỉ có nụ cười cùng ánh mắt sáng như ẩn chứa vì sao trong suốt xinh đẹp của cô nhìn về phía Dung Tự.

Bành Tử Ca hung hăng quay đầu, chạy về phía ngược lại.

Lúc Lý Nhị Cần đi theo Dung Tự tìm được Bành Tử Ca, cậu ta đang ngồi trên xà đơn ăn kem, tâm trạng chán ngán nhìn người đá cầu trên sân đá bóng.

Lý Nhị Cần rón rén đi tới bên cạnh cậu ta, từ từ nhảy đến trước mặt cậu ta: **“Này!”**

Bành Tử Ca từ cao nhìn xuống cô: **“Chút tài mọn, cho rằng có thể dọa được bản thiếu gia?”**

“Một mình trốn ăn kem?” Lý Nhị Cần kéo cậu ta: **“Tôi với Dung Tự tìm cậu nửa ngày.”**

Bành Tử Ca thuận tay thả kem trước mặt cô: **“Nào, tới đây ăn!”**

Lý Nhị Cần dùng sức nhảy lên túm lấy cậu ta: **“Muốn chết!”**

Bành Tử Ca cười haha, từ trên xà đơn nhảy xuống, nói với Lý Nhị Cần: **“Hôm nay cậu lại trốn không chạy bộ!”**

“Vì khí trời thật quá tốt.”

“Logic gì đây?”

Lý Nhị Cần khinh bỉ liếc cậu ta một cái.

“Có muốn tới sân thượng phơi nắng không?” Dung Tự đột nhiên hỏi.

“Cửa trên sân thượng khóa.” Lý Nhị Cần nói.

Dung Tự: **“Tớ có chìa khóa.”**

Lý Nhị Cần vui vẻ đến mắt cũng sáng lên: **“Có đi không, Bành Tử Ca?”**

“Đi chứ.” Bành Tử Ca cười: **“Đi mua ít đồ ăn vặt trước đã.”**

Ba người mua đồ ăn vặt, không nhanh không chậm đi về tòa nhà thí nghiệm, trên đường gặp được Tô Tử đi một mình, quyết định cùng đi. Ba người bên thành bốn người, đồ uống mua được cũng thiếu đi một chai.

Dung Tự tìm một góc không quá nắng ngồi xuống, đưa coca trong tay mình cho Tô Tử.

Tô Tử cười nhận lấy, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Dung Tự: **“Khí trời thật thoải mái!”**

Bên kia Lý Nhị Cần đứng lúc mở một gói khoai tây chiên, hỏi: **“Tô Tử, vị thịt nướng, cậu ăn không?”**

Tô Tử còn chưa kịp trả lời, cả túi khoai tây chiên trong tay Lý Nhị Cần bị Bành Tử Ca một túm cướp đi.

Lý Nhị Cần căm tức nhìn cậu ta: **“Cậu!”**

Bành Tử Ca đắc ý lấy một miếng khoai tây chiên bỏ vào trong miệng, nhai tạo thành tiếng vang, cười hỏi Lý Nhị Cần: **“Ở trong lòng cậu, tớ là gì?”**

Lý Nhị Cần mặc kệ cậu ta, mở túi nhựa ra lấy ra một viên bỏ vào trong miệng.

Bành Tử Ca buồn bực liếc cô một cái, đứng lên đi tới bên cạnh Dung Tự ngồi xuống: **“Ăn không?”**

Dung Tự lắc đầu, hỏi Tô Tử: **“Cậu?”**

“Được!” Tô Tử vui mừng đồng ý.

“Cầm từ từ ăn.” Bành Tử Ca cười hì hì đưa cả túi khoai tây chiên cho Tô Tử, bản thân thì mở nước uống ra uống vài ngụm. Ánh mắt lại không tự chủ được đuổi theo Lý Nhị Cần, ý thức được khác lạ của mình, mắt tự nhiên ho khan mấy tiếng, sau đó nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đi thôi

Editor: Búnn.

Ba người nằm song song, chỉ có một mình Lý Nhị Cần ngồi nguyên tại chỗ ăn, ánh mắt thản nhiên nhìn bầu trời xa xăm.

Từng trận từng trận gió thổi qua, thổi sợi tóc trên đỉnh đầu, trượt qua gò má.

Bành Tử Ca nhắm hai mắt, cảm giác thoải mái đến suýt nữa thì ngủ thiếp đi. Nghe được tiếng xột xoạt bên chỗ Lý Nhị Cần, cậu ta mở một mắt ra nhìn lên.

Thấy Lý Nhị Cần tới bên cạnh sân thượng, hai tay chống lên lan can, yên lặng nhìn chăm chăm người đi qua đi lại ở phía dưới.

Cậu ta ngồi dậy.

Dung Tự cảm giác được động tĩnh, ngồi dậy theo, theo ánh mắt Bành Tử Ca cùng lúc thấy Lý Nhị Cần, không đồng ý cau mày lại.

Lý Nhị Cần đột nhiên bước chân lên, đưa tay phải ra, lòng bàn tay cũng hướng về phía trước, hô to một tiếng: **“Ái khanh bình thân!”**

Bành Tử Ca cùng Dung Tự đồng thời ngẩn người.

Cả Tô Từ cũng cả kinh chống người lên nhìn sang.

Lý Nhị Cần bên kia nhanh chóng hạ chân xuống, khom người đi về vị trí cũ, lúc này mới nhìn thấy Dung Tự cùng Bành Tử Ca đang tròn mắt há hốc miệng nhìn mình.

Mặt cô hồng hồng, ngượng ngùng cười một tiếng: **“Hét to quá, người dưới tầng ngẩng đầu lên nhìn.”**

Bành Tử Ca vẫn chưa khép miệng lại: **“Cậu làm gì thế?”**

Lý Nhị Cần bĩu môi, không trả lời. Nghiêng đầu thấy ánh mắt vẫn có nghi ngờ của Dung Tự, mắt tự nhiên uống một ngụm coca, giải thích: **“Không biết một đám người ngồi phía dưới đang làm gì.”**

Dung Tự đứng lên vỗ vỗ bụi trên người: **“Đi thôi.”**

Lý Nhị Cần nhìn anh trung cầu ý kiến.

“Sân thượng vốn không được phép lên.” Dung Tự thản nhiên giải thích: **“Có lẽ một lát sẽ có giáo viên tới kiểm tra.”**

Lý Nhị Cần không hỏi tiếp nữa, ngoan ngoãn im lặng dọn dẹp đồ, đi theo Dung Tự xuống tầng.

“Bành Tử Ca.”

Tô Từ gọi Bành Tử Ca đang chuẩn bị theo xuống tầng.

“Sao thế?”

Cô cười cười, tóc dài sau lưng bị gió thổi đến trước mặt, cô đưa tay vén ngọn tóc ra sau tai: **“Tớ thích Dung Tự, cậu thấy có hi vọng không?”**

Dưới tình huống Bành Tử Ca không phát biểu ý kiến, Dung Tự thờ ơ, Lý Nhị Cần nhiệt liệt hoan nghênh, Tô Từ gia nhập nhóm ba người Lý Nhị Cần. Đến lượt Tô Từ trực nhật, ba người cũng sẽ ở lại giúp cô, cùng hoàn thành, hai người Dung Tự cùng Tô Từ cùng nhau dọn dẹp khu phòng học, Lý Nhị Cần đi theo Bành Tử Ca xuống tầng đồ rác. Bên sân bóng rổ cũng bắt đầu thường xuyên phát hiện bóng dáng của Tô Từ cùng Lý Nhị Cần, mỗi lần Dung Tự cùng Bành Tử Ca xong trận nghỉ ngơi, cũng có thể thấy Tô Từ đưa nước đá cho Dung Tự, mà bên kia Lý Nhị Cần ở xa ném đồ uống vào tay Bành Tử Ca.

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ, nếu như không có Lý Nhị Cần thì tốt rồi.

Mọi người đều nói như vậy.

Buổi trưa hôm đó, Lý Nhị Cần từ phòng phát thanh ra ngoài, nghe được lời như vậy.

Cô cầm chìa khóa đang chuẩn bị khóa cửa, nghe vậy, cô thả lại chìa khóa vào trong túi, lại mở cửa đi vào lần nữa.

Giờ tự học buổi trưa qua được nửa tiếng, Lý Nhị Cần vẫn chưa trở về. Bành Tử Ca cắn móng tay, mơ hồ cảm thấy phiền não, thường xuyên ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi không có người của Lý Nhị Cần. Giáo viên trực ban tới hỏi nhiều lần, cậu ta cùng Tô Từ viện lý do cũng viện đến lưỡi to lên, cuối cùng vẫn là Tô Từ đỏ mặt ấp úng nói Lý Nhị Cần tới kỳ đặc biệt, trở về phòng ngủ thay quần áo.

Đến lúc Dung Tự theo lệ đi tuần tra trở về, chỗ ngồi của Lý Nhị Cần vẫn trống không. Anh ngừng một lát, rất tự nhiên quay đầu hỏi: **“Lý Nhị Cần đâu?”**

“Không biết.” Bành Tử Ca ngẩng đầu: **“Hôm nay tới lượt cô ấy phát thanh, buổi trưa ăn cơm xong cô ấy đi luôn rồi.”**

Dung Tự gật đầu.

“Ôi, cậu nói xem, cô ấy không sao chứ?” Bành Tử Ca hỏi tiếp.

Dung Tự không yên lòng nhìn bút viết, không trả lời.

Bành Tử Ca thấy Dung Tự không để ý tới mình, đang muốn tiếp tục hỏi.

Trong loa phát thanh đột nhiên truyền ra tiếng nhạc.

Bành Tử Ca kinh ngạc: **“Chuyện gì thế?”** Nghe một lúc, lại hỏi: **“Bài gì vậy?”**

Tô Tử quay đầu lại: **“Phòng trống(1).”**

(1) 防空洞 – Đới Bội Ni thể hiện. Bài này trên youtube có. Mình tìm bản mp3 nhưng không có. Mọi người có thể lên youtube nghe nha.

“Không phải bài này do Lý Nhị Cần phát sao?” Cậu ta có chút ngầy ngốc hỏi.

“Có thể.” Tô Tử nhún vai: **“Cũng chỉ có cô ấy có thể như vậy.”**

Bành Tử Ca chẳng biết tại sao lại cảm thấy có chút kiêu ngạo, cười cười, sau đó cúi đầu tiếp tục làm bài tập: **“Còn rất hay.”**

Sau đó tiếng hát đột nhiên dừng lại.

“Haha!” Bành Tử Ca le lưỡi: **“Nhất định là bị bắt rồi.”**

Không nói tiếng nào, Dung Tự bên cạnh đứng dậy ra khỏi phòng học.

Dung Tự theo hành lang thật dài đi về phía phòng phát thanh, thấy cuối hành lang Lý Nhị Cần mặc áo len đơn rộng thùng thình, đang cúi đầu nghe giáo huấn, đứng đối diện là cô Tiền, chủ nhiệm khối.

Anh không biểu tình đi tới, lễ phép mở miệng: **“Cô Tiền, chủ nhiệm lớp bọn em, thầy Tưởng bảo em tới tìm Lý Nhị Cần.”**

Đúng lúc cô Tiền đã giáo huấn gần xong, thấy Dung Tự, mặt mày lập tức giãn ra: **“Dung Tự à, dẫn con bé về đi. Sao lại phạm phải loại sai lầm cấp thấp như vậy chứ! Lần sau không được như thế này nữa nhé!”**

“Vâng.” Lý Nhị Cần ngoan ngoãn trả lời.

Đợi cô Tiền đi xa, Lý Nhị Cần mới ngẩng đầu nhìn Dung Tự, đôi mắt trong suốt giống như hồ nước: **“Thầy Tưởng tìm tôi làm gì?”**

Dung Tự im lặng nhìn Lý Nhị Cần, đưa tay kéo cô vào phòng phát thanh.

“Sao thế?” Lý Nhị Cần hỏi.

“Cậu làm sao thế?” Dung Tự hỏi ngược lại.

Lý Nhị Cần bĩu môi, không nói gì.

Dung Tự đợi một lúc, không đợi được câu trả lời của Lý Nhị Cần, đứng lên đi ra cửa: **“Về thôi.”**

Lý Nhị Cần đứng lên đuổi theo, không yên tâm tiếp tục hỏi: **“Thầy Tưởng tìm tôi làm gì?”**

“Thầy ấy không tìm cậu.”

“À.” Cô đi theo anh ra ngoài, không quên quay đầu lại khóa cửa, suy nghĩ một lúc, đột nhiên nói với bóng lưng của Dung Tự: **“Là cậu tìm tôi.”**

Dung Tự quay đầu nhìn cô một cái.

Cô đứng tại chỗ, cũng yên lặng nhìn Dung Tự.

Hai người một trước một sau trở lại phòng học. Bành Tử Ca đã sớm quen với loại nhịp điệu này của hai người bọn họ, cho nên cũng không hỏi cái gì, có vấn đề cậu ta quan tâm hơn nhiều: **“Ôi, Nhị Cần, sao buổi trưa cậu không trở lại tự học?”**

Lý Nhị Cần lấy bài tập lịch sử từ trong ngăn kéo ra, không quay đầu lại: **“Ngủ quên.”**

Bành Tử Ca bị đáp án này chọc cười không ngừng.

Tô Từ không vui: **“Buồn cười như vậy sao? Ôn ào muốn chết!”**

Bành Tử Ca ngưng cười, trừng cô: **“Cậu thì hiểu cọng lông gì.”**

“Hiểu hơn cậu rất nhiều!”

Bành Tử Ca cười haha, không so đo với tiểu nữ sinh, quay đầu nhỏ giọng hỏi Dung Tự: **“Lý Nhị Cần sao thế?”**

Dung Tự không để ý tới cậu ta.

“A Tự?”

Dung Tự lấy tai nghe ra, đeo lên.

“A Tự!” Không nhận được câu trả lời, Bành Tử Ca lấy cùi chỏ huých khuỷu tay Dung Tự.

Cuối cùng Dung Tự bỏ tai nghe xuống, lạnh lùng nhìn Bành Tử Ca: **“Câm miệng.”**

Bành Tử Ca bị mặt đen của Dung Tự dọa sợ dừng đến ba giây, nghi ngờ nhìn Lý Nhị Cần vẫn không quay đầu lại một chút, lại nhìn Dung Tự đang đeo tai nghe không biết đang nghe cái gì một chút, ý thức được một chuyện.

Dường như giữa hai người bọn họ, có điều gì đó không đúng.

Chuyện càng không đúng, phát sinh sau khi tiếng chuông tan học ở tiết học cuối cùng vang lên. Gần như cùng lúc với tiếng chuông vang lên, Lý Nhị Cần nói với Tô Từ: **“Chiều nay tôi có việc, đi trước.”** Liên cúi đầu đi ra khỏi phòng học.

Toàn bộ đều phát sinh quá nhanh, bóng dáng Lý Nhị Cần trước lúc Bành Tử Ca làm hành động phản ứng liền biến mất ở khúc quanh. Cậu ta có chút vô tội nghiêng đầu hỏi Dung Tự: **“A Tự...”**

Dung Tự im lặng dọn dẹp bàn, hành động giống như không có chuyện gì xảy ra, đứng dậy: **“Đi thôi.”**

“Nhị Cần, cô ấy...”

Dung Tự không để ý tới cậu ta, đi về phía cửa phòng học. Bành Tử Ca cùng Tô Từ chỉ có thể buồn bực đuổi theo.

Ba người yên lặng trên đường tới thẳng phòng ăn, cuối cùng Bành Tử Ca cũng lấy được dũng khí hỏi: **“A Tự, cậu với Nhị Cần cãi nhau à?”**

“Không có.”

“Vậy sao cậu với cậu ấy lại kỳ lạ thế?”

Dung Tự nhìn thẳng phía trước, trả lời không khác gì lúc bình thường: **“Cậu nhạy cảm quá rồi.”**

“Nhưng mà...”

Dung Tự cắt đứt cậu ta: **“Cô ấy còn có chuyện của cô ấy.”**

Bành Tử Ca im miệng, trao đổi ánh mắt với Tô Từ, cũng lựa chọn im lặng.

Sau khi com nước xong Bành Tử Ca lôi kéo Dung Tự đi mua đồ uống, do do dự dự thật lâu, vẫn là kéo Dung Tự dừng lại: **“A Tự, nhất định giữa cậu với Lý Nhị Cần có vấn đề. Cậu nói cho tớ biết đi, cậu biết tớ lo lắng mà.”**

Dung Tự im lặng nhìn cậu ta, một lúc sau, thản nhiên mở miệng: **“Giữa tớ với Lý Nhị Cần không xảy ra chuyện gì.”**

“Vậy tại sao cậu với cô ấy đều không bình thường? Rõ ràng tôi nay Nhị Cần đang trốn tránh chúng ta.”

“Đấy là chuyện của cô ấy.”

Bành Tử Ca không ngờ Dung Tự sẽ nói như vậy, lập tức có chút không vui: **“Chúng ta với cô ấy là bạn tốt! Quan tâm cô ấy là việc nên làm mà!”**

“Nếu như cô ấy không muốn để chúng ta quan tâm thì sao?” Dung Tự hỏi ngược lại.

Đây càng là câu trả lời ngoài dự liệu của Bành Tử Ca, cậu ta suy đi nghĩ lại, đứng tại chỗ thật lâu vẫn không tìm được câu trả lời.

Dung Tự tiếp tục đi về phía trước.

“**Nhưng mà...**” Bành Tử Ca kéo anh lại: “**Tại sao Nhị Cần lại không muốn để chúng ta quan tâm? Trong trường, không có người nào quan hệ với cô ấy tốt hơn chúng ta đúng không?**”

“**Cô ấy không muốn.**”

Dung Tự nói, giọng nói bình tĩnh. Lần này không phải là hỏi ngược lại mà là trần thuật.

Tối hôm đó, Lý Nhị Cần không tới giờ tự học muộn. Hắn là đã xin nghỉ với giáo viên, bởi vì hình như giáo viên không cảm thấy bất ngờ với việc Lý Nhị Cần vắng mặt, cho nên cũng không tới hỏi.

Dung Tự theo thường lệ ra ngoài kiểm tra.

Bành Tử Ca một mình ngồi ở hàng cuối, vị trí gần cửa sổ, bị gió đêm lạnh thổi đến phát run, da gà cả người nổi lên.

Thình thoảng Tô Từ sẽ quay đầu hỏi cậu ta chút vấn đề về bài tập, hai người cúi đầu viết viết vẽ vẽ trên giấy nháp.

Giáo viên trên bục giảng bị tiếng thảo luận rất nhỏ hấp dẫn lực chú ý, thấy là Bành Tử Ca cùng Tô Từ, không ngăn cản mà lại cúi đầu tiếp tục phê bài tập. Lúc học sinh giỏi cùng học sinh giỏi xi xào bàn tán, giáo viên vĩnh viễn dùng thái độ dung túng. Làm sao học sinh giỏi có thể có sai sót trong lớp học, nói chuyện phiếm trong giờ tự học muộn được.

Cuối cùng, sau khi Tô Từ nói “**cảm ơn**”, quay người lại, thì một chút âm thanh nho nhỏ còn sót lại trong phòng học cũng biến mất, yên lặng đến mức chỉ còn âm thanh xột xoạt đầu bút ma sát trên giấy, cùng âm thanh trang sách thỉnh thoảng lay động.

Tay trái Bành Tử Ca từ trước lúc giờ tự học muộn bắt đầu để dưới bàn học không tự chủ được nắm thật chặt, cảm thận tờ giấy cứng đâm vào lòng bàn tay. Bóp quá chặt, tay có chút đau.

Cậu ta rút tay trái về đặt lên bàn học, từ từ mở tờ giấy ra, tờ giấy có chút ướt.

[Nhị Cần, sao thế?]

Cũng chỉ là năm chữ đơn giản, Bành Tử Ca lại bóp đến lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Lúc Bành Tử Ca nhìn về tờ giấy ngăn người, chỗ ngồi bên cạnh bị kéo ra, truyền đến mùi sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó Dung Tự ngồi xuống.

Lúc ngồi xuống, tầm mắt của anh tự nhiên quét về tờ giấy mở trên mặt bàn, dừng lại một lát, mở sách bài tập ra, bắt đầu viết.

“**A Tự.**”

Bành Tử Ca nhỏ giọng gọi anh.

Dung Tự quay đầu.

“**Cậu không để ý có chuyện gì sao?**”

Dung Tự không hiểu nhìn cậu ta.

“**Lý Nhị Cần có vấn đề, từ đầu đến cuối cậu chưa từng quan tâm.**” Giọng Bành Tử Ca buồn buồn: “**Bạn bè với cậu mà nói, nếu tới thì không từ chối, nếu đi thì không giữ lại sao?**”

Dung Tự cúi đầu tiếp tục làm bài: “**Ừ.**”

Câu trả lời bình thản đến gần như lạnh lùng như vậy, khiến thần kinh Bành Tử Ca đột nhiên căng thẳng, từ giữa trưa bắt đầu từ Lý Nhị Cần có ý xa lánh, đến thái độ lạnh nhạt lúc này của Dung Tự, gần như từ đầu tới cuối chỉ có mình cậu ta quan tâm lo lắng. Lo lắng của cậu ta lập tức biến thành lửa giận, rống to: “**Vậy còn là bạn sao!**”

Tiếng hét đột ngột làm cả lớp khựng lại mấy giây, thậm chí còn có nữ sinh nhát gan bị dọa đến rơi bút trong tay. Mọi người quay đầu lại, kinh ngạc nhìn người khởi xướng.

Bành Tử Ca đứng phắt lên, đập đổ ghế của mình, từ cửa sau phòng học đi ra ngoài.

Giáo viên hoàn toàn không kịp phản ứng, Bành Tử Ca đi một lúc lâu, mới ngo ngắc hỏi Dung Tự: “**Sao thế?**”

Mà Dung Tự nhanh chóng viết viết trên giấy nháp, không trả lời.

Giáo viên lại không tiếp tục hỏi nữa.

Chương 11: Xa cách

Editor: Búnn.

Phòng học trở về bình thường lần nữa, Tô Từ lại không thể bình tĩnh lại được nữa. Sau khi Bành Từ Ca lao ra khỏi phòng học, một đề bài cô cũng không hoàn thành được, lo lắng đến mức siết chặt bút trong tay rồi lại buông ra, rồi lại siết chặt, rồi lại buông ra.

Cô quay đầu lại mấy lần, nhưng lại không có dũng khí hỏi Dung Tự rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Nếu Bành Từ Ca ở chỗ này thì tốt rồi, kiểu câu hỏi như vậy, hỏi xong nhất định sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mặc dù gần đây cô vẫn cùng ăn cơm, cùng tụ tập với ba người bạn họ, nhưng loại ăn ý vô hình giữa ba người bạn họ, không phải cô có thể dễ dàng tiến vào. Cũng giống như chuyện hôm nay, giữa ba người bạn họ tràn ngập loại không khí kỳ lạ kia, mặc dù cô có thể cảm giác được, nhưng vẫn tự biết mình không ở bên trong ‘phạm vi’ đó.

Rõ ràng không phải là không khí tốt gì mà, cô cầm bút đâm đâm xuống tờ giấy màu trắng, nhưng tại sao bản thân lại cảm thấy mất mát như vậy, mất mát vì không ở bên trong ‘phạm vi’ đó. Dù cho đã kìm nén khẩn trương.

Sau khi giờ tự học muộn kết thúc, Bành Từ Ca vẫn không quay lại, ngay cả Dung Tự cũng không biết biến mất từ lúc nào.

Nam sinh học giỏi, đáng vẻ đẹp mắt thật sự có nhiều đặc quyền như vậy sao?

Tâm tình buồn bực của Tô Từ kéo dài đến lúc trở về phòng học.

Trong phòng ngủ chỉ có giường của Lý Nhị Cần được bao phủ dưới tầng ánh đèn quả quýt mờ mờ lung. Nhưng trên giường lại không có ai. Tô Từ nghi ngờ đi vào bên trong mấy bước, nghe được ban công truyền đến tiếng hát trong trẻo.

Cô theo tiếng hát nhìn sang, thấy Lý Nhị Cần ngồi một mình trên lan can ban công, ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu xuống, bao quanh bóng lưng nhỏ gầy.

Tô Từ nhớ tới thời gian mấy nam sinh cùng nhau tổng vệ sinh trước trận đấu, nghe được bọn họ nhắc tới Lý Nhị Cần, trong lời nói toát ra vẻ hiếu kỳ đối với Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần là nữ sinh như thế nào? Là người không nói nhiều, lúc tiếp xúc toát ra tầng cảm giác xa cách gì đó, rõ ràng không phải là người bắt mắt nhất giữa mọi người, lại vẫn có thể là người đầu tiên hấp dẫn lực chú ý của người khác. Đại khái là một loại khí chất kỳ lạ, bọn họ nói như vậy.

Muốn đến gần, cũng không dám.

Đột nhiên Tô Từ có chút hiểu về cảm giác của nhóm nam sinh đó, cô háng giọng một cái: **“Nhị Cần.”**

Lý Nhị Cần ngừng hát, quay đầu lại.

“Sao không tới giờ tự học muộn? Không khỏe sao?”

“Không,” Lý Nhị Cần nhảy từ trên lan can xuống: **“Tâm trạng có chút không tốt.”**

“Tâm trạng không tốt?” Tô Từ đưa tay mở đèn phòng ngủ lên: **“Xảy ra chuyện gì thế?”**

Lý Nhị Cần trở về chỗ của mình ngồi xuống, mở bài tập một buổi tối không chạm vào ra: **“Không có gì, đã tốt hơn rồi.”** Cúi xuống đọc đề bài, lại phiến nào xoa xoa tóc: **“Xong rồi, chắc là phải thức đêm rồi.”**

Tô Từ không nhịn được cười: **“Ai bảo cậu tùy ý không tới giờ tự học muộn. Nói, cậu có xin nghỉ với giáo viên không?”**

“Có.” Lý Nhị Cần mở sách giáo khoa ra, đối chiếu với nội dung, bắt đầu viết.

“Nói như thế nào?”

Lý Nhị Cần nghiêng đầu suy nghĩ một chút: **“Nói thật.”**

“Tâm trạng không tốt?” Tô Từ không thể tin được hỏi.

“Đúng vậy.”

Tâm trạng không tốt, cho nên buổi tối muốn ở phòng ngủ tự điều chỉnh.

Lúc ấy cô nói với giáo viên như vậy. Biểu tình của giáo viên cũng giống với Tô Tử, vẻ mặt không thể tin được.

“Vậy mà giáo viên có thể đồng ý?”

“Tốn chút thời gian mới đồng ý.” Lý Nhị Cần trả lời, không ngừng nét bút viết lời giải bài tập.

Tô Tử như có điều suy nghĩ đi tới đứng phía sau Lý Nhị Cần một lúc, nói: **“Ôi, Nhị Cần. Tối nay Dung Tự với Bành Tử Ca cãi nhau.”**

Lý Nhị Cần lập tức kinh ngạc ngẩng đầu: **“Tại sao?”**

Tô Tử nhún vai: **“Không biết. Bành Tử Ca đập đổ ghế xong đi thẳng. Tớ cũng không dám hỏi Dung Tự.”**

“Ừ.”

Tô Tử nhìn Lý Nhị Cần lại thả lực chú ý lên sách bài tập, dáng vẻ giống như không muốn tiếp tục quan tâm, không nhận được hỏi: **“Cậu không lo lắng sao?”**

Lý Nhị Cần không nói gì.

Chẳng biết tại sao đột nhiên Tô Tử lại nhớ tới câu hét kia của Bành Tử Ca: **“Vậy còn là bạn sao?”**

“Hay là cậu nhắn tin hỏi Bành Tử Ca một chút? Hoặc là Dung Tự?” Cô nói tiếp.

Lý Nhị Cần đặt bút xuống, nửa ngày vẫn không nhúc nhích.

“Tô Tử.” Cô nhìn Tô Tử: **“Tôi muốn làm xong bài tập trước.”**

Tô Tử cảm thấy kinh ngạc với thái độ lạnh nhạt của cô: **“Nhị Cần, có phải cậu có ý định xa lánh bọn họ không?”**

Lý Nhị Cần không ngờ cô ấy sẽ hỏi như vậy, nhưng cũng không có ý định nói dối, để bút xuống, đứng lên: **“Ừ.”**

“Tại sao?”

“Vi có chút phiền.”

Lại là một đáp án ngoài dự liệu.

“Tô Tử.” Lý Nhị Cần ngồi xuống lần nữa: **“Phiền cậu để tôi làm xong bài tập trước đã.”**

Lúc nào cũng là kiểu quan hệ xa cách gì đó.

Lạnh nhạt, xa cách.

Tô Tử cảm thấy tim bị chặn bởi cuộn vải bông, rất khó chịu, không biết tìm ai để phát tiết, đành quay người trở về giường của mình.

Bạn cùng phòng lần lượt trở về, Tô Tử lại chống khuôn mặt tươi cười chào hỏi với bọn họ, rửa mặt xong liền lên giường nằm xuống.

Tại sao lại cảm thấy phiền? Phiền đến không muốn nói chuyện, không muốn làm bài tập, thậm chí muốn cách xa.

Bản thân Lý Nhị Cần cũng không hiểu rõ.

Cô biết tính tình mình không quá hướng ngoại, chuyện đồn đãi nhảm nhí ngôn ngữ gì đó trong thời gian học cấp hai rất nhiều. Mà bản thân đã sớm học được không để ý tới, còn có thể tìm chút âm nhạc mới mẻ khiến mình vui vẻ.

Lần trước, lúc nghe đám nữ sinh kia nói mình như vậy, cũng không cảm thấy quá phiền phức. Nhưng không biết tại sao, lần này càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, cảm thấy buồn bực đến phát hoảng, cũng có thể là do trong khoảng thời gian này phải nghe nhiều lắm rồi.

Lý Nhị Cần tổng kết như vậy.

Cô phiền não khép sách bài tập vật lý lại, mở sách bài tập lịch sử ra. Cùng lúc với yên lặng thầm đọc trong đầu, lại nghĩ tại sao trong lúc buồn bực như vậy còn phải làm vật lý, lại nghĩ không ra.

Viết bài tập lịch sử một chút, lại dừng bút lại.

Dung Tự với Bành Tử Ca cãi nhau, có nên gửi tin nhắn hỏi một chút không?

Hỏi gì chứ...

Lý Nhị Cần tiếp tục làm bài tập.

Nếu khiến người ta phiền não, vậy thì cách xa.

Hôm sau, Bành Tử Ca cùng Dung Tự ở phòng ăn chờ Tô Tử tới ăn sáng, vẫn không thấy bóng dáng Lý Nhị Cần đâu.

Bành Tử Ca không cam lòng nhìn đi nhìn lại về phía cửa phòng ăn, hỏi: **“Tô Tử, Lý Nhị Cần thật sự không đến sao?”**

Tô Tử quấy cháo trắng từng thìa từng thìa: **“Ừ, nói gần đây sẽ không cùng chúng ta.”**

Bành Tử Ca ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn Dung Tự.

Dung Tự bình tĩnh ăn sáng.

Lý Nhị Cần tới lớp tự học sớm đúng lúc tiếng chuông báo vào giờ học vang lên. Cô vừa mới ngồi xuống, Bành Tử Ca lập tức dùng bút chọc cô: **“Nhị Cần.”**

Lý Nhị Cần quay đầu lại.

“Tại sao lại không cùng ăn cơm với bọn tớ nữa?”

Lý Nhị Cần nhìn Bành Tử Ca, sau đó lên đưa mắt nhìn Dung Tự đang đeo tai nghe đọc bài tập tiếng Anh, trả lời: **“Vi không muốn.”**

“Không muốn?” Bành Tử Ca cau mày: **“Tại sao? Bọn tớ làm gì à?”**

“Cái gì cũng không làm.” Trên mặt Lý Nhị Cần không có biểu tình gì: **“Tôi còn thích một người.”**

Lý Nhị Cần nói xong liền xoay người trở lại trước bàn học của mình, mở sách giáo khoa bắt đầu học. Dù Bành Tử Ca ở phía sau nhỏ giọng gọi cô như thế nào, cô cũng không để ý.

Tiết trời càng ngày càng lạnh hơn, cây ngô đồng cũng dần dần trở nên trơ trụi. Rất nhiều người bắt đầu mang sữa đậu nành nóng từ phòng ăn về phòng học, đọc một tờ tiếng Anh, uống một ngụm sữa đậu nành. Trong phòng học tràn ngập mùi thơm của sữa đậu nành, còn có mùi sách, mùi mực, thỉnh thoảng xen lẫn mùi bánh rán hành cùng mùi trà trứng.

Nhóm nhỏ Dung Tự cùng Bành Tử Ca lần nữa biến trở về nhóm ba người. Chỉ là lần này tích cực đứng bên cạnh bọn họ, không phải là Lý Nhị Cần có chút thần bí trong mắt nam sinh, có chút chán ghét trong mắt nữ sinh nữa.

Thậm chí bóng dáng Lý Nhị Cần rất ít xuất hiện trong mắt mọi người sau thời gian tan học, thỉnh thoảng thấy cô, đều là cô đơn chiếc bóng đi về phía phòng phát thanh.

Buổi học sớm hôm nay là thi giữa kỳ, gần như tất cả mọi người trong lớp đều mang theo bữa sáng tới phòng học ăn, vừa ăn vừa ôn tập thêm. Còn có nữ sinh uống sữa tươi chạy tới hỏi bài Dung Tự.

Tô Tử cùng Bành Tử Ca cùng nhau suy đoán nội dung bài thi có thể vào, hai người ở một chỗ vẫn là có chút cãi nhau âm ỉ. Bên cạnh là Dung Tự đang kiên nhẫn giảng bài, còn có nữ sinh ở bên cạnh đỏ mặt, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn đường nét gò má đẹp đến khiến người khác hít thở không thông của nam sinh kia, sau đó nhanh chóng cúi đầu.

Bành Tử Ca cùng Tô Tử nói được một nửa, không tự chủ được dừng lại, nhìn về phía chỗ ngồi của Lý Nhị Cần.

Vậy mà cô lại gục xuống bàn ngủ thiếp đi!

Thấy ánh mắt quan tâm của Bành Tử Ca, Tô Tử lấy tay nâng cằm: **“Quan tâm như vậy, mau đi hỏi đi.”**

“Xuy!” Bành Tử Ca cho cô một ánh mắt xem thường: **“Trước tiên cậu nên quan tâm xem lần xếp hạng này có thể vượt qua tôi được hay không đi!”**

Mấy lần xếp sau Bành Tử Ca khiến Tô Tử ghen đỏ cả mặt: **“Nếu lần này xếp hạng của tôi trước cậu, cậu mời tôi với Dung Tự ăn một bữa!”**

Bành Tử Ca cười xấu xa: **“A! Quan hệ giữa A Tự với cậu là thế nào vậy? Tại sao lại là cậu với A Tự thế?”**

Mặt Tô Tử càng thêm đỏ: **“Cậu có phiền không!”**

“Nói tớ cái gì?” Dung Tự giảng bài xong, nghiêng đầu hỏi Bành Tử Ca.

“Không có gì!” Tô Tử che giấu, lập tức cầm sách địa lý lên: “Ôi, Dung Tự, cậu nói xem, phần này có thi vào không?”

Dung Tự hạ mắt: “80% sẽ thi vào.”

“Nhưng tớ vẫn có chỗ không hiểu.”

Dung Tự rút một quyển sách tham khảo từ ngăn bàn của mình ra, sau đó nhanh chóng mở tới một trang: “Chỗ này nói rất rõ, bây giờ xem còn kịp.”

“Cảm ơn!” Tô Tử vui mừng nhận lấy sách tham khảo, không quên làm mặt quỷ với Bành Tử Ca: “Chuẩn bị ví tiền đi!”

Bành Tử Ca bất mãn lấy sách tham khảo tiếng Anh ra, kéo cánh tay Dung Tự: “A Tự, người ta cũng không hiểu phần này! Cậu nói cho người ta một chút đi!”

Dung Tự khinh bỉ liếc mắt nhìn cậu ta một cái: “Cậu là lượng từ đơn không đủ, học từ đơn đi.”

Nói học, lại thấy một nữ sinh cầm sách bài tập vật lý đứng bên cạnh bàn nhỏ giọng hỏi anh: “Bạn học Dung... Dung Tự, có thể giảng giúp tớ câu này không?”

Dung Tự gật đầu, mặt không đổi nhìn Lý Nhị Cần đang gục xuống bàn ngủ say, sau đó bắt đầu giảng bài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thầm Mến Nam Thàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hơi ấm

Editor: Bunn.

Sau hai ngày thi giữa kỳ, Lý Nhị Cần ngáp từ địa điểm thi môn cuối cùng ra ngoài, thấy Dung Tự đứng bên ngoài cửa sau phòng học. Ánh nắng chiều ửng đỏ in nhuộm xuống, anh đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, nghe được âm thanh liên quay đầu lại, thả điện thoại vào túi nói với Lý Nhị Cần: “Buổi tối bọn tớ định lên vào khu nội thành, cậu có đi không?”

Anh tùy ý tựa vào tường, lúc nghiêng đầu, những mảng sáng tối phác họa khiến đường nét góc cạnh trên khuôn mặt anh càng thêm sâu sắc, nhưng nhiệt độ trong mắt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Lý Nhị Cần đứng ở cửa phòng học, hiển nhiên sự xuất hiện của Dung Tự quá ngoài dự kiến của cô. Cho đến lúc giáo viên giám thị thúc giục: “Nộp bài thi xong thì mau chóng rời khỏi phòng thi, đừng quanh quẩn ở cửa phòng học!” cô mới nhấc chân đi về phía Dung Tự.

Về mặt Dung Tự thản nhiên, giọng nói tùy ý: “Làm bài thế nào?”

“Vẫn như vậy thôi.”

“A.” Dung Tự cười một tiếng, âm thanh khô mát mà trầm thấp.

Đột nhiên Lý Nhị Cần đỏ mặt.

“Có đi không?” Dung Tự lại hỏi.

“Có những ai?”

“Còn có thể có những ai.”

Lý Nhị Cần hiểu rõ gật đầu một cái, tay nắm quai túi xách thật chặt, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Dung Tự: “Tôi đi.”

Dung Tự dùng ánh mắt trong suốt nhìn lại cô, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh mặt trời đỏ ửng lúc chiều ngả về tây lơ mơ hiện màu da cam. Lấy được đáp án, anh giật giật khóe miệng khó có thể nhận ra được: “Đi thôi.”

Mặt Lý Nhị Cần bị ánh mắt của Dung Tự đốt cháy, cô dùng bàn tay lạnh như băng che gò má của mình, theo phía sau: “Bành Tử Ca cùng Tô Tử đâu?”

Dung Tự không nhanh không chậm đi về phía trước, không quay đầu lại: “Vẫn còn đang làm bài thi.”

Lý Nhị Cần nghĩ đến một vấn đề, chạy mấy bước đuổi theo anh: “Cậu nộp bài lúc nào?”

Dung Tụ nghiêng đầu nhìn Lý Nhị Cần khổ cực chạy đuổi theo mình, lặng lẽ thả chậm bước chân: **“Sau nữa tiếng.”**

“Tôi nộp bài thi trước 15 phút.”

Dung Tụ không tiếp lời.

Lý Nhị Cần không nghĩ ra được chuyện gì, nhắm mắt theo sau lưng anh, phát hiện vậy mà lại đến mấy cửa hàng bán đồ ăn vặt.

“Cậu ở đây chờ tớ một chút.” Dung Tụ dừng lại nói với cô: **“Có lẽ bọn họ còn mất một lúc nữa.”**

“Ừ.”

Dung Tụ vào quầy bán đồ ăn vặt, một lát sau tay cầm một cốc trà sữa đi ra ngoài, đưa cho Lý Nhị Cần: **“Làm ấm tay.”**

“Cảm ơn.” Lý Nhị Cần ngoan ngoãn nhận lấy: **“Còn cậu?”**

“Tớ không lạnh.”

Lý Nhị Cần cầm trà sữa ấm áp, uống một ngụm, ngọt đến tận tim, cả người cũng ấm áp.

Dung Tụ bên cạnh đứng ở đầu gió, dáng người thon dài hấp dẫn rất nhiều bạn học sau khi từ phòng thi ra liền tới quầy bán đồ ăn vặt bổ sung năng lượng.

Anh im lặng đứng, đột nhiên cúi đầu hỏi: **“Ngon không?”**

“Ngon.” Lý Nhị Cần cười lên.

“Vậy thì tốt.”

Gió đứng là có chút lớn, dù Dung Tụ đã chặn giúp cô phần lớn gió, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh. Cô len lén đến gần Dung Tụ mấy bước, hi vọng truyền chút độ ấm cho anh, phát hiện Dung Tụ không để ý, liền lại gần mấy bước. Sau đó cánh tay của hai người chạm vào nhau.

Dung Tụ dùng ánh mắt nghi vấn nhìn sang.

Trong nháy mắt Lý Nhị Cần hoảng hồn, nhiệt độ mặt lập tức tăng lên, tránh né ánh mắt của anh: **“Không cần thận.”**

Dung Tụ bật cười.

Lý Nhị Cần cầm trà sữa suy nghĩ một lát, nói thêm: **“Tôi sợ cậu lạnh.”**

Mấy giây yên tĩnh.

Dung Tụ di chuyển từng bước về phía Lý Nhị Cần, cánh tay của hai người dán chặt cùng một chỗ.

Lần này Lý Nhị Cần thật sự cảm thấy cả mặt nóng đến bốc hơi rồi, giọng nói dễ nghe của Dung Tụ vang lên: **“Như vậy liền ấm hơn rồi.”**

Hai người đứng một chỗ dựa vào nhau, cuối cùng không còn lạnh nữa. Lý Nhị Cần uống trà sữa xong đi vào quầy bán đồ ăn vặt ném ly giấy, lúc đi ra lần nữa, Tô Từ cùng Bành Từ Ca đã đến, vẫn cãi nhau âm ỉ như cũ.

Lý Nhị Cần vừa đi ra, Dung Tụ đã phát hiện ra cô, nói với cô: **“Người đã đủ, chúng ta đi thôi.”**

“Còn ai nữa?” Bành Từ Ca tự nhiên quay đầu lại, thấy Lý Nhị Cần, khó tin ngừng lại một lát, sau đó dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Dung Tụ.

Dung Tụ giải thích: **“Tớ mời.”**

Bành Từ Ca vẫn dùng vẻ mặt khó tin, thấy Tô Từ cũng mang vẻ mặt giật mình giống mình, trong nháy mắt cảm thấy thăng bằng một chút, không được tự nhiên xoay người: **“Đi thôi, đi sớm về sớm.”**

Lý Nhị Cần đang chuẩn bị chào hỏi Bành Từ Ca, lại thấy cậu ta ngang ngược quay mặt đi. Còn Tô Từ lại nhiệt tình đi tới khoác cánh tay cô: **“Đây là bọn mình trốn giờ tự học muộn đấy! Dung Tụ cũng biết dạy hư cậu.”**

Trốn tự học muộn?

Lý Nhị Cần dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Dung Tụ. Đúng lúc Dung Tụ cũng đang nhìn cô: **“Ừ. Lúc về có thể sẽ bị nghe giáo huấn.”**

Trong lòng Lý Nhị Cần có một trận kích động nhỏ, không nhịn được nhảy lên: **“Có chút tàn khốc!”**

Tàn khóc?

Ba người còn lại cùng dùng vẻ mặt không thể giải thích được.

Bốn người ngồi xe buýt tới nội thành đã tới 6 giờ. Đèn neon bên đường đã có chỗ sáng lên, sau khi xuống xe, bốn người đi từ từ dọc theo khu phố náo nhiệt, rất nhanh, trời tối xuống.

Lý Nhị Cần có chút hưng phấn, nụ cười trên mặt khó có dịp được duy trì.

Cuối cùng vào một cửa hàng tự nướng. Phong cách trang hoàng trong cửa hàng có chút mát mẻ, màu sắc cả cửa hàng cũng nghiêng về màu lạnh, mấy người Dung Tự ngồi xuống một chiếc bàn màu chanh xanh biếc, tùy ý gọi hai phần thức ăn đang khuyến mãi.

Lúc chờ thức ăn, cuối cùng Lý Nhị Cần – người có tâm tình rõ ràng đang tốt đến cực điểm mở miệng nói chuyện với Bành Tử Ca vẫn đang giận dỗi: **“Sao cậu lại không để ý tới tôi.”**

Bành Tử Ca bĩu môi, cúi đầu đùa nghịch chiếc đũa duy nhất.

Hai người Dung Tự cùng Tô Tử ở bên cạnh nhìn, không tham dự.

“Này, đừng giận tôi nữa.” Lý Nhị Cần tiếp tục nói.

“Tớ không giận.”

“Vậy tại sao cậu lại không để ý tới tôi.”

Bành Tử Ca né ánh mắt cười cười của Lý Nhị Cần: **“Không phải đang nói chuyện với cậu sao?”**

Lý Nhị Cần cười haha: **“Đáng về giận dỗi của cậu, giống như cô dâu nhỏ vậy.”**

Lý Nhị Cần nói xong, Tô Tử cùng Dung Tự cũng buồn cười nhớ tới tục chải tóc(1).

Bành Tử Ca thực sự thẹn quá hóa giận, căm tức nhìn Lý Nhị Cần: **“Chính cậu không giải thích được đột nhiên không chơi với bọn tớ, rồi lại biến sự quan tâm của người khác dành cho cậu thành không khí.”**

Lý Nhị Cần cứng họng.

Bành Tử Ca khó chịu tiếp tục đùa nghịch chiếc đũa, giọng nói có chút sâu kín: **“Tớ vốn cho rằng chúng ta là bạn bè, kết quả cậu nói không để ý tới bọn tớ liền không để ý tới nữa, đây là kiểu bạn bè gì.”**

“Thật xin lỗi.” Lý Nhị Cần nói xin lỗi.

Lời xin lỗi tới quá đột ngột, lời nói kế tiếp của Bành Tử Ca bị chặn ở ngang họng, lên không được mà xuống cũng không xong, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Lý Nhị Cần nâng khóe miệng lên thành nụ cười, trong mắt là chấm sáng nhỏ: **“Tôi vì mình ích kỷ mà nói xin lỗi, cậu tha thứ cho tôi một lần đi?”**

Bành Tử Ca nhìn nụ cười xinh đẹp mà chân thành trên khuôn mặt cô thất thần hồi lâu, đột nhiên đỏ mặt, không nói tiếp.

“Bành Tử Ca...” Lý Nhị Cần kéo dài giọng gọi cậu ta, hihahaha vươn tay đưa trước mặt cậu ta.

“Cậu thật nhàn chán!” Bành Tử Ca gạt tay cô ra: **“Than cháy to rồi, không sợ cháy tay áo à.”**

Lý Nhị Cần cười hi hi, không để ý ngồi thẳng lên.

Tự mình nướng, không phải là nướng tay mình. Rau dưa, xúc xích bày trên khay nướng, rất nhanh phát ra tiếng chi chi. Đèn trần nhỏ chiếu xuống đĩa, dầu mỡ óng ánh, cháy xì xì, mùi thơm về người từng đợt từng đợt kích thích khứu giác.

Miệng nhỏ của Lý Nhị Cần thoải thoải, từng ngậm từng ngậm cắn một miếng bánh gạo(2) rắc đầy hạt tiêu cay, tay run rẩy quá nhiều hạt tiêu, cay đến không có cách nào mở miệng cắn xuống. Tô Tử bên cạnh cũng từ từ giải quyết xong ba xiên thịt dê(3), cô vẫn còn ở đối diện đờ đẫn với miếng bánh mật đỏ tươi.

Lý Nhị Cần không nhận được len lén thờ dài.

Một xúc xích dê bốc hơi nóng xuất hiện trước mặt cô.

Cô không nhận được ngẩng đầu.

“Cầm đi!” Bành Tử Ca giục: **“Đừng ăn xiên nướng chín rồi kia nữa.”**

“Cảm ơn.”

Đội Lý Nhị Cần nhận lấy xiên thịt dê, cậu ta rút tay về làm bầm: **“Giờ trước than nóng, thực sự bỏng chết mình.”**

Chà tay xong, cậu ta ngẩng đầu, liền ngậy ngấn cả người.

Thấy Lý Nhị Cần lại rắc một đồng hạt tiêu lên xiên thịt dê, thổi qua thổi lại cắn một miếng.

“Lý Nhị Cần, cậu...” Bành Tử Ca cũng không biết nên nói gì.

“Sao thế?”

“Không sao...” Cậu ta cầm một xiên cà(4) thả lên giá nướng: **“Cậu vui vẻ là được rồi.”**

Mày Lý Nhị Cần cong cong cầm đồ uống lên, kết cả chỉ nghe được âm thanh ống hút hút được đáy bình trống rỗng. Cô cầm lon coca hóa đá ba giây, mặt dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được ghen thành màu đỏ.

“Cầm đi.” Một lon coca bốc hơi lạnh xuất hiện trước mặt cô, theo cánh tay nhìn qua, là biểu tình có chút lạnh nhạt của Dung Tự: **“Vừa mới mở, chưa ai uống.”**

Lý Nhị Cần cảm động đến rơi nước mắt nhận lấy, ngay cả cảm ơn cũng không kịp nói, hoặc nên nói là vốn không nói ra được, điên cuồng uống từng ngụm từng ngụm.

“Cảm ơn...” Cảm giác giống như vừa mới cứu mạng nhỏ về.

Bành Tử Ca dở khóc dở cười: **“Cho nên mới nói cậu hành hạ bản thân như thế làm gì?”**

Lý Nhị Cần cho cậu ta một ánh mắt **“cậu không hiểu”**, tiếp tục điên cuồng uống đồ uống giảm cay.

Từ quán thịt nướng Tự Nướng ra ngoài đã là 9h. Cuối cùng cũng không dám quá phận, nhóm người ngoan ngoãn ngồi xe buýt trở về trước. Nhưng dù là vậy, lúc bọn họ về trường, có lẽ giờ tự học muộn cũng là sắp kết thúc rồi.

Lúc này Tô Từ mới bắt đầu lo lắng: **“Ôi, Bành Tử Ca, chúng ta có thể bị thông báo phê bình không?”**

Bành Tử Ca: **“Sẽ không đâu?”** Nói xong lại không xác định nghiêng đầu hỏi Dung Tự: **“A Tự, cậu nói chúng ta có thể sẽ rất rất thảm không?”**

“Có lẽ sẽ.”

Bành Tử Ca khó chịu chụp sau lưng Dung Tự: **“Này, sao cậu vẫn còn bình tĩnh như vậy thế!”**

“Ba chúng ta.” Ngón tay Dung Tự xoay một vòng bỏ Lý Nhị Cần ở bên ngoài: **“Giáo viên sẽ hạ thủ lưu tình, yên tâm.”**

Đúng vậy, ba học sinh giỏi top 3 của lớp cùng nhau làm chuyện xấu, lúc giáo viên xuống tay chính đồn nhất định sẽ phá lệ hạ thủ lưu tình một chút. Tô Từ có chút dở khóc dở cười.

Bành Tử Ca càng kêu to hơn: **“A Tự, cậu cũng quá không biết xấu hổ rồi!”**

Dung Tự vẫn mang vẻ mặt khiến người nhìn đến muốn tê liệt: **“Tớ chỉ nói sự thật thôi.”**

Lý Nhị Cần bị bỏ bên ngoài ôm trà sữa tiếp tục giảm cay, cười híp mắt. Cô chưa bao giờ cùng bạn bè trốn tự học đi bộ trên đường lớn, cho nên toàn bộ cảm giác tối nay đều là thật sự kích động!

Bành Tử Ca khinh bỉ nhìn Dung Tự, nghiêng đầu liền thấy được Lý Nhị Cần đang không biết vì chuyện gì mà cười híp mắt, cố nén kích động muốn đi tới bầm mặt cô: **“Nhị Cần, vậy mà cậu vẫn còn cười được!”**

Lý Nhị Cần xì một tiếng: **“Tàn khốc muốn chết! Cậu nói xem chúng ta sẽ bị phạt đứng hay là phạt quét dọn?”**

Tô Từ cùng Bành Tử Ca không thể hiểu được liếc mắt nhìn nhau.

Còn Lý Nhị Cần vẫn đag làm bầm lâu bàu: **“Hay là phát thanh phạt chúng ta vi phạm kỷ luật?”**

Nói tới chỗ này cô kích động đến xá vạt áo Dung Tự xuống: **“Nói không chừng còn là tôi tự đọc phần phạt của mình đấy! Haha haha!”**

“Đưa nhỏ này điên rồi!” Bành Tử Ca đưa ra kết luận, ổn định Lý Nhị Cần vì vừa rồi lúc xe phanh lại mà đứng có chút không vững, sau đó kéo đến bên cạnh mình, dùng cơ thể bảo vệ cô: **“Ai phạt có gì vui vẻ?”**

“Bởi vì chưa từng có mà!” Trả lời vô cùng tự nhiên.

Bành Từ Ca cứng họng.

Lý Nhị Cần hỏi ngược lại: “**Các cậu đã từng bị phạt chưa?**”

Lấy được đáp án phủ định của mọi người, vui vẻ trên mặt Lý Nhị Cần lại càng đậm: “**Không cảm thấy như vừa mới hoàn thành một thành tựu mới sao?**”

Bành Từ Ca lại thành công bị tẩy não, đột nhiên cảm thấy giống như sắp đạt được thành tựu mới trong cuộc sống, còn cảm thấy thật sự có chút kích động!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ngu ngốc

Editor: Búnn.

Vậy mà kết quả lại khiến Lý Nhị Cần thất vọng.

Mặc dù biết học sinh giỏi top 3 ở cùng một chỗ làm chuyện xấu sẽ tương đối dễ dàng được giáo viên tha thứ. Nhưng bất kỳ ai trong bọn họ đều không ngờ tới, tổ hợp Dung Tự, Bành Từ Ca, Tô Từ, lại có thể lấy được dung túng của giáo viên.

Lý Nhị Cần trở về đội ngũ lần nữa cùng ba người còn lại cùng nhau ngồi trong phòng ăn ăn cơm trưa, mấy người câu được câu không thỏa luận thành tích mấy môn đã có điểm.

Lý Nhị Cần nói: “**Tôi cảm thấy chúng ta đã mở ra thành tựu ẩn trốn.**”

Ngay cả Dung Tự cũng dừng động tác lại nhìn về phía cô.

“**Thành tựu trốn tự học muộn mà không ai bị phạt!**”

Bành Từ Ca cười haha, lúc tiêu tan hiềm khích khó hiểu trước đó với Lý Nhị Cần, tâm trạng của cậu vẫn rất tốt. Hiện tại Lý Nhị Cần lại chủ động trở về phân đội nhỏ, tâm mấy tuần không được tự nhiên của Bành Từ Ca rốt cuộc cũng khôi phục bình thường, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lý Nhị Cần chăm chăm: “**Cho nên mỗi ngày Lý Nhị Cần cậu đang suy nghĩ điều gì?**”

“**A.**” Lý Nhị Cần đề thừa xuống: “**Điểm môn địa lý lần này của tôi hẳn là sẽ cao hơn cậu.**”

“**Hừ!**” Bành Từ Ca xì mũi coi thường: “**Không thể nào!**”

Lý Nhị Cần cười cười không nói gì, cầm thìa lên tiếp tục ăn cơm.

Hôm sau, trước khi công bố điểm môn địa lý, giáo viên đặc biệt biểu dương bạn học nữ có tiến bộ lớn, Lý Nhị Cần.

Từ không đạt yêu cầu đến thứ hai cả lớp.

Giáo viên cũng không nhận được hoài nghi cô ăn gian, nhưng phòng thi 01 của Dung Tự có thành tích tốt nhất cách phòng thi của cô ba phòng.

Lúc Lý Nhị Cần lên bục giảng nhận bài thi, thuận tiện cũng mang bài thi 100 điểm của Dung Tự xuống.

Mặt cô không thay đổi theo đi theo lối nhỏ từ bục giảng về phía chỗ ngồi, ánh mắt ẩn chứa ý cười khóa trên người Bành Từ Ca.

Bành Từ Ca bị ánh mắt khiêu khích này của cô làm cho nghiêng răng, không chịu thua cũng trừng mắt nhìn cô.

Cô càng chạy càng tiến lên, khuôn mặt mi thanh mục tú, tóc đen bên tai theo bước chân của cô đong đưa qua lại vành tai trắng nõn, còn có tầm mắt nhẹ nhàng khóa trên người mình của cô. Bành Từ Ca cảm giác nhiệt độ trên mặt mình càng lúc càng cao, đồng thời còn có nhịp tim rõ ràng có thay đổi càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng là cậu chợt dạt dời tầm mắt đi.

Lý Nhị Cần thầm cho mình một chữ ‘yeah’ thắng lợi trong lòng, tầm mắt chuyển qua mặt Dung Tự, tiếp xúc ánh mắt mang theo tán dương của anh.

Lý Nhị Cần gần như hốt hoảng theo phản xạ rũ mắt xuống, đứng trước bàn Dung Tự, quên mất mình phải làm gì.

Hiếm khi Dung Tự ngẩng đầu, Lý Nhị Cần từ phía trên nhìn xuống. Cô thấy khoe môi nam sinh hơi nâng lên, còn có đường cong xương cằm hoàn mỹ, mang theo lực hút khó hiểu.

Dung Tự cười nhẹ: **“Phát ngốc gì thế, bài thi của tớ.”**

Giọng nói tới từ bốn phương tám hướng đột nhiên trở lại với thế giới của Lý Nhị Cần, giọng nói giáo viên ở trên bục giảng điểm danh phát bài thi, còn của âm thanh ma sát giữa gạch và bàn ghế từ các xô xít của phòng học phát ra.

Cô đứng một lúc lâu trước bàn Dung Tự, lại không vì vậy mà có vẻ đột ngột, càng không hấp dẫn sự chú ý. Chỉ có ánh mắt Dung Tự nhìn về phía mình, giống như có chỗ nào đó khác với ngày thường.

Lý Nhị Cần làm bộ thông dong thả bài thi của Dung Tự lên bàn của anh, thuận tiện khinh bỉ nhìn Bành Tử Ca một cái. Xoay người ngồi xuống chỗ của mình, vùi mặt vào hai cánh tay, nhiệt độ trên mặt bùng một cái trong nháy mắt nổ tung, vành tai nóng phừng phừng.

Thời gian giống như mỗi lần lật trang sách giáo khoa cùng sách bài tập, lật từng tờ từng tờ một, không chút do dự. Không có người nào để ý nhịp tim loạn điệu của Bành Tử Ca, cùng gương mặt đỏ rực của Lý Nhị Cần. Điểm địa lý lần trước là bao nhiêu, thứ hạng vật lý là bao nhiêu, ngay cả bản thân bọn họ cũng quên mất, nhưng tần số nhịp tim cùng nhiệt độ nóng rực, mang theo rung động thanh xuân cùng u mê không rõ như thế nào, bọn họ vĩnh viễn sẽ nhớ.

Mấy ngày sau, cuối cùng Bành Tử Ca cũng từ đá kích của Lý Nhị Cần đi ra, hỏi câu hỏi quấy nhiễu cậu nhiều ngày: **“Nhị Cần, tạo sao địa lý của cậu tiến bộ nhanh như vậy?”**

Lý Nhị Cần chậm rãi thổi trà sữa vừa mới mua trước mắt: **“Bởi vì lúc rảnh rồi làm rất nhiều bài tập.”**

Bành Tử Ca tìm được tên Lý Nhị Cần chen vào mười người đứng đầu tiên: **“Những môn khác của cậu cũng tiến bộ rất nhiều, nhưng tại sao vật lý vẫn thối rửa như vậy?”**

Lý Nhị Cần thờ ơ liếc mắt nhìn tờ xếp hạng: **“Đọc không hiểu! Hoàn toàn không biết rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.”**

“Cho nên sau này cậu sẽ chọn khoa xã hội?”

Vấn đề này không chỉ khiến Lý Nhị Cần đấu tranh tinh thần, cũng hấp dẫn ánh mắt của Dung Tự và Tô Tử.

Lý Nhị Cần không tự chủ cau mày: **“Có lẽ vậy, dù sao vật lý của tôi cũng thối rửa như vậy. Các cậu thì sao?”**

“Có lẽ tớ là khoa tự nhiên.” Tô Tử do dự: **“Dù sao tớ cũng không học quá lệch ch.”**

Bành Tử Ca xúc động vò đầu tóc rối bời: **“Tớ không chọn được khoa xã hội rồi! Tớ không am hiểu tranh luận.”**

Lý Nhị Cần không đồng ý liếc cậu một cái.

Bành Tử Ca hỏi Dung Tự: **“A Tự, còn cậu?”**

“Khoa Tự Nhiên.”

Lý Nhị Cần buồn bực cúi đầu hút trà sữa: **“Chỉ có một mình tôi khoa xã hội sao...”**

“Thật ra thì ngoại trừ vật lý ra, điểm những môn khác của cậu cũng không tệ mà!”

Lý Nhị Cần vò đầu: **“Chính là...không hiểu gì...”**

Dung Tự vẫn im lặng đột nhiên mở miệng: **“Tớ phụ đạo giúp cậu.”**

Lý Nhị Cần giật mình nhìn anh.

“Vốn đã nói muốn phụ đạo giúp cậu.” Dung Tự giải thích.

Lý Nhị Cần nghĩ, loại tính tình nói được làm được này của Dung Tự, nhất định cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh thành nam thần.

Giờ tự học muộn hôm sau còn chưa bắt đầu, anh từ cửa sau đi vào, dùng ngón tay nhẹ gõ mặt bàn của Lý Nhị Cần, khiến lực chú ý của cô dời từ phương trình hóa học về phía này.

Anh không đầu không đuôi nói một câu: **“Đi thôi.”**

“Làm gì?” Dĩ nhiên Lý Nhị Cần không thể ngầm hiểu.

“Mang theo sách cùng nguyên bộ sách bài tập vật lý của cậu.”

Lý Nhị Cần kinh ngạc: **“Cậu phụ đạo vật lý cho tôi? Nhưng sắp bắt đầu tự học muộn rồi.”**

Dung Tự: **“Tớ đã nói với giáo viên rồi.”**

“...”

Nói lúc nào vậy.

Sau khi bóng dáng Dung Tự cùng Lý Nhị Cần hoàn toàn biến mất ở lớp tự học muộn một tuần, bóng dáng Tô Tử cùng Bành Tử Ca cũng biến mất. Khiến những bạn học khác không ai biết ai trong bọn họ xi xào bàn tán.

“Thành tích tốt nên có thể muốn làm gì thì làm sao?”

“Có bản lĩnh cậu vượt qua người có thành tích nát nhất trong bọn họ đi.”

“Không muốn ly gián quan hệ giữa bạn học được không?”

“Haha.”

Dĩ nhiên, cũng không có ai trong bọn họ để ý những lời này.

Lúc nói xấu sau lưng người khác, phải điều tra tốt địa hình cùng tình hình quân địch trước. Bạn bè cùng lớp dám nói không chút kiêng kỵ nào trong lớp tự học muộn, là bởi vì khẳng định bốn người bọn họ sẽ không trở về. Đám em gái đúng là có chút đầu óc nhưng phản ứng cũng không đủ cơ trí, hiển nhiên không nhận thức được sâu sắc rằng nói xấu sau lưng người khác cũng là kỹ năng sống.

Giờ tự học muộn hôm nay, Lý Nhị Cần liên tục làm sai một đề bài, Dung Tự đổi rất nhiều phương pháp giảng bài, cô vẫn không hiểu được, cho nên Dung Tự tượng trưng đi dò xét một vòng, sau đó lại đi tới phòng phát thanh.

Anh chậm rãi đi dọc cầu thang, đại não cũng kịch liệt vận động. Không thể không thừa nhận, Lý Nhị Cần là người khiêu chiến nhân sinh của anh, hỏi anh có phải điểm bài thi của anh là 48 điểm hay không, cũng sẽ hỏi anh vấn đề có phải từ trước tới giờ anh chưa từng suy nghĩ xem đã từng bị xử phạt ở trường học chưa hay không. Còn có điểm quan trọng nhất, có phải phương thức suy nghĩ của Lý Nhị Cần phải nói là quá đặc biệt hay là quá quý dị hay không mà phương pháp giải thích trong lớp của cô không quá giống người bình thường.

Dung Tự cảm giác mình bị khiêu chiến. Nhưng nhận thức này khiến anh ở trong kiếp sống học tập nhằm chán tìm được hứng thú.

“Lý Nhị Cần đúng là không có thể diện!”

Âm thanh đột nhiên xuất hiện.

Suy nghĩ của anh đột ngột bị cắt đứt, đồng thời bị cắt đứt còn có bước chân của anh. Từ mẩu chốt quá đáng muốn chết, Dung Tự từ từ thu lại chân dài vừa mới bước ra, tay phải đặt trong túi quần, cầm báo cáo kiểm tra rũ xuống bên người, đứng lại dựa vào tường.

“Trước đó cậu cố ý nói cho cậu ta nghe, không phải để cậu ta thức thối không vậy quay Dung Tự cùng Bành Tử Ca nữa hay sao!”

“Đúng vậy! Nhìn dáng vẻ giả bộ muốn chết của cậu ta liền muốn đi lên xé nát!”

“Chỉ có con gái biết con gái là loại mặt hàng gì, cho dù là nam thần cũng nhìn không hiểu!”

“Đúng vậy, bây giờ nghe nữ sinh lớp bọn họ nói, giờ tự học muộn cậu ta với Dung Tự đều không lên phòng học!”

“Đúng là có thủ đoạn! Thực sự không nhìn nổi nữa rồi!”

“Cũng không nhìn một chút xem mình là loại mặt hàng gì!”

Phối hợp với những lời này, là một tràng âm thanh làm bộ nôn khan.

Mặt hàng cái gì?

Dung Tự phân tâm suy nghĩ hỏi vấn đề như thế một chút, cảm thấy sự vật cũng nên có so sánh mới có thể phân ra cao thấp thắng bại. Vì vậy anh lại tiếp tục không nhanh không chậm đi lên phía trước, chỉ là lần này cố ý tăng nhanh bước chân.

Mấy nữ sinh vừa rồi còn rít ra riu rít trong nháy mắt liền mấy âm thanh, có thể nghe được âm cuối còn lưu lại.

Dung Tự từ cầu thang rẽ sang hành lang, biểu cảm trong trẻo lạnh lùng từ chỗ tối dần dần rõ ràng, màu sắc trắng mỏng của ánh trăng trên mặt anh càng tăng thêm một tầng sắc thái lạnh nhạt.

Dung Tự lạnh lùng nhìn lướt qua mấy nữ sinh, 5 người.

Mấy nữ sinh chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ trong cơ thể chảy ra, thật lâu mới có người từ dưới ánh mắt soi mói lạnh như băng của Dung Tự lấy dũng khí lên tiếng: **“Bạn...bạn học Dung Tự.”**

Dung Tự cảm sở báo cáo tuần tra lên, giọng nói hỏi thăm nữ sinh kia giống như làm việc công theo thông lệ: **“Khóa, lớp, tên.”**

Vừa dứt lời, lập tức có người xuất hiện nói tốt vài câu, bộ mặt tươi cười, trong giọng nói ngọt ngào mang theo làm nũng: **“Dung Tự, bỏ qua cho bọn mình lần này đi! Tuyệt đối sẽ không có lần sau, nhờ cậu, nhờ cậu!”**

Dung Tự từ sở báo cáo tuần tra ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn nữ sinh ba giây, mở miệng giọng nói lạnh như băng: **“Đây là lần thứ tư tôi nhìn thấy cậu.”**

Nữ sinh mở to hai mắt, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng.

“Khóa, lớp, tên.” Dung Tự lặp lại.

Không có người lên tiếng.

Dung Tự chờ trong chốc lát, để sở báo cáo tuần tra xuống: **“Vây để thầy chủ nhiệm tới hỏi các cậu.”**

Cuối cùng cũng có người nhỏ giọng báo thông tin của mình, sau đó từng người từng người, cũng đang hoảng báo cáo.

Dung Tự ở phía sau tên của mấy người, viết xuống ghi chú vi phạm kỷ luật: Trốn tự học muộn, tụ tập ly gián quan hệ bạn học.

Viết xong, anh quét mắt nhìn nữ sinh lần cuối, phát hiện một người trong số họ sắc mặt trắng bệch, nghi ngờ nghiêng đầu sang, sau đó thấy sau lưng nữ sinh đó có tàn thuốc chưa tàn.

Anh cảm sở báo cáo lên lần nữa, viết xuống: Tụ tập hút thuốc lá.

Dung Tự vốn tính toán trước thời gian trở về, kết quả bởi vì một chút chuyện không quá vui vẻ nên tới phòng phát thanh chậm hơn nửa tiếng. Trong nháy mắt ở cửa phòng phát thanh ra, ánh đèn màu quất đặc biệt từ trong phòng tràn ra, mang theo âm áp thoải mái.

Tò Từ dưới vị trí ánh đèn tốt nhất học thuộc từ đơn tiếng anh, Bành Từ Ca cúi đầu ngủ trong bóng tối.

Lý Nhị Cần ngồi ở mép ngoài cùng của bàn vẫn đang cầm bút viết vùi đầu khổ cực tính toán, nghe được động tĩnh ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, nhụt chí nằm trên mặt bàn: **“Dung Tự...tôi thật sự không hiểu chỗ này.”**

Tâm tình khó chịu cả tối của Dung Tự đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, hiếm khi cười cười: **“Tớ mới nghĩ ra một phương pháp mới.”**

“Thật?” Lý Nhị Cần mừng rỡ ngẩng đầu lên, tươi cười rạng rỡ nhìn Dung Tự, ánh sáng trong mắt trong suốt đến độ như ngôi sao.

Dung Tự bình tĩnh xoay người đóng cửa lại.

Mặt hàng cái gì?

Khi đó Bành Từ Ca chấm điểm được bao nhiêu? 9 điểm?

Ngu ngốc. Dung Tự ở trong đáy lòng cười nhạo cậu ta, không so sánh liền đưa ra kết quả. Anh cho 9,5 điểm, giữ lại 0,3 điểm tiến bộ.

Còn 0,2 điểm, đổ lỗi cho đường về nhà đặc biệt của cô.

Ô, có đôi khi chỗ này cũng có thể là điểm cộng.

Nghĩ tới đây, Dung Tự xoay người đi về phía Lý Nhị Cần, lúc mở miệng chưa có tiếng nhưng có chút hơi nóng: **“Sang đây ngồi.”**

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cậu nghĩ

Editor: Búnn.

Giờ tự học buổi trưa hôm sau bắt đầu không lâu, trong chương trình phát thanh, phát vi phạm kỷ luật do Lý Nhị Cần thông báo.

“Lớp 10 – 4 Vương Linh, Lý Nhiên. Lớp 10 – 5 Vương Khả Tâm. Lớp 10 – 6 Triệu Tiểu Ngải, Trần Mạn Đồng một mình trốn lớp tự học muộn, tụ tập hút thuốc lá, ly gián quan hệ bạn học, bịa đặt lời đồn không xác thực. Tình huống nghiêm trọng, do đó tiến hành thông báo phê bình, nghiêm trọng cảnh cáo một lần. Mong các bạn học khác coi đây là gương, tuân theo nội quy trường học.”

Phát thanh vừa kết thúc, trong lớp lập tức truyền đến các loại xì xào bàn tán. Tinh thần của Bành Tử Ca vốn vì buổi trưa ăn quá nhiều mà mệt mỏi gục xuống bàn muốn ngủ trong nháy mắt liền tỉnh táo: **“Oa, nghe tên đều là nữ sinh nhé! Đúng là quá mất mặt, lại còn phát thanh phê bình.”**

Tô Tử không tìm được người chia sẻ cảm tưởng không nhận được quay đầu lại bày tỏ đồng tình: **“Nếu như là tớ, tớ tuyệt đối không muốn tiếp tục đi học trong trường nữa! Thật may là lần trước giáo viên không tìm chúng ta tính sổ.”**

Sau khi nói xong còn sợ hãi vỗ ngực một cái.

“Ôi! A Tự, hôm qua cậu đi tuần tra đúng không?” Bành Tử Ca hỏi.

“Ừ.”

Bành Tử Ca tò mò: **“Không phải bình thường cậu lựa chọn nguyên tắc buông thả sao! Còn là nữ sinh nữa.”**

Dung Tự tùy ý xoay bút: **“Có lúc cũng có ngoại lệ.”**

“Thế hồi lộ có được bỏ qua không?” Bành Tử Ca cười hi hi.

Dung Tự cúi đầu tiếp tục đọc sách: **“Tùy tâm trạng.”**

Rất nhanh, Lý Nhị Cần từ phòng phát thanh trở lại, còn chưa ngồi vững đã bị Bành Tử Ca kéo áo: **“Nhị Cần, xin hỏi cậu đang có tâm trạng như thế nào.”**

Lý Nhị Cần nghi ngờ.

“Thông báo phê bình đó! Lúc đọc có tâm trạng đặc biệt không?”

Lý Nhị Cần nhàm chán liếc cậu ta một cái: **“Cũng không phải là phát của bản thân, phải có tâm trạng đặc biệt gì.”**

“...Ừ.”

Bành Tử Ca không muốn hỏi gì khác nữa rồi.

Những người khác cũng không.

Buổi tối, bốn người ăn cơm xong, đi quây bán đồ ăn vặt mua đồ ăn, lúc đi qua bảng thông báo còn thấy tờ giấy phê bình mấy nữ sinh kia. Bành Tử Ca lại không nhận được cảm thán một lần: **“Mẹ nó, việc này cũng thật mất thể diện!”**

Lý Nhị Cần cũng mù mờ nhìn bảng thông báo, im lặng nửa ngày mới nói ra câu: **“Đúng là rất mất thể diện.”**

Có Dung Tự trợ giúp, thành tích vật lý của Lý Nhị Cần cuối cùng cũng vượt qua ranh giới đạt tiêu chuẩn. Giáo viên cảm thấy vô cùng hài lòng với việc học sinh đứng đầu lớp hỗ trợ lẫn nhau, mà đối với việc nhóm người bọn họ biến mất trong giờ tự học muộn, cũng từ bắt đầu hơi cảm thấy không ổn, đến bây giờ ủng hộ mãnh liệt.

Cũng có học sinh ghen tỵ từng lên đề nghị chuyện gia nhập nhóm học tập nhỏ kia. Chủ nhiệm lớp suy nghĩ một chút, dưới lịch sử làm giáo viên, ông nhanh chóng liên tưởng đến: [Đề một nhóm người giàu lên trước, giàu trước kéo giàu sau], vì vậy dùng lời chính nghĩa cự tuyệt đề nghị của bạn học đó.

Ông trả lời bạn học đáng thương đó như thế nào? A, rất nhanh sẽ tới kỳ thi tiếng Anh cả nước, mấy người bọn họ không có thời gian.

Là trường học trọng điểm nổi tiếng thứ ba, tự nhiên không thể nào bỏ qua các loại kỳ thi mang tính chất cả nước. Trước khi kỳ thi tiếng Anh bắt đầu nửa tháng, trường học đã bắt đầu lấy lớp học làm đơn vị tuyển chọn, mỗi lớp lựa chọn năm người, sau đó tiến hành tuyển chọn theo khóa, cuối cùng tiến hành tuyển chọn theo khu vực nội thành, sau đó, chính là chính thức so tài.

Nhóm nhỏ bốn người của Lý Nhị Cần, chỉ có Bành Tử Ca là không được chọn. Bành Tử Ca mang theo tâm tình mất mát lại ảo não chặn giáo viên tiếng Anh đang trên đường về nhà, sau khi tự đề cử mình, lại mang theo tâm tình mất mát lại ảo não gấp bội, trở về đội ngũ.

“Huhu!” Trong lúc mọi người bắt đầu đặt câu hỏi, cậu ta đã hét một tiếng thảm thiết: **“Tại sao chứ? Tại sao lại từ chối mình chứ?”**

“Điểm thấp nhất của cậu là 32 điểm đúng không?” Tô Tử không nhận được cười: **“Điểm cao nhất của cậu là 42 đúng không?”**

“A Tự nói, tớ chỉ kém từ đơn thôi! Miễn là tớ liên tục nỗ lực, tuyệt đối sẽ mạnh hơn các cậu!” Bành Tử Ca bày tỏ không phục, nghiêng đầu hỏi Dung Tự: **“A Tự, cậu nói xem có đúng không?”**

Dung Tự cười cười: **“Cậu có thể mở mày mở mặt lúc thi vật lý.”**

Bành Tử Ca cảm thấy mát mát, nhưng lại thấy Dung Tự nói rất có lý, ù rũ tựa vào người Lý Nhị Cần: **“Huhu! Nhị Cần! Tớ buồn! Tớ không vui!”**

Lý Nhị Cần đẩy cậu ta ra: **“Tôi cất giữ nỗi buồn của tôi sử dụng lúc các cậu tham gia thi vật lý.”**

“Xi!” Bành Tử Ca cười, hoàn toàn đã hết tức giận: **“Đi thôi, đói quá.”**

Tô Từ lắc đầu: **“Bây giờ phòng ăn còn có thể có cái gì chứ!”**

Bành Tử Ca: **“Canh thừa thịt nguội.”**

Lý Nhị Cần: **“Chúc mừng cậu, có thể mang theo nỗi buồn của cậu hưởng dụng canh thừa thịt nguội ở phòng ăn.”**

Bành Tử Ca ngây ngốc một lúc, cắn răng nghiêng lợi nhào tới: **“Lý Nhị Cần, tớ bóp chết cậu.”**

Những người được chọn tham gia thi tiếng Anh mỗi ngày đều có thêm bài thi tiếng Anh phải làm, cuối cùng đi tham gia so tài cấp thành phố, toàn trường chỉ có tám người.

Lúc làm bài thi tiếng Anh, Lý Nhị Cần vô cùng lo lắng cho môn vật lý của mình. Thành tích vật lý lần trước, cô cảm giác dường như Dung Tự có chút không hài lòng với thành tích của cô. Bởi vì anh không cười, giống như có điều suy nghĩ xoay xoay bứt, thật lâu không ngừng đầu, cũng không có bất kỳ phản ứng nào đối với việc giáo viên khen ngợi cô.

Nhưng tiết sau Dung Tự lại khen cô.

Đường về nhà thật là kỳ quái! Lý Nhị Cần khó chịu bĩu môi, chính cô cũng không ngờ vật lý có thể đạt tiêu chuẩn, thời điểm mẹ cô biết thành tích vật lý, cũng vui vẻ tới miếu tạ lễ thần Phật.

“Dung Tự.” Cô xoay người, thấy Dung Tự dùng mu bàn tay trái chống mặt, tay phải cầm bút tùy ý đặt trên bài thi tiếng Anh lựa chọn, dáng vẻ như chán muốn chết.

Nghe được Lý Nhị Cần gọi mình, anh nâng mắt: **“Hả?”**

“Hôm nay chưa học bù vật lý.”

“Bài thi tiếng Anh của cậu xong rồi?”

“Chưa.” Lý Nhị Cần lắc đầu.

Dung Tự lại chọn một câu: **“Tớ cũng vậy.”**

“Cậu xong bao nhiêu rồi?”

“Còn lại ba phần.”

“Ba phần?” Lý Nhị Cần thở dốc vì kinh ngạc: **“Tôi mới xong ba phần.”**

Sau khi hỏi Tô Từ, trong lòng mới được an ủi: **“Tô Từ vừa mới bắt đầu phần thứ ba.”**

Tô Từ hé khuôn mặt đáng thương ra: **“Tớ cảm thấy không được ngủ rồi. Từ mới quá nhiều, tớ có chút không nắm bắt được.”**

Bành Tử Ca ghen một ngày, cuối cùng cũng cảm thấy hãnh diện: **“Bài tập hôm nay tớ chỉ còn một đề cuối cùng cần hoàn thành thôi! Sau đó có thể thích làm gì thì làm.”**

“Bỏ sung từ đơn đi.”

Lý Nhị Cần cùng Tô Từ trăm miệng một lời.

Lý Nhị Cần cùng Tô Từ thật sự cùng mang bài thi tiếng Anh về phòng ngủ, sau khi những người khác ở trong phòng đều ngủ, hai người bọn họ đầu đối đầu, vui trong chăn tiếp tục làm bài thi.

Viết một lúc, Tô Từ dưới ánh đèn nhỏ nhỏ ngừng đầu nhìn Lý Nhị Cần giương bên cạnh: **“Nhị Cần.”**

“Sao thế?” Giọng nói mơ mơ màng màng, giống như sắp ngủ thiếp đi.

Tô Từ do dự cắn cắn môi: **“Tớ có việc muốn nói với cậu.”**

“Hả?”

“Nếu như lần này tớ vào thi cấp cả nước...” Tô Từ dừng lại: **“sẽ tỏ tình với Dung Tự.”**

Trong giây lát Lý Nhị Cần không tiếp thu được tin tức, hỏi ngược lại: **“Tỏ tình?”**

“Tớ thích Dung Tự lâu rồi.” Tô Từ có chút xấu hổ: **“Cậu thấy, tớ nên tỏ tình như thế nào mới được?”**

Lý Nhị Cần sững sốt, chẳng biết tại sao lòng lại có chút buồn buồn, dứt khoát nằm sấp xuống, cô ném bài thi sang một bên, sau đó lật người: **“Cậu làm thế nào để chứng minh bản thân thích Dung Tự?”**

Tô Từ bật cười, vẫn trả lời câu hỏi của Lý Nhị Cần: **“Thích là thích thôi, đâu cần phải chứng minh chứ.”**

“Tôi vẫn không hiểu.”

Tô Từ cũng mất tâm trạng làm bài thi, tắt đèn xong, học Lý Nhị Cần nằm ngửa: **“Cậu đã từng đọc lại tiểu thuyết cũ như mùa hoa mùa mưa(1) chưa?”**

“Đã từng.”

“Vậy tại sao lại không hiểu?”

Lý Nhị Cần không biết giải thích thế nào: **“Đại khái là quá trừu tượng rồi.”**

Tô Từ bật cười.

Trong lúc mọi người vội vã chuẩn bị thi tiếng Anh, Lý Nhị Cần bắt đầu xem cái gọi là [Tác phẩm tài liệu lịch sử lớn] – [Hệ liệt tình cảm mát mẻ đau đớn mùa hoa mùa mưa]. Tô Từ đi học, có chút không dám đối mặt, lén nhìn Lý Nhị Cần làm việc này, dù sao cũng là mình gọi lòng hiếu kỳ của Lý Nhị Cần. Đêm đó mình trong lúc miêu tả tình cảm sân trường tốt đẹp liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, hôm sau tỉnh lại liền phát hiện không biết Lý Nhị Cần tới đâu tìm được những thứ này để xem.

Bành Từ Ca cảm giác mình sẽ không còn cảm thấy kinh ngạc đối với các loại hành động của Lý Nhị Cần nữa, nhưng lần này vẫn không nhịn được hỏi: **“Nhị Cần, cậu không làm bài thi kia sao?”**

“Hả? À, không làm.” Trả lời đơn giản, Lý Nhị Cần cúi đầu tiếp tục.

“Ngày kia thi rồi, cậu không chuẩn bị sao?” Cuối cùng Tô Từ cũng tìm được cơ hội, vội vàng khuyên nhủ cô.

Lý Nhị Cần suy nghĩ một chút: **“Tôi sẽ không có vấn đề gì.”**

“Lấy tự tin ở đâu mà lớn vậy!” Bành Từ Ca cười cô.

Lý Nhị Cần nghiêm túc: **“Thi cấp trung học năm ngoái, tôi đứng thứ hai cả nước.”**

“Đùa tớ sao?” Bành Từ Ca không tin, nghiêng đầu hỏi Dung Tự: **“A Tự, cậu nhớ cô ấy không?”**

“Năm ngoái, thi tiếng Anh trùng với thi mô hình máy bay và tàu thuyền, cho nên tớ không tham gia.”

Tô Từ cùng Bành Từ Ca liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy mọi người đều là người ăn canh thừa thịt nguội ở phòng ăn, tại sao lại giống như không sống cùng một thế giới như vậy chứ?

Đồng thời buồn bực còn có Lý Nhị Cần: **“Cho nên nói, thật ra thì tôi là thứ ba.”**

“Cái gì?” Bành Từ Ca không theo kịp tiết tấu.

Lý Nhị Cần buồn bực nhét ‘mát mẻ đau đớn’ vào bàn học, mặt chính nghĩa nói với Tô Từ: **“Tô Từ, những thứ lừa gạt nữ sinh gì đó như thế này, xem nhiều sẽ sinh ra tự thổi phồng chính mình, xem một chút vừa rồi tôi mới làm gì.”**

Ngụ ý, chân thành đề nghị, sau này vẫn là ít đọc thi tốt hơn.

Tô Từ dờ khóc dờ cười, chỉ sợ một giây kế tiếp Lý Nhị Cần nói ra từ mấu chốt có tính chất nổ tung, thật may là cô lại lấy bài thi ra tiếp tục bắt đầu phần đầu lần nữa.

Tô Từ cười chối lợi với Dung Tự, có chút chột dạ.

Bành Từ Ca nhún vai, phát hiện Lý Nhị Cần bắt đầu làm bài thi, nhưng Dung Tự lại bắt đầu làm chuyện riêng, liền nắm chắc tâm tư lo chuyện bát quái hỏi: **“A Tự, cậu làm xong rồi?”**

“Chưa.” Bút trong tay Dung Tự không ngừng, biết Bành Từ Ca còn có thể hỏi tiếp, liền trả lời luôn: **“Những bài thi kia, làm hay không cũng không**

có tác dụng gì lớn.”

“A!” Bành Từ Ca than thở: **“Dù sao thế giới của các cậu tớ cũng không hiểu...”**

Còn chưa nói xong, một xấp bài thi thả lên bàn cậu ta, Dung Tự thần nhiên nói: **“Làm một chút mấy thứ này, từ từ sẽ hiểu thôi.”**

“**Ai muốn!**” Bành Từ Ca tức giận ném bài thi qua một bên.

Dung Tự không để ý tới cậu ta, nghiêm túc nhìn đề làm.

Bành Từ Ca do dự một lúc, cầm bài thi mở ra, bên trên tràn ngập từ đơn mới, cậu không đành lòng nhìn thẳng liền nhắm mắt, lấy từ điển tiếng Anh ra bắt đầu làm từng đề từng đề tiếng Anh một.

Tại sao phải ép buộc mình? Bành Từ Ca không nói được, chẳng qua so sánh với cảm giác phiền não do ép buộc mình mang tới, cậu không thích cảm giác bị bỏ lại hơn, giống như là người ngoài cuộc.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Lý Nhị Cần nghiêm túc, cố hết sức phải học bổ sung vật lý. Cậu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tổ tình

Editor: Búnn.

Quả nhiên ba người Lý Nhị Cần thuận lợi đại diện trường học tham gia thi thành phố. Ngày kia là ngày bọn họ tham gia thi tuyển chọn cấp thành phố, chỉ có một mình Bành Từ Ca ở trong trường. Ba người bọn họ ăn sáng xong liền tập hợp tới cửa trường học ngồi xe buýt của trường, để lại một mình cậu đi về phía trường học.

Cô đơn. Vô cùng cô đơn.

Mất mát. Thực sự không thể mất mát hơn.

Bành Từ Ca buồn bực đến không nhận được, tinh thần cả ngày mãi không nâng lên được. Trong cuộc sống của cậu chưa từng trải qua thất bại như vậy, lúc mọi người tới phòng ăn ăn cơm trưa, một mình cậu ở lại phòng học gặm bánh bao làm bài thi tiếng Anh Dung Tự lưu lại.

“**Này! Vị bạn học kia!**” Từ cửa sau phòng học truyền tới giọng nữ mười phần sinh lực, vô cùng lưu manh.

Cậu buồn bã ỉu xiu quay đầu lại, thấy ở cửa có một nữ sinh mặc áo da đen, dùng mắt thường ước chừng cao 1m7, lười biếng nhìn nhìn cậu.

“**Chuyện gì?**”

“**Dung Tự đâu?**”

Bành Từ Ca nằm sấp lên mặt bàn, tiếp tục uể oải lật từ điển: **“Đi tham gia thi tiếng Anh rồi.”**

“**À. Đúng rồi.**” Nữ sinh móm móm móm trong cặp sách, móc ra một phong thư tình nhiều nếp nhăn: **“Vậy cậu giúp tôi chuyển cho cậu ấy đi, đây là thư tình tôi viết cho cậu ấy.”**

Bành Từ Ca dùng đầu bút chỉ chỉ chỗ ngồi của Dung Tự: **“Đây là chỗ ngồi của Dung Tự, cậu để đây đi.”**

“**Dung Tự ngồi ở đây?**” Nữ sinh háng hái bước, nghênh ngang vào phòng học, sau đó đặt mông ngồi ở chỗ ngồi của Dung Tự, Bành Từ Ca cả kinh vội vàng ngồi thẳng lên.

“**Cậu làm gì thế?**”

Nữ sinh đặt thư tình lên bàn: **“Làm bài thi của cậu đi.”**

Nói xong còn háng hái xem xét sách trên mặt bàn của Dung Tự: **“Cái này là cái quái gì chứ, toán cao cấp? Đây là bài thi của chúng ta sao?”**

“**Này, cậu đừng động loạn sách của A Tự...**”

Bành Từ Ca thất bại im lặng, cả ngày hôm nay làm gì cũng không vừa ý, hiện tại ngay cả nữ sinh không biết từ góc nào chui ra như vậy cũng có thể ở

bên cạnh cậu muốn làm gì thì làm

Nữ sinh liếc cậu một cái, khép sách lại: **“Được, tôi không động, cậu đừng khóc.”**

“Ai muốn khóc chứ!” Bành Tử Ca buồn bực.

“Vậy thì tốt.” Nữ sinh gật đầu một cái, đổi quyển khác tới nhìn, nghiêng đầu hỏi: **“Tính tình của Dung Tự có đáng ghét không?”**

“Cậu đừng động vào sách của cậu ấy.”

“Tính của cậu ấy như thế nào?”

“Tốt vô cùng. Cậu để sách lại đi.”

“A.” Nữ sinh cầm bút trên tay của Bành Tử Ca, sau đó bắt đầu viết chữ trên mặt quyển vở, vừa viết vừa bắt đầu giới thiệu bản thân muộn: **“Tôi họ Thù, tên một chữ Cửu, gọi tôi A Cửu là được rồi.”**

Bành Tử Ca thật muốn khóc: **“Cậu đừng tùy tiện viết lên sách của A Tự, tính cậu ấy tốt mấy cũng sẽ tức giận.”**

Thù Cửu sừng sốt: **“Sao cậu không nói sớm? Làm sao xóa được chữ viết bằng bút máy chứ?”**

“Cho nên mới nói cậu đừng động vào mà.”

“Cho tôi mượn bút xóa.”

Bành Tử Ca ủ rũ nhìn phía trước, lần ranh bực bội bị phá vỡ: **“Bút xóa có tác dụng cái rắm? Đầu cậu bị đùn hồng sao?”**

Bành Tử Ca bị đánh.

Lúc nhóm người Lý Nhị Cần trở lại tìm Bành Tử Ca cùng nhau ăn tối, phát hiện cậu buồn bực gục đầu xuống bàn thể hiện vẻ nóng nảy. Mấy người quan tâm thế nào, cậu cũng không ngẩng đầu lên, không nói lời nào.

“Bành Tử Ca.” Lý Nhị Cần chọc chọc lưng cậu: **“Hôm nay là ngày có đuôi gà kho, bỏ qua lại phải chờ thêm một tuần nữa.”**

Bà vai Bành Tử Ca giật giật, sau đó mặt thấy chết không sồn ngẩng đầu.

Cả ba người đều chần động. Tô Từ từ từ nói: **“Bành Tử Ca...mặt của cậu...”**

Bành Tử Ca giận dữ quay đầu, giấu đi mắt trái bị ứ đọng máu nhàn nhạt của mình.

“Như vậy đi.” Lý Nhị Cần nói: **“Bọn tôi tới phòng ăn mua cơm tối tới đây, cậu ở phòng học chờ bọn tôi.”**

Bành Tử Ca bị đá kích nặng nề im lặng gật đầu, tiếp tục ủ rũ nằm xuống mặt bàn: **“Năm lạng cơm, đừng quên đuôi gà kho...”**

“...Được.”

Bị đuôi gà kho cùng bạn tốt an ủi, Bành Tử Ca hồi phục sinh lực nhanh chóng, đợi đến lúc giờ tự học muộn bắt đầu cậu đã hoàn toàn quên mất mắt trái ứ đọng máu, quan tâm tới kết quả thi của mấy người bọn họ.

“Còn chưa có đâu! Làm sao nhanh như vậy được.” Tô Từ trả lời, vẫn có chút không yên lòng với Bành Tử Ca: **“Đang yên lành sao cậu lại đánh sau?”**

“Không phải là đánh nhau.” Bành Tử Ca không nhịn được phát tay một cái: **“Bị một nữ sinh đã man đánh.”**

“Cậu đánh trả không?” Lý Nhị Cần thân nhiên hỏi.

“Sao thể được! Cậu ta là con gái mà!”

Lý Nhị Cần vẫn dùng giọng điệu có chút không nhanh không chậm nói: **“Tự nhiên đánh người khác, tại sao không đánh lại?”**

“Vì tớ nói cậu ta không có đầu óc.”

Lý Nhị Cần nhún vai.

Cuối cùng Bành Tử Ca cũng nghĩ tới chuyện bị mình thật lâu không có đề tâm tới, nói với Dung Tự: **“A Tự...”**

“Người nọ buổi trưa muốn tớ chuyển thư tình cho cậu” bị Bành Tử Ca yên lặng nuốt vào trong bụng.

Dung TỰ ở bên cạnh mang mặt đen, im lặng nhìn chăm chăm vở ghi, phía trên dùng bút xóa viết: **Thù CỬU thích cậu, làm bạn trai mình.**

Bành TỬ Ca giải thích: **“Vốn dùng bút máy viết, tớ nói cậu sẽ giận, cậu ta liền dùng bút xóa...”**

Dung TỰ không biểu tình ném vở sang một bên.

“Không cần?” Bành TỬ Ca thuận tay cầm vở lên: **“Ném đi rất đáng tiếc, còn nhiều trang chưa viết như vậy...”**

Nói được một nửa, liền sửa miệng: **“Thực ra đã viết gần hết rồi.”**

Dung TỰ lạnh nhạt nhìn cậu: **“Còn nữa không?”**

“Không.” Bành TỬ Ca lập tức lắc đầu.

Dung TỰ lấy vở mới từ trong bàn học ra, Bành TỬ Ca cẩn thận đưa lên phong thư tình nhiều nếp nhăn kia: **“Cái này...cậu ta...”**

Dung TỰ cũng không ngẩng đầu: **“Trả lại.”**

“Tớ không biết cậu ta ở lớp nào.”

“Vứt đi.”

Mặc dù nói không giống tức giận, nhưng thoát nhìn dường như Dung TỰ có chút mất hứng. Anh thờ dãi, hai mắt nhìn nhau với Tô TỬ, không biết nên nói cái gì. Đồng thời cậu cũng có chút không rõ ràng, bị đánh là cậu mà, không phải nên khó chịu cũng là cậu sao?

Tiếng chuông kết thúc tự học muộn hôm nay vừa mới vang lên, Thù CỬU sau khi đánh Bành TỬ Ca liền rời đi lại xuất hiện ở cửa phòng học lần nữa, chặn đường Dung TỰ, bắt cần đòi cười với anh: **“Hi!”**

Dung TỰ mặt không thay đổi nhìn cô ta, sau đó làm như không thấy vòng qua người cô ta đi về phía cầu thang.

Thù CỬU hô to về phía bóng lưng của Dung TỰ: **“Dung TỰ! Tôi thích cậu! Làm bạn trai tôi đi!”**

Tiếng hét này của cô ta khiến hành lang vốn đang ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh lại, những bạn học vốn đang vội vã lao ra cửa phòng học chuẩn bị về phòng ngủ nghỉ ngơi hoặc là tới phòng ăn mua đồ ăn đêm cũng dừng bước lại, ngẩng nhìn về mặt đặc ý của Thù CỬU.

Nhưng phản ứng đầu tiên của Lý NHỊ CẦN lại là theo bản năng quan sát biểu tình của Tô TỬ, rồi sau đó mặt trắng bệch, hoàn toàn không kịp che dấu nữa.

Dung TỰ cũng không quay lại, không nhanh không chậm đi xuyên qua đám người, biến mất ở cửa cầu thang.

Chuyện Dung TỰ bị Thù CỬU cản ở cửa phòng học tỏ tình, rất nhiều bạn học cùng cấp thấy được. Lúc Tô TỬ cùng Lý NHỊ CẦN trở về phòng ngủ, quả nhiên thấy các nữ sinh vây lại một chỗ thảo luận chuyện này.

Tô TỬ làm bộ bình tĩnh đi tới hỏi: **“Thù CỬU là ai?”**

Lập tức có người dùng giọng nói không thể tin được hỏi ngược lại: **“Cậu không biết?”**

Lý NHỊ CẦN theo phía sau gật đầu: **“Tôi cũng không biết.”**

Người nọ cho Lý NHỊ CẦN ánh mắt không có ai muốn hỏi ý kiến của cậu, tiếp tục giải thích với Tô TỬ: **“Lão đại lớp nghệ thuật đấy, rất nhiều nam sinh theo đuổi, lại đuổi không kịp.”**

Có người bổ sung: **“Không đúng, nghe nói có bạn trai ở bên ngoài trường.”**

“Đúng đúng! Lần trước ở cổng trường có một nam sinh đợi cô ấy, đẹp trai lắm luôn!”

Lý NHỊ CẦN hỏi: **“Đẹp trai như Dung TỰ sao?”**

“Không cùng một kiểu đẹp trai, được không!”

“Cho nên ai đẹp trai hơn?” Lý NHỊ CẦN bám riết không tha.

Người nọ do dự một lúc: **“...Dung TỰ.”**

Lý NHỊ CẦN hài lòng gật đầu: **“Cậu tiếp tục.”**

“Cho nên NHỊ CẦN cậu đừng cắt ngang tôi được không!” Em gái tức giận: **“Nghe nói cô ấy thường cúp tiết, giáo viên cũng không có biện pháp với cô ấy, bởi vì hình như phòng thí nghiệm của trường là do nhà của cô ấy quyên góp.”**

“Không phải đâu.” Lý Nhị Cần sửa lại: **“Trên sách của trường có viết, tòa thí nghiệm là do văn hào(1) địa phương quyền góp, hơn nữa những trường học được những người này quyền góp trải khắp Trường Giang Nam Bắc Trung Quốc...”**

(1) Văn hào: là nhà văn có thành tích xuất sắc trong văn học.

“Bọn tôi biết những điều này.” Em gái cắt đứt cô: **“Nhưng nghe nói nhà cô ấy rất có tiền, mỗi lần đều có xe riêng đưa đón.”**

Em gái nói tới chỗ này, theo thói quen dừng lại, đợi Lý Nhị Cần cắt ngang mình. Nhưng đợi nửa ngày Lý Nhị Cần không có động tĩnh, cô nghi ngờ nhìn về phía Lý Nhị Cần, kết quả Lý Nhị Cần cũng không hiểu nhìn cô.

Cô hạ giọng tiếp tục: **“Dù sao cũng nghe nói là đánh nhau, hút thuốc lá, cúp tiết đều không thiếu cô ấy, nhưng cô ấy lại siêu cấp biết nghĩa khí, lần trước nữ sinh lớp cô ấy bị nam sinh bắt nạt, kết quả nam sinh kia bị các cô ngăn ở nhà vệ sinh đánh cho một trận.”**

“Oa.”

Mọi người nhìn về phía Lý Nhị Cần lên tiếng.

Lý Nhị Cần nghiêm túc: **“Vọt vào nhà vệ sinh nam thật bảnh! Không biết những nam sinh khác có rất lúng túng hay không.”**

“Có lẽ là sẽ nói trước?” Tô Tử không chác chắn trả lời.

Lý Nhị Cần sáng tỏ gật đầu.

Em gái cảm thán làm một cái tổng kết: **“Tại sao mọi người đều là nữ sinh cấp 3, tại sao cuộc sống của cô ấy lại đặc sắc như vậy! Còn có bạn trai đẹp trai như vậy! Còn cuộc sống của chúng ta lại khô khan vô vị như vậy!”**

Lý Nhị Cần lại biểu đạt cô không đồng ý lần nữa: **“Tại sao lại khô khan? Mỗi ngày bài tập nhiều như vậy, đến làm cũng không kịp nữa là.”**

Em gái không nhịn được chọc chọc đầu Lý Nhị Cần: **“Có phải trọng điểm của cậu đặt sai vị trí rồi không?”**

Lý Nhị Cần đỡ đầu của mình, sờ sờ, không trả lời.

Hôm sau bốn người Lý Nhị Cần ăn sáng ở phòng ăn, gặp được khách không mời mà đến – Thù Cửu.

Cô ta cười hi hi bụng đĩa đầy đầy Bánh Túr Ca, ngồi bên cạnh Dung Tự: **“Thật là đúng dịp!”**

Bánh Túr Ca bị đẩy tức giận bụng đĩa tới bên cạnh Lý Nhị Cần ngồi xuống, mặt úy khuất nhìn cô.

Lý Nhị Cần tùy ý vỗ vỗ vai cậu, coi như là an ủi.

Dung Tự cứ thế ăn cơm, không để ý Thù Cửu.

Cô hoàn toàn bỏ qua ba người khác, mắt nhìn đồ ăn sáng của Dung Tự: **“Cậu chỉ gọi cháo với trứng gà thôi sao? Chỗ tôi có bánh bao, cậu có muốn ăn không?”**

Nói xong liền muốn để bánh bao trong đĩa của mình vào đĩa của Dung Tự.

Dung Tự nhẹ nhàng kéo đĩa của mình lại, ánh mắt nhàn nhạt giống như nước lạnh nhìn về phía cô ta: **“Làm phiền chú ý vệ sinh cá nhân.”**

Mặt Thù Cửu cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục tự nhiên: **“Bánh bao này mới mua, chưa ăn.”**

Dung Tự: **“Không cần, cảm ơn.”**

“Ôi, Dung Tự.” Thù Cửu hoàn toàn không để ý về lạnh nhạt của Dung Tự, lười biếng nâng tay chống cằm: **“Tôi theo đuổi cậu mà! Vấn đề tối hôm qua tôi hỏi cậu, cậu có đáp án chưa?”**

Trước lúc Dung Tự trả lời, Lý Nhị Cần hỏi trước: **“Mọi người nói cậu có bạn trai.”**

Hiển nhiên Thù Cửu không ngờ lúc này sẽ có người nói chuyện, sững sốt mấy giây: **“Ai nói?”**

“Mọi người.” Tinh táo trả lời.

“Mọi người là ai?” Hiển nhiên Thù Cửu không mấy vui vẻ: **“Là ai nhiều chuyện như vậy, để tôi biết sẽ xé nát miệng của cô ta.”**

Lý Nhị Cần cau mày: **“Người cậu muốn xé nát miệng hơi nhiều đấy.”**

“Bệnh thần kinh!” Thù Cửu trừng cô: **“Tôi nói chuyện với Dung Tự, ai cho cậu chen miệng?”**

Sắc mặt Lý Nhị Cần lạnh xuống: “**Tôi với Dung Tự đang ăn sáng, ai cho cậu ngồi xuống?**”

Thù Cửu muốn phát tác, nhưng Dung Tự ở bên cạnh, roi vào thế bí, muốn lên mặt cũng không được: “**Cậu chờ đó cho tôi.**”

Lý Nhị Cần lại cười híp mắt, đứng lên: “**Tôi không chờ.**”

“**Xi!**” Cuối cùng Bành Tử Ca cũng không nhịn được: “**Nhị Cần, cậu...haha haha haha haha!**”

Cuối cùng Dung Tự cũng ăn sáng xong, từ từ để thìa xuống, nghiêng đầu nói với Thù Cửu: “**Tôi không có ý định nói chuyện tình yêu. Phiên bản sau này đừng tới tìm tôi nữa.**”

Sau đó nói với Lý Nhị Cần đang cúi xuống dọn dẹp đồ ăn: “**Đi.**”

Lý Nhị Cần yuaan lệnh, ngoan ngoãn cầm đĩa lên cùng đi. Bành Tử Ca thêm vào một câu ‘đợi tớ một chút’ rồi đuổi theo. Lưu lại một mình Tô Từ từ từ ăn nốt miếng cuối cùng, về ngoài cửa cô vốn ngọt ngào, giờ phút này càng thêm ngọt ngào cười một tiếng với Thù Cửu: “**Từ từ ăn.**”

Một mình Thù Cửu bị bỏ lại tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Dồn dập

Editor: Búnn.

Thù Cửu không buông tha bước chân theo Dung Tự, mà ngược lại càng ngày càng phách lối, ngay cả giáo viên cũng biết chuyện này. Một lần, trên đường về phòng học Dung Tự bị giáo viên chủ nhiệm lớp chặn lại, nói những lời nói thành khẩn: “**Gần đây chuyện giữa em với bạn nữ lớp khác có chút ồn ào đấy.**”

Nghe vậy, Dung Tự im lặng cúi đầu.

Chủ nhiệm lớp cao hơn một cái đầu, trong nháy mắt Dung Tự cúi đầu, khiến chủ nhiệm lớp sinh ra ảo giác ánh mắt của bản thân đang bao quát tất cả. Thầy lặng lẽ lui về phía sau một bước: “**Không phải thầy phê bình em. Chỉ là nói chuyện yêu đương đừng gây động tĩnh lớn như vậy, tốt nhất cũng nên dưới điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến thành tích.**”

Dung Tự cau mày: “**Em không nói yêu đương.**”

Chủ nhiệm lớp nghi ngờ: “**Tại sao thầy nghe nói em với nữ sinh kia...**”

“**Không có.**” Dung Tự cắt ngang thầy: “**Thưa thầy, em trở về phòng học trước ạ.**”

Vậy mà chuyện cũng không bởi vì Dung Tự không rảnh để ý đáp lại Thù Cửu mà bị lạnh nhạt xuống, sự tích Thù Cửu tỏ tình càng ngày càng nghiêm trọng.

Giờ tan học cô ta sẽ nâng biểu ngữ cực lớn ‘**Dung Tự, tôi yêu cậu**’ trong tay, ngăn giữa đường mà bọn họ nếu muốn tới phòng ăn cần phải đi qua.

Trong nghi thức kéo cờ thứ hai, sẽ đột nhiên xông lên bực chủ trì đoạt lời của hiệu trưởng lớn tiếng tỏ tình.

Tiết thứ tư buổi chiều thứ ba, học sinh toàn trường tập hợp ở thao trường chuẩn bị chạy bộ, tầng thượng tòa nhà thí nghiệm đột nhiên có người hạ xuống tám biểu ngữ to lớn thẳng đứng: “**Dung Tự, làm bạn trai tôi đi!**”

Thao trường vốn đã huyền náo trong nháy mắt sôi trào, học sinh không rõ tình huống lớn tiếng bàn luận, hòa lẫn tiếng hét chói tai của các nữ sinh khác: “**Lãng mạn quá đi mất!**”

Lý Nhị Cần đi theo Dung Tự chạy một nửa, phát hiện mình bị lực lớn nào đó chen từ phía sau. Cô cố gắng chạy đuổi theo hai bước, không đuổi kịp, nên dừng lại lén chạy ra khỏi đám người, tìm nơi có ánh mặt trời ngồi xuống.

Mặt trời ấm áp chiếu lên người, cô thoải mái thờ dài. Nhìn về phía bóng của mình ngậy người, cảm thấy sau lưng chảy chút mồ hôi, theo bản năng đưa tay lên cổ áo đếm xem hôm nay mình mặc mấy bộ quần áo.

Một, hai, ba...

Lúc đếm tới ba, tay vuốt cổ áo đột nhiên bị một lực lớn kéo mạnh về phía sau. Cả người cô cũng thuận thế ngã về phía sau, được người nhanh tay lẹ mắt đỡ lại, sau đó nắm cổ tay cô tiếp tục lao đảo chạy về phía trước.

Khó khăn lắm Lý Nhị Cần mới ổn định được bước chân, lấy lại tinh thần, phát hiện người ở trước mặt kéo mình chạy chính là Dung Tự. Cô sững sờ cùng chạy theo anh, nhìn tóc trên đỉnh đầu theo bước chân nhẹ nhàng dao động của anh, ngửi thấy được mùi thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng khoan khoái tỏa ra trên người nam sinh, lẫn vào mùi hương cây ngô đồng vào thu, còn có bàn tay đang nắm cổ tay trái mình của anh, thồn dài có lực, khớp xương rõ ràng.

Dưới nắng ấm mùa đông ửng đỏ, xuyên qua tầng tầng bóng cây chiếu xuống phía dưới, dáng anh thon dài, đẹp mắt, còn mang theo vẻ yếu ớt của tuổi trẻ, dắt cô chạy về nơi không rõ phương hướng.

Lý Nhị Cần không biết có phải là do chạy trốn quá nhanh, cho nên nhịp tim đập nhanh tới mức giống như lúc nào cũng có thể ngừng đập. Nhiệt độ trên mặt cô nhanh chóng tăng lên, mỗi lần hít thở đều giống như không thể tiếp nhận thêm một lần nữa.

Cô sợ đến mức phải ở phía sau nhỏ giọng dồn dập gọi anh: **“Dung Tự. Dung Tự. Dung Tự.”**

Dung Tự kéo cô vòng qua một khúc cua, đột ngột dừng lại, bởi vì quán tính lực chạy, tay trái thuận thế giữ gáy, kéo cô an toàn cố định bên cạnh mình.

Đầu óc đang nóng hổi của Lý Nhị Cần dần trống rỗng, phát ra tiếng ong ong. Bên tai chỉ có tiếng tim đập của Dung Tự, thỉnh thoảng thỉnh thoảng không theo tần số bình thường.

Cô hoàn toàn không dám động, cũng quên mất tất cả động tác.

Dung Tự len lén lùi về phía sau nhìn một chút, cuối cùng thở mạnh một hơi, dựa vào bên tường ngồi xuống. Thấy Lý Nhị Cần sững sờ nguyên tại chỗ, cho nên anh vui vẻ cười thấp ra tiếng, từ tính mà ngắn ngủi: **“Xin lỗi, thân thể nhanh hơn đầu óc, tùm cậ chạy theo.”**

Lý Nhị Cần lắc đầu một cái, ngậy ngậy vuốt lồng ngực của mình: **“Đập nhanh quá...”**

Tay Dung Tự gỡ tóc trên trán mình, ngẩng đầu cười haha.

Khó khăn lắm Lý Nhị Cần mới thả chậm nhịp thở, hỏi: **“Tại sao cậu lại chạy?”**

Dung Tự vắn vắn cổ tay, phát ra âm thanh rắc rắc xương tay ma sát, trên mặt khôi phục thành không có biểu cảm: **“Mấy người kia, vừa rồi ở phía sau.”**

Lý Nhị Cần sáng tỏ gật đầu: **“A. Bành Tử Ca với Tô Tử đầu?”**

“Không biết.” Dung Tự thoải mái đổi góc độ: **“Chạy một lúc đã không thấy đâu.”**

“Vậy chúng ta phải tránh ở chỗ này bao lâu?”

“Không biết.” Anh trả lời lại như vậy: **“Để mình yên tĩnh mấy phút trước đã.”**

Lý Nhị Cần ngoan ngoãn im lặng, nhớ tới vừa rồi mới đếm quần áo được một nửa, vì vậy lại đưa ngón tay lên sờ cổ áo tiếp tục đếm.

Một, hai, ba...

“Không phải tớ bảo cậu ôn ào.” Đột nhiên Dung Tự giải thích.

“Không sao mà, tôi không hiểu lắm.” Cô dịch dịch người ngồi bên cạnh Dung Tự, vừa mới ngồi xuống, nhịp tim lại đột nhiên rơi mất một nhịp, sau đó nhanh chóng tăng lên, cô vội vàng trở về vị trí cũ.

Dung Tự kỳ quái nhìn cô.

Cô cười khan haha.

Trong lúc nhất thời không khí giữa hai người có chút im lặng.

Từ xa có hai người từ từ đi tới, đề tài vô cùng chuẩn xác rơi xuống đọng lại liên quan đến người nào đó: **“Tớ đánh cuộc, rất nhanh Dung Tự sẽ bị Thù Cửu đuổi tới tay thôi.”**

“Tớ cũng cảm thấy thế, ai ngăn cản được chứ!”

Giọng nói theo bước chân càng ngày càng gần: **“Có điều, tổ hợp nữ sinh xấu cùng nam sinh tốt, có chút dễ thương bất ngờ đấy.”**

“Đúng vậy...”

Âm thanh đột nhiên ngừng lại.

Lý Nhị Cần ngẩng đầu nhìn Dung Tự đột nhiên đứng lên.

“Đi.” Anh nói, giọng lạnh lùng, mang theo vẻ không vui rõ ràng.

Lý Nhị Cần lập tức đuổi theo, cau mày nhìn mấy nữ sinh một cái, sau đó đuổi theo.

Hai người Bành Tử Ca cùng Tô Tử ngồi xổm ở cửa phòng phát thanh nửa buổi, mới đợi được Dung Tự cùng Lý Nhị Cần khoan thai đến chậm. Vừa thấy Lý Nhị Cần, Bành Tử Ca lập tức đứng dậy kêu to oa oa: **“Tớ nói này, hai người các cậu ăn ý thế? Không phải muốn chạy trốn cũng phải tới đây tập hợp trước sao? Biết tớ với Tô Tử ở đây chờ bao lâu rồi không? Hả? Hả?”**

Lý Nhị Cần chỉ chỉ mặt trời sắp biến mất ở đường chân trời: **“Bọn mình đi phơi nắng thôi.”**

“Cậu cũng biết ở đây không có mặt trời sao!” Bành Tử Ca trừng cô: **“VẬY CÒN ĐỂ BỌN MÌNH CHỜ LÂU NHƯ VẬY!”**

“Đừng lớn tiếng nữa, thiếu gia!” Lý Nhị Cần móc chìa khóa mở cửa: **“Tiểu nhân đây sẽ mở cửa cho ngài.”**

Bành Tử Ca dở khóc dở cười: **“Cái quỷ gì thế!”**

“Dung Tự!”

Từ sau lưng mấy người truyền đến từng đợt tiếng hét lớn.

Không cần quay đầu lại cũng biết là kẻ thù mấy ngày nay vẫn quán lấy bọn họ.

“Các cậu vào trước đi.” Dung Tự nói với bọn họ: **“Tớ nói rõ ràng với cậu ta.”**

“Cũng không phải chưa từng nói.” Bành Tử Ca nhỏ giọng lầm bầm. Cậu vẫn còn có chút sợ nữ sinh không nói hai lời liền dựa ánh mắt đánh người khác kia.

“Vào đi.” Giọng nói bình thản không gọn sóng, lại không cho phép từ chối.

Thù Cửu nhìn chằm chằm Dung Tự đang đến gần, có chút không biết làm sao, nửa ngày không nghĩ ra muốn nói gì.

Ngược lại là Dung Tự mở miệng trước: **“Thù Cửu.”**

“Hả? Cậu nói đi.”

“Tôi cũng không muốn cảm ơn cậu thích tôi, cùng vì tôi mà làm những chuyện kia.”Dung Tự dừng lại: **“VÌ QUẢ THẬT NHỮNG CHUYỆN KIA ĐÃ MANG ĐẾN CHO TÔI KHÔNG ÍT PHIÊN TOÁI.”**

Thù Cửu ngơ ngác nhìn anh: **“Tôi chỉ muốn để cậu cũng thích tôi.”**

“Tôi không thích cậu.”

Sắc mặt Thù Cửu trắng bệch.

“Những lời này tôi đã nói rất nhiều lần rồi.” Dung Tự tiếp tục: **“Mong cậu dừng những chuyện khiến tôi cảm thấy phiền toái này lại.”**

“Nhưng mà...tôi chỉ...chỉ làm tất cả những chuyện mà tôi có thể nghĩ được...” Thù Cửu giải thích.

Dung Tự cười nụ cười không có nhiệt độ với cô: **“Thật xin lỗi, tôi không thích.”**

Thù Cửu còn muốn nói điều gì đó.

Dung Tự đã thu hồi tất cả vẻ mặt: **“Mong cậu dừng tiếp tục làm phiền tôi.”**

Thù Cửu cúi đầu thật lâu mà không tiếp tục nói, lúc quạt cường ngẩng đầu lần nữa trong mắt có dấu vết nước mắt lấp lánh: **“Không phải là tôi muốn vui đùa một chút đâu, tôi chưa từng nghiêm túc theo đuổi người nào như vậy, tôi thật sự thích cậu.”**

Dung Tự bình tĩnh nhìn: **“Thật xin lỗi.”**

“Tại sao không chịu cho tôi một cơ hội?”

Dung Tự bất đắc dĩ thở dài: **“Dù là treo biểu ngữ, hay là giành mic của hiệu trưởng, đều không ở trong phạm vi hiểu biết của tôi. Nói cách khác, tôi chỉ biết đọc sách cùng làm bài tập, cậu chịu được không?”**

Thù Cửu lắc đầu.

“Nếu là chuyện sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra là sai, tại sao lại muốn lãng phí thời gian vào đó?”

Thù Cừ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, nhưng lại không tìm được chỗ phản bác. Chỉ có thể để tùy Dung Tự nói gắp lại với mình, sau đó đi vào phòng phát thanh đóng cửa.

Đây là lần thất tình đầu tiên trong đời Thù Cừ. Cô đã làm rất nhiều chuyện không tốt mà nữ chính trong tiểu thuyết thanh xuân biết làm, khác biệt duy nhất chính là, cô không thể dă động nam sinh trong hiện thực kia.

“Khô khan! Đồ một sách!” Thù Cừ tức giận hét về phía cửa phòng phát thanh mấy tiếng, sau đó xoa xoa khoe mắt có chút ướt át, sau đó chạy về đường lúc mới vào đi.

Mà Dung Tự xoay người đóng cửa lại, còn chưa kịp lấy hơi, liền đối mặt với một người khác tỏ tình.

“Dung Tự, tớ thích cậu.”

Dung Tự thân nhiên nhìn về phía trước.

Đứng trước mặt anh chính là nữ sinh duyên dáng yêu kiều, ngọt ngào đáng yêu, là tình đầu hoàn mỹ trong lòng đồng đẳng nam sinh.

Bành Tử Ca trợn mắt há hốc miệng đứng cách Tô Tử ba bước, kẹo que cầm trong tay còn không kịp tiếp tục nhét vào trong miệng nhau. Bên cạnh cậu, là Lý Nhị Cần cúi đầu nghiên cứu tờ giấy A4 trong tay, về mặt ẩn trong bóng tối, không thấy rõ.

Yên lặng một lúc lâu, cuối cùng Lý Nhị Cần không nhịn được ngẩng đầu nhìn phản ứng của Dung Tự.

Tầm mắt Dung Tự rơi xuống mặt Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần lúng túng gờ gờ tờ giấy trong tay: **“Trường học vừa mới truyền tới thí sinh có tư cách tiến vào thi cấp quốc gia...”**

“Có thể để tớ với Tô Tử một mình nói chuyện một lúc không?”

Lý Nhị Cần gật đầu, lời kéo Bành Tử Ca vẫn còn đang sững sờ vội vã ra khỏi phòng truyền thanh.

Thay hai người trong phòng đóng cửa lại xong, Bành Tử Ca có chút lo lắng hỏi: **“Có muốn chờ Tô Tử ra ngoài không?”**

Ánh mắt trong suốt của Lý Nhị Cần nhìn thẳng vào cậu.

“Chỉ là tớ...” Bành Tử Ca sờ sờ mũi: **“phần lớn cậu ấy cũng sẽ bị Dung Tự từ chối thôi.”**

Lý Nhị Cần buông mắt xuống: **“VẬY chúng ta càng không nên ở đây. Đi thôi, đi mua chút đồ ăn vặt.”**

Bành Tử Ca lập tức đuổi theo: **“Ồi, sao cậu giống như không ngạc nhiên vậy?”**

“Tô Tử đã từng nói với tôi.”

“Tớ không nói chuyện cô ấy thích A Tự, tớ biết cô ấy thích A Tự. Tớ nói là đột nhiên cậu ấy tỏ tình với A Tự kia.”

“Tô Tử cũng đã nói rồi.”

Bành Tử Ca hỏi: **“Lúc nào vậy? Cô ấy nói như thế nào?”**

Lý Nhị Cần đứng lại, không đồng ý nhìn cậu: **“Đừng nhiều chuyện như vậy.”**

Bành Tử Ca buồn bực nhảy tại chỗ mấy cái: **“Tớ sợ đến lúc đó Tô Tử sẽ không theo chúng ta nữa.”**

So sánh ra, phản ứng của Lý Nhị Cần có chút lạnh nhạt: **“Đây đều là lựa chọn của cô ấy.”**

Bành Tử Ca yên tĩnh lại, nghiêm túc quan sát biểu tình của Lý Nhị Cần: **“Nhị Cần.”**

“Hả?”

“Tớ phát hiện cậu đặc biệt lạnh nhạt.”

Lý Nhị Cần dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cậu.

“Nếu sau này Tô Tử không cùng đi với chúng ta nữa, cậu sẽ không cảm thấy khó chịu sao?” Nói tới chỗ này, Bành Tử Ca che giấu nhìn về phía khác: **“Lần trước cũng là thế này, cậu nói rồi đi liền rồi đi, khôn có lý do cũng không giải thích. Sau đó lại giống như người không có vấn đề gì tiếp tục đi học, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.”**

“Tôi có khổ sở.” Giọng nói trong trong lạnh lạnh của Lý Nhị Cần đột nhiên xen vào: **“Tôi phát hiện mình cũng không thích tiếp tục một mình. Lúc các cậu cùng nhau tan học, cùng nhau ăn cơm, tôi cũng cảm thấy tịch mịch. Tôi rất muốn tham gia với các cậu, nhưng tôi không biết nên làm sao.”**

Bành Tử Ca không ngờ Lý Nhị Cần có thể nói như vậy, hơn nữa trên mặt vốn mang biểu tình ôn hòa của cô lại có chút co quắp.

“Tôi đoán sai tầm quan trọng của bạn bè đối với tôi.” Trong mắt Lý Nhị Cần tràn ngập chân thành: **“Vẫn không tìm được cơ hội nghiêm túc nói lời xin lỗi, hiện tại tôi sẽ bổ sung.”**

Bành Tử Ca hoàn toàn không biết mình nên nói gì.

Lý Nhị Cần vẫn tiếp tục: **“Thật xin lỗi, Bành Tử Ca. Cảm ơn bọn cậu còn có thể tiếp nhận tôi.”**

Tay chân Bành Tử Ca lại cảm thấy vô cùng luống cuống: **“Không sao nữa! Thật ra bọn tớ cũng không có trách cậu!”**

Cuối cùng Lý Nhị Cần cũng cười: **“Cảm ơn.”**

Bành Tử Ca kéo Lý Nhị Cần tiếp tục đi thẳng về phía trước: **“Ai nha, tự nhiên lại nói mấy lời buồn nôn như vậy làm gì, tớ không chịu được.”**

Lý Nhị Cần yên lặng đi theo sau lưng cậu: **“Cho nên, nếu như Tô Tử không tiếp tục đi với chúng ta nữa, tôi cũng sẽ cảm thấy khổ sở.”**

“Tớ biết.” Bành Tử Ca nói: **“Chỉ là, có đôi khi người khác cũng sẽ có suy nghĩ vì mình tranh thủ chút thời gian.”**

Giống như ban đầu hi vọng cậu ở thế ở lại, mà bây giờ không muốn Tô Tử phải rời đi.

Bành Tử Ca yên lặng bổ sung trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Kỳ lạ

Editor: Búnn.

Tối hôm đó, mấy người bọn họ không ăn cơm cùng nhau. Lúc Lý Nhị Cần với Bành Tử Ca quay lại phòng phát thanh, phát hiện chỉ còn một mình Dung Tự ở lại đó.

“Tô Tử đâu?” Bành Tử Ca khẩn trương hỏi.

“Nói buổi tối còn có chuyện.”

Bành Tử Ca im lặng.

“Cậu từ chối cô ấy?” Bành Tử Ca tiếp tục hỏi.

“Ừ.”

Bành Tử Ca phiền não gãi gãi tóc, lén nhìn về phía Lý Nhị Cần cũng không im lặng như mình. Thảm cảm thấy may mắn cũng mang theo mất mát nồng đậm.

Ôi. Giống như mình thích cậu.

Kết quả lại là bí mật không dám mở miệng.

Giờ tự học muộn bắt đầu không bao lâu, Lý Nhị Cần nhận được tin nhắn của Tô Tử: Nhị Cần, có thể tới sân vận động với mình không?

Lý Nhị Cần cất điện thoại, đứng dậy ra khỏi phòng phát thanh.

Dung Tự vẫn cúi đầu làm bài tập như cũ.

Bành Tử Ca nghi ngờ nhìn Lý Nhị Cần ở cửa phòng một chút, há miệng muốn hỏi, đột nhiên lại bừng tỉnh đại ngộ, gãi gãi cổ, lặng lẽ tiếp tục gặm từ đơn tiếng Anh.

Khi Bành xuất hiện vô cùng sống động.

Lý Nhị Cần lo Tô Từ khóc nhè, nên đặc biệt đi mua hai cốc trà sữa nóng. Kết quả lúc gặp được Tô Từ, cô nàng đang xoa xoa tay nháy nhót bên cạnh bực phát biểu. Nhìn thấy Lý Nhị Cần, cô nàng lập tức cảm kích nghênh đón: **“Nhị Cần! Trà sữa nóng à? Đúng lúc quá rồi! Lạnh quá!”**

Lý Nhị Cần uống một ngụm trà sữa: **“Ừ. Không khí lạnh sắp tới rồi.”**

Tô Từ hít hít lỗ mũi: **“Lạnh quá, nước mũi sắp đóng băng rồi. Có khăn giấy không?”**

“Cậu không nhắc mình.” Lý Nhị Cần hơi ngần ngừ: **“Tôi không nghĩ tới cậu sẽ lạnh đến mức chảy nước mũi, có điều...”** cô giải thích cho bản thân: **“Tôi sợ cậu khóc nhè, cho nên mua trà sữa.”**

Khóc với trà sữa?

“Không phải là khóc thì cần mua khăn giấy hơn sao?” Tô Từ kỳ lạ nhìn cô: **“Trà sữa lại không thể lau nước mắt.”**

Lý Nhị Cần búng tỉnh đại ngộ.

“Đi thôi. Chúng ta đi mua khăn giấy trước, nếu không tôi lại phải dùng tay áo lau nước mũi mất.”

Lý Nhị Cần cho cô nàng một ánh mắt không đồng ý.

Tô Từ buồn cười.

Hai người yên lặng một lúc, Tô Từ hỏi: **“Nhị Cần, cậu không hỏi mình sao?”**

“Hỏi cái gì?”

“Dung Tự nói gì với mình ấy.”

“Cậu muốn nói sao?” Lý Nhị Cần hỏi ngược lại.

“Cũng được.” Tô Từ uống một ngụm trà sữa lớn: **“Cũng không có gì hay để nói.”**

Lý Nhị Cần không tiếp tục nói nữa.

Tô Từ im lặng cầm trà sữa không nói lời nào, nhớ tới ánh mắt trong suốt như nước lúc buổi chiều, giọng nói thân nhiên nhưng không xa cách của Dung Tự: **“Mình vẫn coi cậu là bạn thân đặc biệt cùng bạn học, cũng hy vọng chúng ta có thể vĩnh viễn làm bạn. Mình hi vọng bốn người chúng ta có thể cùng nhau tiến bộ, cùng nhau đi tới, không muốn bởi vì bất kỳ cái gì mà xa lánh. Cậu có bất kỳ có khó khăn cùng thắc mắc gì, mình cũng không có chút do dự nào mà giúp đỡ cậu.”**

Anh dừng lại, nghiêm túc quan sát mỗi vẻ mặt trên mặt Tô Từ, sau đó tiếp tục nói: **“Mình rất coi trọng tình bạn của bọn mình.”**

Nghĩ tới đây, Tô Từ hít hít lỗ mũi: **“Ai, Lý Nhị Cần, khi đó, sau khi cậu không theo cùng chơi với bọn mình, một mình cậu cảm thấy thế nào?”**

Lý Nhị Cần cau mày: **“Tôi không động viên cậu làm vậy, tuyệt đối không dễ chịu hơn tẹo nào.”**

Tô Từ cười khề.

“Tôi cũng hi vọng cậu sẽ không rời đi.” Lý Nhị Cần chủ động kéo kéo tay Tô Từ: **“Cậu suy nghĩ một chút.”**

Tô Từ tránh thoát tay Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần ngăn ra.

Cô nàng nhanh chóng thân thiết kéo tay Lý Nhị Cần, làm nũng giống như trước kia: **“Tớ vốn không nghĩ tới sẽ không để ý tới các cậu! Chỉ là tớ sợ tớ với Dung Tự sẽ cảm thấy lúng túng.”**

Lý Nhị Cần trả lời ngay: **“Không để ý tới cậu ấy là được rồi, dù thế nào đi nữa thì sự tồn tại của cậu ấy vốn đã thấp rồi.”**

Dung Tự? Cảm giác tồn tại thấp.

Tô Từ dờ khóc dờ cười, có lẽ Lý Nhị Cần là người đầu tiên nói nam sinh như Dung Tự có cảm giác tồn tại thấp rồi.

Nhưng thật ra những lời này của Lý Nhị Cần cũng không sai. Nếu như thoát khỏi ánh hào quang phát ra từ bản thân Dung Tự, thì cảm giác tồn tại của anh thật sự rất thấp. Lý Nhị Cần cảm giác cả ngày bản thân cũng không nghe được vài lời của anh. Chỉ cần là có thể xử dụng ánh mắt ám chỉ giải quyết được chuyện, bạn học Dung Tự thật sự sẽ dùng mọi cách.

Buổi tối hôm đó, cô cùng Tô Từ tiến hành buổi nói chuyện tư mật của chị em tốt, sau khi nói xong trực tiếp trở về phòng ngủ. Cho nên lúc Dung Tự cùng Bành Từ ca nhìn thấy Tô Từ lần nữa là lúc ăn sáng sớm ngày hôm sau.

Tô Từ giống như có chút co cắp sau lưng Lý Nhị Cần, xa xa nhìn thấy Bành Từ Ca cùng Dung Tự đi tới, cô nàng mắt tự nhiên kéo kéo vạt áo Lý Nhị Cần: **“Cậu ấy tới rồi.”**

Lý Nhị Cần: **“Tôi biết.”**

Tô Từ: **“...”**

Trong lúc ngay cả ánh mắt Tô Từ cũng không biết để chỗ nào cho tốt, Dung Tự đã đứng trước mặt hai người, thần sắc tự nhiên: **“Đi thôi.”**

“Phòng ăn lớn hay nhỏ?” Lý Nhị Cần hỏi.

“Nhỏ đi.” Bành Từ Ca cũng không có gì khác thường: **“Sữa đậu nành ở phòng ăn nhỏ ngon hơn.”**

Hoàn toàn bình thường, không có gì khác biệt. Một mình Tô Từ không được tự nhiên một lúc, cũng quên chuyện này đi. Chờ lúc ăn xong bữa sáng trở về phòng tự học, cô nàng đã bắt đầu quấy rối Bành Từ Ca.

Nếu nói thật sự có điểm gì không giống.

Thì chính là tính tình sáng nay của Bành Từ Ca vẫn rất tốt, dù Tô Từ quấy rối cậu thế nào, cậu cũng vui tươi hơn hờ mà không có cãi lại.

Bắt đầu tự học sớm không bao lâu, chủ nhiệm lớp liền đi vào công bố một tin tức tốt: **“Trong mười người có tư cách tham gia thi cấp quốc gia, lớp chúng ta có ba người.”**

Lúc tự học buổi trưa, phát thanh của trường cũng thông báo tin tức này. Khi đó Lý Nhị Cần đang ngồi ở vị trí của mình gặm bài tập môn vật lý, chợt nghe được tên của mình, cô mờ mịt ngẩng đầu lên, phản ứng đầu tiên là quay đầu nhìn Dung Tự cũng đúng lúc ngẩng đầu lên.

Dung Tự nắm bút trong tay nhẹ nhàng chống cằm, cười cười với cô.

Tim đang đập của cô đột nhiên lỡ mất một nhịp, giống như có điều suy nghĩ một lúc, nói với Dung Tự: **“Tiếp tục cố gắng nhé.”**

“Cậu cũng vậy.”

Bành Từ Ca không chịu được hét lớn đánh vỡ không khí kỳ lạ giữa hai người: **“Hai cậu có cảm thấy buồn nôn không thế?”**

Tầm mắt Lý Nhị Cần chuyển qua mặt Bành Từ Ca.

“Nghe nói lần này các cậu phải đi ba ngày.” Bành Từ Ca rất không thoải mái: **“Không phải là tớ sẽ một mình ngây ngô thật lâu sao.”**

Tô Từ quay đầu lại: **“Chẳng lẽ còn muốn bọn tôi nhờ cô ở phòng ăn để ý cậu nhiều hơn sao?”**

Bành Từ Ca trừng cô: **“Về xem sách của cậu đi!”**

Xế chiều hôm đó ba người Dung Tự ngồi xe buýt tới nội thành hội họp với những thí sinh khác. Nói là ba ngày, thật ra thì là hai ngày hai đêm thôi, buổi chiều ngày thứ ba sẽ trở lại.

Bành Từ Ca nằm úp sấp ở ban công cửa phòng học, nhìn xe trường học dần dần đi xa, khó chịu cắm đầu vào bàn học của mình, lấy ra sách bài tập tiếng Anh Dung Tự lưu lại.

Năm nay không lên được chiếc xe này của trường, năm sau thế nào cũng phải lên được.

Còn Lý Nhị Cần thì mờ mịt theo nhóm người lên xe, Tô Từ ngồi bên cạnh cũng mờ mịt như vậy. Cô không nhận được quay đầu nhìn Dung Tự, phát hiện anh đang đeo tai nghe nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, giống như đã ngủ rồi.

Đeo tai nghe ngủ, không ồn sao? Lý Nhị Cần suy nghĩ một chút, quay lại chỗ ngồi của mình, mở thịt bò khô vừa mới mua ra, hỏi Tô Từ: **“Ăn không?”**

Tô Từ lắc đầu: **“Chúng ta phải ngồi xe bao lâu?”**

“Không biết.” Cô tự mình lấy một miếng bỏ vào miệng: **“Vừa nãy nghe giáo viên nói, hình như phải nửa đêm.”**

“Lâu quá...”

Lý Nhị Cần lại đưa thịt bò lại gần: **“Ăn không?”**

“Không ăn.”

Lý Nhị Cần thờ ơ lấy thịt bò khô lại, mở một túi khoai tây chiên khác, hỏi: “**Ăn không?**”

“**Nhị Cần...cậu mua lúc nào thế?**”

“**Trước lúc lên xe.**”

Tô Từ nhớ lại, không nhớ ra Lý Nhị Cần rời khỏi hàng lúc nào: “**Cho nên...là lúc nào?**”

“**Trước lúc lên xe...lúc các cậu bắt đầu đứng xếp hàng.**”

Tô Từ: “**Động tác của cậu nhanh thật.**”

“**Ừ. Tôi đã sớm xem xong muốn mua những gì.**” Đang nói chuyện lại móc ra một bịch ô mai: “**Ăn không?**”

“**Không, cảm ơn.**”

Nói thật, Lý Nhị Cần có chút sợ ngồi xe, vì cô sẽ say xe. Mua nhiều đồ ăn vặt linh tinh như vậy là vì muốn dời lực chú ý của mình, nhưng không bao lâu sau say xe liền bắt đầu đưa tới từng trận từng trận cảm giác buồn nôn. Cô cẩn thận cất gói thức ăn đã mở ra, sau đó co lại thành một cục, rất nhanh liền ngủ.

Khi tỉnh lại lần nữa, bên ngoài đã là một mảng đen nhánh. Xe buýt đường dài tốc độ nhanh chạy như bay, thỉnh thoảng đối diện có đèn xe chọt lóe. Bên trong buồng xe hoàn toàn yên tĩnh, phần lớn học sinh cũng ngủ thiếp đi, lẻ tẻ có vài học sinh yên tĩnh chơi đùa điện thoại trong tay, ánh sáng trắng trắng trên màn hình chiếu vào mặt bọn họ.

Lý Nhị Cần nghiêng đầu, Tô Từ cũng thiếp đi. Lông mi thật dài nhẹ nhàng khép xuống mí mắt, đôi môi đẹp mắt hơi nâng lên, có chút đáng yêu.

Cô cảm thấy dường như cảm giác buồn nôn không nghiêm trọng như vậy, ngược lại bụng có chút đói, vì vậy lấy đồ ăn vặt chưa ăn hết ra tiếp tục ăn.

Âm thanh mở vỏ trong buồng xe yên tĩnh có chút rõ ràng, xột xoạt, xột xoạt.

Sau đó bả vai bị người khác vỗ một cái.

Cô quay đầu lại, thấy trên thành ghế có sữa tươi cùng bánh bao. Cô vươn lên thành ghế, quay đầu lại nhìn Dung Tự.

Dung Tự giơ bánh bao với sữa lên, trong buồng xe lẳng lặng nhìn cô.

“**Cảm ơn.**” Cô nhận lấy: “**Cậu ăn chưa?**”

“**Vừa rồi bọn mình vừa mới xuống xe ăn xong cơm tối rồi.**”

Lý Nhị Cần ngăn ra: “**Tôi cảm thấy hình như tôi chưa ăn.**”

“**Ừ.**” Dung Tự lấy tai nghe bên trái xuống: “**Tô Từ gọi nửa ngày cũng không đánh thức được cậu.**”

Lý Nhị Cần có chút đỏ mặt, nhưng trong buồng xe đen kịt, Dung Tự cũng không thấy được.

“**Vừa rồi tôi ngủ thiếp đi.**”

“**Mình biết.**”

“**Cậu...**” Cậu vẫy vẫy bánh bao cùng sữa tươi trong tay: “**Cậu mua giúp tôi sao?**”

Dung Tự gật đầu: “**Khoảng hai tiếng nữa mới đến, nhất định cậu sẽ đói bụng.**”

“**Cảm ơn.**” Cô đáp lại.

Anh dùng tay làm dấu: “**Nhanh ăn đi.**”

Hôm sau, trước lúc thi, rõ ràng Tô Từ có chút khẩn trương. Lý Nhị Cần quan sát cô nằng thật lâu, móc chocolate từ trong ba lô ra, đưa tới trước mặt: “**Ăn không?**”

Tô Từ dờ khóc dờ cười: “**Từ hôm qua cậu vẫn liên tục đưa thức ăn cho mình.**”

“**Ăn đồ ngọt, đầu óc sẽ linh hoạt hơn một chút, lát nữa nhất định sẽ làm tốt.**”

Tô Từ nửa tin nửa ngờ nhận lấy chocolate, cắn một cái: “**A! Ngon thế!**”

Lý Nhị Cần cười cười, quay đầu hỏi Dung Tự: “**Cậu?**”

“Cảm ơn.”

Dung Tự khẽ bẻ miếng chocolate phía trên, sau đó bỏ vào miệng. Sau đó cho cô một nụ cười tươi khó có được.

Chẳng biết tại sao trên mặt Lý Nhị Cần lại nóng rực. Cô cảm thấy kỳ lạ sờ sờ mặt mình, lẩm bầm lầu bầu: “**Thật là lạ...**”

Sau đó ngay cả nhịp tim cũng rối loạn.

Thật sự rất lạ mà...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Sáng sớm

Editor: Bún.

Ở một nơi xa xôi khác, sau khi trải qua ba ngày kiếp sống một người đàn ông độc thân, cuối cùng Bành Tử Ca cũng đã chờ được xe trường học khoan thai đến chậm.

Nếu như con người có thể có một chiếc đuôi, thì hiện tại chiếc đuôi đó của Bành Tử Ca tuyệt đối sẽ vẫy lợi hại hơn bất cứ lúc nào.

Trong nháy mắt Lý Nhị Cần bước xuống xe, cậu liền nhào tới: “**Cuối cùng các cậu đã về rồi!**”

Động tác Lý Nhị Cần nhanh nhẹn lui về phía sau vài bước, tránh thoát công kích của Bành Tử Ca, thuận tiện cho người phía sau bước ra ngoài: “**Cậu không sao chứ?**”

Bành Tử Ca không đụng ngã được Lý Nhị Cần, lập tức dời lực chú ý ôm lấy Dung Tự theo sau lưng Lý Nhị Cần ra ngoài: “**A Tự, người ta nhớ cậu muốn chết!**”

Tô Tử bước ra cửa xe nổi một trận da gà, ghét bỏ trường mắt nhìn cậu.

“**Ánh mắt kia của cậu là sao?**” Bành Tử Ca bất mãn, lại nhào về phía Tô Tử: “**Để đại gia ôm nào!**”

Tô Tử nghiêng mình tránh thoát, Bành Tử Ca không ngừng được, thuận thế ôm lấy nữ sinh từ sau lưng Tô Tử ra ngoài.

Cảm giác mềm mềm, còn có mùi thơm.

Bành Tử Ca cả kinh nửa ngày không dám động.

Nữ sinh mềm mềm thơm thơm ngây ngốc bị Bành Tử Ca ôm, cũng không dám động.

“**Cậu muốn ôm bao lâu?**” Lý Nhị Cần hỏi.

Bành Tử Ca từ từ buông nữ sinh ra, lúng túng dùng hai tay lau quần: “**Thật xin lỗi.**”

“**Không sao...**” Giọng nói dịu dịu dàng dàng, nữ sinh đỏ mặt từ cửa xe tránh ra bên cạnh, cúi đầu đứng ở bên cạnh, trộm nhìn Bành Tử Ca một cái, lại cắn môi cúi đầu.

Bành Tử Ca cầu cứu nhìn về phía Dung Tự.

Dung Tự không nhìn thấy.

Cậu đành phải chuyển ánh mắt cầu cứu ẩn vạ về phía Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần lập tức ngẫm hiểu, vui vẻ nghiêng đầu nói với nữ sinh: “**Đã muộn rồi, mọi người cùng nhau ăn cơm đi!**”

Cả người Bành Tử Ca sợ hãi hóa thành trứng khủng long, mắt to có thần 囧囧 nhìn chăm chăm, vết đầy: **Tổ tông! Tổ muốn cậu mau mau đưa vị em gái này đi, không phải là giữ người ta lại ăn cơm!**

Nhưng tình huống lúng túng như vậy, Bành Tử Ca tin tưởng nhất định nữ sinh sẽ không đồng ý.

Nữ sinh đỏ mặt chần chờ chốc lát, đáp: **“Được...”**

Bành Từ Ca: **“...”**

Nghe được nữ sinh trả lời đồng ý, mắt Tô Tử cong cong đi qua ôm cánh tay nữ sinh: **“Mình là Tô Tử, lúc thi mình ngồi phía sau cậu, nhớ không?”**

Lý Nhị Cần móc một chiếc kẹo que từ trong ba lô ra, cười hi hi ngậm lấy, không nói gì.

Tô Tử giới thiệu từng người: **“Lý Nhị Cần, Dung Tự, còn có người không có đầu óc này chính là Bành Từ Ca.”**

Bành Từ Ca trừng cô nàng.

Tô Tử làm mặt quỷ với cậu.

“Mình tên là Nguyễn Nhu Nhu.” Nguyễn Nhu Nhu cúi đầu, lúc nói chuyện gương mặt trắng nõn lộ ra một tầng hồng phấn nhàn nhạt.

Tâm Bành Từ Ca bị dịu dàng của Nguyễn Nhu Nhu làm tan chảy, lúng túng vừa rồi trong nháy mắt tiêu tán một nửa, ‘ghét bỏ’ liếc xéo Tô Tử: **“Nhìn đi, cái gì mới thật sự là em gái dịu dàng!”**

Tô Tử mới mặc kệ hần.

Lý Nhị Cần vẫn cười híp mắt ăn kẹo que, hỏi Dung Tự: **“Đi thôi?”**

“Đi.”

Buổi tối hôm nay đối với Bành Từ Ca mà nói, tuyệt đối là một ngày niềm vui nhân đôi: Thời gian có thể ở cùng với các bạn thân yêu, có thể ăn đùi gà kho chính là tốt nhất.

Bị Bành Từ Ca cảm hóa, Lý Nhị Cần vốn muốn mua địa tam tiên(1) cũng khoái trá gọi một phần đùi gà kho(2). Cô cẩn thận bụng đĩa đi theo sau lưng Bành Từ Ca cùng nhau tìm kiếm bóng dáng những người khác, nghe được Bành Từ Ca nói: **“Đi theo mình.”**

(1) Món ăn truyền thống: Được nấu từ cà tím, khoai tây, ớt. Được nấu với nhiều cách khác nhau, thành nhiều kiểu món khác nhau. Hình ảnh phía dưới.

Đi theo cậu chưa được hai bước, cảm giác người phía trước đột ngột dừng lại, sau đó quay ngược lại khiến cô không phòng bị hung hăng lùi về phía sau, khó khăn lắm mới đứng vững, nhưng miếng đùi gà kho trong đĩa lại rơi xuống mặt đất.

Cô mê man nhìn chiếc đĩa trống trơn, nhìn đùi gà nằm tro bụi trên mặt đất một chút, lại ngẩng đầu nhìn Bành Từ Ca bực dọc, còn có Nguyễn Nhu Nhu đỏ bừng mặt bên cạnh cậu.

Nghe được tiếng thở dài buồn cười bên cạnh.

Cô nghiêng đầu, tiến vào ánh mắt mang theo nụ cười của Dung Tự.

“Tớ giúp cậu lấy lại một phần nhé.” Anh nói.

“Không cần...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Bành Từ Ca đột ngột cắt ngang, cậu bước về phía trước mấy bước, bảo vệ Nguyễn Nhu Nhu ở phía sau, mở miệng với nam sinh đang cười xấu xa trước mặt: **“Anh có bệnh à?”**

Nam sinh rất cao, đen láy, gầy gò, giống như lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Bành Từ Ca, khinh thường: **“Cậu là ai thế?”**

“Va vào người ta còn không xin lỗi?” Bành Từ Ca cau mày.

Nam sinh kia xì một tiếng, tùy ý đặt đĩa trên tay xuống bàn bên cạnh: **“Muốn đánh nhau sao?”**

Bành Từ Ca cũng đại nghĩa quên mình đặt đĩa xuống, vén tay áo chuẩn bị xông lên.

Sau đó bị người phía sau nắm lấy.

Cậu khó chịu quay đầu lại, nhận được ánh mắt không đồng ý của Dung Tự, lập tức ngoan ngoãn lùi về phía sau mấy bước.

Không biết lúc nào thì Dung Tự treo biển học sinh tuần tra lên, giọng nói lạnh nhạt: **“Đừng lớn tiếng gây chuyện ồn ào.”**

Nam sinh lạnh nhạt cười cười, nháy mắt với Nguyễn Nhu Nhu: **“Quen bạn mới sao? Không tệ nha! Mai tìm em chơi.”**

Nguyễn Nhu Nhu núp sau lưng Bành Từ Ca, đôi mắt đen lúng liếng phát sáng, giống như sắp rơi nước mắt. Bành Từ Ca quay đầu thấy gương mặt đáng

thương tới cực điểm như vậy, lòng hóa thành một vũng nước, vỗ vỗ bả vai Nguyễn Nhu Như: **“Không sao! Ngày mai chúng ta vẫn ăn cơm cùng nhau! Tan học chờ bọn mình tới phòng học tìm cậu!”**

Nam sinh kia còn nở nụ cười bất cần đời: **“Có dũng khí nha!”**

Năm phút sau, Lý Nhị Cần lại xếp vào đội ngũ lấy đùi gà kho lần nữa, nghe người phía trước nói: **“Tớ đi đây! Chỉ còn lại ba phần thôi!”**

Lý Nhị Cần bị tin dữ này ập tới cả kinh mảnh liệt ngẩng đầu. Ba miếng? Dối mắt nhìn lại đội ngũ người phía trước, ít nhất có mười người.

Không trách được Bành Tử Ca quên mình vì đùi gà như vậy, thì ra đùi gà kho khó giành như vậy. Chỉ trách mình vốn thích địa tam tiên.

Đang thất vọng chán ngán cúi đầu, trước mặt liền xuất hiện một miếng đùi gà kho.

Cô nghi ngờ ngẩng đầu, thấy nam sinh gầy gò vừa rồi đang nháy mắt với cô, vẫn là nụ cười xấu xa ấy: **“Đền đùi gà cho em.”**

Lý Nhị Cần kỳ quái nhìn anh ta.

Nam sinh đồ tay cầm đĩa: **“Cầm đi! Yên tâm, không nhỏ nước miếng.”**

Nghe vậy, Lý Nhị Cần mặt không biểu tình nhận đĩa, trả lời nam sinh một câu: **“Không sao.”**

Nam sinh: **“...”**

Anh ta còn muốn nói gì đó, nhưng Lý Nhị Cần đã đi rồi.

Anh ta lập tức đuổi theo, đi theo bên cạnh cô từng bước từng bước: **“Tôi có nói xin lỗi đâu.”**

Lý Nhị Cần không để ý tới anh ta.

Anh ta không để ý, tiếp tục nói: **“Tên tôi là Nguyễn Minh Tiên. Còn em?”**

“Anh đừng đi theo tôi.”

“Tôi không đi theo em, tôi muốn ra ngoài thôi, đúng lúc tiện đường.”

Lý Nhị Cần dừng lại, xoay người: **“Tạm biệt.”**

Không để lại chút thời gian nào cho Nguyễn Minh Tiên phản ứng, đi về theo đường vừa tới. Nguyễn Minh Tiên dờ khóc dờ cười đứng tại chỗ nhìn cô vòng một vòng lớn, sau đó tìm được bạn bè của mình.

Lý Nhị Cần vừa mới ngồi xuống, liền nghe Bành Tử Ca hỏi: **“Nam sinh kia có bắt nạt cậu không?”**

“Anh ta mua đùi gà cho tôi.” Lý Nhị Cần cắn một cái đùi gà, than thờ: **“Ôi, đùi gà này ngon quá, ôi!”**

“Đương nhiên!” Bành Tử Ca cảm thấy kiêu ngạo không biết từ đâu tới: **“Trước đây bảo cậu mua, cậu lại chỉ mua địa tam tiên.”**

“Địa tam tiên cũng ngon.”

Bành Tử Ca không đồng ý bữu môi, chút thịt đấy coi là nhét kẽ răng, nhớ tới chính sự: **“Tớ thấy vừa rồi anh ta đi theo cậu, không bắt nạt cậu chứ?”**

“Không có, đúng lúc anh ta ra cửa.”

“Nhị Cần cậu cũng quá ngây thơ rồi! Cửa ở bên kia!”

“Cái đó...” Nguyễn Nhu Như nhỏ giọng mở miệng: **“Thật ra thì anh ấy là anh trai mình...”**

“Khụ khụ khụ...” Thiếu chút nữa Bành Tử Ca sặc com vào trong mũi: **“Sao cậu không nói sớm?”**

Nguyễn Nhu Như không lên tiếng, nằm thìa ăn của phòng ăn, xin lỗi nhìn Bành Tử Ca, để lộ khuôn mặt kim nén đến đỏ bừng.

Tô Từ cười haha, nghiêng đầu nhướn mày với Lý Nhị Cần: **“Chuyện này nói cho chúng ta biết một đạo lý, thận trọng từ lời nói đến việc làm!”**

“Cậu yên lặng ăn cơm của cậu đi!” Bành Tử Ca trừng cô nàng.

“Thật ra thì cậu ấy không xấu.” Nguyễn Nhu Như bổ sung: **“Vừa rồi cậu ấy theo mình đùa giỡn...”**

Nguyễn Nhu Như vốn muốn hóa giải không khí, nhưng Bành Tử Ca nghe câu bổ sung, trong miệng ngậm một ngụm máu, phun không được mà nuốt

cũng không xong.

Sáng sớm hôm sau Lý Nhị Cần phải trực nhật ở nơi công cộng, khí trời càng lúc càng lạnh, mặc dù đeo thêm bao tay nhưng lúc dừng lại vẫn phải thổi vào tay một ngụm khí.

Tất cả mọi người cứ thế quét dọn, âm thanh cây chổi quét qua mặt nước, từng tiếng đặc biệt mang theo quy luật.

Bên cạnh một đám nam sinh cãi nhau ầm ĩ đi qua. Chỉ lát sau đó một nam sinh chạy quay lại, nghiêng đầu xuống cẩn thận quan sát Lý Nhị Cần giấu đầu trong mũ len sọc: **“Haha! Là em nha!”**

Lý Nhị Cần ngẩng đầu nhìn lại, không nhận ra là ai.

“Nguyễn — Minh — Tiên —” Nguyễn Minh Tiên kéo dài giọng tự giới thiệu mình.

Lúc này Lý Nhị Cần mới phát hiện có chút quen thuộc.

Nguyễn Minh Tiên có chút thất bại: **“Anh trai Nguyễn Nhu Nhu.”**

Mặt Lý Nhị Cần bừng tỉnh đại ngộ, suy nghĩ một chút hỏi: **“Có chuyện gì không?”**

“Không có, chào thôi.” Nguyễn Minh Tiên cười trong nắng sớm.

Lý Nhị Cần cũng cười theo: **“Chào buổi sáng, Nguyễn Minh Tiên.”**

Ba chữ ‘Nguyễn Minh Tiên’ từ trong không khí mát lạnh truyền tới, đột nhiên anh ta cảm thấy lúc nữ sinh trước mặt này gọi tên cậu cảm giác nghe đặc biệt cảm động, khiến anh ta không nhịn được muốn nghe một lần nữa.

Nhưng lúc anh ta quay đầu lại nhìn đồng bọn đứng cách đó không xa đang chờ mình, liền phát phát tay với Lý Nhị Cần: **“Tôi đi trước! Gặp lại sau nhé!”**

Lý Nhị Cần gật đầu, tiếp tục quét dọn.

Chỉ một lát sau, Nguyễn Minh Tiên lại quay lại, thờ có chút hồn hên.

Cô không hiểu nhìn anh ta.

Lý Nhị Cần chụm hai tay lại hà hơi, mở miệng vẫn là giọng nói bình thân không gọn sóng: **“Nguyễn Minh Tiên.”**

Nguyễn Minh Tiên cười lên, phát tay với cô: **“Lần này đi thật!”**

Buổi trưa nhóm người đón Nguyễn Nhu Nhu cùng nhau tới phòng ăn ăn cơm, Lý Nhị Cần nhớ tới chuyện buổi sáng, nói với Nguyễn Nhu Nhu đang ăn canh: **“Nhu Nhu, sáng nay tôi có gặp anh cậu.”**

Nguyễn Nhu Nhu để thìa xuống, bắt an nhìn cô.

“Anh ta gọi tôi, sau đó bảo tôi gọi tên anh ta.” Lý Nhị Cần dừng một chút: **“Đây là sở thích kỳ quái gì?”**

Nguyễn Nhu Nhu cũng có chút mơ màng: **“Trước đó không phát hiện ra...”**

Lý Nhị Cần không để ý: **“Có lẽ vì tôi không nhớ tên anh ta, cho nên mới nói thêm với tôi mấy lần để tôi cũng cố trí nhớ?”**

Giọng nói đau đớn của Bành Từ Ca đột nhiên xen vào: **“Có phải cậu bị ngốc không, Nhị Cần! Đang đùa giỡn cậu thì có!”**

Lời nói ra khỏi miệng quá nhanh, đến lúc ý thức được mình đang nói chuyện gì, đã quá muộn rồi.

Nguyễn Nhu Nhu nhỏ giọng cãi lại: **“Anh mình không phải là người như cậu nói, bình thường anh ấy đều không nói chuyện với nữ sinh.”** Nhanh chóng nhìn Dung Tự, lại bổ sung: **“Trong khóa của anh ấy, anh ấy cũng rất được hoan nghênh.”** Giọng nói mang theo chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Bành Từ Ca lúng túng giải thích: **“Tôi không có ý đó.”**

“Không sao...”

Tô Từ trừng cậu một cái: **“Cậu ăn nhiều cơm, bớt nói đi!”**

Bành Từ Ca cảm giác mình nói hơi nhiều rồi, ngượng ngùng cúi đầu ăn cơm, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Quả nhiên

Editor: Bunn.

Cơm nước xong nhóm người trở về phòng học học tự học buổi trưa, bà vai Nguyễn Nhu Nhu đột nhiên bị người khác vỗ một cái, cô quay đầu lại, đúng lúc lướt qua trao đổi ánh mắt với Nguyễn Minh Tiên đang đứng sát bên cạnh, trong mắt Nguyễn Nhu Nhu không giấu được vui vẻ, sau đó khoe miệng Nguyễn Minh Tiên cong lên, lười biếng đi qua bọn họ, thuận tiện vỗ rối một đầu đồ nữ trang của Nguyễn Nhu Nhu.

Bành Tử Ca có chút không hiểu: **“Hai người đang ngầm trao đổi ám hiệu bẻ cánh sao?”**

Nguyễn Minh Tiên còn chưa đi xa tự nhiên nghe được những lời này, buồn cười quay đầu lại, thấy Lý Nhị Cần đứng trong mây người, lẳng lặng nhìn mình.

Anh không tự chủ được nâng cao độ cong khoe miệng, nháy mắt với cô.

Lần này Bành Tử Ca cũng không nhận ra bọn họ đang ra ám hiệu: **“Lý Nhị Cần, anh ta đang đùa giỡn cậu đấy!”**

Lý Nhị Cần: **“Tôi cảm thấy người anh ta đang đùa giỡn chính là cậu.”**

Lúc này Dung Tự vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Lý Nhị Cần: **“Đi thôi.”**

“A...” Mặt đột nhiên nóng lên, trong lòng lại có chút giống từng đóa từng đóa hoa đang nở.

Tiết thứ hai buổi chiều là tiết của chủ nhiệm lớp, ông mang về mặt nghiêm trọng tuyên bố: **“Chưa tới một tuần nữa là thi tháng. Các em xem một chút xem mỗi ngày đám người các em đang làm gì? Có một chút cảm giác nguy cơ hay không? Lần thi tháng này kết thúc, qua một tháng nữa, chính là thi cuối kỳ. Ý nghĩa của thi cuối kỳ là như thế nào? Ý nghĩa chính là các em mang theo các loại thành tích gì đó tới gặp bạn bè thân thích của em! Buổi trưa thấy tới đây, không có một người ở phòng tự học! Các em đi đâu?”**

Hoàn toàn yên tĩnh.

Bành Tử Ca không hề nghĩ ngợi trả lời: **“Thưa thầy, bọn em ở phòng ăn ăn cơm.”**

Chủ nhiệm lớp bày vẻ mặt không thể tin, không biết là không tin mọi người ở phòng ăn ăn cơm, hay là nghi ngờ Bành Tử Ca vào lúc này trả lời vấn đề của ông.

Nhưng không phải vấn đề là để cho người ta tới trả lời sao?

Lý Nhị Cần nhìn chủ nhiệm lớp ghen đỏ mặt, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

“Bành Tử Ca! Thành tích lần trước của em tụt hạng, tôi còn chưa tìm em nói chuyện đâu!”

Thế Bành Tử Ca mới biết mình ở sai thời điểm chọc sai đối tượng, cậu cúi đầu, lè lưỡi với Dung Tự.

Dung Tự không để ý nâng cằm lên, suy nghĩ cũng không theo tiến độ của chủ nhiệm lớp.

Bành Tử Ca lên quan sát phản ứng của chủ nhiệm lớp, chờ sự chú ý của ông từ trên người mình chuyển dời đến chỗ người khác, sau đó mới lặng lẽ huych khuỷu tay của Dung Tự: **“A Tự, nghĩ gì thế?”**

“Không có gì.”

Dung Tự bình thường trở lại, ánh mắt lơ đãng quét qua gáy trắng nõn của Lý Nhị Cần, hơi dừng lại, sau đó quay trở lại tập bài thi chi chít trên bàn.

Có một chuyện, hoặc là trước mắt đối với anh mà nói, có lẽ là một vấn đề, anh không nghĩ ra đáp án, tuy nhiên anh có cảm giác mình đã đến rất gần nó rồi.

Rất nhanh lại đến tiết thứ ba tiết thứ tư mà mọi người mong đợi. Tiết trời càng lúc càng lạnh, nhóm học sinh không còn tập trung để chạy bộ nữa mà ở lại phòng ngoài. Mấy người Lý Nhị Cần mượn một bộ phi hành kỳ(1) cãi nhau âm ỉ đi về phía phòng học của Nguyễn Nhu Nhu, chuẩn bị hỏi cô nàng một chút xem có muốn cùng mọi người tới phòng phát thanh chơi phi hành kỳ hay không.

(1) Một loại cờ. Hình bên dưới.

Thi tháng đang ở trước mắt, rất nhiều bạn học ở lại chỗ ngồi học bài, một vài bạn ngồi tại chỗ nhỏ giọng chơi đùa, động tĩnh cũng không lớn.

Gió lạnh từ đầu hành lang bên kia thổi tới, lạnh đến mức Lý Nhị Cần cùng Tô Tử cùng phải núp phía sau vóc dáng cao lớn của hai bạn nam. Lý Nhị Cần núp sau lưng Bành Tử Ca len lén lè lưỡi, nghịch ngợm vui sướng với Tô Tử.

Nguyễn Nhu Nhu được bạn học truyền lời, từ giữa vòng được nữ sinh bao quay ngẩng đầu lên, thấy là nhóm người Lý Nhị Cần, trong mắt lập tức lộ ra thần sắc vui vẻ, hơi đỏ mặt từ phòng học đi ra, bước chân nhẹ như bay, không nhìn kĩ sẽ cảm giác giống như cô nàng đang bật nhảy.

Bành Tử Ca vẫy vẫy phi hành kỳ trong tay: **“Đang học sao? Có muốn chơi mấy ván phi hành kỳ không?”**

Mặt Nguyễn Nhu Nhu không để lại dấu vết đỏ hơn một chút: **“Được, mình đi nói với các cậu ấy.”**

Bành Tử Ca gật đầu, nhìn Nguyễn Nhu Nhu trở lại phòng học, mới phát hiện có chỗ nào đó không đúng lắm, quay đầu mới nhìn ra Lý Nhị Cần cùng Tô Tử len lén lấy bản thân làm kính chắn gió, lập tức không vui kêu lên: **“Hai người các cậu! Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, các cậu chưa từng học những lời này sao?”**

Mặt Lý Nhị Cần không đổi sắc: **“Chưa.”**

Bành Tử Ca bị chọc cho bật cười: **“Mù chữ!”**

“Dung Tự không nói lời nào nhé.” Lý Nhị Cần chỉ điểm anh.

Người bị điểm tên cúi đầu yên lặng nhìn Lý Nhị Cần một cái, dư quang thấy bóng dáng Nguyễn Nhu Nhu dần đến gần, cùng tiếp cận còn có một vật thể không rõ bay rất nhanh.

Chờ đến lúc Dung Tự ý thức được nguy hiểm, đã không còn kịp rồi.

Vậy mà có người nhanh tay lẹ mắt hơn tiến lên một bước kéo Nguyễn Nhu Nhu vào trong ngực.

Vật thể lướt qua gáy Nguyễn Nhu Nhu, nặng nề đụng vào đầu Lý Nhị Cần cũng định kéo Nguyễn Nhu Nhu xuống bên cạnh mình.

Trong đầu Lý Nhị Cần ngoại trừ tràn đầy âm thanh ong ong thì cái gì cũng không cảm giác được.

Cảm giác đau là cảm giác đầu tiên trở lại với thân thể. Khi cô hút khí khôi phục ý thức, mới phát hiện mình đã bị đẩy tới phía sau phòng học của Nguyễn Nhu Nhu ngồi đằng hoàng trên ghế.

Cô cẩn thận xoa vị trí bị đập, lựa chọn vấn đề bản thân quan tâm nhất: **“Cái gì thế?”**

“Tư điển Hán Anh.” Nguyễn Nhu Nhu cau mày: **“Vừa rồi nam sinh ở phía sau bọn họ mượn tư điển, lúc ném tới bị lệch hướng.”**

“Thế này cũng quá lệch rồi!” Lý Nhị Cần không nhịn được lườm bâu.

Mấy người bật cười.

Dung Tự ngồi xổm trước người cô: **“Có khỏe không? Rất đau sao?”**

Lý Nhị Cần che vết thương, thành thực gật đầu: **“Đau.”**

Dung Tự nhẹ nhàng nâng cổ tay cô lên kiểm tra: **“Mình với cậu tới phòng y tế kiểm tra một chút.”**

“Không sao.”

“Sao lại không sao!” Tô Tử rất không vui: **“Vừa rồi gọi cậu nửa ngày không thấy cậu phản ứng, muốn hù chết bọn mình sao?”**

Lý Nhị Cần nhin đau làm mặt quỷ với cô nàng, không từ chối nữa.

Tô Tử đỡ cô đứng lên, nhưng còn chưa kịp đứng vững, cô đã cảm thấy một trận váng đầu đến trời đất lệch chuyển, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Dung Tự quyết định thật nhanh, ôm ngang Lý Nhị Cần lên, bước nhanh về phía phòng y tế. Tô Tử tức giận tròn mắt nhìn nam sinh gây họa một cái, theo sát phía sau.

Nguyễn Nhu Nhu giật giật Bành Tử Ca vẫn im lặng một cái: **“Cậu tới phòng y tế không?”**

Bành Tử Ca nhìn tay trái vừa vờn ra bảo vệ Nguyễn Nhu Nhu, lại nhìn vị trí Lý Nhị Cần vừa mới ngồi một chút, cảm thấy có chút ảo não không cách nào nói rõ.

Loại ảo não này kéo dài đến lúc đi theo Dung Tự tới phòng y tế.

Lý Nhị Cần đang tiếp nhận kiểm tra, giáo viên phòng y tế lưu manh ngậm thuốc, sau khi nghe xong tiền căn hậu quả, tổng kết: **“Không phải chỉ là một quyền từ điển thôi sao? Cần gì phải như lâm đại trận như vậy sao?”**

Im lặng giống như chết vậy.

Lúc này anh ta mới hậu tri hậu giác ý thức được ba nữ sinh cùng cau mày nhìn thuốc của anh ta, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi tắt thuốc: **“Đừng báo cáo thầy nhé! Vừa mới châm thuốc các em liền tiến vào.”** Nói tới chỗ này anh ta vô cùng đau đớn lưu luyến liếc mắt nhìn điều thuốc còn dư lại hơn phân nửa điều lần cuối: **“Thuốc lá ngon! Khó khăn lắm mới quýt được từ chỗ hiệu trưởng!”**

Một đám người không thể tin được nhìn anh ta.

Anh ta hắng giọng ho khan một tiếng: **“Không sao, không có vấn đề gì lớn. Dù sao cũng chỉ là một quyền từ điển thôi, cũng tạo không ra ảnh hưởng gì lớn.”**

“Thầy xác định?” Tô Tử nghi ngờ nhìn anh ta.

“Không yên tâm cũng có thể tới bệnh viện kiểm tra lần nữa.”

Tô Tử tốn một đồng sức lực mới nuốt lại ba chữ **“không đáng tin”** vào trong bụng.

Giáo viên lại cẩn thận kiểm tra Lý Nhị Cần một lần, rồi nói: **“Thầy cho nhóm bọn em một giấy xin nghỉ phép, em tới giường cách vách nằm một lát. Nếu không sao thì có thể trở về, nhưng nếu khó chịu hơn, em vẫn phải đi bệnh viện.”**

“Không đáng tin!” Cuối cùng Tô Tử cũng nói ra những lời này.

“Hả?” Giáo viên dờ khóc dờ cười nhìn về phía cô nàng.

Nhưng cô nàng lại không nhìn anh ta, đi tới đỡ Lý Nhị Cần dậy đi về phía một phòng khác.

Mấy người ăn ý lựa chọn đi theo làm bạn với Lý Nhị Cần, mà không đi ăn cơm tối. Lý Nhị Cần cũng không cảm giác mình có vấn đề gì lớn, nhưng mấy người chính là muốn cô nằm nghỉ thật tốt.

Cô nghe lời im miệng nằm một lúc, trong cuộc nói chuyện đứt quãng của mọi người phát hiện ra một vấn đề: **“Hả? Hôm nay bạn học Bành Tử Ca nói ít thế!”**

Bành Tử Ca lúng túng nhìn cô một cái, lập tức lại chuyển tầm mắt đến góc tối không người trong phòng: **“Không có gì.”**

“Cậu đang buồn chuyện gì?” Lý Nhị Cần mới không để ý tới đáp án khẩu thị tâm phi của cậu ta.

“Không có...”

“Đúng là Bành Tử Ca cậu có cái gì đó không đúng!” Tô Tử nói theo.

Lần này tay chân Bành Tử Ca không biết nên để ở đâu, cảm giác ngay cả Nguyễn Nhu Nhu cũng tò mò nhìn bản thân chằm chằm, không biết giải thích như thế nào.

Cậu đứng lên: **“Mình đi mua thức ăn tối trở lại cho các cậu, các cậu chờ mình.”**

Nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng liền đi ra ngoài cửa.

Dung Tự đứng lên chuẩn bị đuổi theo.

Nguyễn Nhu Nhu đỏ mặt nói: **“Hay là...để mình đi với cậu ấy đi.”**

Dung Tự gật đầu, ngồi xuống lần nữa.

Nguyễn Nhu Nhu không để ý nhìn phản ứng của mọi người liền đuổi theo.

Tô Tử suy nghĩ nửa ngày, do dự hỏi: **“Đây là Bành Tử Ca bắt được trái tim sao?”**

Không biết Lý Nhị Cần bị chọc trúng dây thần kinh nào mà cười haha, lại đột nhiên dừng lại: **“Ôi!”**

Dung Tự đứng lúc lên tiếng thiện ý nhắc nhở: **“Nằm cẩn thận.”**

Cô liền yên lặng.

Bành Tử Ca cùng Nguyễn Nhu Nhu sóng vai đi trên đường, bởi vì Bành Tử Ca im lặng, hai người gần như không nói gì.

Nguyễn Minh Tiên cùng Nguyễn Nhu Nhu gặp thoáng qua, rồi sau đó dưới tình huống anh ‘nháy mắt ra hiệu’, bọn họ cũng không phát hiện sự hiện hữu của anh. Điều này khiến anh cảm thấy vô cùng kỳ quái, hơn nữa vô cùng không thoải mái! Trong cuộc sống dài dằng của anh, đây là lần đầu tiên em gái đáng yêu của anh không chú ý tới anh. Cho nên mới nói thẳng nhóc thối Bành Tử Ca chưa dứt sữa này khiến người ta rất chán ghét.

Anh xoay người kéo cánh tay Nguyễn Nhu Nhu. Vừa mới chạm phải áo của cô, Nguyễn Nhu Nhu lập tức giống như ngày thường bị dọa rụt người lại. Nhưng điều khác biệt với trước kia, chính là Nguyễn Minh Tiên không thành công kéo em gái tới bên cạnh mình.

Bành Tử Ca nhanh hơn Nguyễn Minh Tiên một bước bảo vệ Nguyễn Nhu Nhu, đồng thời không vui nhìn sang, chú ý tới là anh, thần sắc lập tức buông lỏng, yên lặng thu tay về.

Nguyễn Minh Tiên cười cười, bỏ qua quyết định ‘phải giáo dục thẳng nhóc thối’ vừa mới ra kia, nghiêng đầu hỏi em gái mình: **“Đã xảy ra chuyện gì? Sao thẳng nhóc bên cạnh em giống như gà dù thế?”**

Nguyễn Nhu Nhu dừng lại ở từ ‘gà dù’, thật lâu không thể tiếp nhận.

Bành Tử Ca khó chịu: **“Anh nói ai là gà dù!”**

Nguyễn Minh Tiên thờ ơ cười, không nhìn Bành Tử Ca: **“Hỏi các em thì nói đi.”**

“Buổi chiều lúc bọn Bành Tử Ca tới tìm em, Lý Nhị Cần bị từ điển đập.” Nguyễn Nhu Nhu trả lời.

“Bị từ điển đập?” Nguyễn Minh Tiên kinh ngạc: **“Bạn cùng lớp em dùng từ điển làm vũ khí sao?”**

“Không phải thế...”

“Nghiêm trọng không?” Nguyễn Minh Tiên lại hỏi.

“Bây giờ không sao, nhưng vẫn nằm ở phòng y tế.” Nguyễn Nhu Nhu tiếp tục trả lời: **“Em với Bành Tử Ca đi mua cơm tối cho bọn họ.”**

Nguyễn Minh Tiên gật đầu: **“Vậy anh với hai em cùng đi xem xem.”**

Lần này khiến Nguyễn Nhu Nhu giật mình, anh trai trong ấn tượng không phải là người thích chĩa vào chuyện của người khác: **“Anh đi xem một chút?”**

“Thế nào?” Nguyễn Minh Tiên hỏi ngược lại: **“Không được sao?”**

“Cũng không có gì...”

Nguyễn Minh Tiên nâng khóe môi, lực chú ý chuyển dời lên người Bành Tử Ca đặc biệt khác thường: **“Cậu đang vì người yêu bị đập mà khó chịu sao?”**

Những lời này không khiến Bành Tử Ca phản ứng quá lớn, lại khiến mặt Nguyễn Nhu Nhu không còn một chút máu.

Đáy lòng Nguyễn Minh Tiên trầm xuống, toát ra hai chữ: **Quả nhiên.**

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trúng rùa

Editor: Búm.

Dọc đường Nguyễn Minh Tiên bỏ nǎo dáng vẽ hoa lệ đầm mưa của Lý Nhị Cần, anh vô cùng tò mò không biết lúc Lý Nhị Cần bị đánh vỡ mặt than sẽ có dáng vẽ gì.

Nhưng thực tế lại khiến anh thất vọng.

Lúc anh đi theo hai người Bành Tử Ca vào phòng y tế, Lý Nhị Cần ngoại trừ mặt than ngăn người nhìn chăm chăm trần nhà thì còn có thể là biểu tình gì đây.

Nghe được tiếng động, tầm mắt của cô chuyển tới cửa, thấy Nguyễn Minh Tiên thì có chút ngạc nhiên, đôi môi hơi nâng lên, cuối cùng cũng lộ vẻ khác biệt.

Có chút đáng yêu. Nguyễn Minh Tiên thâm đánh giá trong lòng như vậy.

Nguyễn Nhu Nhu giải thích: **“Trên đường gặp được anh ấy, anh ấy tới thăm cậu một chút.”**

Nguyễn Minh Tiên cười híp mắt bày tỏ những điều em gái nói đều đúng.

“Cảm ơn.” Lý Nhị Cần ngồi dậy: **“Không phải chuyện lớn gì.”**

“Đập vào đầu vậy?”

Lý Nhị Cần vén tóc lên: **“Ở đây.”**

Nguyễn Minh Tiên đi tới cúi người xuống nhìn. Bên phải trán Lý Nhị Cần vị trí nghiêng về phía huyệt thái dương đã tím bầm một mảng, sưng lên rõ ràng.

“Có chút thâm đây!” Anh kết luận: **“Đau không?”**

Lý Nhị Cần khó hiểu liếc anh một cái: **“Đau.”**

Nguyễn Minh Tiên sờ sờ lỗ mũi, cũng cảm giác mình hơi nhầm. Nhưng nghe cô nói đau, trong lòng anh lại có chút không thoải mái khó hiểu, không nhịn được cảm thán: **“Ài, quả nhiên là đông tới, xuân cũng không còn xa nữa rồi!”**

Lúc anh còn đang cảm thán, từ giữa khoảng trống của hai người xuất hiện một hộp cơm, giọng nói không biểu cảm của Dung Tự từ sau anh vang lên: **“Ăn cái gì trước đã.”**

Lý Nhị Cần ngoan ngoãn nhận lấy cúi đầu ăn cơm.

Nguyễn Minh Tiên lại cảm thấy đáng về Lý Nhị Cần ngoan ngoãn ăn cơm cũng rất thuận mắt.

Buổi tối sau khi đám người đưa Lý Nhị Cần trở về phòng ngủ, Bành Tử Ca áp úng cả tối cuối cùng cũng mở miệng: **“A Tự, theo mình một chút nhé?”**

Tự nhiên biết cậu có lời muốn nói, không hề nghĩ ngợi trả lời: **“Đi.”**

Nhưng Bành Tử Ca cùng sánh vai với Dung Tự đi được nửa thao trường, ngậy người nửa chữ cũng không nói ra.

Dung Tự thở một ngụm hơi nóng vào trong không khí: **“Bành Tử Ca, nếu cậu không nói, mình sắp chết lạnh rồi.”**

“A?” Bành Tử Ca hồi phục, giây giữa nửa ngày: **“Hay là thôi không nói nữa, chúng ta về phòng ngủ đi?”**

“Được.” Lập tức đồng ý.

Bành Tử Ca cứng họng: **“Chẳng lẽ cậu không tò mò?”**

Dung Tự dừng bước lại nhìn cậu.

Bành Tử Ca lập tức cúi đầu: **“Không phải hôm nay Nhị Cần bị thương sao...”**

“Ừ.”

“Thật ra thì mình cảm thấy mình...chính là mình cảm thấy mình...cậu xem đáng ra...à! Cậu có hiểu đúng không?”

“Mình không hiểu.”

Bành Tử Ca im bất lẩn nữa nhìn chăm chăm Dung Tự, muốn nói lại ngập ngừng mấy lần, than thở: **“Thật ra thì mình cũng không biết chuyện gì xảy ra, thấy Lý Nhị Cần ở trước mặt mình bị thương, mình lại không làm gì được. Vốn mình cũng có thể giúp cô ấy cản quyền từ điển ấy đập vào, nhưng mình sợ dọa tới Nguyễn Nhu Nhu...”**

Dung Tự vẫn là biểu tình như vậy, dùng ngữ điệu không gọn sóng nói: **“Không phải là lỗi của cậu.”**

“Nhưng trong lòng mình vẫn rất không thoải mái...Mình cảm giác mình phải bảo vệ Lý Nhị Cần...”

“Vì cái gì mà cậu ‘phải’ bảo vệ Lý Nhị Cần?”

“Mình...”

Bành Tử Ca mới mở miệng nói một từ **‘mình’**, từ thao trường có hai luồng ánh sáng cực mạnh chiếu tới đây, kèm theo tiếng giáo viên trực đêm hét lớn: **“Hai học sinh bên kia lén lén lút lút nói chuyện yêu đương không nên cử động!”**

Lén lén lút lút.

Nói chuyện yêu đương.

Không nên cử động.

Đề tài vô cùng tự nhiên bị giáo viên trực đêm cắt đứt. Khi ông thấy ‘**học sinh lén lén lút lút nói yêu đương**’ trong miệng mình là hai nam sinh, hơn nữa một người trong đó là học sinh ưu tú Dung Tự, sắc mặt trở nên có chút khó nói lên lời.

Tay cầm đèn pin giờ lên có chút lúng túng: **“Dung Tự, đã quá thời gian tắt đèn rồi. Em cùng bạn học nam này còn ở nơi này làm gì?”**

Dung Tự yên lặng di chuyển từng bước sang bên cạnh, thiện ý đưa ra lời nhắc nhở: **“Thưa thầy, đèn pin.”**

“A!” Giáo viên trực đêm lập tức để đèn pin đang chiếu thẳng vào mặt hai người xuống: **“Xin lỗi.”**

“Vậy bọn em cũng nên trở về phòng ngủ ạ.”

“Đi đi.”

“Tạm biệt thầy.”

Đổi thoại vô cùng tự nhiên.

Sau đó Dung Tự dẫn theo Bành Từ Ca vẫn còn đang ngẩn người rời khỏi hiện trường phạm tội, trước khi giáo viên trực đêm nhớ ra điều vi phạm kỷ luật ‘**học sinh không được quanh quẩn trong sân trường sau khi tắt đèn**’.

Trở về phòng ngủ nhanh chóng rửa mặt xong, Dung Tự vừa mới nằm xuống, Bành Từ Ca liền chui vào trong chăn vẫn còn mang theo khí lạnh. Cậu nằm nghiêng đối mặt với Dung Tự, mắt to tròn mắt bé, im lặng hồi lâu, cảm thấy dưới tình huống nhìn thẳng vào mắt như vậy bất cứ chuyện gì cũng trở nên khó có thể nói thành lời được, cậu không thể làm gì khác hơn là nằm ngửa đối mặt về phía trước.

Lại qua một hồi lâu, mới cảm thấy có thể bày tỏ được.

“A Tự, vừa rồi cậu hỏi mình tại sao mình cảm thấy mình phải bảo vệ Nhị Cần.” Cậu ở trong bóng tối nhìn chăm chăm trần nhà nhỏ giọng mở miệng: **“Mình cũng không biết, chỉ là mình cảm giác mình nên làm như vậy thôi. Rõ ràng là quan hệ giữa mình với Nhị Cần thân thiết hơn, nhưng tại sao mình lại chọn bảo vệ Nguyễn Nhu Nhu mà không phải Nhị Cần chứ? Buổi chiều mình suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ là vì nguyên nhân thời gian, nếu không thì là sao chứ?”**

Thật ra thì Bành Từ Ca có chút buồn ngủ, nói tới đây thì đầu óc của cậu cũng xuất hiện mấy giây trống rỗng, cậu dừng một chút, sau đó tiếp tục: **“A, bởi vì mục tiêu đầu tiên của từ điển là Nguyễn Nhu Nhu! Mình làm vậy là phản xạ có điều kiện thôi, cho nên mới kéo Nguyễn Nhu Nhu tới trước. Mặc dù sau đó ý thức được mình có thể ngăn cản từ điển, như vậy từ điển cũng sẽ không đập vào Nhị Cần nữa. Nhưng đầu óc lại không phản ứng nhanh như thân thể...ai, nói đến đây mình cảm thấy giống như không quá xấu như vậy. Thật may là Nhị Cần không có chuyện gì. Ôi, chỉ là cậu nói xem, đầu Nhị Cần làm bằng gì vậy, bị quyển từ điển lớn như vậy đập, lại không bị làm sao.”**

Bành Từ Ca nói liên miên đột nhiên dừng lại, ý thức được người bên cạnh có chút yên lặng.

“A Tự? A Tự? Cậu có nghe mình nói không đấy?”

Hoàn toàn không có câu trả lời.

“Mẹ nó...Cậu lại ngủ quên sao? Mình bày tỏ tâm sự của mình với cậu đấy, tâm sự thanh thiếu niên đối với bản thân họ mà nói đều là chuyện quan trọng nhất trong cuộc sống được không! Mình chia sẻ chuyện quan trọng trong cuộc sống của mình với cậu như vậy, vậy mà cậu lại ngủ quên mất...Cuối cùng cậu có lương tâm không? Cậu có phải là bạn bè của mình không thể...”

Bành Từ Ca nói xong một hồi, đầu óc lại xuất hiện khoảng trống ngắn ngủi. Sau khoảng trống, cậu cũng không biết là bản thân có tiếp tục nói chuyện nữa hay không, ý thức quá mơ hồ, không thể xác định được sau đó mình nói cái gì, hoặc là cái gì cũng nói hay không.

Hôm sau Bành Từ Ca bị Dung Tự đánh thức, tâm tình đã khôi phục bình thường, ngáp hỏi: **“Tối hôm qua mình có làm ồn tới cậu không?”**

Trong giọng nói mang theo chút ít áy náy.

“Không.”

Mặt Dung Tự không biểu tình trả lời ngắn gọn mà khẳng định.

Tâm tình khôi phục bình thường, Bành Từ Ca ở phòng ăn nhìn thấy Lý Nhị Cần thì tâm tình đau lòng không tro tàn lại cháy, mà ngược lại lại chỉ về phía nửa bên mặt bị sưng của cô cười haha.

“Haha haha haha! Nhị Cậu, cậu giống như con rùa vậy!”

Lý Nhị Cần: **“...”**

Nhưng Lý Nhị Cần không ngờ tới chính là, bản thân lại mang gương mặt sung vù của mình ngay trước mặt thầy trò toàn trường, lên bục chủ tịch lĩnh thưởng.

Danh sách kết quả thi tiếng Anh toàn quốc đã được chuyển tới.

Trường có hai người.

Giải nhất toàn quốc là Dung Tự. Còn có giải ba là Lý Nhị Cần.

Chuyện đáng ăn mừng như vậy, vô cùng đáng để hiệu trưởng ở một giây tập thể dục theo nhạc kết thúc giữ lại học sinh chuẩn bị rời đi, truyền cảm xúc vui sướng của ông xuyên qua micro từ phòng phát thanh truyền tới trong tai của mỗi một học sinh.

Lúc Dung Tự nghe được tên của Lý Nhị Cần khó có dịp lộ ra được biểu tình kinh ngạc, theo đội ngũ nữ sinh thật dài nhìn Lý Nhị Cần. Thấy cô cũng mở to hai mắt không thể tin nhìn bực chủ tịch, hiển nhiên cũng là rất bất ngờ. Nhưng không thể không thừa nhận, dáng vẻ nửa bên mặt bị sung của cô không quá thích hợp để trưng về mặt kiêu ngạo.

Bởi vì có chút buồn cười.

Dung Tự cúi đầu hắng giọng ho nhẹ, che giấu sự vui vẻ không cẩn thận lộ ra.

Trong đầu Lý Nhị Cần không có chút phòng bị tràn đầy một câu “FML!?”. Lúc cô nghe được hiệu trưởng nói “**Mời hai em học sinh ưu tú làm về vang trường học lên bực chủ tịch nhận thưởng**”, đầu óc của cô lại đổi thành hai câu: “FML!? FML?”

Lúc cô vẫn ngẩn người, đầu ngón tay bị người khác nhẹ nhàng chạm vào.

Âm thanh đến làm cho lỗ tai người ta tê dại của Dung Tự từ đỉnh đầu cô vang lên: “**Đi thôi.**”

Nhưng Lý Nhị Cần giác toàn bộ sự tê dại ở đầu ngón tay của cô, từng đợt từng đợt rung động trái tim.

Cô nhìn chằm chằm gáy Dung Tự, từng bước từng bước đi theo anh, dưới tầm nhìn soi mói của thầy trò toàn trường đi tới bực chủ tịch. Cô cảm thấy giống như có ánh đèn sân khấu chiếu lên người của hai người, yên lặng giống như chỉ còn lại mình bọn họ.

Nếu mặt không bị sung, thì hoàn mỹ rồi.

Lý Nhị Cần lại nghĩ.

Điều Lý Nhị Cần càng không ngờ tới chính là, lại có ký giả báo trường giờ máy ảnh chờ ở bên cạnh hiệu trưởng.

Cô dừng bước lại sững sờ.

Đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ của cô hiệu trưởng cũng rất sững sờ.

Ký giả báo trường giờ máy lên chụp hình.

Hình ảnh vĩnh viễn dừng lại ở khoảng khắc hoàn mỹ nhất.

Lý Nhị Cần giống như con rùa, cùng hiệu trưởng với một quả trứng rùa chưa nuốt.

Thật may là bạn học Dung Tự vẫn là đẹp trai bình thường.

Bảng thông báo trường học dán tin tức mới nhất của trường. Trong hình ảnh đen trắng, Dung Tự ở chính giữa. Chất lượng in ấn của trường quá kém, không thấy rõ mặt. Nhưng dù chỉ là một bên mặt, tầm mắt của người khác vẫn không tự chủ chạy tới người anh. Lý Nhị Cần đứng bên cạnh Dung Tự, in ấn nát bét cộng thêm trạng thái nát bét, khiến mặt Lý Nhị Cần thoát nhìn càng thêm buồn cười.

Thật là nhiều người đi qua bảng thông báo thấy Lý Nhị Cần cũng không nhận được ‘**Xi**’ một tiếng.

“**Ôi, đây chính là Lý Nhị Cần gì đó sao? Về ngoài như vậy?**” Đây chính là câu mà mấy ngày nay nhóm người Lý Nhị Cần nghe được nhiều nhất. Lý Nhị Cần cũng không biết mình lại nổi tiếng tới vậy, dĩ nhiên cũng không thể không nghe được về không phải là thiện ý gì từ miệng của những người này.

“**Ý gì chứ!**” Tô Tử khó chịu, tức giận chọc chọc com trong bát: “**Về ngoài như vậy thì làm sao! Chỉ là vừa đúng lúc thôi!**”

Nguyễn Nhu Nhu liên tục không ngừng gặt đầu bày tỏ đồng ý.

Bành Tử Ca cũng rất khó chịu: “**Đáng đáp mình cũng không bằng con rùa đâu!**”

Nguyễn Nhu Nhu vừa mới gặt đầu xong, lại lập tức tiếp tục gặt đầu như gà mổ thóc.

Lý Nhị Cần đang thờ ơ cúi đầu ăn cơm, nghe vậy ngẩng đầu chậm rãi nhìn Bành Tử Ca: **“Hình như không có người thứ hai dùng con rùa để miêu tả tôi đâu.”**

Bành Tử Ca bị cơm nghe ho khan một trận. Học kỳ đã trải qua được hơn một nửa, Bành Tử Ca bắt tri bắt giác trở về trắng nõn trước quân huân, giờ phút này bởi vì ho khan mà hơi đỏ mặt lên, cho nên khiến cậu phá lệ nhìn ngây ngô, thậm chí là đẹp mắt.

Nguyễn Nhu Nhu kinh ngạc nhìn chằm chằm một lúc, đột nhiên ý thức được mình ngẩn người, mãnh liệt thu tầm mắt. Động tác quá nhanh, khiến bản thân đang nuốt thức ăn cũng bị sặc, theo Bành Tử Ca cùng ho khan.

Lý Nhị Cần nhìn Bành Tử Ca rồi lại nhìn Nguyễn Nhu Nhu, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đen trắng

Editor: Búnn

Kế tiếp lại đến không khí nặng nề của những ngày thi thảng. Sau khi trải qua lần thi thảng trước, bạn học Bành Tử Ca và bạn học Tô Tử bắt đầu âm thầm so tài, hai người cũng bắt đầu âm thầm so tài, hai người đều đang cúi đầu gặm sách giáo khoa cùng bài tập. Dung Tự vẫn mang dáng vẻ tiến độ không nhanh không chậm, chậm rãi ăn xong bữa sáng, kéo ghế ra ngồi xuống, đeo tai nghe lên bắt đầu học tập. Nhưng khiến ba người bọn họ không ngờ tới chính là, Lý Nhị Cần – người từ trước đến nay không có nhịp điệu gì đặc biệt, lại vẫn nằm tại chỗ của mình làm bài tập.

Tô Tử thừa dịp đối sách giáo khoa liếc mắt về phía Lý Nhị Cần mấy lần, phát hiện cô vẫn đang vật lộn với bài tập vật lý. Sau mấy lần, cuối cùng cô nàng không nhịn được lấy cùi chỏ huých huých Lý Nhị Cần.

“Sao thế?”

Tô Tử chỉ chỉ sách trên bàn: **“Tiếp theo là thi môn lịch sử.”**

“Mình biết.”

Tô Tử: **“...”** Suy nghĩ một chút lại nói: **“Cậu không lo lắng những môn khác sao?”**

Hai đầu ngón tay Lý Nhị Cần đang kẹp bút, dùng tay khác kéo kéo cằm: **“Tạm được thôi, mình vẫn lo vật lý hơn.”**

Hai người đang nói chuyện, cửa sau phòng học lộ ra một đầu xù lông: **“A Tử...Nhị Cần...”**

Tự nhiên Bành Tử Ca cũng bị hấp dẫn lực chú ý, nghe giọng nói liền đoán được là ai, cười hi hi quay đầu lại: **“Sao cậu lại tới nữa?”**

“Tôi xem một chút bọn cậu ôn tập như thế nào...tiện thể nhìn xem trọng điểm của các cậu có giống của bọn mình hay không.”

Tô Tử lập tức hòa cùng: **“Mau vào đi!”**

Nguyễn Nhu Nhu chen giữa khoảng trống giữa Lý Nhị Cần và Tô Tử ngồi xuống, liếc nhìn sách bài tập vật lý trên bàn Lý Nhị Cần: **“A? Không phải là thi lịch sử sao?”**

Tô Tử thờ ơ khoát khoát tay: **“Đừng để ý tới cậu ấy, đại thần đều không đi con đường bình thường.”** Nói xong ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía một ‘Đại thần’ khác.

Ánh mắt Nguyễn Nhu Nhu cũng nhìn sang theo: **“Bạn học Dung Tự học cái gì?”**

Không nhận được câu trả lời.

Ánh mắt hỏi thăm của cô chuyển lên mặt Bành Tử Ca.

Bành Tử Ca thờ ơ kéo tai nghe của Dung Tự xuống: **“Tiếng nhạc của cậu ấy có chút lớn.”**

Dung Tự bị kéo tai nghe xuống bất ngờ bất đắc dĩ thở dài, ngẩn đầu phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, tầm mắt cuối cùng mới dừng lại trên người Lý Nhị Cần, dư quang nhìn thấy bản nháp của cô, nâng mi lên.

Mi tâm Lý Nhị Cần cũng giật theo.

“Lấy sách bài tập của cậu tới.” Dung Tự thân nhiên mở miệng: **“Còn bản nháp của cậu nữa.”**

Lý Nhị Cần ngoan ngoãn làm theo.

Dung Tự qua loa nhìn xuống đề bài, sau đó so sánh tính toán theo công thức trong bản nháp của Lý Nhị Cần, xóa một số chỗ, sửa một số chỗ: **“Cậu xem.”**

Anh dừng lại, Lý Nhị Cần không tự chủ được dựa vào nhìn qua, đỉnh đầu cô gần như đụng phải đỉnh đầu của anh.

“Cậu vẫn còn sai ở bước này.” Dung Tự thông thả không gợn sóng giải thích, đột nhiên dừng lại ngẩng đầu: **“Các cậu còn có chuyện gì sao?”**

Ba người khó hiểu nhìn Dung Tự lập tức lác đầu.

Dung Tự ngồi im, vẫn không nhúc nhích.

Ba người kia lập tức giấu đầu hờ đuôi mở sách ra: **“Ôi. Tô Tử, cậu nhìn chương này xem...”**

Lúc này Dung Tự mới quay lại tiếp tục giảng chỗ sai trong lời giải bài tập của Lý Nhị Cần.

Ngày thi tháng hôm sau, Lý Nhị Cần bị đồng hồ báo thức đánh thức từ trong mơ, xoa xoa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt không nhận được phải vui mừng ‘oa’ lên một tiếng.

Tuyệt rồi.

Cô và Tô Tử cùng nhau run run rẩy rẩy rửa mặt xong, lại cãi nhau ầm ĩ tới phòng ngủ của Nguyễn Nhu Nhu đón cô nàng. Nguyễn Nhu Nhu tri kỷ đã làm ba túi chườm nóng, cười híp mắt nhét vào trong tay của hai người.

Một ngày bình thường, nhưng lại không bình thường.

Vì có tuyết rơi.

Ba người từ phòng ngủ theo hành lang thật dài đi ra cửa lớn, hai người Bành Từ Ca đã đợi ở dưới tầng một lúc. Xa Xa liền thấy Bành Từ Ca nhảy lên nhảy xuống giống như con khỉ, thỉnh thoảng xoa xoa tay nhìn sang bên này.

Còn Dung Tự vẫn đứng cao ngất như cũ, tóc mái đen cũng bị những bông tuyết vương xuống thành lấm tấm trắng.

Giữa màu đen còn có màu trắng chói mắt.

Lý Nhị Cần chậm rãi đi tới, lúc nhìn thấy trong khoảng đen giống như vực sâu lộ ra ánh sáng thì đột ngột dừng lại.

Cô đột nhiên nghĩ, đôi bàn tay ở trong túi áo lông màu đậm kia sẽ có nhiệt độ như thế nào đây?

Sau đó nhiệt độ mặt chợt lên cao, ngay cả nhiệt độ toàn thân cũng tăng lên.

Tô Tử nhận ra được bước chân của cô chậm lại, quay đầu nhìn: **“Sao thế?”**

Lý Nhị Cần lác đầu, tầm mắt tiến vào ánh mắt của Dung Tự, trong đầu lại nổ tung giống như pháo hoa.

Lần này ngay cả Nguyễn Nhu Nhu cũng phát hiện cô không được bình thường: **“Nhị Cần, sao thế?”**

Lý Nhị Cần đảo túi chườm nóng: **“Đói bụng, đói bụng đến mức đầu óc trống rỗng rồi.”**

Tô Tử và Nguyễn Nhu Nhu cười haha.

Bành Từ Ca khó hiểu nhìn các cô cười đến gần, nghi ngờ: **“Đang nói xấu gì thế? Cười thành như vậy!”**

“Chưa nói cậu!” Tô Tử liếc cậu: **“Dùng tự mình đa tình.”**

“Cắt!” Hai tay cậu cũng đặt trong túi, sợ lạnh, không dám lấy ra, liền dùng cánh tay huých huých Dung Tự: **“Đi thôi A Tự. Chết đói rồi!”**

Dung Tự cười cười, nhìn Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần bị cái nhìn này làm cho tê dại, từ xương cột sống chạy thẳng lên đỉnh đầu, đầy trong đầu đều là xong rồi, xong rồi, xong rồi.

“Nhị Cần, cậu đỏ mặt gì thế?” Bành Từ Ca hỏi cô.

Mặt Lý Nhị Cần vẫn đỏ như cũ, giọng nói lại không có bao nhiêu thay đổi: **“Gió lớn, thổi vào mặt.”**

“A.” Bành Tử Ca chu mỏ trả lời, giọng nói vô cùng kích động: “**Tới phòng ăn nhõ đi! Mì thịt bò! Mì thịt bò! Mì thịt bò!**”

Tô Từ cười chế giễu cậu: “**Sớm sớm mà khẩu vị nặng như vậy.**”

Bành Tử Ca ríu rít lắc đầu: “**Vừa nhìn cũng biết con bé như cậu không biết thưởng thức! Con trai đều là động vật ăn thịt, không ăn thịt lấy đâu ra sức lực giúp con gái các cậu làm việc nặng?**”

“**Vậy cậu đã làm việc nặng gì rồi?**” Tô Từ hỏi ngược lại.

Bành Tử Ca cứng họng, nhất thời không nghĩ ra mình ở trường học ngoại trừ bê nước thì còn làm việc nặng gì khác.

Vì Bành Tử Ca không trả lời ngay lập tức, mấy người ở thao trường dưới thời tiết tuyết rơi xuống trắng茫茫 đi một lúc.

Lý Nhị Cần nói: “**Chịu nhục.**”

“**Xi!**”

Không khí sáng sớm tuyết đầu mùa vốn đang tốt đẹp, lại bị phá hỏng.

Tự học sớm

Bởi vì vừa trải qua tự học, cho nên rất nhiều người có chút lười biếng, âm thanh tự học sớm rất thưa thớt, xen lẫn âm thanh nói chuyện phiếm rì rầm.

Bành Tử Ca học từ đơn tiếng Anh cũng chán muốn chết, rảnh rồi phải tìm người nói chuyện phiếm. Nhưng loại chuyện như tìm Dung Tự, anh là người đầu tiên cần gạt bỏ, dù sao lúc nào đại thần cũng có chuyện cần làm.

Dù không liên quan đến việc học.

Cậu nghiêng đầu dựa vào phía sau nhìn Dung Tự đọc sách, thấy được một đồng ký hiệu không cách nào hiểu được.

“**Đồ chơi quý gì đây?**” Cậu lầu bầu một câu, gian xảo quét quanh cả phòng học một vòng, không phát hiện bóng dáng giáo viên, vì vậy gục xuống bàn duỗi thẳng cánh tay chọc chọc sau lưng Lý Nhị Cần, nhỏ giọng gọi cô: “**Nhị Cần.**”

Lý Nhị Cần quay đầu lại.

Sách bài tập bị đề dưới cánh tay lộ ra một góc, lại là vật lý.

Đây là đánh nhau với vật lý sao?

“**Sao thế?**”

Bành Tử Ca chậm chậm không nói lời nào, Lý Nhị Cần giữ khuôn mặt đờ hỏi cậu.

Cậu tò mò: “**Tại sao lại nói mình chịu nhục?**”

“**Thuận miệng nói.**”

“**...**”

Cậu lại đi chọc Tô Từ: “**Tô Từ, Tô Từ.**”

Tô Từ nghi ngờ quay đầu lại.

“**Nếu như lần này tổng thành tích tôi vượt qua cậu, cậu có muốn sau này gọi tôi một tiếng anh không?**”

Tô Từ liếc mắt, mặc kệ cậu.

“**Tô Từ, Tô Từ.**” Cậu lại đâm cô nằng: “**Gọi một tiếng anh, không thiệt thòi.**”

“**Từ Ca(1).**” Dung Tự đột nhiên mở miệng.

“**Hả?**”

“**Tên của cậu vốn có một chữ Ca.**”

“**Cho nên?**” Bành Tử Ca không để ý tới lời giải thích.

Lý Nhị Cần thay cậu giải đáp nghi vấn, giọng nói bình thản không gọn sóng, không mang theo bất cứ tia tình cảm nào: “**Anh Từ Ca.**”

(1) Giải thích một chút ở chỗ này.

Ca = Anh.

Từ 'Ca' trong 'Tử Ca' cũng là 'Anh'

'Anh Tử Ca' = 'Tử Ca Ca'.

Bánh Tử Ca rét cả người.

Im lặng một lúc, cậu lại chọc Tô Tử: **“Tô Tử, Tô Tử.”**

Tô Tử quay đầu lại.

“Quên đi.” Cậu nói.

Khoảnh khắc không có chút thú vui nào kéo dài tới trưa.

Giáo viên các môn thay phiên nhau tới giải thích đề thi các môn trong thi tháng, nước miếng bay tung tóe vào bảng đen, thuần thục dùng cả tay chân, vận dụng ngôn ngữ thân thể.

Không khí lạnh lẽo đột nhiên đột kích, lò sưởi trong phòng học tỏa ra đủ đặc biệt, mọi người ngồi ở hàng sau vô cùng buồn ngủ, người ở hàng trước bị áp lực của giáo viên chỉ có thể kiên cường sóc tinh thần. Khó khăn lắm mới chịu đến tự học buổi trưa, chủ nhiệm lớp cầm một đồng văn kiện đi vào học.

Nhìn quanh một vòng, ông vô cùng đau đớn mở miệng: **“Lần thi tháng này, thành tích của rất nhiều bạn học đã tụt hạng rồi! Em nói xem các em, không tập trung suy nghĩ vào việc học tập, làm sao có thể có thành tích tốt đây? Mất thấy còn một tháng nữa là thi cuối kỳ rồi, thầy thấy các em không có một chút cảm giác khẩn trương nào. Buổi trưa thầy tới phòng học, không có một ai cả!”**

Lần này Bánh Tử Ca không có ngu ngốc giải đáp nghi vấn cho chủ nhiệm lớp nữa.

Chủ nhiệm lớp cũng liếc mắt nhìn về phía bọn họ, thấy Bánh Tử Ca ngoan ngoãn cúi đầu, hài lòng tiếp tục: **“Một tháng này toàn bộ các em cố gắng một chút, mang thành tích tốt về nhà mừng năm mới, tranh thủ có nhiều thêm hai phong bao lì xì.”**

Phía dưới có người cười.

Sắc mặt chủ nhiệm lớp giãn ra, lộ ra chút ý cười: **“Có điều buổi trưa hôm nay, các em bỏ bút xuống trước. Hoạt động đón năm mới của trường sắp đến, mỗi lớp phải có một tiết mục. Mọi người thảo luận một chút lớp chúng ra chuẩn bị tiết mục gì.”**

Nghe được tin tức như thế, mọi người ở đó tự nhiên đều rục rịch, dù là học sinh vừa rồi còn bỏ qua giáo viên tiếp tục làm bài tập cũng không tự chủ được bút xuống.

“Như vậy đi.” Chủ nhiệm lớp cầm giẻ lau lau bảng: **“Bạn học có sở trường tự mình đề cử đi.”**

Im lặng.

Chủ nhiệm lớp giơ phấn lên đợi, nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy mọi người đang nhìn mình chăm chăm, cười: **“Không có sao?”**

Cuối cùng có người đánh bạo kêu một câu: **“Bánh Tử Ca có thể khoe khoang có tính là sở trường hay không?”**

Cả lớp cười ầm.

Bánh Tử Ca ở trong tiếng cười tức giận nói lại cậu kia: **“Muốn đánh nhau sao!”**

Chủ nhiệm lớp nhìn về phía Bánh Tử Ca lần nữa, trong lòng tỏa ra cảm giác kiêu ngạo khó hiểu.

Kia là khu vực tam giác học sinh xuất sắc vàng đó!

“Thầy ơi!” Lại một âm thanh nhỏ vang lên: **“Bạn học Dung Tự biết chơi piano.”**

Nói xong quá nhanh, không ai chú ý rốt cuộc là ai nói. Nhưng lực chú ý của chủ nhiệm lớp tự nhiên liền chuyển tới trên người Dung Tự từ ái nhìn anh: **“Em biết chơi Piano?”**

Dung Tự lẳng lặng ôm cánh tay tựa lưng vào ghế ngồi, tóc mái ngăn cản tầm nhìn của anh.

Không trả lời.

Lý Nhị Cần theo mọi người chờ chốc lát, nghi ngờ quay đầu lại.

Không phải là mất hứng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ăn ý

Editor: Búnn.

“**Dung TỰ?**” Chủ nhiệm lớp lại gọi anh một tiếng.

Bành Tử Ca vừa nhìn đã biết anh ngủ gật, liền len lén đạp chân dưới bàn của anh: “**A TỰ!**”

Dung TỰ chậm rãi nâng đầu, nghiêng đầu bắn ánh mắt hỏi thăm về phía Bành Tử Ca, trong mắt mang theo mê mẩn chưa tỉnh ngủ.

Bành Tử Ca chỉ dùng chuyển động mắt ý bảo Dung TỰ nhìn về phía bục giảng: “**Thầy đang hỏi cậu đấy!**”

Dung TỰ dưới ánh mắt soi mói yên tĩnh của cả lớp từ từ di chuyển tầm mắt, đồng thời trắng trợn không kiêng nể lấy tai nghe đang nhét vào tai xuống, tầm mắt quét qua ánh mắt đang nhìn mình giống như mọi người của Lý Nhị Cần, theo thói quen dừng lại, sau đó mới nhìn về phía chủ nhiệm lớp.

Giọng nói gọn gàng, trầm thấp, có chút miễn cưỡng: “**Gì ạ?**”

Chủ nhiệm lớp tròn mắt hốc miệng, hỏi: “**Em biết chơi piano không?**”

“**Biết ạ.**”

“**Tiết mục đón chào năm mới, em làm nhé?**”

Dung TỰ cau mày.

Lý Nhị Cần nhanh chóng giao tay: “**Em có thể hát!**”

Chủ nhiệm lớp bắt ngờ ngừng lại một lúc: “**Cái gì?**”

“**Em biết hát.**”

“**Em định hát bài gì?**”

Hát bài gì?

Trong đầu Lý Nhị Cần nhanh chóng tìm kiếm bài hát mà cô cho là bài thích hợp nhất, cô đâu biết định hát bài gì đâu, cô chỉ biết là Dung TỰ đang cau mày thôi.

“**What is a youth(1).**” Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Dung TỰ.

(1)Nhạc trong phim Romeo and Juliet (1968)

Lý Nhị Cần giật mình quay đầu lại, thấy Dung TỰ thần nhiên nhìn mình, trong mắt hàm chứa từng tầng vui vẻ nhàn nhạt: “**Cậu hát, mình đàn đệm!**”

Lý Nhị Cần tiếp tục hoảng hốt.

Bành Tử Ca lại thấy kiến nghị này thật sự không thể tốt hơn, lên tiếng phụ họa: “**Lý Nhị Cần hát rất hay! Mình có thể bảo đảm!**”

Chờ cậu nói xong, Dung TỰ hỏi Lý Nhị Cần: “**Cậu thấy được không?**”

“**Được mà...**”

Đĩ nhiên là được chứ.

Cô lại nhìn Dung TỰ một cái, đột nhiên trái tim lại tê dại, nhẹ nhàng mà nhảy nhót. Nghĩ tới chuyện đây là chuyện của hai người cô và Dung TỰ, sẽ không có người thứ ba xen vào, cảm giác tê dại cùng cảm giác nhảy nhót lại đột nhiên trở nên đặc biệt kịch liệt, thậm chí cô có cảm giác không kiềm chế được khúc môi không ngừng nâng lên của mình, vội vàng cắn chặt môi dưới xoay người.

Chủ nhiệm lớp vẫn kinh ngạc cầm phấn viết bảng, khó hiểu chỉ là hỏi một câu: **“Em biết đàn Piano không?”** thôi mà vấn đề khó khăn đang làm phiền ông liền được giải quyết. Chương trình năm mới qua mấy ngày là tới kỳ thi cuối kỳ, đây vốn là chuyện đặc biệt phân tán lực chú ý của học sinh. Học sinh mượn chuyện luyện tập trốn tự học muộn, ông đã thấy qua không biết bao nhiêu lần. Nhất là có một số lớp chọn hình thức ‘nhảy tập thể nữ’ để tham gia, một khi ảnh hưởng liền ảnh hưởng đến một nửa lớp học.

Hôm nay vì Dung Tự tham gia, ông cảm thấy vô cùng yên tâm.

Nhưng thấy bạn học Lý Nhị Cần, chủ nhiệm lớp lại không nhìn được lộ ra biểu tình rối rắm. Ừ, một lời khó nói hết. Nhưng nhìn thành tích toàn diện vẫn là tốt, huống chi còn có bạn học Dung Tự phụ đạo chỗ yếu kém của con bé, nghĩ như vậy thì cũng không phải là vấn đề gì lớn lao.

Huống chi cha của Lý Nhị Cần từng đặc biệt thông báo tới: **Mặc kệ con bé.**

Thu thập vẻ mặt xong, ông lại tiếp tục hải lòng và tự hào liếc mắt nhìn về phía khu tam giác vàng đỏ, ném phấn vào trong hộp phấn: **“Chuyện này cứ quyết định như vậy. Dung Tự và Lý Nhị Cần, hai em chịu khó luyện tập một chút, lúc cần thiết cho phép các em sử dụng thời gian tự học, nhưng ngàn vạn lần không được ảnh hưởng tới học tập.”**

Cho nên cuối cùng Lý Nhị Cần có bao nhiêu bản lĩnh mà làm chuyện gì cũng có thể trôi buộc ở chung một chỗ với Dung Tự.

Lời như vậy lại truyền vào tai Lý Nhị Cần lần nữa.

Cô đang uống một hộp sữa đi cùng một chỗ với Dung Tự, nghe vậy cô theo bản năng quay sang nhìn biểu tình của Dung Tự. Rồi sau đó giả bộ bình tĩnh như thường, mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước.

Dưới tình huống như vậy Lý Nhị Cần luôn lựa chọn trốn tránh, bước chân không tự chủ được mà rút về, lúc chưa hoàn toàn rút về, cổ tay bị Dung Tự giữ lại.

Cô cả kinh, nghi ngờ ngẩng đầu.

Anh kéo cô, không để cho cô chần chừ tiếp tục đi về phía trước, dẫn cô quang minh chính đại đi qua đám nữ sinh nghị luận sau lưng người khác kia, thậm chí lúc gấp thoắt qua, anh thân thiết kéo thắt lưng cô về phía cạnh mình, cách xa đám nữ sinh kia một khoảng cách nhất định.

Đi quá nhanh, Lý Nhị Cần không kịp xem phản ứng của đám nữ sinh kia.

Hai người một trước một sau trở lại phòng học, giống như không có chuyện gì xảy ra trở về vị trí của mình ngồi xuống.

Bành Tử Ca lại đang chọc chọc lưng Tô Từ, thấy bọn họ trở lại liền dừng động tác: **“Tại sao hai người các cậu lại ở chung một chỗ?”**

Không đợi được trả lời, đỉnh đầu bị đập mạnh một cái.

Cậu trừng mắt lên nhìn, thấy Tô Từ cũng đang trừng mắt nhìn mình.

“Cậu làm gì thế?” Cậu xoa xoa đầu lớn tiếng hỏi.

“Cậu có thể đừng chọc lưng tôi nữa được không!”

Bành Tử Ca ủy khuất: **“Từ ‘Cậu’ không phải là tên của tôi, cậu luôn không để ý tôi!”**

“Lần nào cậu gọi tôi mà nói chuyện đứng đắn không?”

Bành Tử Ca: **“...”**

Lý Nhị Cần và Dung Tự trao đổi ánh mắt với nhau, lại ăn ý cúi đầu.

Buổi tối bốn người ở phòng phát thanh tự học, nghênh đón một khách không mời mà đến.

Tô Từ cùng Bành Tử Ca lại vì một chỗ kỳ quái mà tranh luận không ngừng, hai người cậu một bút tôi một bút kịch liệt ‘đấu tranh’ trên giấy nháp, nghe được tiếng gõ cửa, hai người đồng thời dừng động tác.

Lý Nhị Cần đi tới mở cửa.

Nguyễn Nhu Nhu mặc áo lông màu trắng sữa đội mũ len sợi màu lam, vành mắt đỏ đứng ở ngoài cửa.

Lý Nhị Cần kéo cô nàng vào: **“Sao thế?”**

Lúc không có ai hỏi thì không sao, một khi có người quan tâm thì như van nước bị mở, nước mắt Nguyễn Nhu Nhu lập tức rơi xuống: **“Nhị Cần...”**

Bành Tử Ca để bút xuống đứng lên.

Bành Tử Ca và Tô Tử, hai người mỗi người vốn đang cầm hai đầu tờ giấy A4, bây giờ vì cậu đột nhiên giảm lực, giấy trắng vể lết nhit ‘dấu vết chiến đấu’, vì quán tính của mình, tờ giấy liền hướng về phía Tô Tử rồi rách một phần.

Cô nàng ngẩn người, buồn bã mắt mát nhìn đầu kia của tờ giấy nháp, trống rỗng.

Lại theo bản năng ngẩng đầu nhìn Bành Tử Ca, cậu bước mấy bước đi tới bên cạnh Lý Nhị Cần, đứng song song với cô, hỏi: **“Ai bắt nạt cậu?”**

Lý Nhị Cần kéo Nguyễn Nhu Nhu lại cạnh bàn, lau nước mắt cho cô nàng, liếc nhìn Dung Tự cũng đang để bút xuống nhìn bọn họ, lo lắng khoảng cách này có thể ảnh hưởng đến anh hay không.

Dung Tự di chuyển sách giáo khoa ở bên tay, thân nhiên gạt đầu với Lý Nhị Cần: Ngồi ở đây.

Lý Nhị Cần kéo Nguyễn Nhu Nhu tới đó ngồi.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Lần này là Dung Tự hỏi.

Mặt Nguyễn Nhu Nhu kìm nén đến đỏ bừng, cuối cùng vẫn mạng theo nước nỡ nói: **“Vật lý của mình không đủ điều kiện...”**

Bành Tử Ca: **“...”**

Tô Tử vẫn ngồi tại chỗ cầm bút lên, tiếp tục tính toán cách giải đề bài có chỗ không giống với Bành Tử Ca kia.

Biểu tình của Lý Nhị Cần cũng có chút ngoài ý muốn: **“Vật lý không đủ tiêu chuẩn, rất khó vượt qua sao?”**

Nguyễn Nhu Nhu hít hít lỗ mũi: **“Lần đầu tiên mình không đủ tiêu chuẩn.”**

Lý Nhị Cần cố gắng an ủi cô nàng: **“Vật lý của mình cũng hiếm khi đủ tiêu chuẩn.”**

Dung Tự bật cười.

Không biết Bành Tử Ca lấy hộp sữa tươi tới lúc nào, đặt trước mặt Nguyễn Nhu Nhu: **“Thỉnh thoảng thi kém cũng là bình thường thôi. Đừng buồn nữa, uống sữa tươi đi.”**

“Mình không muốn uống...”

“A...” Bành Tử Ca cầm ống hút vào hộp sữa tươi, đột nhiên quay đầu lại hỏi: **“Tô Tử, cậu uống sữa tươi không?”**

“Không uống.”

Bành Tử Ca khó hiểu liếc cô nàng một cái, lầu bầu: **“Không phải vừa rồi mới nói muốn uống sao.”**

Tô Tử không để ý tới cậu.

Bành Tử Ca chuyển tầm mắt nghi ngờ lên người Dung Tự, muốn lấy được đáp án từ chỗ anh.

Dung Tự cũng không để ý tới cậu.

Nguyễn Nhu Nhu vẫn đang khóc.

Lý Nhị Cần cảm thấy khó giải quyết, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Dung Tự, người mà không có chuyện gì anh không làm được.

Giống như nghe được tiếng thở dài của Dung Tự, sau đó anh chậm rãi hỏi: **“Có muốn mình giúp cậu phân tích bài thi của cậu không?”**

Tiếng khóc của Nguyễn Nhu Nhu dừng lại, qua nước mắt hỏi: **“Có thể không? Giáo viên bộ môn đã phân tích một lần, nhưng mình vẫn không hiểu.”**

“Được.”

Lý Nhị Cần đợi đến lúc Dung Tự đồng ý, lập tức dùng vẻ mặt chân thành xác nhận: **“Mình cũng là sau khi được Dung Tự bỏ tức thì vật lý mới đủ điều kiện.”**

“Cảm ơn.” Đầu mũi Nguyễn Nhu Nhu hồng hồng, giọng nói sau khi khóc càng thêm dính: **“Cảm ơn cậu, bạn học Dung Tự.”**

Dung Tự đẩy quyển sách trước mặt mình qua một bên: **“Cậu lấy bài thi tới, mình xem trước một chút.”**

Ở trong mắt Bành Tử Ca, chuyện đột nhiên phát sinh này coi như được giải quyết, vì vậy lác lư trở về vị trí cũ của mình, thấy Tô Từ sau khi tính toán theo công thức lần nữa liền viết đáp án rõ ràng trên giấy nháp mới, phi phi: **“Sao rồi, đã nói cậu sai rồi, sao còn phải tranh luận với tôi nữa!”**

Tô Từ trừng cậu.

Bành Tử Ca tâm tình tốt cười haha: **“Cậu còn quật cường như vậy?”**

Dung Tự nhìn bài thi nhú mày.

Lý Nhị Cần lập tức yên tĩnh: **“Bành Tử Ca, cậu có thể yên lặng một chút không?”**

Yên tĩnh.

Cô hải lòng xoay người, tới dọn dẹp đặt đồ vật gì đó bên cạnh Dung Tự sang chỗ khác, tính toán dọn một chỗ để Dung Tự giảng bài cho Nguyễn Nhu Nhu.

Dọn dẹp được một nửa, góc sách bài tập màu xanh bị hai ngón tay thon dài dè lại.

Giọng nói của Dung Tự vang lên sau đó: **“Đi đâu thế?”**

“Qua bên kia.”

“Đi làm gì?”

Lý Nhị Cần trung vẻ mặt khó hiểu: **“Làm bài tập.”**

Dung Tự buông tay ra chỉ, tùy ý chuyển bút đặt xuống: **“Đề thi vật lý lần này, cậu cũng hiểu rõ rồi à?”**

Tự nhiên Lý Nhị Cần lác đầu.

Anh chỉ vị trí mặt bàn bên cạnh mình: **“Ngồi ở đây, mình nói một thể.”**

Đội Lý Nhị Cần ngồi xuống, anh mới nói với Nguyễn Nhu Nhu: **“Cậu có thể ngồi đối diện không?”**

Nguyễn Nhu Nhu gật đầu liên tục.

Dung Tự vô cùng kiên nhẫn giảng bài, dù bọn họ có chỗ nào không hiểu, anh cũng có thể dùng các loại phương thức giảng giải rõ ràng, thậm chí liệt kê đề bài cùng kiến thức tương tự cùng giải thích.

Giảng xong một đề, Nguyễn Nhu Nhu cảm giác kiến thức mình có thể hiểu vượt qua những kiến thức trong khuôn khổ bài thi, trong nháy mắt sinh lực lại trở nên tràn đầy.

Hâm mộ nhìn Lý Nhị Cần vẫn cau mày, cô nàng nhỏ giọng hỏi: **“Bạn học Dung Tự, sau này cậu có thể tiếp tục bổ túc vật lý cho mình không?”**

Dung Tự đang dùng dư quang quan sát biểu tình của Lý Nhị Cần, vừa nhìn cũng biết cô lại đang nắn kiến thức anh vừa nói thành hồ, nghe được câu hỏi của Nguyễn Nhu Nhu, anh nghiêng đầu nhìn cô nàng, ánh mắt lạnh nhạt, không có nhiệt độ: **“Thật xin lỗi, mình không có nhiều thời gian như vậy.”**

Nguyễn Nhu Nhu không ngờ tới Dung Tự lại từ chối trực tiếp như vậy.

Cũng may anh lại tiếp tục nói nhanh: **“Nhưng nếu cậu có chỗ không hiểu, cậu cứ tới hỏi mình.”**

Cả đêm cuối cùng Nguyễn Nhu Nhu cũng nở nụ cười: **“Cảm ơn cậu.”**

“Không có gì.”

Giải quyết xong chuyện trong lòng, Nguyễn Nhu Nhu tới nhìn Bành Tử Ca, thấy cậu và Tô Từ đang đối đầu với nhau, gục xuống bàn làm bài tập, rõ ràng hai người đang kéo dài sự cạnh tranh.

Cô nàng đi tới bên cạnh bành Tử Ca ngồi xuống: **“Bành Tử Ca.”**

“Không sao rồi chứ?” Bành Tử Ca hỏi, tiện thể lên nhìn sách bài tập của Tô Từ, phát hiện tiến độ của cô nàng đang chậm hơn mình, tâm tình vui vẻ dùng tay nâng cằm, tiếp tục an ủi Nguyễn Nhu Nhu: **“Một lần thi trượt không quan trọng. Cậu nhìn Nhị Cần ấy, khó khăn lắm vật lý mới đủ điều kiện một lần, vui vẻ đến muốn bay lên trời rồi.”**

Nguyễn Nhu Nhu không nghĩ ra biểu tình ‘Lý Nhị Cần vui vẻ đến muốn bay lên trời’ sẽ như thế nào. Cô nàng chỉ cảm thấy Lý Nhị Cần lạnh lùng, không giống như Tô Từ khiến cô nàng cảm thấy dễ dàng thân cận.

Cô nàng quay đầu nhìn lại Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần gục xuống bàn, tay phải cầm bút chọc chọc trên giấy, nghiêng đầu dùng ánh mắt trung cầu ý kiến nhìn Dung Tự.

Dung Tự lắc đầu.

Cô viết viết vài nét, lại nhìn anh lần nữa.

Dung Tự vẫn lắc đầu.

Lý Nhị Cần ngẩn ngơ, buồn rầu.

Dung Tự cầm bút của mình lên, đầu bút đặt xuống gần đầu bút của cô.

Viết đơn giản vài nét.

Thậm chí hai người trao đổi mà không nói tiếng nào, Lý Nhị Cần bị lộ ra biểu tình bưng bít đại ngộ, ánh mắt không che dấu chút sùng bái nào.

Nguyễn Nhu Nhu cười trộm, nhỏ giọng nói: “**Lý Nhị Cần thích Dung Tự đúng không?**”

Một câu nói, khiến hai người khác kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thầm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Không tệ

Editor: Bunn.

Tô Tử cùng quan sát Lý Nhị Cần với Nguyễn Nhu Nhu, mấy giây sau hạ quyết định: “**Mình cảm thấy không phải.**”

Bành Tử Ca gật đầu: “**Mình cũng cảm thấy không phải.**”

Hai người – khó có dịp ý kiến đạt được nhất trí.

“**Tại sao?**” Nguyễn Nhu Nhu không hiểu.

Tô Tử và Bành Tử Ca trăm miệng một lời: “**Khó giao tiếp.**”

Nguyễn Nhu Nhu cãi lại: “**Nhưng mình cảm thấy toàn bộ ánh mắt Lý Nhị Cần vẫn dõi theo Dung Tự.**”

Không có chữ nào mà Bành Tử Ca thích nghe: “**Toàn bộ ánh mắt Tô Tử cũng dõi theo mình đấy!**”

Tô Tử lập tức tức giận: “**Ánh mắt của ai dõi theo cậu?**”

“**Cậu đấy!**”

“**Nói bậy!**” Giọng nói của Tô Tử to lên: “**Là ai một ngày 24 giờ nhìn tôi chăm chăm, tôi chọn A hay chọn C cậu còn rõ ràng hơn tôi!**”

Còn không phải là vì không thể thua cậu sao!

Bành Tử Ca không hét những lời này ra, để cậu thừa nhận mình sợ thua Tô Tử, còn không bằng thừa nhận bản thân thích quan sát cô nàng.

Lời đến khóe miệng vòng quanh một vòng chuyển thành: “**Cảnh đẹp ý vui trước mắt, còn không cho người khác nhìn?**”

“...”

Tô Tử sững sốt.

Đột nhiên không khí liền trở nên có chút lúng túng.

Lý Nhị Cần cùng Dung Tự cũng nhìn bọn họ.

Màu đỏ trên mặt cô nàng lan thẳng xuống cổ, cứng nhắc: “**Vậy tôi nên cảm ơn cậu?**”

Thần kinh thô cũng có chỗ tốt của thần kinh thô. Bành Tử Ca vung tay lên: **“Đừng khách khí. Những lời tôi nói đều là sự thật.”**

“Haha.” Tô Từ cho cậu một nụ cười lạnh, che kín đáp án của mình, bắt đầu đọc đề tiếp theo.

Bành Tử Ca bĩu môi, tốc độ của cậu vẫn nhanh hơn Tô Từ, kiêu ngạo cười một tiếng, cậu lật sách bài tập tới trang kế tiếp.

Phòng phát thanh khôi phục yên tĩnh lần nữa.

Lý Nhị Căn cúi đầu tiếp tục, nhưng suy nghĩ bị cắt đứt không có cách nào tiếp tục nữa, thờ dãi như đũa đám.

Đầu bút Dung Tự dừng ở một bước trên giấy nháp, gật đầu một cái.

Suy nghĩ vô cùng tự nhiên được xâu chuỗi một lần nữa, ngòi bút của cô không ngừng di chuyển xuống dưới.

Dung Tự lẳng lặng quan sát cô mấy giây, cũng cầm lấy sách của mình.

Chỉ có một mình Nguyễn Nhu Nhu ngây người nhìn bọn họ, cảm giác mình giống như người ngoài.

“VẬY...” Cô nâng mở miệng: **“Mình trở về tự học trước đây.”**

Bành Tử Ca đồng ý: **“Mau đi đi, nếu không giáo viên của cậu sẽ biết cậu trốn tự học. Lần trước bọn mình trốn tự học, thiếu chút nữa đã bị nước miếng của thầy làm chết đuối.”**

Tô Từ ngẩng đầu cười.

Bành Tử Ca trừng cô nàng: **“Cười cái gì, không phải cậu cũng bị mắng sao?”**

Tô Từ không để ý tới cậu, nói với Nguyễn Nhu Nhu: **“Mau về đi, mặc dù không đến nỗi nghiêm trọng như Bành Tử Ca nói, nhưng vẫn thật sự có thể bị mắng.”**

Nguyễn Nhu Nhu không biết tại sao tâm tình bản thân có chút thấp xuống, rõ ràng chuyện khổ não cả ngày nay của mình đã giải quyết xong, nhưng tâm trạng lúc rời đi lại càng bất ổn hơn lúc mới tới.

Buổi tối Tô Từ cùng Lý Nhị Căn vai sát vai rửa mặt, Lý Nhị Căn có chút ưu sầu: **“Hình như vật lý lần này lại hỏng hết rồi.”**

Tô Từ an ủi cô: **“Đề bài lần này khó hơn lần trước, mình đoán chừng cũng phải có hơn nửa số người không đủ điều kiện.”**

Lý Nhị Căn càng buồn thêm: **“Nhất định Dung Tự sẽ rất thất vọng...”**

Tô Từ rửa sạch sẽ miệng chén súc miệng cùng bàn chải đánh răng, lẳng lặng nhìn cô: **“Tại sao cậu lại để ý cảm giác của Dung Tự như vậy?”**

“Cậu ấy phụ đạo vật lý cho mình lâu như vậy...”

“Cậu đã tiến bộ rất nhiều rồi.”

Lý Nhị Căn rửa mặt xong, dùng nước sạch nhẹ nhàng vỗ lên mặt của mình, sau đó ngược lên lộ ra khuôn mặt ướt nhẹp chân thành nhìn cô nàng: **“Mỗi lần Gia Phúc nhà mình không chịu phối hợp mình cúi người chào, mình cũng rất thất vọng.”**

“Cậu dạy nó bao lâu?”

“Gần một năm.”

Tô Từ vẫn cố gắng an ủi cô: **“Có một vài loại chó tương đối nghịch ngợm, có lúc cố ý đùa giỡn với cậu thôi.”**

“Gia Phúc là Pogona vitticeps(1).”

“Cái gì?”

“Thần lằn.”

“...”

(1) Một loại thần lằn – Hình phía dưới.

Nhưng ngoài dự liệu của Lý Nhị Căn chính là, vật lý của cô không chỉ đủ điều kiện, mà còn vượt qua đủ điều kiện 7 điểm. Cô mừng rỡ cầm bài thi quay

đầu lại tìm Dung Tự.

Dung Tự ngẩng đầu lên đón ánh mắt của cô, trong ánh mắt đang nhìn anh của cô tràn đầy vui vẻ, còn có một phần ý tứ cẩn thận cầu phần thưởng.

Có thể ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra.

“Không tệ.” Anh nói.

Vui vẻ của Lý Nhị Cần hoàn toàn tràn ra khỏi tầm mắt của cô, trên khuôn mặt từ trước đến nay luôn thần nhiên đột nhiên xuất hiện biểu tình rõ ràng như vậy.

Dung Tự cảm giác không thể dời mắt được.

Anh ho nhẹ một tiếng: **“Trước tự học muộn, cậu theo mình tới phòng âm nhạc số 3 luyện tập một chút đi.”**

“Ừ.”

Bánh Tử Ca sáp lại gần hỏi: **“Mình có thể đi không?”**

Dung Tự: **“Không thể.”**

Sau bữa cơm chiều.

Phòng học âm nhạc vắng vẻ. Bàn học được sắp xếp gọn gàng phía sau phòng học, xếp sát vào tường. Một đầu khác đặt một chiếc piano màu đen, nước sơn phản quang ánh sáng màu hồng ấm áp của trời chiều.

Lý Nhị Cần mở cửa, thấy Dung Tự ngồi thẳng trước đàn piano nhấn phím đàn thử âm, một bên mặt đẹp trai mà thon dài, còn mang theo vẻ đơn độc tuổi trẻ.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ vừa vừa nóng lại vừa lạnh, mà dưới mặt trời lạnh ở phía tây vừa ấm lại vừa hồng, đưa ấm áp cuối cùng trước khi trời tối từ bên ngoài cửa sổ vào bên trong, rơi xuống bên chân Dung Tự.

Dung Tự khẽ cúi đầu, tóc mái trên trán rơi xuống trước mắt anh. Anh nhẹ nhàng nâng tay lên, ngón tay thon dài đẹp mắt vươn ra, chậm rãi rơi xuống phím đàn, đè nén xuống. Một chuỗi âm thanh nhu hòa tuyệt đẹp trôi chảy từ trong không gian yên tĩnh vang lên.

What is a Youth.

Lý Nhị Cần đứng cạnh cửa yên tĩnh nghe, tầm mắt thời gian dài dừng lại ở một bên mặt Dung Tự.

Trong lòng cô Dung Tự chính là vậy, sạch sẽ mà lại khí chất. Tất cả đau khổ cùng đen tối trên thế giới, đều phải cách xa anh.

Tiếng đàn dương cầm dừng lại.

Dung Tự nhìn sang: **“Tối rồi sao?”**

Lý Nhị Cần gật đầu.

Anh đưa một tập giấy bản in khác đóng thành sách cho cô.

Lý Nhị Cần đưa tay nhận lấy, hỏi lên vấn đề cuối cùng vẫn đề ở trong lòng: **“Làm sao cậu biết tôi sẽ hát bài này?”**

Anh cười: **“Chỉ là cảm thấy hợp với cậu thôi.”**

Lý Nhị Cần nhìn anh cười, cảm thấy trong lòng xuất hiện rung động khó hiểu.

Dung Tự hỏi: **“Cảm thấy có khó khăn sao?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu.

Dung Tự: **“Vậy chúng ta luyện tập vài lần, bồi dưỡng độ ấn ý giữa chúng ta.”**

Nhịp tim Lý Nhị Cần vì những lời của Dung Tự mà không thể ức chế trở nên vừa nhanh vừa nặng.

Dung Tự thấy mặt cô hơi đỏ lên: **“Không cần lo lắng, dù sao cũng không phải là thi. Chúng ta chỉ đưa ra một bài hát hoàn chỉnh mà thôi.”**

“Biết rồi.”

“Có muốn đổi thành bài hát quen thuộc hay không?”

Bài hát quen thuộc thì không cần, nhưng cô cần phải tinh tảo đã.

Cô chỉ chỉ ngoài cửa: **“Mình đi hít khí lạnh một chút.”**

Dung Tự bất ngờ: **“Cái gì?”**

“Khí ẩm quá khó chịu, mình không thở được.”

Lý Nhị Cần trở lại rất nhanh.

“Vậy chúng ta thử một lần trước?” Dung Tự hỏi.

“Ừ.”

Dung Tự nhìn cô, đánh tiếp một đoạn nốt nhạc lưu loát, sau đó chính thức đánh ra tiết tấu bài hát.

Lý Nhị Cần nhắm nhíp ở trong lòng.

Sau khi tiết tấu dừng lại một lúc ngắn ngủi, cô mở miệng hát lời hát đầu tiên:

“Thanh xuân là gì? Là ngọn lửa mãnh liệt

Thiếu nữ là gì? Bỗng giá và khát khao

Thế giới vẫn tiếp tục xoay chuyển

Một bông hồng sẽ nở rộ

Rồi sẽ tàn úa

Chàng trai trẻ cũng thế

Và người con gái xinh đẹp nhất cũng vậy...”

Nguyễn Minh Tiên dứt tay trong túi áo, đi từ phòng âm nhạc số 1, đi về phía phòng âm nhạc số 5.

Tiếng hát mang theo lạnh lẽo tự nhiên lọt vào tai anh.

Anh tò mò nhìn qua cửa sổ vào bên trong, thấy Lý Nhị Cần duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh Piano, tay phải cầm bản sao chép thả xuống bên cạnh người, lòng bàn tay trái hướng về phía trước hơi mở ra, vô cùng chăm chú hát bài hát này.

Tiếng hát cùng tiếng đàn piano kết hợp hoàn mỹ.

Còn có chiếc đàn piano bên cạnh hai người chường mắt mà tương xứng.

Anh ho khan một tiếng.

Tiếng hát cùng tiếng đàn đồng thời đột ngột dứt đoạn.

Dường như Lý Nhị Cần tốn chút thời gian mới nhớ ra tên của anh: **“Nguyễn Minh Tiên.”**

Nguyễn Minh Tiên cười híp mắt từ cửa sổ đi vòng ra cửa phòng học, lười biếng tựa vào khung cửa: **“Luyện bài?”**

“Ừ.”

Anh nâng cao lông mày: **“Hát rất hay.”**

“Cảm ơn.”

Vẫn là khó giao tiếp như vậy, một câu nói có thể phá hỏng tất cả mọi khả năng tục tục tán gẫu.

Nguyễn Minh Tiên khở não cau mày cười.

“Các em tiếp tục đi, tôi đi trước.” Anh phất tay với cô một cái.

“Tạm biệt.”

Trước khi đi, tầm mắt của anh quét qua Dung Tự vẫn đang im lặng. Cậu ta cũng đang nhìn mình, nhiệt độ trong mắt lạnh như nước, không có chút ý vị gì.

Nguyễn Minh Tiên hiểu ra, đột nhiên hiểu tại sao Lý Nhị Cần đứng chung một chỗ với người khác thì có vẻ lẻ loi hơn, tại sao đứng cùng một chỗ với Dung Tự thì hòa hợp giống như đã là một nhóm từ nhỏ. Bởi vì trên người hai người có điểm giống nhau, lạnh nhạt. Chỉ là Lý Nhị Cần có vẻ hồn nhiên mà sạch sẽ. Còn Dung Tự ở nhiều thời điểm, rõ ràng là vô cùng xa cách.

Trước khi giờ tự học muộn bắt đầu Dung Tự và Lý Nhị Cần trở lại phòng học cầm bài thi cùng sách bài tập tới phòng phát thanh.

Cửa phòng phát thanh khép, động tác đẩy cửa của Lý Nhị Cần cũng không phát ra bao nhiêu tiếng vang. Tô Tử và Bành Tử Ca lại ở chung một chỗ, trước mặt mở ra bài thi toán đã làm được một nửa.

Tô Tử đang gục xuống bàn vẽ tới vẽ lui đường phụ tuyến(2) để chứng minh, trong miệng nói liên miên cần nhắc chuyện gì đó.

(2) Là một đường không được cho trước trong bài thi, mình tự giả định vẽ thêm để dễ chứng minh. Cái này trong toán hình lớp 10. Mình học qua lâu rồi, không còn nhớ trong toán học bên mình nó gọi là gì nữa.

Còn Bành Tử Ca dùng tay đỡ cằm, hơi ngửa đầu, tầm mắt hướng xuống nhìn chằm chằm đỉnh đầu Tô Tử, khóe môi nâng lên chứa ý tứ vui vẻ không rõ, hiển nhiên không nghe được Tô Tử đang nói gì.

Động tác đẩy cửa của Lý Nhị Cần ngừng lại, quay đầu lại nhìn Dung Tự hỏi ý kiến.

Dung Tự nhú mày.

Lý Nhị Cần không hiểu, lui từng bước. Không cẩn thận liền đụng vào người Dung Tự, cảm giác sau lưng va vào cái gì đó bằng phẳng căng đầy.

Đầu óc của cô đung một cái liên nóng bỏng.

Dung Tự buồn cười đỡ tay chân đang luống cuống của cô ổn định lại, hai người lui ra ngoài cửa.

“Sao thế?” Dung Tự hỏi.

“Tôi nghĩ là cậu bảo tôi lùi lại.”

Dung Tự không hiểu câu giải thích của cô.

Lý Nhị Cần chỉ chỉ vào trong, nhỏ giọng: “Bình thường toán đều là Bành Tử Ca dạy Tô Tử, hôm nay lại là Tô Tử nói.”

Dung Tự nở nụ cười.

“Nhớ bị cậu ấy phát hiện chúng ta thấy toán Tô Tử thắng cậu ấy, cậu ấy lại kêu gào nửa ngày mất.” Lý Nhị Cần bĩu môi: “Giống hệt trẻ con.”

Dung Tự không nhịn được cười khở, cậu mới là trẻ con ấy.

Có điều ra ngoài cũng có cái tốt của ra ngoài.

“Đi thôi.” Anh nói.

“Đi đâu?”

Dung Tự nhìn tóc trên đỉnh đầu cô bị gió thổi lay động, cuối cùng vẫn không nhịn được vỗ vỗ: “Cho cậu phần thưởng.”

“Là gì?” Lý Nhị Cần lập tức trung về mặt mong đợi.

“Cậu muốn cái gì?” Dung Tự lại rồi bỏ sung: “Chỉ cần có thể mình đều đáp ứng.”

“Trà sữa!” Không chút do dự trả lời.

Mua trà sữa, hai người đi dọc theo sân thể dục trở về.

Rất lạnh. Gió đem bên nhọn gào thét qua tai.

Lạnh khiến Lý Nhị Cần vội vàng uống hai ngụm trà sữa nóng, lại bị bỏng miệng.

Dung Tự nhìn cô, buồn cười.

Yên tĩnh đi một lúc.

Dung Tự hỏi: **“Bị người khác nói như vậy, cậu không qua tâm?”**

“Hả?” Lý Nhị Cần nghi ngờ ngẩng đầu.

“Những lời nữ sinh kia nói sau lưng cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tìm kiếm

Editor: Búnn.

“A.” Cô cố gắng giấu cảm lộ trong không khí vào trong cổ áo dựng thẳng đứng lên: **“Thói quen.”**

Dung Tự bắt ngờ nhú mày.

“Không sao sao?” Anh lại hỏi.

“Dù sao cũng không chặn được miệng của bọn họ.” Cuối cùng Lý Nhị Cần cũng giấu được cảm vào trong, giọng nói trở nên hàm hồ: **“Hơn nữa bọn họ có nói nhiều hơn thì cũng không thay đổi được cái gì.”**

Tâm tình Dung Tự tốt lên khẽ cười một tiếng.

“Buồn cười thế sao?” Cô không hiểu.

“Không phải.”

“A.”

“Vô cùng tốt.” Dung Tự nói thêm.

“Tôi?”

Dung Tự gật đầu.

Lý Nhị Cần muốn hỏi, Dung Tự rẽ vào khúc quanh, đi về cầu thang tới phòng phát thanh.

Chỉ là khoảng cách 3 giây, nhưng cô lại không lấy nói dừng khi lần thứ hai để hỏi Dung Tự, cậu cảm thấy tôi ở chỗ nào?

Cuối hành lang yên tĩnh, một mình Tô Từ yên tĩnh ngẩng đầu nhìn trắng sáng. Nghe được tiếng động ở đầu kia hành lang, cô nàng nghiêng đầu lại, chớp mũi bị gió thổi hồng hồng.

Lý Nhị Cần nhìn thoáng qua, còn tưởng rằng cô nàng bị Bành Từ Ca bắt nạt.

Nhưng ánh sáng trong mắt cô nàng lóe lên, không đợi hai người Lý Nhị Cần đến gần, cô nàng liền không nhẫn nại được nhảy mấy bước đến trước mắt bọn họ: **“Mình muốn nói chuyện với cậu.”**

Cô nàng dừng lại, do dự nhìn về phía Dung Tự.

“Cần mình tránh?”

Tô Từ cắn cắn môi dưới: **“Cũng không sao, dù sao cậu cũng sẽ biết.”**

Dung Tự không tiếp tục nói gì nữa.

“Nguyễn Nhu Nhu, vừa rồi trong phòng phát thanh tỏ tình với Bành Từ Ca.”

Lý Nhị Cần: ?

Dung Tự: ...

“Sau đó thì sao?” Dung Tự hỏi.

Tô Tử: **“Bành Tử Ca không hề nghĩ ngợi, liền từ chối.”**

Lý Nhị Cần: ...

Dung Tự: **“Bây giờ bọn họ ở bên trong?”**

Tô Tử gật đầu: **“Ừ, Nguyễn Nhu Nhu khóc ngay tại chỗ, Bành Tử Ca đang an ủi. Mình cảm thấy đứng ở trong đó có chút thừa thãi, nên đi ra ngoài.”**

Dung Tự gật đầu.

Lý Nhị Cần lạnh đến hít hít lỗ mũi: **“Vậy tôi nay chúng ta trở về phòng học tự học đi.”**

“Ba người chúng ta trở về phòng tự học, chỉ có một mình Bành Tử Ca ở đây, đến lúc đó giáo viên hỏi tới, trả lời thế nào?” Dung Tự nhìn cô.

“Cũng đúng.” Lý Nhị Cần khổ não: **“Nhưng mà lạnh quá.”**

Tô Tử phối hợp run run.

Dung Tự nhìn trời.

Cửa mở ra.

Nguyễn Nhu Nhu hồng hồng vành mắt đứng ở cửa, thấy bọn họ nhanh chóng cúi đầu, nhỏ giọng nói: **“Mình về phòng học đây.”** Liền cúi đầu xông ra ngoài.

Lý Nhị Cần ngẩng đầu đối mắt với Dung Tự, sau đó trước sau đi vào trong phòng.

Bành Tử Ca có chút đần độn ngồi ở vị trí cũ của cậu, chậm rãi nghiêng đầu nhìn sang, nói câu: **“FML...”**

“Xi!” Tô Tử không kìm nén được: **“Cậu phản ứng gì thế?”**

“Tại sao lại bỏ tôi lại một mình?” Cậu chất vấn: **“Cách mạng hữu nghị giữa chúng ta vững vàng, vậy mà thời khắc mấu chốt cậu lại quên tôi?”**

Tô Tử cãi lại: **“Lúc này tôi xen vào giữa các cậu cũng không phải là chuyện tốt mà.”**

Bành Tử Ca cũng không nói rõ được rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì, tâm phiền ý loạn đến như thế, nói sang chuyện khác: **“Được rồi, hiện tại mình, Tô Tử, A Tự đều đã được người khác tỏ tình với đi tỏ tình, còn thiếu Nhị Cần cậu.”**

Một câu nói, nói xong khiến Tô Tử đỏ bừng cả khuôn mặt, không khí lập tức tràn đầy lúng túng.

Lúc này Bành Tử Ca mới phát hiện mình nói sai.

“Những thứ không hề có căn cứ, không hề có biện pháp logic chứng minh như thế này...” Lý Nhị Cần nhìn cậu: **“Mình không biết hiểu thế nào.”**

“Ai muốn cậu hiểu chuyện như vậy?” Bành Tử Ca dờ khóc dờ cười: **“Loại chuyện như thích như thế này vốn là chuyện không hỏi tới nguyên nhân.”**

Lý Nhị Cần cười cậu: **“Trẻ con.”**

Dung Tự buồn cười liếc cô một cái.

Cô lại hỏi: **“Làm sao cậu biết đâu là thiện cảm, đâu là thích, hay đâu chỉ là rung động tuổi trẻ?”**

Nói xong một mạch ngay cả Tô Tử cũng tròn mắt há hốc miệng, lần trước cô nàng cũng nói chuyện này với Lý Nhị Cần, cô cũng chỉ thần nhiên hỏi: **“Cậu chứng minh cậu thích Dung Tự như thế nào.”** Không ngờ sau lần đó, cô thực sự nghiêm túc nghiên cứu.

Bành Tử Ca á khẩu không trả lời được.

Lý Nhị Cần cười cười: **“Trong trường có nhiều nữ sinh thích Dung Tự như vậy, có mấy người là thực sự thích, có mấy người là vì sùng bái mà thích, lại có mấy người mù quáng vì mọi người thích mà thích theo?”**

“Những người này không phải đều là thích sao?” Bành Tử Ca yếu ớt phản bác.

“Cho nên tôi mới không hiểu.”

Bành Tử Ca: **“Không hiểu cũng không ảnh hưởng gì.”**

Đề tài tới đây, cả buổi tối Bành Tử Ca vì từ chối Nguyễn Nhu Nhu mà dẫn đến cảm giác áy náy, đã bị “tà thuyết nguy biến” của Dung Tự xua tan đến gần như không còn. Cậu nghiêm túc suy nghĩ những điều Lý Nhị Cần vừa mới nói, đâu là thật sự thích, đâu là vì thiện cảm mà thích, lại còn có đâu là rung động tuổi trẻ.

Cậu suy nghĩ tình cảm của mình đối với Lý Nhị Cần, mơ hồ, nhưng không giống với tình cảm mà cô nói, thật sự thích.

Cảm giác phiền muộn tích tụ mấy ngày trong ngực chậm rãi tản ra, cậu thở dài một hơi, dư quang thấy Dung Tự từ lúc vào đến giờ vẫn im lặng không nói. Nhìn sang, thấy tâm mắt của anh vẫn khóa trên người Lý Nhị Cần, như có điều suy nghĩ.

Trong đầu Bành Tử Ca chột lóe.

Thế giới thật là loạn.

Buổi tối, Dung Tự mới nằm xuống, trong chăn lại có một người chui vào.

Dung Tự bắt đắc đĩ.

Bành Tử Ca cười hi hi: **“Có lời muốn nói với cậu.”**

“Nói đi.”

Bành Tử Ca lại chuẩn bị trong chốc lát, có chút không biết nên mở miệng thế nào: **“A Tự.”**

“Ừ.”

“Có phải cậu...” Cậu dừng lại.

Dung Tự im lặng đợi một lúc, thúc giục: **“Ừ?”**

“Có phải cậu thích Nhị Cần không?”

Cuối cùng cũng hỏi rồi.

Yên lặng.

Dung Tự khẽ cười một tiếng.

“Có phải không?”

Bóng đêm yên tĩnh. Nam sinh ở giường khác trong phòng ngủ cũng núp trong chăn chơi điện thoại di động, có hai giường cách lan can ký túc xá nói chuyện phiếm, câu được câu không.

Dung Tự suy nghĩ một lát, trả lời: **“Mình đang tìm phương pháp logic có thể chứng minh.”**

Bành Tử Ca không hiểu.

Dung Tự cũng không giải thích, nhắm mắt lại.

Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề(1)

(1) Một câu trong bài [Ly Tao] của Khuất Nguyên:

Lộ Mạn Mạn Kỳ Tu Viễn Hề

Ngô Tương Thượng Hạ Nhi Cầu Sách

Dịch:

Quản Bao Nước Thẳm Non Xa

Để Ta Tìm Kiếm Cho Ra Bạn Lòng

Mấy ngày Nguyễn Nhu Nhu không xuất hiện lần nữa.

Bốn người ở phố ăn vặt tối om ở cổng trường học mua một chút bánh ngọt, Tô Từ hỏi: **“Bành Tử Ca, có phải cậu làm con nhà người ta tổn thương gay gắt rồi không?”**

Bành Tử Ca đỏ mặt phủ nhận: **“Làm sao có thể chứ! Có ai nữ nói nặng lời với Bành Tử Ca chứ?”**

“Không nữ?” Tô Tử lại hỏi: **“Không nữ còn từ chối người ta?”**

“Ồ kìa, không phải cùng một chuyện!”

Mà lúc này lực chú ý của Lý Nhị Cần đặt ở ngô nướng trên tay Dung Tự.

“Muốn ăn?” Dung Tự đột nhiên hỏi.

“Ăn ngon không?”

Dung Tự đưa ngô nướng cho cô, bản thân lại đi mua một phần.

Lý Nhị Cần nói cảm ơn.

Dung Tự cười cười, đột nhiên hỏi: **“Nhường đồ ăn mình thích gì đó lại, có phải không thích không?”**

Lý Nhị Cần cắn ngô nướng, dừng lại, nghiêm túc suy nghĩ: **“Đúng vậy! Nếu Tô Tử hỏi tôi muốn, tôi cũng sẽ cho cô ấy.”**

Dung Tự im lặng.

Tốt, cô ấy hiểu lắm

Có điều cũng coi như là lấy được đáp án.

Phổ ăn vặt ẩm ỉ, khắp nơi đều là người lán tới lán lui. Tô Tử và Bành Tử Ca đấu miệng, không biết đã đi đâu rồi. Dung Tự chỉ có thể lúc nào cũng chú ý tới bóng dáng Lý Nhị Cần, tránh khỏi lúc chớp mắt một cái, cô cũng biến mất trong đám người.

Nhưng điều khiến anh bất ngờ chính là, Lý Nhị Cần vẫn cách anh chừng ba bước chân. Nếu như cô muốn đi xa hơn một chút, sẽ chẳng ánh mắt hỏi ý kiến về phía anh, ‘hỏi ý kiến’ xem anh có thể đi hướng bên kia không.

Dung Tự nâng khóe miệng.

Mua đồ xong, bọn họ đứng ở cửa trường học chờ Bành Tử Ca cùng Tô Tử. Từ xa hai người đi tới, nam sinh trước mặt mặc đồng phục học sinh lỏng lẻo, đáng đi cũng toát ra vẻ du côn. Mà nữ sinh sau lưng cúi đầu, khoảng cách xa như vậy nhìn sang, chỉ chú ý tới đôi mắt to long lanh nước.

Hai người đồng thời chú ý tới đối phương, ngừng lại.

Nguyễn Minh Tiên cười híp mắt chào hỏi Lý Nhị Cần: **“Ồ, thật đúng lúc.”**

“Thật đúng lúc.” Cô lẳng lặng chào hỏi, tầm mắt rơi trên người Nguyễn Nhu Nhu: **“Cậu khỏe không, lâu rồi không tới tìm bọn tôi chơi.”**

Biểu tình trên mặt Nguyễn Minh Tiên cứng đờ, khó khăn lắm mới đỡ dành em gái bảo bối đồng ý ra ngoài ăn gì đó, tại sao con bé này vừa lên tiếng liền đâm vào chỗ đau của người ta?

Nguyễn Nhu Nhu hơi cúi đầu, cắn môi dưới, không nói gì.

“Bành Tử Ca đang mua đồ ở bên trong.” Lý Nhị Cần bỏ sung.

Lần này ngay cả Dung Tự cũng không nhận được nhìn về phía Lý Nhị Cần, dùng ánh mắt ngăn cản cô.

Lý Nhị Cần ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhau với Dung Tự, tiếp tục hỏi Nguyễn Nhu Nhu: **“Là tức giận với Bành Tử Ca sao?”**

“Không phải...” Nguyễn Nhu Nhu phủ nhận: **“Mình...”**

Lý Nhị Cần không hiểu nhìn cô.

“Mình với Bành Tử Ca không có cách nào làm bạn.” Nguyễn Nhu Nhu nói.

Lý Nhị Cần càng không hiểu, ngẩng đầu nhìn Dung Tự lần nữa.

Nguyễn Minh Tiên vỗ vỗ vai cô: **“Bọn tôi đi trước.”**

Lý Nhị Cần nhìn Nguyễn Minh Tiên dẫn Nguyễn Nhu Nhu đi xa, không hiểu tiếp tục nhìn Dung Tự.

Dung Tự bị nhìn đến bất đắc dĩ: **“Muốn hỏi gì?”**

“Tại sao?”

Dung Tự tốn chút thời gian mới hiểu câu tại sao này của Lý Nhị Cần rốt cuộc là đang hỏi cái gì.

Có người đi ngang qua, gần như va vào Lý Nhị Cần, Dung Tự kéo cô một cái: **“Bởi vì thích.”**

“Không phải thích là càng muốn ở chung một chỗ sao?”

“Nhưng Bành Từ Ca từ chối cô ấy.”

Lý Nhị Cần cúi đầu: **“Từ chối một lần liền buông tay, coi là thích không?”**

Dung Tự không có cách nào trả lời.

“Hơn nữa...” Giọng nói Lý Nhị Cần nhỏ đi: **“Bởi vì không chiếm được cái thích này, nên ngay cả những bạn bè khác cũng không cần sao?”**

Dung Tự thở dài, câu nói kia từ đâu tới?

Quán bao nước thăm non xa...

Dung Tự và Lý Nhị Cần không nhanh không chậm tiến hành luyện tập, kể từ sau lần vội vã rời đi đó, Nguyễn Nhu Nhu vẫn giống như chưa từng lui tới, hoàn toàn thoát ra khỏi vòng thường ngày của mấy người. Sân trường cấp 3 nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Nếu như không cố ý sắp xếp, khả năng hai người không cùng lớp muốn gặp nhau gần như bằng không.

Có rất ít người nhắc tới Nguyễn Nhu Nhu, chỉ có Tô Từ thỉnh thoảng cảm thán nhớ tới Nguyễn Nhu Nhu. Mỗi lần tới lúc đó, Bành Từ Ca cũng cầm bút không nói lời nào.

Lý Nhị Cần biết những chuyện này mình không có cách nào nói gì, cho dù cô thực sự thích người bạn Nguyễn Nhu Nhu này, nhưng cô vẫn làm thấy dù là quan hệ gì cũng là lựa chọn của bản thân, có tự do của bản thân.

Hôm nay Lý Nhị Cần và Dung Tự tận dụng một khoảng thời gian trước lúc nghỉ trưa ở phòng âm nhạc luyện tập, phối hợp giữa hai người đã rất quen thuộc, gần như có thể không có bất cứ khuyết điểm nhỏ nào cho đến lúc hoàn thành cả bài hát.

Cửa phòng học bị người khác không nặng không nhẹ gõ gõ. Nguyễn Minh Tiên ôm ngực nghiêng người dựa vào cạnh cửa: **“Có rảnh không, Lý Nhị Cần?”**

Lý Nhị Cần: **“Có chuyện gì sao?”**

Nguyễn Minh Tiên gật đầu: **“Đúng vậy.”**

“Chuyện gì?”

Nguyễn Minh Tiên nhìn Dung Tự một cái, không đứng đắn cười: **“Kiếm một chỗ nói chuyện đi.”**

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tình địch

Editor: Búnn.

Lý Nhị Cần dùng ánh mắt hỏi ý kiến nhìn Dung Tự.

Nguyễn Minh Tiên buồn cười: **“Em nhìn Dung Tự làm gì? Cậu ấy là người giám hộ của em à?”**

Tầm mắt Lý Nhị Cần thần nhiên quét qua: **“Anh cất ngang luyện tập của bọn tôi, anh cảm thấy thế nào?”**

“Đi đi.” Dung Tự khép Piano lại, đứng lên: **“Nói xong trực tiếp trở về phòng học, mình nhớ ra thầy Tưởng tìm mình có việc.”**

“Ừ.” Lý Nhị Cần gật đầu.

Dung Tự: **“Hai người đi trước đi, mình dọn dẹp phòng học một chút.”**

Dung Tự dọn dẹp xong, đi xuống theo cầu thang, thấy Nguyễn Minh Tiên và Lý Nhị Cần đứng trên một đoạn khúc quanh cầu thang. Nguyễn Minh Tiên giống như không có xương tựa vào trên lan can, từ trên cao nhìn xuống Lý Nhị Cần thấp hơn anh ta một cái đầu, đuôi mắt hàm chứa vui vẻ: **“Cho nên, muốn hỏi em một chút xem, em có hứng thú không.”**

Dung Tự không ngừng bước chân, vượt qua một cửa cầu thang khác, lần này hoàn toàn không nghe được bọn họ đang nói chuyện gì nữa.

Mà lúc này Lý Nhị Cần bắt ngờ nhìn Nguyễn Minh Tiên: **“Để tôi làm người dẫn chương trình?”**

“Đúng thế.” Nguyễn Minh Tiên gật đầu: **“Đàn chị cùng hợp tác với tôi kia, vì một chút nguyên nhân cá nhân nên không thể tham gia.”**

“Tại sao lại chọn tôi?”

Nguyễn Minh Tiên cười: **“Bởi vì tôi cảm thấy em thích hợp.”**

Lý Nhị Cần nhìn anh, nước trong mắt như lạnh nhạt mà sạch sẽ.

“Em là người câu lạc bộ phát thanh, tiếng phổ thông tiêu chuẩn, giọng đặc biệt...” Nguyễn Minh Tiên dừng lại, xấu xa cười: **“Còn xinh đẹp nữa.”**

Lý Nhị Cần gật đầu: **“Tôi biết.”**

Nguyễn Minh Tiên: ...

“Em đồng ý?”

“Cũng không có vấn đề gì lớn.” Lý Nhị Cần nói xong lại do dự: **“Sẽ không chiếm dụng nhiều thời gian chứ?”**

Ngay từ đầu Nguyễn Minh Tiên chờ chính là sự kiên trì của cô, chuyện sau đó anh cố gắng nữa chính là, hôm nay nghe được Lý Nhị Cần nói như vậy, anh vui vẻ cười lên: **“Có tôi ở đây, sợ cái gì?”**

Lý Nhị Cần bày vẽ mặt không rõ nhìn anh một cái.

Nguyễn Minh Tiên nâng mày: **“Không tin sao?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu, anh cũng không phải là Dung Tự.

“Vậy tôi coi như em đồng ý nhé?”

Lý Nhị Cần gật đầu.

Nguyễn Minh Tiên huyết khí: **“Việc này coi như thành, giờ tự học muộn em tới tòa nhà thí nghiệm phòng 302.”**

Lý Nhị Cần: “?”

“Đi họp.”

Trước chuông báo giờ tự học buổi trưa bắt đầu một giây Lý Nhị Cần trở lại phòng học, chỉ có mình Tô Từ ngồi tại chỗ ngủ trưa, Bành Tử Ca và Dung Tự đều không ở đây.

Cô lấy bài tập ra làm, mới viết được vài chữ, bả vai bị người vỗ một cái, đồng thời giọng nói của Bành Tử Ca từ trên đỉnh đầu truyền tới: **“Nhị Cần.”**

Cô để bút xuống quay đầu xuống, Bành Tử Ca và Dung Tự đã ở chỗ của mình.

“Sao thế?”

Bành Tử Ca: **“Nguyễn Minh Tiên tìm cậu làm gì thế?”**

Tô Từ bị Bành Tử Ca đánh thức, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

“Nói là tìm tôi làm người dẫn chương trình.”

Bành Tử Ca: **“Cậu lặp lại lần nữa?”**

Lý Nhị Cần hơi lớn tiếng một chút: **“Làm người dẫn chương trình.”**

Cái này ngay cả bạn học xung quanh cũng nghe được, ào ào tò mò dồn lực chú ý nhìn sang.

“Là người dẫn chương trình tết nguyên đán sao?” Có người hỏi.

Lý Nhị Cần gật đầu.

“Tại sao đột nhiên tìm đến cậu?” Bành Từ Ca hỏi.

“Nói đàn chị vốn dẫn chương trình có chuyện.”

Lại có người nói: **“Tại sao chuyện gì tốt cũng đến lượt cậu thế, Lý Nhị Cần.”**

Lý Nhị Cần im lặng nhìn sang: **“Vì tôi là người của câu lạc bộ phát thanh.”**

“Tự học đi.” Dung Tự lên tiếng, kết thúc tán gẫu của mọi người.

Cả đám ngoan ngoãn ngừng nói, bắt đầu làm bài tập.

Lý Nhị Cần xoay người lại, không nhìn được nhìn Dung Tự.

Dung Tự: **“Sao thế?”**

“Buổi trưa Nguyễn Minh Tiên tìm mình là vì chuyện này.”

“Ừ.”

Lý Nhị Cần yên lặng ở động tác, về mặt lúc đầu nhìn Dung Tự một lát, vô ý thức mím chặt đôi môi.

Cô cảm giác hình như mình nên... giải thích hơn một chút?

Trong một phòng học lớp 11, Nguyễn Minh Tiên ngồi tựa lưng vào ghế, ngồi ở giữa một nhóm nam sinh cao lớn, lưu manh nhìn nữ sinh đứng trước mặt anh.

Nữ sinh tóc dài đen thẳng, lông mày mảnh mắt to, nói thẳng: **“Tại sao?”**

Nguyễn Minh Tiên hỏi ngược lại: **“Cái gì tại sao?”**

“Đã nói xong người dẫn chương trình là tôi, tại sao đột nhiên đổi người?”

“Ai nói với chị là nói xong rồi?”

Nữ sinh ngẩn ra.

“Ai thế?” Nguyễn Minh Tiên giương mắt hỏi, lông mày bên trái hơi nâng lên, gọi tên của nữ sinh: **“Cứ Tiểu Vũ.”**

Cứ Tiểu Vũ không nói lên lời, cô ta cũng chỉ nghe nói mà thôi: **“Không có chuyện vừa đến liền để cho học sinh mới làm người dẫn chương trình.”**

“Chính là tôi.”

Cứ Tiểu Vũ cứng họng lần nữa.

Nguyễn Minh Tiên phát tay một cái: **“Tôi đã nói chuyện này với giáo viên phụ trách. Chị có ý kiến, tự mình đi nói với giáo viên đi.”**

Nam sinh bên cạnh cười anh: **“A Tiên, sao lại dùng thái độ này để nói chuyện với mỹ nữ chứ!”**

Nguyễn Minh Tiên nghiêng mắt, lười biếng: **“Câm miệng.”**

Nam sinh bĩu môi.

Cứ Tiểu Vũ trừng anh một cái, vành mắt hồng hồng chạy mất.

Nguyễn Minh Tiên tiếp tục nói chuyện phiếm, bên hông bị người khác dùng cùi chỏ hých một cái, anh nghiêng đầu: **“Có chuyện gì?”**

“Cậu thật sự làm như vậy được chứ?”

“Chuyện gì?”

“Cũng đã theo đuổi một năm, khó khăn lắm mới có cơ hội có thể cùng một chỗ với cậu, cậu lại chuyển cơ hội cho người người.”

Nguyễn Minh Tiên để tay sau gáy, cả người nghiêng mạnh về phía sau, dáng vẻ như tâm trạng rất tốt: **“Sai rồi, là tôi cho bản thân cơ hội.”**

Người nọ không hiểu.

Nguyễn Minh Tiên cười cười, quay đầu nói chuyện với những người khác.

Người nọ phản ứng một lúc, đột nhiên vỗ đùi: **“FML! A Tiên!”**

Nguyễn Minh Tiên quay đầu.

“Cậu thích em gái?”

Nguyễn Minh Tiên bày vẻ mặt đương nhiên, hoàn toàn không có ý muốn che giấu: **“Ừ. Đúng thế.”**

Mọi người tò mò: **“Người nào thế?”**

“Lý Nhị Cần.”

“Là ai?”

“Lớp 10. Lý Nhị Cần.”

Có mấy người mơ hồ nhớ lại từ trong đầu người xung nũa bên mặt trong bảng thông báo kia.

“...A.”

Không ngờ Nguyễn Minh Tiên chọn tới chọn lui, lại chọn người ‘có phong cách riêng’ như vậy.

“Cố gắng lên...”

Sau bữa cơm chiều Nguyễn Minh Tiên lác lác lư lư đến bên phòng học của Lý Nhị Cần, từ cửa sổ nhìn vào bên trong. Lác đác vài học sinh ngồi bên trong phòng học, làm bài tập, còn có vài người xúm lại nói chuyện. Thì thầm khẽ đến mức nghe không rõ, còn có khoảng cách tầm năm tùm ba, làm cho cả phòng học có vẻ càng thêm yên tĩnh, trống trải. Liếc mắt nhìn chỉ thấy chồng sách trên mặt bàn, vừa dày lại vừa cao.

Nguyễn Minh Tiên nhìn một vòng, cũng không nhìn thấy bóng dáng Lý Nhị Cần. Lại đợi một lúc, anh móc móc lỗ tai đi về phía tầng thí nghiệm.

Đi hai bước, dừng lại, lư mạnh cười nhìn người đi đối diện.

Là Dung Tự. Bên cạnh không có những người khác, ngay cả Bành Tử Ca người bình thường như hình với bóng cũng không ở đây.

Nguyễn Minh Tiên đi ngang qua đặc biệt đợi nguyên tại chỗ tính toán ‘tán gẫu’ đôi câu, Dung Tự vẫn không có biểu tình gì, chỉ thần nhiên gật đầu một cái coi như chào hỏi. Sau một cái gặp thoáng qua, anh rẽ vào phòng học.

Nguyễn Minh Tiên nghiêng đầu: **“O?”**

Chính mình bày vẻ mặt rõ ràng muốn đến gần như thế, vậy mà cậu ta có thể làm vẻ mặt không đổi sắc không thấy gì đi tới.

Có cốt khí đấy!

Anh tiếp tục đi về phía tòa nhà thí nghiệm, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, thu chân trái sắp bước xuống cầu thang lại, sau đó xoay người lại, đi về phía phòng học của Lý Nhị Cần lần nữa.

Lúc này mới mấy phút đồng hồ, đã có ba nữ sinh đứng đợi bên cạnh bàn của Dung Tự, cầm bài thi xếp hàng hỏi bài.

Nguyễn Minh Tiên nhướn mày, gõ xuống khung cửa.

Mấy người đồng thời nhìn sang.

“Này!” Anh nâng cằm về phía Dung Tự: **“Ra ngoài một lát.”**

Trong mắt Dung Tự nhìn Nguyễn Minh Tiên vẫn nhìn không ra chút tâm tình như cũ, Dung Tự quay đầu nhẹ giọng nói với mấy nữ sinh đang hỏi bài: **“Chờ một chút.”**

Sau đó đứng lên đi ra.

Đồng thời tay dài vươn ra, kéo theo cánh cửa, ngăn ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu trong phòng ở sau cánh cửa.

Nguyễn Minh Tiên cúi đầu cười, ý vị coi nhẹ rất nồng.

Dung Tự lẳng lặng nhìn, hỏi: **“Chuyện gì.”**

Nguyễn Minh Tiên dựa lưng vào lan can trên hành lan, không đứng đắn nghiêng đầu: **“Lý Nhị Cần đâu.”**

Lần này Dung Tự nở nụ cười, hoàn toàn khác biệt với nụ cười luôn mang theo vẻ du côn của Nguyễn Minh Tiên, nụ cười của Dung Tự giống với con người anh, thân nhiên không có nhiều tình cảm.

Nguyễn Minh Tiên cũng nhìn anh.

“Cậu không biết?” Anh ta hỏi lại một lần.

“Không biết!” Nguyễn Minh Tiên đứng thẳng lên, vỗ vỗ bả vai Dung Tự: **“Vậy tôi đi nơi khác tìm một chút.”**

Dung Tự không tiếp tục để ý anh ta nữa, đẩy cửa sau phòng học ra đi thẳng vào.

Nguyễn Minh Tiên trở về dọc theo đường lúc trước tới, tâm trạng càng không thoải mái hơn lúc trước. Ngày tựu trường đầu tiên của lớp 11, đã có người nhắc với anh cái tên ‘Dung Tự’ này. Suốt một tuần, cái tên đó cũng vòng tới vòng lui bên tai anh. Dường như có một ngày đột nhiên trên thế giới xuất hiện một người như thế, cái gì cũng bị người khác lấy ra so sánh với mình.

So sánh đẹp trai với mình, cao hơn mình, thành tích tốt hơn mình.

Thế dục không tốt như mình, không dễ hòa đồng như mình, không được hoan nghênh như mình.

Nguyễn Minh Tiên phiền đến muốn túm hết những suy nghĩ làm nhảm kia đáp xuống đất.

Dung Tự là người như thế nào, anh vốn không quan tâm.

Cho đến lúc anh nhìn thấy ánh mắt Lý Nhị Cần nhìn cậu ta, thấy sự ăm ý của cô với cậu ta. Từ đó về sau, trong lòng nhiều thêm một người, cùng lúc đó cũng nhiều thêm một quân địch tưởng tượng.

Hoặc cũng có thể định nghĩa là tình địch.

Nguyễn Minh Tiên đến dưới tòa nhà thí nghiệm, ngẩng đầu nhìn. Hành lang tầng ba có một bóng dáng quen thuộc đứng bên cạnh lan can, nhưng cách quá xa nên không rõ mặt.

Đầu cô giấu trong mũ áo bông lật ngửa, lộ ra tóc đuôi ngựa nho nhỏ. Gió hình như rất lớn, Nguyễn Minh Tiên cảm thấy cô đang phát run.

Ngẩng đầu một lúc lâu, anh không nhìn được hà hơi một cái, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Cúi đầu bước từng bước đi lên dọc theo bậc cầu thang, anh lại không nhìn được bật cười.

Nam sinh mới chính là nam sinh mới, cho là mặt không biểu tình thì có thể che dấu tâm trạng của mình rất tốt?

Thái độ thù địch.

Thái độ thù địch này của Dung Tự dưới gió êm sóng lặng, lộ ra một ít. Mà anh lại thấy vô cùng rõ ràng.

“Nguyễn Minh Tiên.”

Suy nghĩ của anh bị một giọng nói cắt ngang.

Cứ Tiểu Vũ ngồi bậc cuối cùng của cầu thang, rõ ràng là đang đợi anh. Rõ ràng là ăn mặc quá cẩn thận, đôi môi căng mọng sáng long lanh, thoa son nước.

Anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn: **“Chuyện gì.”**

“Tôi đã nói với giáo viên phụ trách.” Cứ Tiểu Vũ đứng lên: **“Bây giờ giáo viên đang nói chuyện với nữ sinh mà cậu tìm kia.”**

“Cái gì?”

Cứ Tiểu Vũ bĩu môi, không lên tiếng.

“Chỉ để giáo viên tìm cô ấy làm gì?”

“Tìm cậu có tác dụng không?”

Cả khuôn mặt Nguyễn Minh Tiên lạnh xuống, nhớ tới bóng dáng Lý Nhị Cần trên hàng lang vừa rồi mới thấy ở dưới tầng, hỏi: **“Hai người họ đang nói chuyện?”**

Cứ Tiểu Vũ gật đầu.

Nguyễn Minh Tiên không muốn lãng phí thời gian nói chuyện với cô ta, bước mấy bước dài tới bên người cô ta, liếc cô ta một cái.

Cứ Tiểu Vũ không biết cái nhìn này của anh có ý gì, nhưng vừa tức giận lại vừa âm ức: **“Từ trước tới giờ cô ta không có kinh nghiệm của người dẫn chương trình, đột nhiên đi dẫn, thích hợp sao? Hơn nữa thời gian còn lại hơn một tuần, cậu xác định cô ta có thể phụ trách?”**

“Tôi nói được.”

Nguyễn Minh Tiên không nhìn cô ta nữa, theo hanh lang đi tới chỗ của Lý Nhị Cần. Cô đang đưa lưng về phía mình, chỉ có thể nhìn thấy miệng giáo viên phụ trách phụ trách khề đồng khề mở.

Thấy Nguyễn Minh Tiên đến gần, giáo viên vỗ vỗ bả vai Lý Nhị Cần, kết thúc cuộc nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tủi thân

Editor: Búnn.

Nguyễn Minh Tiên dừng bước lại, theo đến sát phía sau là Cứ Tiểu Vũ.

Lý Nhị Cần tạm biệt giáo viên phụ trách, xoay người, sau đó thấy được Nguyễn Minh Tiên.

Nguyễn Minh Tiên bóp bóp nắm tay, từ về mặt của Lý Nhị Cần, anh không đoán ra được rốt cuộc giáo viên phụ trách đã nói gì với cô, chỉ là từng đợt từng đợt phiền não từ đáy lòng nổi lên.

Lý Nhị Cần đi tới trước mặt anh, dường như cũng là do dự rồi mới mở miệng: **“Nguyễn Minh Tiên.”**

Anh trả lời gần như là ngay lập tức: **“Ừ.”**

Lý Nhị Cần nhìn phía sau anh một cái.

Lúc này Nguyễn Minh Tiên mới nhớ tới Cứ Tiểu Vũ phía sau mình, quay đầu lại, hỏi: **“Chỉ có thể tránh trước một chút không?”**

Mặt Cứ Tiểu Vũ lập tức trở nên có chút hồng.

Không nhẫn nại của Nguyễn Minh Tiên đã tới cực điểm, anh lại hỏi: **“Có thể không?”**

Cô ta bày dáng vẻ không biết làm sao, nhìn Lý Nhị Cần, dường như hi vọng Lý Nhị Cần có thể nói gì đó giúp cô ta.

Kết quả Lý Nhị Cần lại chỉ lẳng lặng nhìn cô ta.

Cuối cùng Cứ Tiểu Vũ vẫn rời đi.

Nguyễn Minh Tiên đã điều chỉnh xong tư tưởng, chỉ là lần này trên mặt không có nụ cười, nghiêm túc nhìn chằm chằm Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần vẫn không lộ vẻ gì.

“Giáo viên nói gì?” Anh hỏi.

“Bảo tôi tự giác từ bỏ cơ hội làm người dẫn chương trình.”

Nguyễn Minh Tiên ngán ra, nói xin lỗi theo bản năng: **“Xin lỗi.”**

“Không phải lỗi của anh.” Lý Nhị Cần kéo khóa áo bông lên cao nhất, giấu cầm trong cổ áo: **“Không sao, tôi về đây.”**

“Lý Nhị Cần.” Nguyễn Minh Tiên lại gọi cô.

Lý Nhị Cần quay đầu lại.

“Em chờ một chút, tôi lại đi nói một chút với giáo viên.”

“Không cần.”

Nguyễn Minh Tiên nhìn cô.

Gió lạnh từ cuối hành lang thổi tới, bầu trời cuốn từng tầng từng tầng mây đen, cảm giác rất nhanh thôi sẽ có một cơn mưa rào tới. Từng ngọn đèn trong tòa nhà dạy học bên cạnh đã sáng lên, có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi bóng học sinh đi tới đi lui trong phòng học, thậm chí còn có thể thấy đầu của một bạn học lẻ loi gần cửa sổ, động tác lật sách của một bạn học khác. Vậy mà Lý Nhị Cần đứng ở chỗ cách xa Nguyễn Minh Tiên mấy bước, nhưng anh lại không thấy rõ nét mặt của cô.

“Đừng đi.” Lý Nhị Cần lại nói lại một lần. Những lời khác cô không có cách nào nói tiếp, những lời giáo viên phụ trách với nói mới mình, cô không muốn nhớ lại nữa, tóm lại cũng chẳng phải lời làm cho người khác vui vẻ.

Lý Nhị Cần nói xong liền đi, bị Nguyễn Minh Tiên bắt được cánh tay.

Cô kinh ngạc.

Sức lực nắm cổ tay cô của Nguyễn Minh Tiên mang theo ý vị không cho từ chối.

“Em thật sự không tham gia?”

Lý Nhị Cần gật đầu.

“Vậy tôi cũng không tham gia.”

Nguyễn Minh Tiên nói xong, thờ một hơi giống như cười một tiếng: **“Em về phòng học sao? Tôi đưa em về.”**

Lý Nhị Cần lui về phía sau vài bước.

Giữa hai nười là im lặng. Nguyễn Minh Tiên cho rằng Lý Nhị Cần sẽ hỏi mình: **“Tại sao?”**

Cho nên anh kiên nhẫn chờ, dù thế nào đi nữa anh cũng có lời muốn nói.

Quả nhiên Lý Nhị Cần mở miệng, nhưng là hỏi: **“Nguyễn Minh Tiên, anh biết giáo viên nói gì với tôi không?”**

Nguyễn Minh Tiên bất ngờ nhướn mày.

Cô còn chưa nghĩ ra có muốn nói hay không, dời tầm mắt tới tòa nhà đối diện tìm phòng học của mình. Đếm từ dưới lên, tầng 3. Lại đếm từ trái sang phải, phòng thứ 2. Giờ tự học sắp bắt đầu, phần lớn mọi người đều đã trở về chỗ. Lý Nhị Cần nhìn vào bên trong tìm, nhưng không tìm được bóng dáng của Dung Tự.

Có chút thất vọng.

Lúc cảm giác không đưa ra được quyết định, nhìn Dung Tự một chút là có thể lấy được đáp án.

Rút tầm mắt về, nhìn qua cửa sổ cuối cùng của phòng học, thấy một bóng dáng của phòng học.

Là Dung Tự!

Cô không biết anh đã đứng ở đó bao lâu. Hai người cách một khoảng không không có vật cản không lớn không nhỏ nhìn nhau. Khoảng cách xa như vậy, rõ ràng không nhìn thấy vẻ mặt của Dung Tự, nhưng cảm giác không thoải mái cô đẩy mạnh xuống đáy lòng trước đó sóng trước đây sóng sau mà nổi lên, vừa tủi thân vừa đau lòng.

Cô không phải là người vì cái lợi trước mắt, không giờ trò tính kế, không đi cửa sau, không lén lút quan hệ nam nữ.

Những ‘cái mũ’ này, cô không muốn mang một cái nào cả.

Nhưng vừa rồi đôi môi màu đỏ tươi của giáo viên phụ trách khẽ mở khẽ đóng, nói hùng hồn như vậy, không để cho người khác phản bác.

“Lý Nhị Cần?” Nguyễn Minh Tiên nghi ngờ gọi cô.

Suy nghĩ của Lý Nhị Cần bị kéo về, duỗi thẳng cánh tay ra phát một cái với Dung Tự đang đứng ở cửa sổ đằng xa.

Người bên kia cũng nhanh chóng đưa tay lên, đáp lại cô.

“Anh làm việc của anh đi.” Lý Nhị Cần nói với Nguyễn Minh Tiên: **“Tôi trở lại phòng tự học.”**

“Tôi tiễn em.”

“Không cần.” Lý Nhị Cần từ chối, nhìn về phía anh lần nữa, lần này trong mắt cô không còn thất vọng đè nén bồn bực nữa, mà lại trở nên trong trẻo sạch sẽ: **“Nguyễn Minh Tiên, tôi không hy vọng chuyện anh từ chối làm người dẫn chương trình này có bất kỳ liên quan gì với tôi.”**

Nguyễn Minh Tiên sững sốt, anh biết cái gì cô cũng rõ.

“Vậy tôi về trước. Tạm biệt.”

Cô vẫy vẫy tay, vượt qua sát bên người anh.

Trở lại phòng học, Dung Tự đã trở lại chỗ của mình, Bành Tử Ca đang nói chuyện không ngừng nói anh.

Thấy cô trở lại, lực chú ý của Dung Tự lập tức đặt lên người cô.

Bành Tử Ca hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, hìh haha hỏi Lý Nhị Cần: **“Sao rồi? Có phải rất oai không?”**

Vừa hỏi xong, chân dưới bàn bị Dung Tự đá cho một cái.

Cậu không hiểu nhìn Dung Tự, lúc nhìn lại Lý Nhị Cần, mới phát hiện sắc mặt của cô không tốt lắm.

“Ai bắt nạt cậu?” Đây là đáp án đầu tiên Bành Tử Ca có thể nghĩ tới.

Tô Từ vừa nghe đến chữ ‘bắt nạt’ như vậy, cũng để bút xuống ngay lập tức quay đầu lại.

Tầm mắt Lý Nhị Cần từ đầu đến cuối vẫn đặt trên người Dung Tự, hành động ban đầu là làm theo cảm xúc vì thấy ánh mắt quan tâm của anh, lại loạn thành một cục.

Cô bấu môi, khóe miệng kéo xuống dưới, có lẽ đây là biểu tình tủi thân duy nhất mà cô có thể làm ra: **“Tôi không thể làm người dẫn chương trình rồi.”**

“Tại sao?” Giọng Bành Tử Ca nâng lên.

Lại hấp dẫn lực chú ý của bạn học xung quanh tới đây.

Lý Nhị Cần chọn nói lý do đơn giản, trực tiếp mà dễ dàng chấp nhận nhất: **“Bởi vì tôi không có kinh nghiệm dẫn chương trình.”**

Đôi môi Bành Tử Ca run lên, không tìm được lời để an ủi.

Ngược lại Tô Từ bấu môi bất mãn: **“Nhưng lúc bọn họ tới tìm cậu, làm sao có thể không biết rõ tình huống chứ.”**

Lý Nhị Cần cười cười với cô nàng, quá phức tạp, cô lười phải giải thích.

Cười xong, cô lại nhìn Dung Tự.

Dung Tự vẫn thản nhiên nhìn cô, tiếp xúc được ánh mắt của cô, anh móc một chiếc kẹo que từ trong túi đưa cho cô, là vị mà bình thường cô vẫn ăn, sau đó khẽ mỉm cười với cô: **“Đó là bọn họ không có mắt nhìn.”**

Tất cả mọi người đều vị lời của Dung Tự làm cho kinh hãi.

Những lời này dù từ miệng ai nói ra ngoài, bọn họ cũng có thể coi là cười đùa, hoặc là kiêu căng, ví dụ như Bành Tử Ca.

Nhưng ở trong lòng bạn học, giáo viên, Dung Tự dường như vẫn tồn tại giống như là kiêu mẫu.

Cả người hoàn mỹ đến không có chút tỳ vết nào.

Anh chính là ‘con nhà người ta’ trong nghìn bài một điệu của người lớn: Thành tích tốt, hiểu lễ phép, là người khiêm tốn.

Cả người hoàn mỹ đến không có chút đặc sắc.

Giống như Lý Nhị Cần đã từng nói, Dung Tự là người có cảm giác tồn tại cực thấp.

Hơn nữa bạn học Dung Tự ít nói.

Cảm giác tồn tại lại càng thấp hơn.

Nhưng bây giờ anh lại dùng giọng nói vân đạm phong khinh nói một câu như vậy.

Lý Nhị Cần cũng có chút sợ run, miệng mở rộng, không biết phải nói gì.

“Đúng lúc cậu bận rộn như vậy...” Dung Tự nói tiếp: **“...cũng không có thời gian để xỉa tới chuyện kia.”**

Lý Nhị Cần càng thêm mơ hồ.

Bận rộn ở đâu?

“Cậu có chuyện phải xử lý ở câu lạc bộ phát thanh, còn có luyện tập với mình, đồng lúc vật lý cũng không thể lơ là, kỳ thi cuối kỳ đang ở trước mắt.”

Thật sự có chút bận rộn...

Dung Tự nói hờn hờn, đưa ra tổng kết: **“Để bọn họ mù mà tiếp tục sống đi.”**

“Được.”

Vừa đúng lúc chuông tự học muộn vang lên, các bạn học khác cũng rôi rít trở lại chỗ của mình, lấy sách bài tập ra bắt đầu làm.

Lý Nhị Cần cầm bút viết viết vẽ vẽ trên giấy nháp, nhưng trong lòng lại vẫn không thể bình tĩnh lại. Cô chưa từng trải qua những chuyện như thế này, khi có người áp đặt những thứ không thuộc về cô lên người cô, cũng không cho cô bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Cô cố gắng đọc đề bài tập để làm, nhưng một chữ cũng không vào. Cảm xúc xa lạ đang đầu đá lung tung trong lòng cô, cô cố gắng hít sâu mấy lần, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại.

Thất bại.

Phòng tự học muộn yên tĩnh, đột nhiên vang lên giọng nữ lạnh lạnh: **“Thưa thầy.”**

Giáo viên trực ban kinh ngạc ngẩng đầu: **“Sao thế?”**

“Em không thoải mái, muốn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.”

Giáo viên trực ban để bút xuống: **“Không thoải mái ở đâu? Hay là đi bệnh viện?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu: **“Trong lòng không thoải mái.”**

Giáo viên trực ban: **“...”**

“Thưa thầy.” Lại một giọng nói khác gia nhập, trong trẻo dễ nghe: **“Lý Nhị Cần xảy ra chút chuyện, có thể để em nói chuyện với bạn ấy một chút không ạ?”**

Giáo viên trực ban có chút mơ hồ, nhưng từ tín nhiệm cùng với yên tâm đối với Dung Tự, liền đồng ý: **“Đi đi, đừng ảnh hưởng đến tự học của bạn học khác.”**

“Cảm ơn thầy.”

Dung Tự ra khỏi chỗ ngồi nhìn Lý Nhị Cần một cái. Lý Nhị Cần cúi đầu từ từ đuổi theo. Hai người một trước một sau vào phòng phát thanh, cũng không nói chuyện gì.

Lúc đi qua tòa thí nghiệm, Lý Nhị Cần theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn. Ánh đèn phòng học vốn sẽ là phòng họp sáng choang, cô không không chế được suy đoán cảnh tượng bên trong, còn có nội dung nói chuyện.

Tâm trạng càng xuống thấp hơn.

Sau đó đầu va phải cái gì đó.

Cô xoa chỗ bị đụng đau ngẩng đầu, trong lòng cũng oán niệm tại sao lần nào cũng va vào Dung Tự, cùng với cuối cùng đáng về cơ thể của Dung Tự như thế nào, tại sao cũng như thế, không có chút thiệt nào sao?

“Cậu...” Dung Tự muốn nói lại thôi: **“Đi bộ vẫn nên chuyên tâm một chút.”**

Lý Nhị Cần không phản bác được.

Dung Tự nhìn nét mặt của cô, thở dài: **“Đi theo mình.”**

Cô nghi ngờ nhìn qua, phát hiện hướng đi của Dung Tự không phải là hướng của phòng phát thanh.

“Đi đâu?” Cô hỏi.

“Sân thượng.”

“Bây giờ lên sân thượng?” Cô không thể tin được hỏi lại.

Bây giờ lên sân thượng, là muốn đóng băng mình sao?

“Ừ. Sợ lạnh sao?”

Lý Nhị Cần lắc đầu.

Dung Tự cười, cũng không vạch trần cô.

Trần sân thượng quả nhiên rất lạnh. Gió bốn phía gào thét quét qua, Lý Nhị Cần không hiểu tại sao gió trên mái nhà lại lớn như vậy, mình thật sự sắp bị gió thổi đi rồi.

Hơn nữa, thật sự rất lạnh.

Dung Tự quay đầu lại liền thấy Lý Nhị Cần ở phía sau, đáng vẻ run lấy bầy, buồn cười. Dẫn cô rẽ vào một khúc quanh, đi tới một góc tránh gió.

Lý Nhị Cần thở một hơi, cuối cùng cũng không lạnh như vậy nữa rồi.

Cô ngồi xuống ở chỗ cách Dung Tự mấy bước.

Dung Tự liếc mắt nhìn, nói: “**Lại đây.**”

“?”

“**Không lạnh sao?**”

“**Lạnh.**” Lần này cuối cùng cũng đành hoàng thừa nhận, thân thể cũng không tự chủ được dựa lại gần, tựa sát một chỗ với cánh tay của Dung Tự.

“**Tại sao lại chọn ở đây?**” Cô hỏi.

“**Thuận tiện để cậu khóc.**”

Lý Nhị Cần ngẩn ra.

“**Lúc nào phòng phát thanh cũng có người vào, nhưng ở đây là nơi không ai biết.**” Dung Tự quan sát xung quanh, bốn phương tám đều có gió, thật là lạnh!

Nói tiếp: “**Cho nên có điều gì muốn nói, không cần cố kìm, nói ra hết đi.**”

“**Nhưng...**” Hai hàm răng Lý Nhị Cần liều mạng run lên: “**Tôi có chút lạnh đến...không có cách nào nói chuyện bình thường được.**”

Dung Tự dờ khóc dờ cười.

“**Vậy chúng ta đổi chỗ khác?**”

Lý Nhị Cần lắc đầu: “**Không sao, chỗ này cũng rất tốt.**”

Lại yên tĩnh lần nữa.

Lý Nhị Cần biết Dung Tự đang đợi mình mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27

Editor: Búnn.

Lý Nhị Cần cũng không biết cuối cùng nên nói gì, mặc dù đáy lòng khó chịu giống như bị chặn bởi cục bông, nhưng thật sự muốn cô dựa theo những lời tối nay cô giáo kia nói từ đầu đến cuối, bản thân cô cũng cảm thấy không thể kiên cường được.

Thở dài, cô quay đầu hỏi Dung Tự: **“Cậu mệt không?”**

“Cái gì?”

“Luôn làm học sinh ngoan, có mệt không?”

Dung Tự không tiếng động cười lên: **“Cũng bình thường.”**

“Phải làm thế nào mới có thể khiến tất cả mọi người đều thích mình?”

“Không ai có thể làm được.”

Lý Nhị Cần lại nhìn Dung Tự: **“Nhưng mà ai cũng thích cậu.”**

“Sao cậu biết?” Anh hỏi ngược lại.

Lý Nhị Cần bĩu môi: **“Đây không phải là chuyện tất cả mọi người đều đồng ý sao.”**

“Cũng có rất nhiều người không thích mình.”

Làm sao có thể!

Lý Nhị Cần ôm mình chặt hơn, cảm thụ hơi ấm yếu ớt từ trên người Dung Tự truyền tới: **“Đó là bọn họ không có mắt.”**

Hai người cùng sùng sốt, sau đó bật cười.

Gió càng lúc càng lớn, Dung Tự ngẩng đầu nhìn một cái, thấp giọng: **“Có lẽ sắp mưa.”**

Lý Nhị Cần: **“Ừ.”**

“Muốn đi đâu?” Anh hỏi.

“Không trở về tự học nữa sao?”

Dung Tự: **“Cậu không sao rồi?”**

“Vốn đã không có chuyện gì. Chỉ là có mấy chuyện không nghĩ thông suốt thôi.”

“Chuyện gì?”

“Tại sao ngay cả giáo viên cũng có thể như vậy.”

Dung Tự im lặng nghe.

“Không nghe giải thích, không rõ nguyên nhân kết quả, đã có kết luận.” Cô nói một chút, lại có chút không vui, tủi thân bĩu môi: **“Cũng không nghe tôi giải thích.”**

Dung Tự không trả lời ngay, yên lặng trong chốc lát, hỏi: **“Nói cậu cái gì?”**

Lý Nhị Cần vẫn cảm thấy không có cách nào dùng những từ đó để hình dung bản thân, muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi, lâu bàu: **“Không có gì. Dù sao tôi cũng không phải người như vậy.”**

Dung Tự bật cười, hỏi lâu như vậy nhưng lại không hỏi được cái gì, nhưng đại khái cũng đoán được một chút: **“Mình cho rằng cậu là người tốt hơn những người kia.”**

Giống như là an ủi đúng chỗ rồi, đột nhiên Lý Nhị Cần cảm thấy toàn bộ những tủi thân, những không vui trước đó đều vì câu này mà tan thành mây khói, len lén nhìn Dung Tự.

Trực tiếp chạm vào cặp mắt Dung Tự cũng đang nhìn mình.

Không biết từ lúc nào thì những đám mây vừa rồi còn dày đặc đến không tản ra được đã không còn, ánh trăng sáng ngời chiếu xuống đỉnh đầu Dung Tự, ánh mắt anh nhìn cô sáng lấp lánh, dường như nổi lên một tầng ấm áp dịu dàng dày đặc.

Lý Nhị Cần đưa tay sờ ngực mình.

Dung Tự bắn sang ánh mắt hỏi han.

Lý Nhị Cần vuốt vuốt, càng khó hiểu hơn Dung Tự: **“Thật kỳ lạ...Lại đập loạn rồi.”**

Lần này Dung Tự không hỏi tại sao nữa, ngược lại tâm tình tốt cười lên. Ngón tay anh đặt bên người giật giật, sau đó ngừng đầu vuốt vuốt đỉnh đầu Lý Nhị Cần.

“Đừng suy nghĩ.” Anh thu tay về: **“Người muốn làm bạn với cậu tự nhiên sẽ dụng tâm hiểu cậu, những thứ khác thì không cần để ý.”**

Lý Nhị Cần bỏ những lời này vào đầu xoay quanh ba vòng, bưng tỉnh đại ngộ: **“Cho nên cậu luôn không để ý tới người khác?”**

Dung Tự: **“...Không phải vậy.”**

“Cậu vẫn rất ít nói.”

“Cậu thích nói nhiều?”

Đề tài vẫn luôn kỳ diệu chuyển qua chuyển lại, Lý Nhị Cần buông lỏng tay: **“Không thích.”**

Dung Tự gật đầu: **“Vậy thì tốt.”**

Tốt cái gì?

Lý Nhị Cần vẫn còn đang suy nghĩ, Dung Tự bên cạnh đứng lên.

Giữ giữ khí lạnh trên người, anh hít sâu một cái: **“Lạnh quá, về thôi?”**

Lý Nhị Cần đứng lên theo: **“Được.”**

Dung Tự nghiêng mắt nhìn cô: **“Tâm trạng vẫn không tốt?”**

“Không.” Cô người: **“Vốn cũng không phải là chuyện gì quá không được.”**

Dung Tự gật đầu.

“Vừa rồi tôi chỉ nghĩ không ra, tại sao giáo viên cũng có thể không phân biệt tốt xấu như vậy.”

Dung Tự tự nhiên nói: **“Có lẽ vì giáo viên cũng là người thôi.”**

“...” Trong thời gian ngắn Lý Nhị Cần không tìm được ngôn ngữ: **“Cũng...đúng.”**

Hai người khóa cửa từ tầng thượng đi xuống từng tầng một, Dung Tự đi phía trước. Bóng hai người, một dài một ngắn, trước trước sau sau lần lượt thay đổi, chỉ chốc lát sau lại chồng lên nhau.

Thời gian tự học muộn, cả trường đều im ắng. Chỉ có tiết tấu bước chân Dung Tự và Lý Nhị Cần vang lên trong hành lang.

Lý Nhị Cần dần dần cảm thấy nhịp tim của mình cùng một tiết tấu với bước chân.

Vững vàng, có lực.

Có cái gì rục rịch góc đầu dãy, lộ ra từng góc nhọn nho nhỏ, Lý Nhị Cần cố gấn muốn bắt được, nhưng vẫn để nó trốn thoát.

Đồng thời bước chân lao đảo, không thể bước được chân xuống một bậc thang, **“ai da”** một tiếng cả người ngã xuống.

Dung Tự nghe tiếng quay đầu lại, thấy một bóng màu ám từ phía trên vấy tay dùng tư thế kỳ quái ngã xuống. Phản xạ có điều kiện đưa tay ra vững vàng đón lấy, dưới chân cũng không nhúc nhích chút nào.

Suy nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu chính là: Thật nhẹ.

Lý Nhị Cần đứng vững, lập tức luống cuống tay chân từ trong ngực Dung Tự lui ra, cả đầu nóng rục giống như bị nấu.

“Cậu...” Lần thứ hai Dung Tự nói những lời này trong tối này: **“Đi bộ vẫn nên chuyên tâm hơn một chút...”**

Lý Nhị Cần đứng tại chỗ dùng hai tay che khuôn mặt nóng rục, cười khúc khích: **“Cậu nói xem, nếu như không có cậu đỡ, một lát tôi bò dậy, sống mũi có thể ngã lệch đi không?”**

Nói xong không đợi Dung Tự phản ứng, bản thân lại cười trước: **“Haha.”**

Dung Tự không nói lời nào, nhìn cô một lúc lâu.

Lý Nhị Cần từ từ thu nụ cười lại, đổi biểu tình cẩn thận: **“Mình làm đau cậu sao?”**

Cho dù khí trời rét lạnh như vậy, nhưng Dung Tự cũng mặc không nhiều lắm, nhiều lần Lý Nhị Cần từ xa nhìn Dung Tự, cảm thấy anh vừa áo vừa đơn độc, hết lần này tới lần khác đều nhìn đến không thể dời mắt được.

Vừa rồi mình với va mạnh lên người anh như vậy...

“Thật xin lỗi...”

“Đi thôi.” Dung Tự xoay người đi xuống dưới tầng, Lý Nhị Cần không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Cô xin lỗi rồi đi theo phía sau anh: **“Thật xin lỗi, đừng tức giận.”**

Dung Tự dừng lại.

Lý Nhị Cần dừng lại theo.

Bóng hai người lại chồng lên nhau.

“Lý Nhị Cần.” Anh đột nhiên gọi tên của cô, vẻ mặt nghiêm túc.

“Hả?”

“Bởi vì một người khó chịu mà bỏ xuống tất cả để nói chuyện với người ấy, cậu cảm thấy là loại thích nào?” Dung Tự đứng ở bậc thang thấp hơn Lý Nhị Cần mấy bậc, lúc nói chuyện anh ngẩng đầu lên nhìn cô. Ánh đèn từ phía sau anh theo tới đây, mỗi một sợi tóc cũng hoàn toàn hiện ra đến vô cùng rõ ràng.

Lý Nhị Cần: **“Thích của bạn tốt.”**

Dung Tự sờ sờ lỗ mũi, tiếp tục đi xuống.

“Dung Tự.” Đổi lại là cô gọi tên anh.

“Hả?”

“Có phải cậu có người thích rồi không?”

Bước chân dừng lại lần nữa.

Dung Tự cúi đầu cười cười, cũng không quá ngốc.

“Ừ.”

Đột nhiên Lý Nhị Cần cảm thấy mình nặng nề tiến vào trong nước biển lạnh như băng, tâm trạng kỳ quái biến thành một tầng niêm mạc mỏng di chuyển đầy toàn thân.

Cô từ trên nhảy xuống ba bậc thang cuối cùng, nhảy xuống trước mặt Dung Tự, sau đó đi tới trước mặt anh.

Dung Tự bất ngờ nhưрон may: **“Không tiếp tục hỏi?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu: **“Không hỏi.”**

Dung Tự không tiếp tục nói nữa.

Tron phòng học Bành Tử Ca cũng là một tối cùng không yên, không biết cuối cùng Dung Tự có an ủi Lý Nhị Cần cho tốt không, lại rất muốn biết hai người nói chuyện gì.

Không phải thêm một người là thêm một phần sức lực sao! Nếu như gọi thêm cậu với Tô Từ, nhất định nhất định an ủi sẽ có sức thuyết phục hơn!

“Tô Từ...” Cậu chọc sau lưng Tô Từ.

Tô Từ giật giật, nhưng không quay đầu lại.

Bành Tử Ca cảm thấy kỳ lạ, cố gắng lần nữa: **“Tô Từ...”**

“Cậu đừng nói chuyện với tôi.” Giọng nói nhỏ nhỏ của Tô Từ từ phía trước truyền đến, vo ve mang theo giọng mũi.

Lúc này Bành Từ Ca mới phát hiện có gì đó không đúng, khom thắt lưng đi vòng qua ngòai vào chỗ của Lý Nhị Cần, cúi đầu nhìn qua, phát hiện Tô Từ đang khóc.

Bành Từ Ca: **“...Đây là sao?”**

“Cậu tránh ra.”

Bành Từ Ca: **“...”**

Bành Từ Ca ngồi thẳng tại chỗ Lý Nhị Cần, ‘tránh ra’ trong chốc lát, lại lấy cùi chỏ huych huych cánh tay cô nàng: **“Tại sao cậu lại vậy?”**

Tô Từ lau nước mắt: **“Không cần cậu quan.”**

“Con nhóc cậu, sao này như vậy chứ?” Bành Từ Ca cố ý nói với giọng oán trách: **“Anh đây chính là quan tâm cậu!”**

Mặc dù trong lòng Tô Từ có tâm sự, nhưng vẫn không nhìn được liếc cậu một cái.

Bành Từ Ca cảm thấy buồn cười: **“Ha? Ánh mắt kia của cậu?”**

Lần này Tô Từ cúi đầu không để ý tới cậu nữa.

“Tiểu Từ Từ ~” Bành Từ Ca mở miệng lần nữa.

“Bành Từ Ca!” Trên bục giảng vang lên tiếng quát, dọa học sinh hơn một nửa lớp ngẩng mạnh đầu lên, sau đó mới quay đầu tập trung lên người Bành Từ Ca.

Bành Từ Ca cũng bị giật mình sợ hết hồn, hoảng sợ nhìn giáo viên trực ban.

“Cậu lại quấy rầy bạn học nữa! Tự học muộn không ở chỗ của mình làm bài tập, chạy đến chỗ của người khác làm gì?”

Bành Từ Ca kéo hồn về: **“Thảo luận vấn đề.”**

Giáo viên trực ban ngoài cười nhưng trong không cười: **“Vấn đề gì thế?”**

Bành Từ Ca không trả lời được.

Lúc Dung Tự cùng Lý Nhị Cần đến cửa phòng học, thấy Bành Từ Ca nghiêng nghiêng ngã ngã đứng trong hành lang, bên cạnh là Tô Từ đứng lau nước mắt.

Hai người cũng vô cùng bất ngờ.

“Từ Ca.” Dung Tự lên tiếng: **“Sao thế?”**

Bành Từ Ca và Tô Từ đồng thời nhìn sang, vẻ mặt cũng có chút lúng túng: **“Tâm trạng Tô Từ không tốt, mình ra để an ủi cô ấy.”**

Dung Tự dời tầm mắt qua.

Lý Nhị Cần bước nhanh tới bên cạnh Tô Từ: **“Sao thế?”**

Tô Từ lắc đầu: **“Không sao...”**

Lý Nhị Cần bắn ánh mắt hỏi han về phía Bành Từ Ca, Bành Từ Ca phiền não gãi gãi tóc: **“Thật sự không có gì, chuyện nữ sinh...”**

Bị Tô Từ trừng mắt nhìn, cậu đổi lời: **“Tâm sự thời kì trưởng thành của thiếu nữ...”**

Lại bị Tô Từ trừng mắt liếc.

Lần này cậu ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Bên ngoài lạnh như thế, vào đi.” Dung Tự nói.

Bành Từ Ca gật đầu, hỏi ý Tô Từ: **“Chúng ta vào chứ?”**

Tô Từ gật đầu, nhẹ giọng nói với Bành Từ Ca: **“Cảm ơn.”**

Bánh Tử Ca ngượng ngùng cười khúc khích: **“Không có gì.”**

Dù sao giáo viên trực ban cũng không tiếp tục truy cứu nữa, chỉ nói là nếu cậu có lời muốn nói thì ra ngoài nói cho xong, đừng để ảnh hưởng đến học tập của bạn khác.

Hơn nữa cậu cảm giác mấy lời an ủi vừa rồi của mình, dường như cũng không có tác dụng gì.

Lúc Tô Tử do do dự dự nói: **“Tôi cảm thấy hình như Dung Tự thích Lý Nhị Cần.”** Sau đó, cậu nói gì?

“Lý Nhị Cần còn chưa biết đâu!”

“Có lẽ Dung Tự cũng không thích Lý Nhị Cần mà!”

“Có lẽ thích cậu dành cho Dung Tự, cũng không phải là thực sự thích!”

“Coi như Dung Tự thích Lý Nhị Cần, thật sự thích một người không phải là muốn chúc người đó hạnh phúc sao?”

Sau đó xảy ra chuyện gì?

À, Tô Tử càng khóc lớn hơn.

Lúc Tô Tử trở lại chỗ ngồi xuống cậu lại lên nhìn nét mặt của cô nàng, khóe miệng của cô nàng vẫn là không vui rũ xuống dưới.

Cậu không hề nghĩ ngợi liền vươn tay ra lạng lẽ véo tay Tô Tử, nhanh chóng tiếp lại bên tay cô nàng, dùng âm lượng chỉ hai người mới nghe được nói: **“Đừng khó chịu.”**

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Búm.

Giờ tự học muộn kết thúc mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Mấy người cùng xuống tầng, sau đó tách ra ở lối vào cửa tòa nhà. Lý Nhị Cần và Tô Tử vòng qua lối rẽ, bị một giọng nói gọi lại: **“Lý Nhị Cần.”**

Trong lòng Lý Nhị Cần lập tức hiện lên hai chữ: Quả nhiên.

Cô làm vẻ mặt bất đắc dĩ với Tô Tử: **“Cậu về trước đi.”**

Tô Tử không yên lòng: **“Một mình cậu không sao chứ?”**

“Trừ phi anh ta có thể một phát nuốt chứng minh, nếu không thì không sao.”

Tô Tử: **“...”**

Hiếm thấy Nguyễn Minh Tiên đứng nghiêm chỉnh tại một chỗ, vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Nhị Cần: **“Còn có chuyện gì sao?”**

“Tôi muốn giải thích với em.”

Lý Nhị Cần nghiêng đầu: **“Giải thích chuyện gì?”**

“Về chuyện người dẫn chương trình...”

“Chuyện này sao...” Lý Nhị Cần cắt ngang Nguyễn Minh Tiên, lạnh đến phải dậm chân, nhin xuống: **“Tôi không để ý, cho nên không cần giải thích.”**

Nguyễn Minh Tiên buồn cười.

Anh vì chuyện này mà lo lắng buồn phiền cả buổi tối. Vì muốn giải thích rõ ràng với Lý Nhị Cần, thậm chí anh còn suy nghĩ mười mấy phương án. Cuối

cùng giáo viên phụ trách và Cứ Tiểu Vũ lại ồn ào nên càng thêm không vui.

Vậy mà hiện tại cô bé trước mặt này, dùng biểu tình, giọng nói bình thường nhất của cô nói với mình rằng: Cô không thêm để ý.

Giống như chuyện cười.

Anh nghiêng đầu tiếp tục cười cười.

“Cũng tốt.” Anh đi tới dưới đèn đường, cảm giác mình sắp không cười nổi nữa rồi: **“Dù sao cũng tốt hơn là em giận.”**

Lý Nhị Cần không nói gì.

“Không giận là tốt rồi.” Anh lại bổ sung thêm một câu: **“Vậy tôi yên tâm rồi.”**

“Anh không cần để ý tới chuyện này nữa.”

Nguyễn Minh Tiên nhìn cô.

Không thể nói là gương mặt vô cùng xuất chúng, nhưng dù thế nào anh vẫn có thể ở trong đám người liếc mắt một cái liền thấy cô, muốn hấp dẫn lực chú ý của cô, muốn làm cô cười, muốn nhìn thấy biểu tình khác biệt của cô ngoài ‘mặt than’.

“Lý Nhị Cần.” Anh mở miệng lần nữa, lần này giọng nói không tự chủ được có thêm cảm giác nặng nề giống như bóng đêm dày đặc. Anh biết một khi mở miệng nói những lời này, sẽ không có cách nào vãn hồi nữa.

Mà anh biết rõ đáp án anh có thể nhận được gần như không tồn tại khả năng thứ hai.

Lý Nhị Cần cũng nhìn anh, giống như nhìn thấy gì đó trong mắt anh: **“Anh muốn tỏ tình?”**

Nguyễn Minh Tiên: “...”

Tại sao lại phát triển theo hướng kỳ lạ như vậy?

Nguyễn Minh Tiên cười khò: **“Em biết sao?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu: **“Về mặt của anh đặc biệt giống về mặt muốn tỏ tình.”**

Nguyễn Minh Tiên cảm thấy nhức đầu, nhất thời không nghĩ ra nên nói cái gì mới có thể tiếp tục phát triển đề tài.

“Vậy có phải không?” Mặt Lý Nhị Cần ngoài ý muốn mang theo vẻ nhẹ nhõm.

“Ừ.”

“A.” Về mặt cũng lập tức trầm xuống.

Nguyễn Minh Tiên: “...”

Lần đầu tiên yêu trong cuộc đời, lần đầu tiên tỏ tình... một lời khó nói hết...

“Em cũng sẽ không nhận lời tôi đúng không?” Nguyễn Minh Tiên hỏi ngược lại.

Lý Nhị Cần thành thật gật đầu.

“...” Nguyễn Minh Tiên nhìn trời: **“Quên đi, em về phòng ngủ đi.”**

“Vậy tạm biệt.”

Người nào đó quả nhiên không chút do dự rồi đi, đi hai bước, dừng lại, xoay người, dưới ánh mắt kỳ lạ của Nguyễn Minh Tiên bước lại gần.

Hỏi: **“Có cần tôi giả bộ giống như không có chuyện gì xảy ra không?”**

Trong đầu Nguyễn Minh Tiên giống như bị pháo trong không khí nổ mạnh một cái, không thể tin trọn mắt, nhưng lần này còn không thể tìm được từ ngữ.

Cùng lúc đó, Lý Nhị Cần vẫn bung về mặt như thường, yên lặng trả lời.

“Không cần.” Nguyễn Minh Tiên bắt lại được một chút lý trí: **“Đây là lần đầu tiên tôi tỏ tình, làm sao có thể coi như không xảy ra được.”**

Lý Nhị Cần gật đầu: **“Hiểu rồi. Tạm biệt.”**

Nguyễn Minh Tiên không thể làm gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn cô đón gió xào xạc xào xạc đi xa.

Anh dở khóc dở cười.

Dáng vẻ như ở lại nhiều thêm hai giây nữa sẽ bị chết rét, nhưng vẫn cố gắng giả bộ trấn định trước mặt anh.

Trở lại phòng ngủ, Tô Từ vô cùng tự nhiên nhét bảo bối giữ ấm trong tay vào tay Lý Nhị Cần: **“Không có việc gì chứ?”**

“Không có chuyện gì.” Cô đưa tay để không xoa xoa mặt bị lạnh cứng: **“Lạnh quá!”**

“Vừa rồi đi quản lý tới đây nói, nhiệt độ ngày mai lại giảm xuống.”

Lý Nhị Cần không thể tiếp nhận sừng sốt.

“Cậu sợ lạnh như vậy sao?”

“Ừ.”

Có người bạn cầm cốc súc miệng đi tới, hai người tạo cho bạn đó một lối đi, Tô Từ tiếp tục hỏi: **“Nguyễn Minh Tiên tìm cậu nói gì?”**

Lý Nhị Cần cởi áo khoác xuống treo vào tủ quần áo: **“Không có gì. Vì chuyện người dẫn chương trình nên tìm mình nói xin lỗi.”**

Tô Từ gật đầu.

Bạn cùng phòng vừa rồi đi vào rửa mặt đi ra, Tô Từ hỏi: **“Nước ấm không?”**

Bạn đó trả lời: **“Ấm lắm, nhanh đi rửa mặt đi.”**

Tô Từ hỏi Lý Nhị Cần: **“Cùng đi không?”**

“Được.”

Hai người chen một chỗ trước bồn rửa mặt đánh răng, Lý Nhị Cần tỉnh táo lại từ chuyện Nguyễn Minh Tiên đột ngột tỏ tình đánh thẳng vào đầu, nhớ tới chuyện buổi tối Tô Từ khóc.

“Buổi tối sao lại khóc?” Cô hỏi.

Tô Từ súc sạch bọt trong miệng: **“Cậu muốn biết sao?”**

“Ừ.”

Tô Từ dùng tất cả động tác nhìn về mặt của Lý Nhị Cần, nghiêm túc nhìn: **“Mình phát hiện Dung Tự có người thích rồi.”**

“Ừ...”

Tô Từ bất ngờ: **“Cậu biết?”**

“Cũng không coi là biết...”

Tô Từ không hiểu.

“Cho nên bởi vì Dung Tự có người thích nên cậu mới khóc?” Lý Nhị Cần chuyển lại chủ đề.

Tô Từ gật đầu, phát hiện Lý Nhị Cần nhìn mình chằm chằm, than thở: **“Người mình thích, thích một người khác, cho nên mới cảm thấy khổ sở.”**

“Ừ.”

Lý Nhị Cần cúi đầu.

Hình như mình cũng có chút khổ sở.

Lý Nhị Cần nằm mơ. Trong mơ có hoa có cây, còn có một vùng nước biển. Hoa đỏ, cây xanh biếc cùng sinh trưởng trên vùng nước biển xanh thẳm này.

Ở giữa thế giới kỳ dị này, có một cây đại thụ cao vút tầng mây râm mát che khuất bầu trời. Và dưới tàng cây có một bóng dáng quen thuộc đứng ở đó, mặc áo sơ mi trắng trơn. Gió từ bên người anh thổi qua, thổi lên góc áo của anh.

Lý Nhị Cần không thấy rõ mặt anh, nhưng cô biết anh là ai.

Là Dung Tự.

Cô không thể chờ đợi muốn chạy đến bên cạnh anh, nhưng cô phát hiện mình đứng trên một núi bông kỳ lạ, không có cách nào hoạt động hai chân.

Cô nỗ lực cố gắng lần nữa, mồ hôi cả người toát ra, lại không có chút hiệu quả nào.

Lại ngẩng đầu nhìn về phía Dung Tự thì thấy có một cô gái tóc dài từ phía sau đại thụ nhảy ra, nhảy lên lưng của Dung Tự. Dung Tự bị sức nặng đột nhiên ập tới khiến lưng hơi khom xuống, rất nhanh ổn định người, sau đó cười quay đầu lại nói chuyện với cô gái trên lưng.

Lý Nhị Cần cảm thấy dường như máu trên người từ từ lạnh xuống, muốn khóc nhưng lại không rơi ra được giọt nước mắt nào. Cảm xúc khổ sở từ đáy lòng nổi lên cuộn cuộn, lại không có cách thoát phát ra ngoài, thậm chí ngay cả hô to cũng không thể.

Bên kia ánh nắng tươi sáng, nhưng ở bên cô lại nhanh chóng trở nên đen tối, bầu trời trên đỉnh đầu xuất hiện trắng sáng giống như tối hôm qua.

Thật khó chịu, rất rất khó chịu!

Choàng mở mắt ra, cô phát hiện mình nằm ở trên giường. Những bạn cùng phòng khác cũng đang yên lặng ngủ say, cô lật người lấy điện thoại di động từ dưới gối ra nhìn thời gian: 5h40.

Còn có thể ngủ một lát nữa, nhưng lại không thể nào ngủ được. Quyết định bò dậy rửa mặt, sau đó rón rén để lại cho Tô Tử một tờ giấy, đóng cửa rời đi.

Có lẽ tối hôm qua có mưa, trời chưa sáng hẳn, ở thao trường rộng lớn, mỗi một lần hô hấp đều cảm thấy khoang mũi hít vào tràn đầy hơi nước.

Yên lặng. Giống như toàn bộ thế giới còn đang ngủ.

Lý Nhị Cần cảm thấy nghe được tiếng bước chân của chính mình.

Cô cởi áo khoác ra, tìm được một góc tương đối khô ráo cất đi, sau khi làm vài động tác làm nóng người, từ bên cạnh từ từ tiến vào đường chạy, bắt đầu chạy chậm.

Sương mù dày đặc, khoảng cách có thể nhìn được cũng chỉ cách mười mấy mét. Lý Nhị Cần chạy không mục đích, chỉ lát sau trên trán đầm nước, lông mày, lông mi cũng bị sương mù làm ướt.

Nếu như phải ở trong đức trí thể mỹ⁽¹⁾ chọn ra một thứ Lý Nhị Cần yếu nhất, thì không cần suy nghĩ chút nào chính là thể dục. Kiểm tra chạy 800m năm đầu tiên của trung học cơ sở, thành tích của Lý Nhị Cần là 5 phút 52 giây. Những bạn học khác đã trải qua hai lần nghỉ ngơi và hồi phục xong, cô mới thở hồng hộc chạy đến điểm cuối.

(1) Đạo đức, trí tuệ, thể chất, vẻ đẹp.

Giáo viên thể dục đặt đồng hồ bấm giờ xuống, cười hỏi cô: **“Sao không dứt khoát lựa chọn bỏ qua đi?”**

Lý Nhị Cần đến thở cũng chưa thuận, mắt nhìn về phía giáo viên vẫn lạnh nhạt như cũ: **“Chọn bỏ qua gì ạ?”**

Sau này có một khoảng thời gian rất dài, cô đều tập chạy lúc sáng sớm yên tĩnh. Lần kiểm tra thể dục năm cuối cùng của trung học cơ sở, Lý Nhị Cần ở giây cách đủ điều kiện đúng một giây vượt qua điểm cuối cùng của quãng đường, thuận tiện cho giáo viên thể dục một ánh mắt thẳng lợi.

Giáo viên thể dục lần này đã sớm không phải là giáo viên thể dục năm đầu tiên, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Lý Nhị Cần hưởng thụ kiểu ngạo do đủ điều kiện mang đến.

...Chạy mấy vòng rồi nhỉ?

Lý Nhị Cần tự hỏi mình.

...Không biết.

Trả lời rất nhanh.

...Mệt quá, có phải sắp tắt thở rồi không?

...Có lẽ...

...Không chạy nữa?...

...Chạy một lát nữa thôi....

...Không được...chạy hết nổi rồi...

Bước chân Lý Nhị Cần dần dần chậm lại, lúc sắp dừng lại, bên cạnh đột nhiên có bóng người vượt qua.

Đồng thời, một giọng nói dễ nghe chợt vang lên bên tai: **“Cố gắng lên!”**

Lý Nhị Cần thu hồi ánh mắt tản ra lại, thấy bóng dáng trong mộng chạy trước mặt mình.

Gần như vậy, đưa tay là có thể bắt được.

Cảm giác buồn bực trong ngực lúc sáng sớm kia, lúc nhìn lấy bóng lưng của anh liền biến mất. Thay vào đó là đập loạn giống như vui sướng, còn là rung động không kìm nén được.

Lại không nhìn được theo Dung Tự chạy một vòng, cô thở hồng hộc dừng lại.

Trên đường chạy một lần nữa chỉ còn lại một bóng dáng.

Nhiệt độ sáng sớm gần không độ, Lý Nhị Cần chỉ mặc hai lớp quần áo không tính là dày. Lúc này lại không hề cảm thấy lạnh, ngược lại cảm thấy toàn bộ sau lưng đều đầm mồ hôi.

Dung Tự lấy tốc độ nhanh gấp đôi vừa rồi chạy xong một vòng, tiếp thêm một vòng nữa.

Cô trừng mắt nhìn.

Cho nên vừa rồi chạy chậm như vậy là vì quan tâm cô?

Nghĩ như vậy, cảm giác ngọt ngào trong lòng càng thêm rõ ràng.

Dung Tự chạy xong số vòng quy định mỗi ngày, phát hiện có người ngu ngốc vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn mình.

Anh bắt đầu dĩ: **“Sao vẫn còn ở đây?”**

Lý Nhị Cần quen thẳng thắn: **“Chờ cậu.”**

Dung Tự bật cười: **“Chờ mình làm gì?”**

“Cùng ăn sáng.”

“Mau mặc áo vào đi.” Anh hát cảm về phía chỗ cô để áo khoác.

Lý Nhị Cần ngoan ngoãn qua đó mặc áo vào.

Dung Tự ở sau lưng cô, đợi cô đóng xong toàn bộ nút áo, mới nói: **“Mình đưa cậu về phòng ngủ.”**

“Không ăn sáng?”

Dung Tự nâng mắt nhìn cô, mắt cô dưới ánh nắng lúc mặt trời mới lên càng thêm long lanh.

Tồn chút khí lực mới có thể từ chối cô: **“Mình phải về tắm.”**

Lý Nhị Cần bừng tỉnh đại ngộ, mình cũng ra mồ hôi: **“Vậy tắm xong cùng nhau ăn sáng.”**

“Được.”

Cô ngẩng đầu, cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Búm.

Lý Nhị Cần xoa xoa tóc từ phòng tắm đi ra thì nghĩ tới một từ vô cùng thích hợp với mình: Hậu tri hậu giác(1). Bây giờ cô mới nghĩ tới một vấn đề, tại sao Dung Tự lại xuất hiện trên đường chạy? Mỗi ngày anh đều chạy bộ sáng sớm sao? Cho nên đáng người mới tốt như vậy, cao như vậy?

(1) *Hậu tri hậu giác: là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra.*

Phải phối hợp với uống sữa tươi không?

“**Lý Nhị Cần.**” Giọng nói bất đắc dĩ của Tô Tử từ phía trước cô truyền tới.

“**Hả?**”

“**Xoa thêm lúc nữa, sẽ không đủ thời gian đi ăn sáng đâu.**”

Lý Nhị Cần chợt nhớ tới cái hẹn tắm rửa xong sẽ cùng đi ăn sáng với Dung Tự, lau tóc qua loa vài cái, kéo Tô Tử chạy xuống.

Dung Tự đợi ở dưới tầng, không có gì khác với ngày thường. Bánh Từ Ca vẫn náo nhiệt ở bên cạnh nhảy tới nhảy lui như cũ.

Hôm nay cậu đội mũ màu lam đậm, vành mũ lộ ra một chút tóc đen nhánh, cả khuôn mặt vốn đã trắng lại có thêm chút giống như bị bệnh.

Quá trắng.

Lý Nhị Cần bước nhanh tới trước mặt anh, mở miệng quá nhanh, một luồng khí lạnh xộc vào cổ họng, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Dung Tự thở dài: “**Đừng vội.**”

Bánh Từ Ca và Tô Tử cũng lo lắng nhìn cô, chuyện họ khan như vậy, thật cũng chỉ có thể đứng xem.

Lý Nhị Cần ho khan xong, giải thích: “**Mình xuống hơi chậm.**”

Dung Tự cười, mũi thơm dễ chịu sau khi tắm bay vào mũi Lý Nhị Cần.

Cô cúi đầu, lần này giấu cả mặt vào trong cổ áo.

Cũng cười.

Lúc đến phòng ăn thật sự có chút muộn, đồ nóng sớm bị người khác giành hết, chỉ có lại mấy cái bánh bao chay lạnh ngắt.

Bánh Từ Ca rót một cốc nước nóng, nhận bánh bao chay, mặt mày ủ rũ ăn, đồng thời trong miệng không nhịn được nói lảm nhảm: “**Sao hôm nay hai người các cậu lại chậm chạp như vậy? Bảo A Tự gọi điện giục cậu, cậu ấy cũng lười gọi.**”

Tô Tử không nhịn được giương mắt, dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn cậu.

Đó là lười sao?

Lý Nhị Cần từ từ nuốt thức ăn xuống, uống một ngụm nước nóng: “**Tại sao cậu không tự gọi?**”

Bánh Từ Ca cứng họng.

“**Mình lười, còn trách Dung Tự?**”

Bánh Từ Ca cãi lại: “**Không phải là lười! Là trời quá lạnh, không muốn rút tay từ trong túi áo ra!**”

Lý Nhị Cần: “**À.**”

Tô Tử: “**Xi!**”

Bánh Từ Ca: “**...**”

Dung Tự nghiêng mắt nhìn cô.

Lý Nhị Cần kỳ lạ dời tầm mắt đi, nhiệt độ từ sau cổ tràn lên vành tai.

Cô che giấu ho khan một tiếng.

Buổi sáng, tiết học thứ ba, Bánh Từ Ca đột nhiên giơ tay, mặt đỏ bừng mồ hôi lạnh đứng lên, còn chưa kịp nói một câu, thân hình gần 1m8, đột nhiên ngã về phía sau, ngã xuống mặt đất.

Dọa một đám người hoảng sợ, ba chân bốn cẳng đưa cậu đến phòng y tế.

Co thất dạ dày (2).

(2) Chủ yếu là do đau bụng trên và nôn mửa. Chế độ ăn uống không đúng quy luật có thể gia tăng tính nguy hiểm cho bệnh co thắt dạ dày, thức ăn sống ngui và thức ăn kích thích thông thường khiến bệnh co thắt dạ dày tái phát.

Lúc đưa tới phòng y tế cậu liền tỉnh lại, nhưng vừa tỉnh liền nôn mửa một trận.

Lý Nhị Cần và Tô Tử cũng lo lắng muốn vội vàng giúp gì đó, nhưng lại có thể đứng nhìn cậu đau đớn.

Khó khăn lắm đợi đến lúc trạng thái Bành Tử Ca ổn định lại, thì đã là giờ cơm trưa. Tô Tử về tòa nhà dạy học trước báo cáo tình huống với giáo viên.

Sắc mặt Dung Tự chăm sóc Bành Tử Ca tới trưa có chút không ổn.

Lý Nhị Cần lo lắng nhìn, thổi ngạt cốc nước trong tay một chút rồi đưa cho anh: **“Uống một chút không?”**

Dung Tự ngồi dưới chân Bành Tử Ca nghỉ ngơi, ống tay áo phải dính nôn của Bành Tử Ca. Lúc Bành Tử Ca đứng dậy nôn vừa nhanh lại vừa bất ngờ, lúc ấy Dung Tự liền bị nôn nửa cánh tay. Vậy mà anh giống như người không có vấn đề gì vỗ sau lưng Bành Tử Ca, đồng thời tinh táo phân phó Lý Nhị Cần lấy thùng rác cách đó không xa tới.

Lý Nhị Cần vừa bưng nước lại gần, anh lập tức lùi về phía sau một chút.

Vừa rồi bị nôn lên người nhiều như vậy, anh không thêm đề ý đến mùi. Vậy bây giờ đang đề ý cái gì?

Lý Nhị Cần không hiểu nhưn mây, tiếp tục đưa cốc nước cho anh: **“Uống đi.”**

Dung Tự lại ngoan ngoãn nhận lấy.

Lý Nhị Cần nhìn Bành Tử Ca đang ngủ say một cái, nói với Dung Tự: **“Tạm thời Bành Tử Ca sẽ không tỉnh lại. Cậu có muốn về trước xử lý quần áo của cậu không?”**

Dung Tự liếc ống tay áo.

Khí áp thấp hơn một chút.

“Cậu đi đi.” Lý Nhị Cần ngồi xuống phía dưới Bành Tử Ca: **“Tôi đảm bảo sẽ chăm sóc cẩn thận.”**

Dung Tự cũng nhìn Bành Tử Ca một cái, đứng lên: **“Mình sẽ trở lại nhanh thôi.”**

“Ăn xong hãy quay lại.”

Dung Tự nhìn cô.

“Nếu không cậu tới để tôi đi ăn cơm, sau đó tôi tới rồi cậu đi ăn cơm.”

Dung Tự gật đầu.

Dung Tự trở về ký túc xá tắm rửa thay quần áo, trực tiếp trở lại phòng y tế. Chỉ có một mình Lý Nhị Cần ngồi ở phòng nghỉ, hai tay đặt trong túi áo, ngủ gà ngủ gật, đầu gật như gà con mổ thóc.

Dung Tự bất ngờ, bước nhẹ chân, nhưng vẫn đánh thức Lý Nhị Cần.

Cô nghiêng đầu sang dụi mắt: **“Vừa rồi ba mẹ Bành Tử Ca tới, đón Bành Tử Ca đi rồi.”**

Dung Tự gật đầu: **“Sao không nhắn tin cho mình?”**

“Điện thoại ở phòng học.”

Dung Tự không hỏi nữa.

“Có đói bụng không?”

Lý Nhị Cần gật đầu.

“Cùng đi ăn không?”

“Cậu chưa ăn.”

Dung Tự: **“Tùy tiện ăn một chút, chưa ăn no.”**

Lý Nhị Cần đề nghị: **“Mì tôm?”**

Dung Tự: **“...Có lẽ phòng ăn còn có gì đó.”**

Kết quả vẫn là quá muộn, thức ăn trong phòng ăn đã bị dọn vào sạch sẽ. Cuối cùng ngay cả thời gian ăn mì tôm cũng không có, buổi trưa Lý Nhị Cần phải tới phòng phát thanh đưa tin, sau khi tùy tiện mua bánh bao, liền vội vàng phóng tới phòng phát thanh.

Dung Tự ngậm bánh bao đi về phía phòng học.

Lạnh quá, học Bành Từ Ca bỏ tay vào túi.

Từ khúc rẽ tầng hai lên tầng ba theo thói quen nghiêng đầu nhìn về vị trí phòng phát thanh.

Nhìn thấy bóng dáng quen mắt, mặc áo khoác đen đang đi về phía phòng phát thanh.

Dung Tự cau mày.

Đi qua khúc rẽ lên tầng ba.

Trong sân trường rộng lớn, những chiếc loa nhỏ ở ẩn dưới chậu cây xanh, còn có loa phân bố ở các phòng học đồng thời vang lên âm thanh lành lạnh, giòn tan của Lý Nhị Cần, cùng với nhạc nền nhẹ nhàng chậm chạp.

Một số chuyện vườn trường không lớn không nhỏ, còn có chút tin tức thời sự.

Cũng không có mấy người lắng nghe.

Có người học, có người ngủ, cũng có người đang nói chuyện.

Còn có tiếng lật sách xột xoạt.

Dung Tự đi qua một phòng học thì bị một nữ sinh từ trong phòng học ra ngoài va phải, va vào cánh tay phải của anh. Anh đưa tay đỡ nữ sinh đó, dưới tình huống nữ sinh đó đỏ mặt luôn miệng nói xin lỗi, anh nói ‘không sao’, rồi lạnh mặt đi xa.

Phát thanh vẫn tiếp tục.

Lý Nhị Cần nói: **“Mời nghe bài hát hôm nay.”**

Sau đó âm nhạc vang lên. Rõ ràng sau khi trải qua ‘chỉ đạo và sắp xếp’ âm nhạc của giáo viên, không có chút đặc sắc, lặp đi lặp lại.

Trở lại phòng học, vẫn nghe được có người kìm nén hưng phấn nhỏ giọng nói: **“Nhìn kia! Dung Tự!”**

Anh về chỗ, ngồi xuống.

Tiếng nhạc dừng lại.

Cũng không vang lên nữa.

Lý Nhị Cần về muộn hơn bình thường nửa tiếng.

Trước khi cô bước vào cửa, Dung Tự từ cửa sau thấy được vạt áo khoác màu đen, thoáng qua.

Dung Tự hơi nghiêng đầu, lấy tai nghe bên phải xuống.

Lý Nhị Cần từ chỗ của mình xoay người nhìn anh, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Dung Tự lấy cả tai nghe bên kia xuống.

“Nguyễn Minh Tiên lại tới tìm tôi về chuyện người dẫn chương trình.”

Dung Tự ‘ừ’ một tiếng ý bảo cô tiếp tục.

“Tôi không đồng ý.”

Dung Tự nhún mày.

“Sau đó giáo viên phụ trách tới.” Lý Nhị Cần hơi dừng lại: **“Nói xin lỗi tôi vì những lời hôm qua cô ấy nói, còn nói bảo ta đồng ý làm người dẫn chương trình.”**

“Ý của cậu thế nào?”

Lý Nhị Cần bấu môi: **“Tôi từ chối.”**

Tay cầm bút của Dung Tự dừng lại.

“Vật lý gần đây tôi lại không hiểu, vì chuyện luyện tập, đã chiếm rất nhiều thời gian rồi.”

Dung Tự để bút xuống, lấy tay nâng cằm: **“Không sao, mình phụ đạo giúp cậu.”**

Lý Nhị Cần cười: **“Ừ.”**

Yên lặng một lát, cô lại bổ sung: **“Hơn nữa, gần đây những môn học khác cũng không biết học thế nào, thi cuối kỳ gần như vậy...”**

Dung Tự cười: **“Những môn không hiểu kia, mình cũng có thể phụ đạo giúp cậu.”**

Tim Lý Nhị Cần đột nhiên kịch liệt nhảy lên nhảy xuống.

Khóe miệng Dung Tự nâng lên thành độ cong vô cùng nhỏ, khóe môi phác họa thành một độ cong đẹp mắt. Sống mũi thẳng cao, mắt như nước trong thân nhiên nhìn cô.

Trong suốt như vậy, liếc mắt một cái là có thể nhìn được, lại thế nào cũng không hiểu được.

Tô Từ ở bên cạnh vẫn đang giả bộ ngủ.

Buổi tối trên đường ba người tới phòng ăn, một đám nam sinh khóa lớn hơn xô xô đẩy đẩy chạy qua. Lúc đi qua người Lý Nhị Cần, cô ý lại gần quan sát một chút, ‘ô’ một tiếng: **“Đây chính là chị dâu sao?”**

Lý Nhị Cần ngăn ra.

Phản ứng đầu tiên chính là ngẩng lên nhìn về mặt Dung Tự.

Chờ lúc ý thức được ít nhất nên hỏi một câu, những người đó đã sớm đi xa.

Tô Từ nghi ngờ: **“Bọn họ gọi cậu?”**

Lý Nhị Cần cũng không xác định: **“Không phải đâu?”**

Lại nhìn Dung Tự: **“Nhận làm người?”**

Dung Tự: **“Nhận làm.”**

Kết quả lúc ăn cơm, nhóm nam sinh đang ở bên cạnh. Một nhóm nam sinh vô cùng ồn ào, đến chỗ nào thì chỗ đó nháo loạn, hihahaha nói cười với nhau.

So sánh mà nói, nhóm Lý Nhị Cần tạm thời vắng Bành Từ Ca, yên lặng đến có chút quý dị.

Nhóm nam sinh kia nháo một hồi, tốc độ ăn cơm cực nhanh. Cầm đĩa có ý đi đường vòng đến cạnh bàn Lý Nhị Cần, cười hi hi nói cô ăn từ từ, rồi đi mất.

Đầu Tô Từ tràn đầy dấu hỏi.

Lý Nhị Cần bấu môi.

“Bọn họ là ai thế?” Tô Từ hỏi.

Lý Nhị Cần: **“Bệnh tâm thần.”**

Dung Tự: **“...”**

Trước lúc tự học muộn bắt đầu, Nguyễn Minh Tiên ở phòng học làm bài tập. Chuyện người dẫn chương trình nữ vẫn chưa xác định xong, anh chỉ có thể học thuộc bản thảo dẫn chương trình, mắt thấy buổi lễ sắp tới, thời gian còn lại của bọn họ đúng là vô cùng thiếu.

Đột nhiên phòng học xôn xao, có nam sinh cùng lớp kỳ quái gọi tên anh.

Anh cau mày trừng qua, thấy Lý Nhị Cần trung ‘mặt than’ đứng ở cửa chính.

Ngăn ra.

Đặt bút xuống dưới.

Lý Nhị Cần trước lúc Nguyễn Minh Tiên ra ngoài, dùng ánh mắt xác nhận xong gương mặt có thể nhớ.

Nguyễn Minh Tiên vừa mới tới trước mặt cô, cô liền vươn tay ra chỉ từng người bọn họ, nói với anh: **“Bọn họ làm tôi cảm thấy phiền.”**

Nguyễn Minh Tiên không hiểu: **“Cái gì?”**

“Anh là đại ca của bọn họ?”

Nguyễn Minh Tiên càng thêm không hiểu: **“Cái gì?”**

Lý Nhị Cần cười cười, càng làm cho Nguyễn Minh Tiên không thoải mái hơn lúc cô không cười: **“Phiền anh nói cho bọn họ biết, sau này đừng gọi tôi là chị dâu nữa.”**

Nguyễn Minh Tiên đoán được chuyện gì, mặt lập tức trầm xuống, nói xin lỗi: **“Thật xin lỗi.”**

“Không sao.” Đáy mắt Lý Nhị Cần hoàn toàn thần nhiên: **“Cũng không phải lỗi của anh.”**

“Tôi sẽ nói rõ ràng với bọn họ.”

Lý Nhị Cần lui về phía sau một bước, vẻ mặt lạnh hơn: **“Tôi không quen bọn họ, cũng không có ý định quen. Hi vọng anh có thể chuyển lời giúp tôi, sau này đừng nói chuyện với tôi.”**

Nguyễn Minh Tiên bất ngờ nhưn mày, đây là tức giận?

Lý Nhị Cần vẫn tiếp tục: **“Mặc dù hai chuyện này, đều không phải lỗi của anh, nhưng đều do anh mà ra.”**

Đáy lòng Nguyễn Minh Tiên bộp một tiếng.

“Cho nên, sau này tôi cũng không muốn thành bạn với anh.”

Lý Nhị Cần nói xong hỏi anh: **“Anh cảm thấy có thể không?”**

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor: Bún.

Hôm sau lúc Bành Từ Ca đi học lại, sắc mặt vẫn rất kém, trong ba lô có thêm vài loại thuốc. Đến giờ liền lấy nước lọc ra, đếm thuốc uống.

Nghỉ giữa giờ, cậu bị mấy bạn học thường chơi vây vào giữa. Những người đó chia làm mấy lần đến lần lượt, Bành Từ Ca cũng chia làm nhiều lần giải thích rốt cuộc mình bị bệnh gì, có nghiêm trọng không, đã khỏe lại chưa.

“Bây giờ còn mệt hơn lúc mình bị bệnh...” Bành Từ Ca không có sức lực gục xuống bàn: **“Mệt quá...”**

Lý Nhị Cần và Tô Từ cũng xoay người lại, tâm trạng lo lắng mà không có lời nào có thể diễn tả được, chỉ là cũng ăn ý không tiếp tục tiến hành ‘tra hỏi’ Bành Từ Ca nữa.

Bành Từ Ca bỏ lỡ một ngày học, những môn học hôm nay cũng không thể nghe cẩn thận. Nhiều lần gục đầu xuống bàn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giáo viên bộ môn cũng biết trạng thái của Bành Từ Ca, cũng không quấy rầy cậu.

Buổi trưa nhóm người bọn họ đi ăn cơm. Bành Từ Ca không đi. Cậu mang theo cháo đường dạ dày mà mẹ cậu tự tay làm cho cậu, đặt trong bình giữ ấm.

Quen với việc có Bành Từ Ca ở bên cạnh Lý Nhị Cần và Tô Từ làm ồn, không có cũng rất không quen. Chỉ có mình Dung Tự dường như không bị ảnh hưởng một chút nào.

Trước khi tự học buổi trưa bắt đầu, bọn họ xúm lại nói chuyện phiếm. Tô Từ đặt nước ấm sớm được rót cẩn thận lên bàn của Bành Từ Ca: **“Cậu mau uống đi.”**

Bành Tử Ca không còn sức lực nói làm bầm: **“Rất nhanh sẽ lại là con rồng sinh long hoạt hổ thôi.”**

Tô Từ dờ khóc dờ cười.

Từ sáng sớm Lý Nhị Cần bắt đầu có chút không yên lòng, ngay cả Dung Tự nói chuyện với cô, cô cũng ở dáng vẻ không nghe thấy.

Bành Tử Ca lo lắng nhìn cô mấy lần, hỏi: **“Nhị Cần, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”**

Lý Nhị Cần bình thường trở lại, muốn nói gì lại lắc đầu.

Bành Tử Ca bất ngờ, Lý Nhị Cần chưa bao giờ là người áp a áp ứng, có lời không nói thẳng. Cậu nghi ngờ nhìn Dung Tự, thấy Dung Tự đang dùng tay trái nâng cằm, tay bên phải cầm bút cái có cái không đậm xuống giấy nháp.

Thì ra không phải một mình Lý Nhị Cần nhiều tâm sự.

Bành Tử Ca nghĩ tới nghĩ lui, lại chỉ nghĩ ra được một khả năng: **“A Tự, cậu với Nhị Cần cãi nhau à?”**

Hai người bị điểm tên đồng thời thả lực chú ý lên người cậu, Lý Nhị Cần quỳnh lên: **“Không phải.”**

“Mình thấy không khí giữa hai người có chút lạ.” Bành Tử Ca nằm xuống mặt bàn lần nữa: **“Không có mình ở đây, các cậu thật sự không thể chung sống hòa bình sao?”**

Tô Từ xem thường đến thật sự muốn lật cả trời.

Bành Tử Ca bị biểu tình của Tô Từ thức tỉnh, sờ sờ lỗ mũi: **“Mình đoán sai?”**

Lý Nhị Cần thở dài, cuối cùng cũng chịu mở miệng giải thích: **“Anh trai của Nguyễn Nhu Nhu, Nguyễn Minh Tiên, các cậu còn nhớ không?”**

Bành Tử Ca gật đầu.

Lý Nhị Cần liếc trộm Dung Tự một cái, phát hiện sắc mặt anh vẫn như thường, tiếp tục nói: **“Tối hôm qua anh ta lại tỏ tình với tôi.”**

Tô tình?

Lại?

Ba người còn lại cùng lúc bắt được từ mấu chốt, lần này Tô Từ còn gấp gấp hơn Bành Tử Ca, vội vàng hỏi: **“Lúc trước anh ta đã từng tỏ tình với cậu?”**

“Ừ.”

Bành Tử Ca vội vàng gia nhập, hỏi: **“Sau đó thì sao? Cậu đồng ý?”**

“Không.”

Bành Tử Ca có chút không hiểu: **“Vậy không phải là xong rồi sao? Cậu còn nghĩ tới chuyện này rồi sao?”**

Lý Nhị Cần có chút khổ não cúi đầu: **“Anh ta hỏi tại sao tôi lại từ chối anh ta.”**

Bành Tử Ca: **“Tại sao?”**

Lý Nhị Cần lặp lại một lần câu trả lời tối hôm qua nói với Nguyễn Minh Tiên: **“Bởi vì không thích.”**

Bành Tử Ca buông tay, vẻ mặt sinh động, cũng quên mất chuyện bản thân vẫn còn đang bị bệnh: **“Có vấn đề gì đâu!”**

“Anh ta lại hỏi tôi, làm sao biết tôi không thích anh ta.”

Bành Tử Ca ngẩn ra, đây là đối thoại quái quỷ gì?

Lý Nhị Cần: **“Còn hỏi tôi, rốt cuộc cảm giác thích hay không thích là gì?”**

Tô Từ cau mày, dư quang thấy Dung Tự buông bút xuống.

“Cho nên...” Dung Tự mở miệng: **“Cậu trả lời anh ta thế nào?”**

“Có thích một người hay không, tôi có thể không biết sao?” Lý Nhị Cần trả lời như vậy, không khác câu trả lời tối hôm qua chút nào.

Mặt Dung Tự không đổi sắc quay đi.

Lý Nhị Cần không hiểu rõ cuộc phản ứng này của Dung Tự là ý gì. Nhưng cũng không dám hỏi, đổi thành Bành Tử Ca là có thể tùy tiện hỏi ra miệng rồi, đơn giản lại tự nhiên.

“A Tự, về mặt này của cậu là có ý gì?”

Lý Nhị Cần gần như cho rằng mình không cần thận nói những lời trong lòng ra, nhưng những lời này thật sự là do Bành Tử Ca nói.

Dung Tự không đề ý tới cậu.

Cậu còn không phục: **“Câu đây là xem thường tình cảm của Nhị Cần nhà ta không đủ sao?”**

Biểu tình của Lý Nhị Cần cứng đờ, cảm giác những lời này nghe không được tự nhiên. Có lẽ bởi vì bị bệnh, mặt Bành Tử Ca mang theo mệt mỏi, còn có cả thành khẩn.

“Dạ dày không khó chịu nữa hả?” Dung Tự lên tiếng nhắc nhở.

“Khó chịu...” Lúc Bành Tử Ca nghe được hai chữ ‘dạ dày’, trong nháy mắt cảm giác bản thân hóa thành Lâm muối muối(1), cả người vô lực: **“Mình không bao giờ...muốn bị bệnh nữa.”**

(1) Lâm muối muối: Nhân vật điển hình trong Hồng Lâu Mộng.

Buổi lễ mừng năm mới cử hành đúng hạn.

Cuối cùng Lý Nhị Cần không tham dự làm người dẫn chương trình. Mà Nguyễn Minh Tiên từ sau lần bị từ chối lần nữa cũng không tiếp tục xuất hiện nữa.

Lý Nhị Cần gặp lại anh ta, là trên sân khấu buổi lễ mừng năm mới.

Anh mặc âu phục màu đen, phối hợp với áo sơ mi màu trắng, đứng chính giữa sân khấu, dồn ép người nữ dẫn chương trình bên cạnh tới không còn dư lại chút cảm giác tồn tại nào.

Không biết là vì anh đứng ở nơi ánh sáng đèn huỳnh quang tập trung, hay là vì trang phục của người dẫn chương trình hôm nay, khiến Lý Nhị Cần ngồi phía ngoài của hàng đầu tiên, tính từ lúc mới quen biết đây cũng là lần đầu tiên cô nghiêm túc quan sát anh.

Nguyễn Nhu Nhu nói cũng không sai, mặc dù Nguyễn Minh Tiên đen, nhưng đúng là đáng đáp không tẻ, tuyệt đối là loại hình được nữ sinh hoan nghênh. Bình thường về mặt của anh luôn là cười như không cười, bây giờ cố giữ vẻ mặt nghiêm trang, ngược lại khiến Lý Nhị Cần cảm thấy có một loại cảm giác kỳ lạ.

Các nhân viên biểu diễn các năng khiếu, các tiết mục ca múa lên lên xuống xuống, chỉ có Nguyễn Minh Tiên vẫn xuất hiện trên sân khấu.

Vị trí của Lý Nhị Cần ở phía dưới bên trái sân khấu, là vị trí gần sân khấu nhất, thuận tiện cho bạn học phải tham gia biểu diễn, lúc nào cũng có thể lên sân khấu. Nhưng vị trí quá lệch, cho dù là lúc ánh sáng trên sân khấu sáng choang, vị trí của cô vẫn tối om. Dung Tự ngồi bên cạnh cô, mặc lễ phục biểu diễn màu đen, ống tay áo lộ ra một đoạn áo mơ mi màu trắng.

Kiểu tóc hôm nay của anh cũng được trải qua tạo mẫu tỉ mỉ, tóc mái mềm mại buông xuống trước mắt, xoa tung nhưng lại mềm mại. Vì biểu diễn mà mặt được trang điểm, mịn như vẽ.

Mấy lần Lý Nhị Cần muốn nói chuyện với anh, nhưng vẫn nhịn.

Bởi vì hình như Dung Tự ngủ thiếp đi rồi...

...Mỗi ngày bận việc gì mà lại mệt như vậy? Nơi ồn ào như vậy mà cũng có thể ngủ được?

Lý Nhị Cần nghiêng đầu nghĩ.

...Hình dáng lông mi dường như rất dài.

Lại gần nhìn.

...Có phải lông mi của nam sinh ưa nhìn nào cũng rất dài hay không?

Lần này ngay cả tay cũng tham gia.

Sắp chạm vào lông mi của Dung Tự, đột nhiên nghe được Nguyễn Minh Tiên trên sân khấu đọc tên mình.

Cô mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhưng lại chạm phải ánh mắt Nguyễn Minh Tiên nhìn về phía mình.

Tôi như vậy cũng thấy được mình sao?

Lý Nhị Cần vừa mới hỏi một câu.

“Đi.” Bên tai liền truyền đến giọng nói trầm thấp của Dung Tự, vừa mới tỉnh ngủ, còn có chút khàn khàn.

Sau đó cảm giác được Dung Tự đứng lên.

Sửa sang Áo phục được may tỉ mỉ trên người.

Lý Nhị Cần ngồi nhìn lên, nhưng lại cảm thấy nhìn tới nhìn tới nhìn lui đều là chân của Dung Tự.

Cô đứng lên theo.

Dung Tự cười cười: “**Đừng khấn trương.**”

Trong nhóm lớp học ngồi ở bên kia, Bành Tử Ca và Tô Tử cũng nghe được tên của Lý Nhị Cần và Dung Tự, hưng phấn cùng thét chói tai với bạn học cùng lớp.

Thật ra thì trong nháy mắt tên Dung Tự từ miệng người dẫn chương trình ra ngoài, dưới sân khấu liền xôn xao bạo phát tiếng vỗ tay cùng tiếng thét chói tai. Không chỉ có lớp học của bọn họ, còn có các nữ sinh từ các lớp khác, các khóa khác.

Tiếng hoan hô của Bành Tử Ca trong lúc này có vẻ quá nhỏ, không đáng kể, cậu tức giận trừng mắt qua đó.

Lúc này, Dung Tự dẫn Lý Nhị Cần mặc váy màu trắng xanh thông dong đi tới giữa sân khấu.

Thiếu niên cao gầy, cùng thiếu nữ mảnh khảnh.

Hai người tay nắm tay, hơi cúi người chào bạn học cùng giáo viên dưới sân khấu.

Cả hội trường không có chút âm thanh nào.

Mọi người lẳng lặng nhìn Dung Tự đi tới bên Piano.

Ánh sáng mãnh liệt từ phía trên sau sân khấu chiếu xuống, phác họa bóng dáng Dung Tự trên mặt đất tạo nên một cái bóng đen vừa nhỏ vừa dài.

Anh bước đến trước đàn piano ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, khí chất phi phàm.

Lý Nhị Cần đứng bên cạnh đàn Piano.

Duyên dáng yêu kiều.

Dung Tự nhẹ nhàng nâng tay lên, chậm rãi ấn xuống phím đàn.

Sau đó tiếng đàn vang lên, tiếng hát dễ nghe dần dần đuổi theo.

Trước khoảnh khắc này không có ai từng thấy hoặc từng nghe qua Dung Tự và Lý Nhị Cần luyện tập.

Ngoại trừ Nguyễn Minh Tiên.

Nhưng suy cho cùng luyện tập là luyện tập, thật sự thấy anh và cô biểu diễn.

Nguyễn Minh Tiên vẫn giật mình như cũ.

Rồi cùng mọi người đứng dưới sân khấu yên lặng như tờ.

Nhưng điều khiến anh giật mình hơn, là độ ấn ý giữa Dung Tự và Lý Nhị Cần. Cảm giác trời sinh một đôi đó, vẫn ở trong đầu anh không biến mất được.

Phối hợp của bọn họ hoàn mỹ như vậy.

Thanh tuyến của Lý Nhị Cần trời sinh thiên về lạnh, lúc hát bài hát này thì đạt được hiệu quả ngoài mức quy định.

Mặc dù trên mặt tình cảm vẫn còn có chút ngây ngô, nhưng khi cô hát về lạnh lùng trong treo nhân nhật lại xẹt qua tim của mỗi người, không phải là vui vẻ, cũng không phải là ưu thương, là thanh xuân của mỗi người.

Nhưng từ từ, cũng đột nhiên bắt đầu cảm thấy khổ sở.

Nhất là học sinh lớp 12.

Hình như còn cả học sinh lớp 10 nhớ lại lúc mới vào trường, tỉnh tỉnh mê mê lờ lờ kéo làm quen với bạn cùng bàn, đi ngang qua từng khu vực xanh hóa mới sửa sang, nhận biết từng đóa hoa mới nở. Lúc mỗi lần đi ngang qua lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, nhìn bóng lưng làm mình động tâm. Có một số người thổ lộ, đạt được, mất đi. Lại có một số người biến người đó thành bí mật, vĩnh viễn tồn tại chỗ sâu nhất trong nội tâm.

Cây phong một năm lại một năm lá rụng, hoa đào nở, học sinh mới vào trường đã từng cho rằng cuộc đời sẽ là dài đằng đẵng không tới được điểm cuối, lại cũng cùng giáo viên lần qua lộn lại ‘liều mạng qua từng năm’, đi tới năm thứ ba.

Hoa hồng sẽ nở rộ, sau đó sẽ héo tàn, thanh xuân cũng vậy.

Lúc hát đến câu cuối, Lý Nhị Cần quay đầu lại nhìn Dung Tự.

Dung nhan ưa nhìn của anh dưới ánh đèn, giống như phát ra ánh sáng lấp lánh, cả người cũng phát ra đường viền ánh sáng màu vàng kim.

Cô chưa bao giờ cảm thấy Dung Tự cuốn hút mắt người như vậy, giống như là xa xôi không thể chạm được.

Nhưng chỉ cần anh ở nơi cách cô không xa. Cô đã cảm thấy rất tốt rồi.

Có thể cùng cậu đứng ở nơi chói mắt nhất trên sân khấu.

Có thể cùng cậu đi qua thao trường lúc bình minh, hàng lang lúc hoàng hôn.

Có thể cùng cậu cùng nhau dưới trời mùa hạ chảy mồ hôi chạy hết sức lực trên đường chạy.

Có thể cùng cậu cùng nhau dưới đêm đông rét lạnh vui đầu khổ não dù là nhúc nhích về bài tập.

Trong những năm tháng trân quý nhất của mình.

Yên tĩnh ngẩn ngui.

Tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô bộc phát càng náo nhiệt hơn lúc mở màn.

Con người ở thời điểm cảm tính đều sẽ nói một chuyện gì đó mà ít nhất vào thời điểm đó sẽ cho rằng mình sẽ tuân thủ chuyện đó cả đời, Bành Tử Ca dùng cùi chỏ đụng Tô Từ một cái.

Tô Từ nghi ngờ, nghiêng đầu sang: “Ừ?”

“Chúng ta cùng nhau cố gắng lên?” Bành Tử Ca nói.

“Cái gì?”

“Bốn người chúng ta, cùng cố gắng.” Cậu siết chặt nắm đấm: “Cùng nhau lựa chọn ban tự nhiên, cùng thi vào một trường đại học, sau đó cùng làm việc, làm bạn cả đời.”

Tô Từ ngẩng người, cười: “Được.”

Bành Tử Ca đưa ngón út ra: “Ngéo tay.”

“Ngéo tay.”

Biểu diễn kết thúc, Dung Tự nhanh chóng dẫn Lý Nhị Cần trở lại đội ngũ của lớp học. Dọc đường đến chỗ của Bành Tử Ca và Tô Từ, thỉnh thoảng nhận được khích lệ cùng hâm mộ đến từ bạn học cùng lớp.

Hội trường mở máy sưởi vừa đủ ấm, chỉ là chen đến bên cạnh Bành Tử Ca, cả người Lý Nhị Cần lại toát ra rất nhiều mồ hôi.

Quay đầu lại nhìn Dung Tự, trán anh cũng rịn ra mấy tầng mồ hôi.

“**Có chút nóng.**” Dung Tự ngồi xuống, cởi áo khoác lễ phục ra, bên lên chân trái, hơi xong lưng về phía trước, lộ ra hai khớp xương bả vai vô cùng rõ ràng.

Bành Tử Ca kích động vỗ lưng anh: “**Mỗi lần tớ muốn nhìn cậu đều đều giấu không cho tới nhìn, thì ra là vì nhất mình kinh nhân(2)!**”

(2) Bỗng nhiên nổi tiếng, gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc.

Sử ký – Hoạt kê liệt truyện:

Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên, bất minh tắc dĩ, nhất mình kinh nhân.

Vì với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Dung Tự nghiêng đầu nhìn cậu.

Lý Nhị Cần cũng ở đây không tự chủ cau mày. Cảm giác cái vỗ kia, giống như rất đau.

“Nhất định lớp chúng ta có thể lấy được thứ hạng! Cậu có tin không!” Bành Tử Ca tự hào.

Lý Nhị Cần mờ mịt: **“Thứ hạng?”**

“Đúng vậy.” Tô Tử giải thích: **“Hoạt động hàng năm cũng có xếp hạng, lớp thắng sẽ có phần thưởng.”**

“Còn có phần thưởng?”

Bành Tử Ca gật đầu liên tục: **“Đúng vậy, còn có giấy khen đấy!”**

“Vậy sao...”

Bành Tử Ca bắt ngờ: **“Cậu không biết?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu.

Bành Tử Ca lại hỏi Dung Tự: **“Cậu cũng không biết?”**

Dung Tự: **“Biết.”**

“Thảo nào, mình nói các cậu hát hay như vậy, nhất định là vì thứ hạng.” Cậu không hiểu liếc mắt nhìn Dung Tự: **“Cậu biết tại sao không nói cho Lý Nhị Cần?”**

Cuối cùng mờ hồ trên mặt Dung Tự cũng biến mất một chút xiu: **“Cậu ấy có biết hay không, cũng không có gì khác nhau.”**

Bành Tử Ca phản ứng trong chốc lát, cùng trao đổi ánh mắt với Tô Tử: **“Cũng đúng...”**

Buổi lễ mừng năm mới qua ngày thứ ba, trường học đưa ra xếp hạng. Tiết mục của Lý Nhị Cần và Dung Tự, giành được giải nhì. Chủ nhiệm lớp vui sướng hài lòng ở tự học sớm thông báo tin vui này, nhưng Bành Tử Ca lại rất bất mãn: **“Tại sao không phải là giải nhất?”**

Có người tới rít phụ họa: **“Đúng vậy, tiết mục của Dung Tự và Lý Nhị Cần hay như vậy.”**

Chủ nhiệm lớp bắt đầu đả kích Bành Tử Ca: **“Em không ra một phần lực nào, mà còn ở đây chọn ba lấy bốn sao?”**

Bành Tử Ca không phục: **“Trong lòng em, tiết mục của A Tự và Nhị Cần chính là tốt nhất.”**

Chủ nhiệm lớp dờ khóc dờ cười, nghiêm nghiêm mặt: **“Được rồi, hiện tại chương trình mừng năm mới cũng đã qua, chưa tới hai tuần nữa chính là thi cuối kỳ rồi. Các em cũng cố gắng một chút, chịu đựng qua hai tuần lễ này, về nhà trải qua một lễ mừng năm mới thật tốt.”**

Hứng thú của phía dưới lập tức trở nên có chút rã rời, đáp lại: **“Vâng...”**

“Phản ứng gì đây?” Chủ nhiệm lớp có chút tức giận: **“Nói đến học tập đều không tình nguyện như vậy? Tôi thấy các em mấy ngày nay vì chuyện tết nguyên đán trước mắt, mà biến thành rất không còn ý định học tập. Đến lúc đó mỗi người đều thi trượt, tôi xem các em mừng năm mới thế nào.”**

Bành Tử Ca bĩu môi.

Chủ nhiệm lớp đứng lúc thấy, lại tóm Bành Tử Ca khai tử: **“Bành Tử Ca, em nói xem em có gì không hài lòng?”**

“Không có!” Bành Tử Ca ngồi thẳng người: **“Lời của thầy chính là thánh chỉ!”**

“Ngứa da?”

“Không ngứa!”

Chủ nhiệm lớp: **“...”**

Kế tiếp tự nhiên tiến vào quy trình học tập khẩn trương. Mỗi một tiết, giáo viên bộ môn cũng sẽ giảng xong kiến thức mới, rồi sẽ bắt đầu tiến hành hệ thống kiến thức từ chương 1. Cường độ học tập của trường cấp 3 trọng điểm, tất nhiên là sẽ mạnh hơn trước khác rất nhiều. Từng bộ từng bộ bài tập bài thi được phát xuống, chồng trên mặt bàn càng lúc càng cao, lúc cúi đầu làm bài tập, từ trên bục giảng sẽ không thấy được xoáy tóc nhỏ trên đỉnh đầu cả các học sinh, từng hàng từng hàng gáy đen nhánh.

Có vài bạn học vì muốn tận dụng thời gian từng giây từng phút, ngay cả cơm trưa cũng không tới phòng ăn ăn, tùy tiện tới siêu thị mua thùng mì ăn liền trở lại pha, vừa ăn vừa làm bài tập. Cho nên trong thời gian dài phòng học được bao bọc bởi mùi mì ăn liền.

Lý Nhị Cần cảm thấy chơi rất vui, cũng lôi kéo ba người kia cùng nhau ở phòng học ăn một lần. Nhưng đến lần thứ hai đề nghị, bị Bành Tử Ca và Dung Tự chính nghĩa nghiêm trang cự tuyệt.

Hiện tại cậu và Dung Tự vẫn đang phát triển chiều cao, nhất là Bành Tử Ca, lúc mới đầu còn thấp hơn Dung Tự nửa cái đầu, hiện tại cũng đã sắp cao bằng rồi. Hai người đứng chung một chỗ, vừa trắng, vừa cao.

Tô Tử hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Nhị Cần thiện lương khuyên nhủ cô nàng: **“Tô Tử cậu cũng rất trắng mà, chỉ là không cao như bọn họ thôi.”**

Bành Tử Ca đồng tình gật đầu: **“Nếu như cậu cao giống tôi, những tiểu nam sinh viết thư tình cho cậu kia, có lẽ phải cắn lưỡi tự sát.”**

Thế là bị Tô Tử đuổi đánh ra ngoài phòng học.

Lý Nhị Cần hít sâu một cái, lấy bài thi trắc nghiệm lần trước đặt trước mặt Dung Tự.

Dung Tự liếc mắt nhìn, chính trị, bắt ngờ nhưn mảy.

“A. Không phải trang này.” Lý Nhị Cần le lưỡi, lật ngược bài thi lại, dùng đầu bút chỉ xuống một đề: **“Bị trừ ba điểm. Nhưng tôi cảm thấy những chỗ cần viết mình đều viết ra rồi.”**

Dung Tự nhìn đáp án của Lý Nhị Cần suy nghĩ một lúc, cầm bài thi của bản thân ra so sánh đáp án của hai người.

Ừ...Dùng phương thức suy nghĩ của Lý Nhị Cần để suy nghĩ. Mặc dù nói đến phương pháp thì không có cách nào phản bác, nhưng thật sự không phải là đáp án chính xác. Nghĩ như vậy, vẫn là nên nhanh chóng phụ đạo vật lý cho cô, để cô cùng chọn ban khoa học tự nhiên đi.

Lý Nhị Cần quan sát biểu tình của Dung Tự: **“Cho nên...tôi sai rồi?”**

Dung Tự gật đầu: **“Sai rồi.”**

“Chỗ nào?”

Dung Tự: **“...Minh nghĩ một chút.”**

Lý Nhị Cần: **“?”**

Ngày lạnh nhất trong nửa học kỳ của lớp 10, bọn họ đã thi xong môn thi cuối cùng. Trong sân trường rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có nhóm hai ba người từ tầng dạy học đi về phía tòa ký túc xá.

Lý Nhị Cần cầm ba lô từ phòng thi ra ngoài thì gặp phải Dung Tự đứng ở bên ngoài phòng học chờ cô.

“Thi thế nào?” Anh hỏi.

“Cũng được.”

Dung Tự yên lặng mấy giây, cười.

“Đi đón Tử Ca và Tô Tử sao?” Lý Nhị Cần hỏi.

“Ừ.”

Hai người vai sóng vai đi về phía phòng thi của Bành Tử Ca.

Dung Tự hỏi: **“Lát nữa về nhà luôn sao?”**

“Ừ.” Lý Nhị Cần: **“Ba tới đón.”**

“Ừ.”

“Còn cậu?”

“Ngồi xe buýt.”

“Ừ.”

Đúng lúc đi tới bên cạnh phòng thi của Bành Tử Ca, Lý Nhị Cần lộ cái đầu, lập tức bị Bành Tử Ca phát hiện. Cậu làm mặt quỷ với Lý Nhị Cần, giáo viên giám thị lập tức cảnh giác: **“Đừng trao đổi bài.”**

Lý Nhị Cần le lưỡi, lùi đầu về.

Dung Tự buồn cười cười một tiếng.

Lý Nhị Cần đỏ mặt, cùng anh tựa vào lan can hành lang, trầm mặc một lúc, hỏi: **“Cậu ngồi xe buýt số mấy về nhà?”**

“Số 526.”

“Tôi cũng thế.”

Dung Tự thân nhiên nói, quét ánh mắt qua: **“Nhà cậu ở đâu?”**

Lý Nhị Cần nói địa chỉ.

Dung Tự cười cười, không lên tiếng.

Lý Nhị Cần không hiểu ý của Dung Tự, không xác định hỏi: **“Vậy chúng ta cùng về?”**

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Editor: Búm.

Bành Tử Ca nhanh chóng từ phòng thi ra ngoài, vốn định cười to ba tiếng thể hiện mình được giải phóng, cũng đang chuẩn bị cười nhưng đột nhiên nghĩ tới trong khu vực thi không thể lớn tiếng hoặc gây ồn, hơi chuẩn bị phun ra lại cứng rắn giữ lại, kết quả bị sặc, liều mạng ho khan.

Âm thanh cũng không nhỏ hơn tiếng ồn bao nhiêu.

Giáo viên giám thị cau mày đi ra, thấy là Bành Tử Ca, lập tức trở lên có chút tức giận(1): **“Vừa đi vừa ho mau.”**

(1) Nguyên văn là “*khí cấp bại phôi*” (气急败坏): vừa có nghĩa là rất tức giận hoặc rất bối rối.

Lúc này Bành Tử Ca mới nghiêm túc quan sát giáo viên giám thị của mình, nhìn kỹ mới phát hiện, đây không phải là giáo viên coi thi môn địa lý trong kiểm tra tháng lần đầu tiên của mình sao? Lúc ấy còn đuổi Lý Nhị Cần ra khỏi phòng thi, hại thành tích địa lý của Lý Nhị Cần khó coi như vậy.

Nghĩ tới đây, cậu cố ý nâng cao âm thanh với giáo viên giám thị: **“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ!”**

Giáo viên giám thị giận đến nét mặt già nua xanh mét.

Dung Tự: **“...Tử Ca, đi.”**

Bành Tử Ca khoa trương hít sâu hai cái, sau đó vỗ ngực một cái: **“Ôi, cuối cùng cũng thuận khí. Chào thầy!”**

Lăn đi(2)!

(2) Nguyên văn là ‘*Cổn độc tử*’ (Lăn con bê) – 滚犊子: Phương ngữ Đông Bắc, ý chỉ dùng lăn để di chuyển. Hình phía dưới.

Rõ ràng có thể đọc thành lời từ về mặt của giáo viên giám thị.

Tô Tử vẫn luôn là người rời khỏi phòng thi chậm nhất, chính là kiểu người chưa tới giây cuối cùng sẽ không chịu nộp bài thi. Cho nên ba người bọn họ tạm thời về phòng nghỉ ngơi nghỉ ngơi một chút.

Thi xong Bành Tử Ca buông lỏng đuôi người: **“Cuối cùng cũng thi xong! Nhị Cần, cậu thi như thế nào?”**

“Tạm được.”

Bánh Tử Ca: **“...À, tạm được của 48 điểm?”**

Lý Nhị Cần bị chọc trúng điểm cười, cười haha.

Bánh Tử Ca vốn định cười nhạo cô, nhưng cuối cùng lại bị cô làm cho 囧.

“Nghỉ đông các cậu có thể ra ngoài không?” Bánh Tử Ca.

“Có thể.”

Bánh Tử Ca ngẩng đầu nhìn Dung Tự: **“A Tự thì sao?”**

“Có thể.”

Bánh Tử Ca: **“Vậy muốn hẹn xem lúc nào có thể đi chơi không?”**

Lý Nhị Cần cho rằng sẽ lại có một kỳ nghỉ đông không được gặp bạn tốt lập tức hưng phấn gật đầu: **“Muốn, muốn!”**

Dung Tự do dự: **“Nghỉ đông mình có kế hoạch rồi.”**

Lý Nhị Cần và Bánh Tử Ca, hai người trăm miệng một lời: **“Hả?”**

Tiếp đó lại là vẻ mặt thất vọng giống nhau.

Dung Tự sờ sờ lỗ mũi: **“Xin lỗi.”**

Bánh Tử Ca bất mãn, nhưng không dám thể hiện quá rõ ràng: **“Vậy cũng được. Mình có thể tự mình đi tìm Lý Nhị Cần và Tô Tử chơi.”**

Dung Tự trầm mặc.

“Thỉnh thoảng vẫn có thể ra ngoài.” Cậu bổ sung.

Bánh Tử Ca vẫn mất hứng làm bầm, điện thoại trong tay rung một cái, cậu cầm lên nhìn: **“Tô Tử thi xong rồi, chúng ta đi tìm cậu ấy.”**

Thật ra thì môn thi cuối cùng, thi xong rồi cũng không cần tiếp tục cùng nhau ăn cơm nữa. Chỉ là đã quen chờ nhau, đợi đến lúc tập trung xong, lại tách ra trở về ký túc xá của mình.

Bánh Tử Ca có ba mẹ đến đón, lưu lại một câu: **“Đến lúc đó liên lạc”** liền đi mất.

Nhà của Tô Tử ở vị trí ngược với nơi bọn họ phải đi, cho nên sau khi thu thập đồ đạc xong, Lý Nhị Cần cũng đứng lên nói tạm biệt với Tô Tử: **“Vậy mình cũng đi đây.”**

Tô Tử tròn mắt há hốc miệng: **“Nhiều đồ như vậy, sao cậu có thể ngồi xe buýt về nhà được?”**

Lý Nhị Cần chỉ chỉ bọc nhỏ sau lưng mình: **“Mình đeo cái này ngồi xe buýt, những cái kia tài xế của ba sẽ tới lấy.”**

“Vậy tại sao cậu...” Tô Tử bừng tỉnh đại ngộ: **“Cậu đặc biệt đi xe buýt với Dung Tự?”**

Lý Nhị Cần gật đầu.

Tô Tử cúi đầu trong chốc lát, ngẩng đầu: **“Nhị Cần, cậu cũng thích Dung Tự?”**

Lý Nhị Cần thản nhiên nhìn cô nàng: **“Ừ.”**

“Bắt đầu từ bao giờ?”

Vấn đề này khiến Lý Nhị Cần có chút khó khăn: **“Mình phát hiện sau Tết nguyên đán.”**

“À...”

Lý Nhị Cần để túi xuống, đứng trước mặt Tô Tử, nhìn thẳng cô nàng: **“Có phải cậu tức giận không?”**

Tô Tử dòi tằm mắt đi: **“Không có.”**

“Gạt người.”

Tô Từ nôn nóng: **“Không tức giận. Chỉ là cảm thấy có chút kỳ lạ thôi.”**

“Thật xin lỗi.” Lý Nhị Cần rất thẳng thắn nói xin lỗi.

Tô Từ cũng không biết bản thân nên làm về mặt gì: **“Cậu không sai. Dù sao Dung Tự cũng không thích mình, mình đã từng cố gắng, từ tỏ tình, không được là không được, hơn nữa mình cũng bỏ cuộc rồi. Những điều này cũng không liên quan gì tới cậu.”**

Lý Nhị Cần cảm thấy cô nàng nói rất có lý: **“Cũng đúng.”**

Tô Từ: **“...”**

Lý Nhị Cần ôm cô nàng: **“Thật xin lỗi.”**

“Ôi, đừng xin lỗi. Dù sao mình cũng không còn thích Dung Tự nữa rồi.”

Lý Nhị Cần lùi về phía sau vài bước: **“Cậu cho rằng mình bị ngốc à?”**

Cuối cùng Tô Từ cũng không nhịn được vỗ cô: **“Nói linh tinh gì thế? Không phải chúng ta cố ý cùng thích một người, và lại trong trường có nhiều người thích Dung Tự như vậy, chẳng lẽ mình phải tức giận với từng người sao? Chỉ có thể chứng minh người chúng ta thích quá ưu tú.”**

Lý Nhị Cần lần nữa gạt đầu: **“Cậu nói rất có lý.”**

Tô Từ phát tay: **“Đi đi! Nước phù sa không chảy ruộng ngoài!”**

Lý Nhị Cần kỳ lạ nhìn cô nàng.

Tô Từ phát tay một cái.

“Cảm ơn cậu, Tô Từ.”

“Hâm quá.”

Lý Nhị Cần cả người thoải mái đeo ba lô nhỏ ra khỏi ký túc xá, đồng thời gọi điện thoại cho ba mình: **“Ba, đồ con để hết ở ký túc xá, ba lấy giúp con nhé. Lát con tự mình về nhà.”**

Ba Lý Nhị Cần, Lý Chính Thư thật bất ngờ: **“Tự mình về?”**

“Vâng.”

“Con biết đường?”

“Không biết.”

“...” Lý Chính Thư bất đắc dĩ: **“Không tìm được thì gọi xe về, bây giờ không được tiếp tục gọi điện cho ba nữa.”**

“Vâng.”

Dung Tự thấy Lý Nhị Cần nói chuyện điện thoại, mặt mày đột nhiên hớn hờ, lắc đầu một cái.

Đội Lý Nhị Cần đứng trước mặt anh, anh hỏi: **“Cậu về nhà nghỉ đông mà mang ít đồ như vậy?”**

“Những đồ còn lại ba tôi sẽ tới lấy.”

“Được.”

Qua một học kỳ chung đụng với nhau, dù Lý Nhị Cần nói gì, Dung Tự cũng đã có thể thân nhiên đối diện.

“Đi thôi?”

“Ừ.”

Đây là lần đầu tiên Lý Nhị Cần về nhà với bạn học, còn là lần đầu tiên cùng về với người mình thích.

Có chút kích động có chút hưng phấn.

Người chờ xe buýt ở bên không nhiều lắm, phần lớn học sinh đã rời đi sớm hơn một chút rồi. Lý Nhị Cần đứng bên cạnh Dung Tự, liên tiếp thò đầu ra

nhìn về phía đầu kia của con đường.

“**Thấy gì thế?**” Dung Tự trêu ghẹo.

“**Đường.**”

“**Còn gì nữa?**”

“**Cây.**”

“**Còn gì nữa?**”

Lý Nhị Cần im lặng mấy giây, trả lời: “**Xe.**”

Một chiếc xe buýt giữa không trung lắc lư từ phía xa chậm rãi tới gần. Chính là số xe bọn họ muốn ngồi.

Hai người một trước một sau lên xe, tìm ghế ngồi xuống.

Xe lắc lư, khởi động.

Mặt trời buổi chiều từ đường chân trời chiếu tới đây, màu da cam chói mắt.

Lý Nhị Cần ngồi cạnh cửa sổ xe nên bị chói mắt.

Cô híp mắt nghiêng đầu, nhìn Dung Tự buồn cười.

Ánh sáng bị cửa sổ xe ngăn cách, chiếu xuống mặt Dung Tự tạo ra những vết màu cam lốm đốm.

Lý Nhị Cần cố gắng ngồi thẳng người, cuối cùng cũng thành công chuyển ánh mặt trời xuống dưới mí mắt.

“**Mệt không?**” Dung Tự hỏi.

“**Mệt.**”

Dung Tự cười cười, vươn tay vòng qua gáy Lý Nhị Cần, bàn tay to lớn ngăn giữa mắt cô và cửa sổ xe.

Lý Nhị Cần cảm kích nhìn anh một cái.

Có chút phiền người khác, hơn nữa, làm như vậy dễ khiến Dung Tự mệt.

Cô từ chối một chút, nói với anh: “**Cảm ơn.**”

Dung Tự kéo kéo khoe miệng.

Xe buýt theo dòng xe chạy xuyên qua nội thành.

Lúc dừng lại, trên xe có hai bóng người nhảy xuống. Phía trước là nam sinh cao gầy, phía sau là nữ sinh nhỏ nhắn. Nữ sinh còn thật sự nhảy từ xe buýt xuống.

Hai chân đồng thời rơi xuống đất, chạm đất hoàn hảo.

Cô ngẩng đầu nhìn tiểu khu sau lưng: “**Nhà cậu ở đây?**”

Dung Tự gật đầu.

“**Được.**” Lý Nhị Cần gật đầu: “**Vậy, tạm biệt.**”

Cô nói tạm biệt xong liền muốn đi, Dung Tự kéo cô: “**Cậu đi đâu?**”

Mặt Lý Nhị Cần biểu thị chuyện đương nhiên: “**Về nhà?**”

“**Cậu về kiểu gì?**”

Lý Nhị Cần không trả lời được.

“**Mình đưa cậu đi.**”

Lý Nhị Cần còn đang do dự, Dung Tự chỉ chỉ ba lô phía sau lưng: “**Mình đi cất ba lô vào nhà, sau đó đưa cậu về nhà.**”

“Không sao.”

Dung Tự không nói lời nào nhìn cô.

“Được rồi.”

Nhà Dung Tự ở phía trong cùng của tiểu khu. Tiểu khu vẫn còn rất mới, hẳn là mới xây dựng.

Cho nên đây cũng không phải là nơi Dung Tự lớn lên?

Tiến vào tòa nhà Dung Tự ở, hai người đi thang máy có thể nhìn ra toàn bộ cảnh sắc bên ngoài từ lúc mới vào tới lúc lên đỉnh.

“Nhà cậu ở cao thật.”

Dung Tự gật đầu: **“Chất lượng giấc ngủ của mẹ mình không tốt, cho nên không lựa chọn tầng có gia đình khác ở.”**

Lý Nhị Cần hiểu rõ gật đầu: **“Mẹ tôi cũng vậy. Nửa đêm tôi ra ngoài ăn vụng, mẹ tôi cũng biết.”**

Dung Tự bật cười.

Thang máy mở ra, Lý Nhị Cần mới phát hiện đây là thang máy không chung với nhà khác, cửa chống trộm đóng chặt.

Lý Nhị Cần do dự nhìn Dung Tự.

“Có muốn vào ngồi một chút không?” Dung Tự hỏi cô.

“Không cần.” Lý Nhị Cần đứng ngoài cửa: **“Tôi ở đây chờ cậu.”**

Dung Tự không nói gì thêm, mở cửa đặt túi ngay trước cửa, sau đó đóng cửa lại: **“Đi thôi.”**

“Cứ như vậy?”

“Ừ.” Dung Tự tới thang máy: **“Trong nhà không có ai.”**

Cửa thang máy mở ra.

Lý Nhị Cần đi theo Dung Tự vào thang máy: **“Đã trễ thế này rồi mà còn chưa tan làm?”**

Dung Tự tựa vào lan can: **“Bọn họ thường không ở nhà.”**

“Đi công tác?”

“Coi như là vậy đi.”

Lý Nhị Cần mời anh: **“Sau này không có cơm ăn, có thể tới nhà tôi.”**

Mặt trời hoàn toàn biến mất trên mặt đất, trên đường không có ai đi lại.

Ánh đèn màu trắng chiếu lên mặt Dung Tự.

“Cảm ơn.” Anh nói.

Nhà Lý Nhị Cần cách nhà Dung Tự cũng không gần. Lúc Lý Nhị Cần nói địa chỉ, Dung Tự cũng biết. Cho nên anh trực tiếp bắt taxi.

Trải qua một ngày thi, lại ngồi xe buýt xuyên qua hơn nửa thành phố, sau đó lại ngồi taxi tới đầu khác của thành phố. Dù là Lý Nhị Cần hay là Dung Tự, cũng mệt đến không nói ra câu.

Trong không gian xe hạn hẹp, tài xế bật radio phát thanh, hai người dẫn chương trình dùng phương ngữ cười đùa với nhau, ngôn ngữ hài hước.

Đầu Lý Nhị Cần từ từ nghiêng sang bên cạnh, lúc sắp va vào cửa kính, được một bàn tay đón lấy.

Sau đó Dung Tự nhẹ nhàng đặt đầu cô lên bả vai mình, ổn định. Đổi tư thế ngồi, để cô ngủ thoải mái hơn một chút.

Ý thức dần mờ hồ, ngay cả Dung Tự cũng ngủ thiếp đi.

Taxi đi qua đèn xanh đèn đỏ, quẹo qua khúc cua.

Tay Lý Nhị Cần đặt trên đùi theo đà trượt xuống, mu bàn tay chạm vào mu bàn tay Dung Tự.

Anh mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn xuống phía dưới, lướt qua bàn tay, cầm bàn tay nhỏ bé vào lòng bàn tay.

Đọc đường Lý Nhị Cần mơ mơ màng màng, ngủ thẳng đến tận cửa nhà mới bị Dung Tự đánh thức.

Cô xoa xoa cặp mắt bị điều hòa trong xe thổi khô: **“Đến rồi?”**

“Ừ.”

Lý Nhị Cần nhảy xuống xe: **“Muốn vào nhà mình ăn cơm không?”**

Dung Tự liếc mắt nhìn tiểu khu nhà Lý Nhị Cần, lắc đầu: **“Mình ngồi thẳng xe này về luôn.”**

“Nhưng cậu cũng chưa ăn cơm tối.”

“Không sao.” Dung Tự cười: **“Nhà mình vẫn luôn có người nấu cơm.”**

Lý Nhị Cần nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

“Hơn nữa hôm nay mình mệt quá rồi, chỉ muốn tắm nước nóng rồi đi ngủ thôi.”

Lý Nhị Cần không tình nguyện: **“Vậy cũng được...tạm biệt...”**

Dung Tự quay lại taxi: **“Tạm biệt.”**

Taxi trở về theo đường lúc tối, tài xế thấy Dung Tự một mình ngồi xuất thần phía sau, đáp lời: **“Tiểu khu bạn học cháu ở không tệ!”**

Dung Tự hồi thần, tầm mắt từ ngoài cửa xe chuyển qua người tài xế: **“Vâng.”**

“Phòng ốc ở đây không phải cứ có tiền là mua được đâu.”

Dung Tự vẫn nhìn ngoài cửa sổ, thờ ơ: **“Vâng.”**

Tài xế từ kính chiếu hậu quan sát Dung Tự.

Về mặt thiếu niên ngồi ghế sau lạnh nhạt đến không có một tí ti biểu tình nào.

Tài xế lựa chọn im lặng lần nữa, chuyển kênh radio sang kênh khác.

Thanh tuyến trong trẻo của Teshima Aoi thay thế âm hưởng xe tải, từ từ phát ra, nhẹ nhàng hát: **“What is a youth...”**

Dung Tự dùng tay che kín mắt.

Đường về nhà hôm nay, thật là dài...

Lý Nhị Cần về đến nhà, vừa mở cửa ra, liền ngửi thấy mùi cơm quen thuộc, thơm đến mức khiến bụng cô reo lên ầm ĩ.

Lý Chính Thư ở phòng khách xem ti vi, nghe được tiếng cửa lớn, hỏi: **“Có phải Nhị Lân(3) về rồi không?”**

(3) Lân là lười. ý là Lý Nhị Cần lười.

Lý Nhị Cần bĩu môi, đặt Nhị Cần cho mình lại không gọi, đi gọi mình là Nhị Lân.

“Con không lười.”

Lý Chính Thư vừa nghe liền biết quả nhiên là giọng nói của con gái bảo bối, lập tức đứng lên đón, mặt mày hớn hớn: **“Không lười tại sao không tự mang hành lý của mình về?”**

Lý Nhị Cần chu mỏ: **“Nặng.”**

Lý Chính Thư từ ái sờ sờ đầu cô: **“Mẹ con trên tầng luyện chữ, con gọi bà ấy xuống ăn cơm.”**

“**Vâng.**” Lý Nhị Cần gạt đầu, từ từ cởi giày, tới bên cạnh điện thoại bàn, cầm lên gọi số của mẹ mình.

Hứa Vân Thư trên tầng hai luyện chữ đột nhiên thấy màn hình điện thoại di động lóe số điện thoại nhà, giật mình, rồi cười lên, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Lý Nhị Cần để điện thoại xuống: “**Mẹ xuống ngay.**”

Lý Chính Thư dờ khóc dờ cười.

Lý Nhị Cần để ba lô xuống đi về phía phòng bếp rửa tay, sau đó quay trở lại: “**Cảm ơn ba.**”

“**Cảm ơn gì?**”

“**Lấy hành lý về giúp con.**”

Lý Chính Thư không cảm kích: “**Cảm ơn thì không cần, thành thật khai báo buổi chiều đi đâu, làm gì?**”

Lý Nhị Cần lắc đầu: “**Ba, ba không còn trẻ nữa rồi.**”

“**Tại sao?**”

“**Khi một người đàn ông bắt đầu bắt quai, nghĩa là ông ta bắt đầu già rồi.**”

Lý Chính Thư vội vàng: “**Ai nói cho con?**”

“**Con.**”

“**...**”

Lý Nhị Cần tiếp tục đi về phía phòng bếp.

Lý Chính Thư liên miên căn nhắc đi phía sau cô: “**Lý Nhị Cần, ba cho con biết, làm cha, có nghĩa vụ quan tâm nhất cử nhất động của con gái mình từ nhỏ.**”

Lý Nhị Cần dừng bước, quay đầu lại: “**Ba.**”

“**Hả?**”

“**Lần đầu tiên con học leo tường, lần đầu tiên học bơi, lần đầu tiên học đi xe, ba không biết.**”

Lý Chính Thư cứng họng.

Lý Nhị Cần lắc đầu: “**Chú Vương cái gì cũng biết, đó mà là tình thương của ba.**”

Lý Chính Thư không phục: “**Ba không so sánh con với con nhà người ta, suy bụng ta ra bụng người, con có thể không so sánh ba với ba mẹ nhà người ta không?**”

Lý Nhị Cần nghiêm túc: “**Có thể.**”

Hứa Vân Thư: “**...**”

Một tuần trước khi bắt đầu nghỉ đông, Lý Nhị Cần cũng trạch ở phòng. Học kỳ trước vì cố gắng đuổi theo tiến độ học của bọn Dung Tự, cho nên sau đó cô cũng không nhận thêm bất kỳ cái gì liên quan đến kịch truyền thanh. Bây giờ bạn trong giới biết cô nghỉ, mới mở khung đối thoại lời mời rồi rút bắn ra, hận không thể trực tiếp vọt thẳng tới trước mặt cô.

Thành tích thi cuối kỳ của Lý Nhị Cần không tệ, mặc dù vật lý không tiến bộ lớn như trước, nhưng dựa vào thành tích những môn khác, cuối cùng cũng tiến gần Dung Tự hơn một chút. Tên của mình trên danh sách xếp hạng, cũng cách Dung Tự ngày càng gần.

Cô gửi một tin nhắn cho Dung Tự, tin nhắn chỉ có đơn giản ba chữ: **Làm gì thế?**

Không nhận được trả lời.

Lý Nhị Cần cảm thấy Dung Tự rất thần bí. Lần đó khi ở cửa nhà anh, lúc cửa mở ra cô len lén nhìn vào bên trong. Là một nơi vô cùng sạch sẽ, thậm chí còn không có hơi thở như có người sinh hoạt ở đó. Không mở đèn, toàn bộ mọi thứ mờ mịt vừa đen vừa lạnh giống như bị phủ bụi.

Lý Nhị Cần nằm lý trên giường suy nghĩ.

... Chẳng lẽ gia đình Dung Tự đơn thân? Hoặc là ba mẹ đang làm thủ tục ly hôn?

... Nếu không tại sao trong nhà không có người?

... Phi phi phi!

... Không được nghĩ xa hơn.

... Nhưng cũng có nghĩ gì đâu!

Lại lật người trên giường.

... Nhưng thần bí quá! Rõ ràng bình thường lúc ở trường, tin nhắn được trả lời rất nhanh, tại sao về nhà lại không thấy trả lời?

... Quên đi, gọi luôn là được rồi.

Lý Nhị Cần từ trên giường nhảy dựng lên, trực tiếp tới bàn sách lấy điện thoại của mình, sau đó ấn xuống số điện thoại của Dung Tự.

Ngây ngẩn cả người.

Đầu bên kia điện thoại: **Số ngài gọi hiện đã tắt máy.**

Tắt máy?

Lý Nhị Cần đang không thể tiếp nhận nhìn chằm chằm điện thoại, thì Bành Tử Ca gọi điện tới. Mới bắt máy không kịp nói một chữ, Bành Tử Ca liền gào to: **“Nhị Cần! Mình lạc A Tự rồi!”**

Lý Nhị Cần: **“Hả?”**

“Mình không liên lạc được với A Tự!”

Lý Nhị Cần: **“Tôi biết.”**

“Sao cậu biết?”

Lý Nhị Cần than thở: **“Vừa mới gọi cho Dung Tự, cậu ấy tắt máy rồi.”**

“Cậu ấy đã tắt ba ngày rồi.”

Lý Nhị Cần bất ngờ.

“Cậu nói xem mình nên làm gì bây giờ? Không ai chơi bóng với mình! Một tuần rồi! Không ai chơi bóng với mình!” Nghe giọng nói của Bành Tử Ca là có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cậu: mặt ủ mảy ê.

Lý Nhị Cần mở máy tính ra, bắt đầu gõ gì đó trên thanh nội dung của trang web.

“Nhị Cần cậu đang làm gì thế?” Bành Tử Ca nghi ngờ.

“Mua sắm trực tuyến.”

Bành Tử Ca nỏ tung: **“Hai đứa mình đang nói chuyện! Cậu không thể đợi lát nữa mới mua sao?”**

Lý nhị Cần cầm điện thoại cách xa lỗ tai mình một chút: **“Tôi bổ sung phí điện thoại cho Dung Tự.”**

‘Tức giận’ mới phát tiết của Bành Tử Ca bị mắc kẹt: **“À. Nhị Cần, cậu thật thông minh, sao mình lại không nghĩ tới?”**

Lý Nhị Cần không muốn nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Editor: Búnn.

Bánh Tử Ca nghi ngờ liên tiếp nhìn màn hình điện thoại di động, lăm bằm lâu bầu: **“Không gọi sai số mà...”**

Lại đặt điện thoại vào bên tai, hỏi: **“Đây là điện thoại của Dung Tụ sao?”**

Mặc dù giọng nói bên kia điện thoại có lẽ phép, nhưng không có bao nhiêu tình cảm: **“A Tụ đang bận, không có cách nào nhận điện thoại cậu.”**

“Vậy có thể phiền chị nói cho cậu ấy biết, có Bánh Tử Ca gọi cho cậu ấy, được không ạ?”

Cũng không nói là đồng ý hay không, đầu bên kia nói: **“Tạm biệt”** liền cúp.

Bánh Tử Ca khó hiểu, gọi điện cho Lý Nhị Cần. Sau khi hàn huyên mấy câu đơn giản, liền đi làm chuyện của mình.

Bánh Tử Ca ở nhà một mình, cô đơn chơi bóng rổ trong sân.

Mặc dù nắng mùa đông chói chang, nhưng lại không có bao nhiêu nhiệt độ. Bánh Tử Ca đập bóng ném rổ hơn một giờ, không toát ra một giọt mồ hôi nào. Chỉ có thể phần nộ quay về phòng chọn xem phim.

Ngay cả xem xong ba bộ phim zombie, Dung Tụ vẫn không gọi tới.

Cậu bắt mắt dùng sức chọc chọc màn hình, chọc trúng tên Dung Tụ, sau đó lại gọi qua.

Ngây ngẩn cả người.

Lại tắt máy?

Cậu cúp điện thoại, lập tức gọi Lý Nhị Cần.

Giọng nói lúc nhận điện thoại của Lý Nhị Cần rất mơ hồ, giống như vừa mới tỉnh ngủ.

Bánh Tử Ca khó hiểu, bây giờ đã 4h30 chiều rồi, ngủ quái gì?

“Nhị Cần, tớ hỏi cậu.”

“Hả?”

“Cậu nạp bao nhiêu tiền cho A Tụ?”

“100.”

Bánh Tử Ca: **“...”**

“Sao thế?”

“Lại tắt máy rồi.”

Lý Nhị Cần từ trên giường ngồi dậy: **“Lại tắt máy nữa?”**

“Ừ.”

Lý Nhị Cần bĩu môi, bò tới cạnh máy tính, tiếp tục nạp tiền(1) cho Dung Tụ.

(1)Phi nói: mình edit theo như kiểu bên mình cho các bạn dễ hiểu.

Dành cho bạn nào không biết, bên Trung Quốc, nghe cũng mất tiền == Nói nôm na lúc nào trong điện thoại cũng phải có tiền, nếu không còn tiền cũng sẽ không nghe được, tạo thành hiện tượng tắt máy. Muốn dùng thì phải nạp.

Bánh Tử Ca nghe tiếng động, hỏi: **“Cậu lại nạp tiền cho A Tụ?”**

“Ừ.”

Giọng nói xa xa, chắc là đặt điện thoại cách xa rồi.

“Được...”

Chỉ chốc lát sau, giọng nói của Lý Nhị Cần lại rõ ràng trở lại: **“Tôi gọi điện cho cậu ấy.”**

“Ừ.” Bành Tử Ca đồng ý: **“Nói chuyện xong, nhớ nói cho mình rõ cuộc tình huống của A Tụ là như thế nào nhé!”**

“Được.”

Lý Nhị Cần để điện thoại xuống, cảm thấy ở trong phòng ấm áp ngủ một buổi trưa, cả cổ họng cũng khô đến muốn phun lửa. Xuống dưới tầng uống nước trước, lúc cầm nước nóng trở lại, thấy trên điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, ghi chú hiển thị đều là: **Dung Tụ.**

Cô lập tức cầm điện thoại lên gọi lại.

Chỉ rung một tiếng, điện thoại liền được kết nối, truyền đến giọng nói trong trẻo dễ nghe của Dung Tụ: **“A lô?”**

Một tuần không được nghe giọng của Dung Tụ rồi. Có một khoảng thời gian dài, Lý Nhị Cần cho rằng mình đã quen với giọng nói của Dung Tụ, hơn nữa còn miễn dịch. Nhưng bây giờ nghe được, đột nhiên cảm thấy giọng nói hiện tại càng khiến mình rung động hơn lần đầu nghe được.

Cảm giác được tìm mình đập lổ một nhịp.

“Tôi là Lý Nhị Cần.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười ngắn ngủi: **“Mình biết.”**

Lý Nhị Cần không biết sẽ có một ngày, chỉ là nghe được giọng của người kia liền quên mất tất cả những điều muốn nói.

Dung Tụ đợi một lát, hỏi: **“Cậu nạp tiền cho mình?”**

“Ừ.” Lý Nhị Cần nhấp một ngụm nước nóng, thắm giọng: **“Bành Tử Ca cũng gọi cho cậu, nhưng cậu tắt máy. Buổi trưa cậu ấy gọi cho cậu.”**

Dung Tụ: **“Mình biết.”**

“À.”

“Lúc Bành Tử Ca gọi điện tới, chị mình đang dùng máy của mình.” Dung Tụ giải thích.

“Cậu có chị gái?”

“Con gái của bác cả mình.”

“À.”

Đột nhiên Lý Nhị Cần cảm thấy thoải mái: **“Tiền điện thoại của cậu dùng nhanh hết thật.”**

Dung Tụ bắt đầu kể: **“Điện thoại của chị mình bị trộm, ban ngày bọn mình ở bên ngoài, chị ấy sẽ dùng điện thoại của mình xem phim...”**

Lý Nhị Cần mê mẩn, không biết hỏi từ đâu.

Nhưng lúc nói chuyện với Lý Nhị Cần, Dung Tụ có rất nhiều kiên nhẫn: **“Mấy gia đình anh chị em của ba mình cùng nhau đi du lịch, một thời gian nữa mới có thể trở về. Buổi sáng mình mới nạp tiền điện thoại xong, không ngờ mới đến buổi trưa đã hết rồi. Đang định nạp thêm, phát hiện có người nạp cho mình.”**

Lý Nhị Cần hiểu rõ: **“Vậy sao...”**

“Chị mình nói giữa trưa Tử Ca gọi điện cho mình.”

“Ừ.”

“Mình cho là cậu ấy tìm mình, cho nên không gọi lại cho cậu ấy.”

Lý Nhị Cần không để ý mấy chuyện này, chỉ là có chút khó hiểu: **“Làm sao cậu biết là mình nạp tiền cho cậu?”**

Dung Tụ cười cười: **“Tử Ca không nghĩ tới những thứ này.”**

Lý Nhị Cần cam chịu.

Dung Tụ còn nói: **“Mình vừa muốn gọi cho Tử Ca, mới điện thoại lại hết tiền rồi.”**

Lý Nhị Cần cười: **“Lúc muốn nạp thêm tiền, lại phát hiện bị mình dẫn trước rồi à?”**

Dung Tự cười khẽ, giọng nói vui vẻ: **“Đúng vậy.”**

Lý Nhị Cần cười theo, không kiểu sao lại cảm thấy kiêu ngạo.

Giờ phút này Dung Tự đang đứng cạnh cửa sổ sát đất tại biệt thự ở duyên hải, biển rộng đêm khuya một mảng đen nhanh, không nhìn thấy cái gì. Cửa kính phản chiếu mờ mờ bóng dáng của anh, có thể thấy được nụ cười mơ hồ trên gương mặt anh.

Anh dựa vào cửa sổ sát đất ngồi xuống: **“Tìm mình có việc sao?”**

“Không.” Giọng Lý Nhị Cần thực nhẹ nhàng: **“Chỉ là muốn hỏi một chút xem cậu đang làm gì thôi.”**

Dung Tự đáp: **“Ngồi dưới đất.”**

Lý Nhị Cần tiếp tục hỏi: **“Lạnh không?”**

“Không lạnh.”

“Một mình?”

“Một mình.”

“Những người khác đâu?”

“Ngủ rồi.”

Lý Nhị Cần phản ứng chậm mấy giây, ý thức được chuyện gì: **“Phí điện thoại rất đắt đúng không?”**

“Không sao.”

“Không ngủ sao?”

“Vừa rồi rất buồn ngủ, bây giờ thì không.”

Lý Nhị Cần không có cách nào miêu tả lòng mình. Loại vui sướng cùng nhịp tim, từng cái từng cái tiết lộ tâm tình đáy lòng, bị bản thân cẩn cẩn thận thận thu lại, hơn nữa còn giấu kỹ.

Rõ ràng khoảng cách giữa anh và cô rất xa. Nhưng cô lại cảm thấy rất gần.

Cô đi tới ban công, bên này mới là buổi chiều. Mặt trời ảm áp treo trên cao, tỏa xuống ánh nắng ảm áp cuối cùng cho đám người tan làm.

Nặng nề hít một ngụm khí lạnh, cô nói vào ống nghe: **“Vậy cậu cũng ngủ đi.”**

Dung Tự không nói gì.

Lý Nhị Cần nhăn mũi: **“Tôi chờ cậu trở lại.”** Lại bổ sung: **“Chờ cậu về tìm tôi và Bành Tử Ca chơi.”**

“Được.”

Cô có chút không bỏ được: **“Vậy...Hẹn gặp lại?”**

“Hẹn gặp lại(2).”

(2) Tiếng Trung có nhiều cái rất hay. Đoạn này LNC dùng ‘再见’: Tái kiến. Vừa có nghĩa là tạm biệt, vừa có nghĩa là hẹn gặp lại. Khác với ‘掰掰’: Cũng có nghĩa là tạm biệt, nhưng cái này là tạm biệt luôn.

Cúp điện thoại.

Lý Nhị Cần thở phào một cái.

Tiếp tục gọi cho Bành Tử Ca.

Bành Tử Ca bắt máy rất nhanh, cảm giác lúc nào ngón tay cũng đặt trên phím nghe. Tiếng ‘reng’ thứ nhất còn chưa kết thúc, cậu đã bắt máy rồi.

Sau đó cậu không để đợi giọng nói bên kia truyền tới: **“Gọi được rồi sao?”**

“Ừ.”

“Nói gì?”

Lý Nhị Cần nhớ lại: “**Cậu ấy nói điện thoại của cậu ấy chị cậu ấy dùng, dùng để xem phim.**”

Bành Tử Ca bắt mắt: “**Không thể dùng máy tính xem phim sao?**”

Lý Nhị Cần giải thích: “**Bọn họ du lịch ở bên ngoài.**”

“**Du lịch? Ở đâu?**”

“**Đại khái là không ở trong nước.**”

Bành Tử Ca kêu la: “**Hèn gì phát âm tiếng Anh của A Tự tốt như vậy! Thì ra là vì không có việc gì lại ra nước ngoài!**”

Lý Nhị Cần không muốn nói chuyện.

“**Còn gì nữa không?**” Bành Tử Ca muốn biết nhiều hơn: “**Bao giờ về?**”

“**Một thời gian nữa.**”

Đầu bên bìa dừng lại ít nhất 10 giây, Bành Tử Ca lớn tiếng: “**Một thời gian nữa? Một thời gian nữa là bao lâu?**”

“**Không biết.**”

Bành Tử Ca thật sự muốn khóc: “**Minh sắp chán chết rồi đâyyyyyy!**”

“**Tôi cũng vậy.**”

Bành Tử Ca im lặng, rồi hỏi: “**Vậy mai ra ngoài chơi đi?**”

“**Được.**”

“**Mình gọi hỏi Tô Tử một chút.**”

“**Được.**”

“**Mình cúp máy trước, tối nay hẹn thời gian cụ thể nhé!**”

“**Ừ.**”

Buổi tối ba miệng nhà họ Lý ngồi trên bàn ăn ăn cơm.

Ba Lý cẩn thận phát hiện tối nay con gái mình ăn đặc biệt ngon miệng, vì vậy liền đưa ra quan tâm tràn đầy tình yêu của bản thân: “**Tâm trạng Nhị Lân hôm nay tốt như vậy sao?**”

Lý Nhị Cần không nói một lời, ăn cơm của mình.

Lý Chính Thư để đũa xuống, trêu chọc nàng: “**Tại sao lại có thể không để ý tới ba mình chứ? Không sợ ba sẽ đau lòng sao?**”

Lý Nhị Cần nuốt thức ăn trong miệng xuống, từ từ nói: “**Ba.**”

“**Gi?**” Lý Chính Thư cười híp mắt.

“**Ăn không nói, ngủ không nói.**”

Mặt Lý Chính Thư xanh mét.

Hứa Vân Thư bắt đầu đi, chú ý tới cả bữa Lý Chính Thư không uống một ngụm canh nào, hỏi ông: “**Không thích canh tối nay?**”

Lý Chính Thư lập tức lắc đầu: “**Không! Uống rất ngon!**”

Lý Nhị Cần: “**Ba, canh tối nay ngọt.**”

“**Thật?**”

Hứa Vân Thư: “**...**”

Lý Nhị Cần uống một ngụm canh trong bát của mình: **“Không thật. Canh măng mặn nấu thịt làm sao ngọt được...”**

Lý Chính Thư đẩy mắt kính rơi xuống sống mũi, không nói gì.

Hứa Vân Thư múc thêm một bát cho ông, giọng nói thản nhiên: **“Đừng nói dối.”**

Lý Chính Thư nuốt chuyện xưa vừa với bụng có đủ nhân vật, thời gian, địa điểm về việc uống được canh măng mặn nấu thịt mà ngọt xuống.

Hai mẹ con nhà này không có chút tế bào hài hước nào.

Vẫn nên ăn canh đi...

Lý Nhị Cần com nước xong liền đi bộ trong tiểu khu với Lý Chính Thư, sau đó trở lại phòng ngủ.

Trong điện thoại di động có tin nhắn có Bành Tử Ca: **[Minh với Tô Tử hẹn 10h sáng mai, tập trung quán trà sữa ở quảng trường thể kỷ.]**

Lý Nhị Cần trả lời: **[Được.]**

Sáng sớm hôm sau Lý Nhị Cần dậy sớm nhất từ trước đến nay, làm bánh bao sữa tươi đơn giản, chọn quần áo bản thân cảm thấy không tệ lắm liền ra cửa. Hôm nay Lý Chính Thư đi làm trước, để lại tài xế cho Lý Nhị Cần. Cho nên cô mở cửa, thấy tài xế của ba đang ở trong sân đọc báo, ngăn người.

“Sao chú Vương lại ở đây?”

Wang Cheng để tờ báo xuống: **“Ba cháu tự lái xe đi làm, để chú lại đưa con đi.”**

“Sao ông ấy biết con muốn ra ngoài?”

Wang Cheng cười hiền lành: **“Ông ấy nói là ông ấy đoán.”**

Lý Nhị Cần không hỏi nữa, đi giày vào: **“Vậy làm phiền chú Vương rồi.”**

“Không phiền.” Wang Cheng đeo găng tay mở cửa xe: **“Đúng lúc nghỉ phép.”**

Lý Nhị Cần vẫn lễ phép: **“Cảm ơn.”**

Không phải là chủ nhật, mà đường coi như rộng rãi. Sau khi dừng mấy lần đèn xanh đèn đỏ, Lý Nhị Cần liền đến chỗ hẹn sớm hơn nửa tiếng.

Cô nói Wang Cheng khoảng thời gian quay về liền đi vào quán trà sữa bên cạnh.

Không ngờ tới Tô Tử đang ngồi ở chỗ cách cửa ba bàn chơi điện thoại di động.

“Tô Tử?” Cô xác nhận.

Hôm nay Tô Tử mặc váy, áo lông màu trắng, hiển nhiên là đã qua tí mĩ ăn mặc. Cô nàng quay đầu lại, nhìn thấy Lý Nhị Cần, tình cảm vui sướng không lời nào có thể miêu tả được, từ chỗ nhảy dựng lên chạy về phía cô: **“Nhị Cần!”**

Chỉ hơn một tuần không gặp thôi mà, không biết thái độ hưng phấn, kích động cái gì. Nhưng đúng là rất vui mừng.

Lý Nhị Cần cũng quên gọi trà sữa, ngồi đối diện Tô Tử: **“Hôm nay cậu xinh quá!”**

Tô Tử cười nhăn mũi: **“Khó khăn lắm mới không cần mặc đồng phục học sinh, dĩ nhiên phải mặc đẹp một chút!”**

Cô nàng cũng quan sát Lý Nhị Cần, hôm nay Lý Nhị Cần vẫn mặc theo tính cách như cũ, sau khi cởi áo khoác ngoài ni màu tro đơn giản xuống, bên trong cô chỉ mặc một chiếc quần dài màu đen, cùng áo lông oversize rộng lớn.

Nhưng Tô Tử cảm thấy cô có một loại khí chất không nói ra được, vừa hâm mộ lại vừa vui vẻ.

“Nhị Cần, quần áo của cậu đẹp lắm!”

Lý Nhị Cần kéo kéo ống tay áo lông: **“Mình cũng cố ý lựa chọn đó.”**

“Nhìn xem Bành Tử Ca có đặc biệt chọn quần áo không.”

Hai người nhìn nhau cười.

Chưa nói được vài câu, Bành Tử Ca mang theo khí lạnh tiến vào. Tô Tử và Lý Nhị Cần đồng thời quay đầu lại nhìn, áo khoác ngoài màu lam bánh bao, Bành Tử Ca rất trắng, mặc vào lộ ra khí chất đặc biệt. Không có Dung Tự bên cạnh, cuối cùng cậu cũng trở thành tiêu điểm tầm mắt của mọi người. Trước khi vào cửa, hai cô bé vẫn đang xì xào bàn tán nhưng lúc đi ngang qua cậu liền quay đầu lại nhìn.

Khách hàng trong quán chỉ còn hai người các cô, cho nên cậu liếc một cái liền thấy được các cô. Biểu tình lạnh lẽo trên mặt đột nhiên nở rộ ra, kéo ra nụ cười vô cùng lớn, lớn tiếng: **“Nhị Cần! Tô Tử!”**

Lý Nhị Cần suy nghĩ một chút, giống như bình thường không phải vì tướng mạo hấp dẫn người, cũng không phải vì liên quan đến Dung Tự.

Cậu gào to càng hấp dẫn người khác hơn.

Ai cũng không ngờ, ba người đều đến sớm hơn thời gian hẹn. Cách giờ ăn trưa còn quá sớm, Bành Tử Ca mua trà sữa cho cả ba người, ba người tiếp tục ngồi trong quán trà sữa nói chuyện phiếm.

Sau khi Bành Tử Ca tới, việc tán gẫu càng thêm dễ dàng hơn. Bởi vì các cô chỉ cần nhìn Bành Tử Ca nói là được.

Tô Tử cũng đã sớm quen, vì Lý Nhị Cần đã sớm đề cập tới vấn đề này: một mình bạn học Bành Tử Ca đã là một tiệc trà.

Cậu nói liên miên oán trách một vòng mấy ngày nay có bao nhiêu nhàm chán, nhờ các cô bao nhiêu, nhớ Dung Tự cỡ nào, sau đó thuận tiện báo cáo chuyện ăn ngủ từ ngày nghỉ đầu tiên đến bây giờ một lần, rồi tổng kết: **“Nghĩ chán quá.”**

Tô Tử và Lý Nhị Cần cầm ống hút trà sữa lớn: **“Ừ.”**

Bành Tử Ca: **“Tại sao các cậu không nói chuyện?”**

Tô Tử và Lý Nhị Cần trao đổi ánh mắt một cái, cười với Bành Tử Ca: **“Cậu vui vẻ là được rồi.”**

“Nếu A Tự ở đây thì tốt rồi, chúng ta có thể tới nhiều chỗ chơi hơn nữa.” Bành Tử Ca lật sổ tay trò chơi ngày nghỉ bản thân đã chuẩn bị tốt từ hôm qua: **“Này, hay là ăn cơm xong rồi đi xem phim đi?”**

Lý Nhị Cần: **“Được.”**

Tô Tử cũng không nhịn được biểu tình ghét bỏ: **“Cậu nói cậu làm sổ tay trò chơi cả một đêm, kết quả là đi xem phim?”**

Bành Tử Ca ngượng ngùng: **“Cũng không phải vậy...phim này tôi muốn xem lâu rồi, vẫn không tìm được người đi xem cùng tôi.”**

Tô Tử cười nhạo cậu: **“Không phải cậu có nhiều bạn sao? Ngay cả tìm người cùng xem phim với cậu cũng không có?”**

Bành Tử Ca trừng nằng: **“Đó không phải là chỉ muốn cùng đi xem với các cậu sao!”**

“Ồ?” Tô Tử bất ngờ.

Bành Tử Ca không nhịn được: **“Đến, Tô Tử, chúng ta đánh một trận!”**

Tô Tử cười: **“Cậu xác định?”**

Bành Tử Ca khinh bỉ: **“Dựa vào cơ thể nhỏ bé này của cậu, còn không phải là chuyện nhỏ thôi sao.”**

Cuối cùng Lý Nhị Cần cũng lên tiếng: **“Bành Tử Ca, đừng đánh.”**

“Tại sao?”

“Đánh thế nào cậu cũng là người thua.” Cô nói.

“Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Editor: Búm.

Bánh Tử Ca chọn phim mà mọi người vô cùng mong đợi, phim bom tấn anh hùng thương nghiệp, vang dội toàn cầu, chỗ nào cũng có thể thấy được những thứ đồ có liên quan bộ phim đó, quần áo, áp phích, món đồ chơi, vân vân. Bánh Tử Ca còn chưa trải qua thời kỳ trưởng thành của thiếu niên cho nên hoàn toàn không thể chống cự nổi hấp dẫn, ngoại trừ móc chìa khóa, cốc, còn mua thêm một bộ vũ khí mô phỏng đồ thật.

Ngày công chiếu thứ hai, trong rạp chiếu phim đầu người nhón nháo, gần như không còn chỗ trống. Lý Nhị Cần mua bỏng ngô, coca. Bánh Tử Ca và Tô Tử cùng nhau vào sảnh chiếu phim chen chúc. Dọc đường đều nghe được Bánh Tử Ca vì vũ khí mô phỏng đồ thật chọc vào người khác mà xin lỗi.

Cho nên tại sao không thể đợi xem phim xong hãy mua?

Lý Nhị Cần muốn hỏi, nhưng vẫn nhịn được.

Mua cũng mua rồi, hỏi nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Khó khăn lắm mới tìm được chỗ của mình ngồi xuống, đầu Bánh Tử Ca đầy mồ hôi, cầm coca Lý Nhị Cần vừa mua cho cậu điên cuồng uống một ngụm. Cuối cùng cũng sống rồi, cậu nhìn xung quanh bảo bối của mình: **“May quá không bị hồng.”**

Tô Tử bấu môi: **“Tôi thấy cậu sắp hồng rồi.”**

Bánh Tử Ca khinh thường: **“Cậu biết đây là cái gì không? Tình cảm thâm thương trộm nhớ! Tôi bắt đầu theo đuổi từ truyện tranh đấy!”**

Tô Tử từ chối cho ý kiến, từ từ uống coca của mình.

Hành lang bên cạnh vẫn có rất nhiều người qua lại người nói: **“Làm phiền”** rồi đi qua, xong lại đi qua. Cậu thường xuyên truyền vào lỗ tai hơn chính là: **“Sao lại nhiều người như vậy?” “Chỗ ngồi ở đâu?”** Loạn đến không chịu được.

Bánh Tử Ca vẫn còn đang cãi vã với Tô Tử.

Đột nhiên Lý Nhị Cần cảm giác được điện thoại di động trong túi rung lên.

Lấy ra nhìn, là Dung Tự nhắn tin tới: **[Đang làm gì thế?]**

Lý Nhị Cần cẩn môi dưới, liếc mắt nhìn hai người ngồi bên cạnh, trả lời: **[Xem phim.]**

Tin nhắn vừa gửi đi, yên tĩnh một lúc ngắn, Dung Tự trả lời: **[Từ từ xem.]**

Bánh Tử Ca chú ý tới Lý Nhị Cần không tham gia nói chuyện, sấn lại gần hỏi: **“Nhị Cần, cậu làm gì thế?”**

Lý Nhị Cần cất điện thoại di động: **“Nhắn tin với Dung Tự.”**

Bánh Tử Ca dừng động tác hút coca lại, mấy giây sau, cậu hỏi: **“Dung Tự?”**

Lý Nhị Cần gật đầu.

Bánh Tử Ca không thể tin: **“Là Dung Tự chúng ta cùng quen sao?”**

Lý Nhị Cần: **“Tôi cũng không biết Dung Tự nào khác nữa.”**

Bánh Tử Ca phát điên: **“Minh tìm cậu ấy một tuần, cậu ấy cũng không để ý tới mình. Kết quả bây giờ lại ở chỗ này gửi tin nhắn cho cậu?”**

Lý Nhị Cần: **“Ừ.”**

Bánh Tử Ca bắt đầu đi: **“Không cần cậu trả lời.”**

Lý Nhị Cần cầm bỏng ngô tới ăn, không tiếp tục nói nữa.

Bánh Tử Ca nhìn một lúc, lại không nhìn được: **“Vậy A Tự nói gì với cậu?”**

Tô Tử cũng tò mò sấn lại gần xem.

“Hỏi tôi đang làm gì thế.”

“Sau đó thì sao?”

“Bảo tôi từ từ xem.”

“Không còn gì?”

“Không còn.”

Bành Từ Ca quay đầu lại liếc mắt nhìn Tô Từ, vẻ mặt càng kỳ lạ hơn vừa rồi: **“Khó khăn lắm mới bắt được A Tụ, cậu không hỏi chuyện có ý nghĩa, cứ không có chút dinh dưỡng nào kết thúc như vậy?”**

Lý Nhị Cần hỏi rất chân thành: **“Hỏi gì?”**

“Bao giờ thì về thế!”

“Một thời gian nữa.”

“Cái gì?”

Lý Nhị Cần nghiêm túc: **“Tối hôm qua Dung Tụ nói, một thời gian nữa sẽ về.”**

Bành Từ Ca bị đánh bại, không muốn tiếp tục tranh luận, ngã xuống ghế: **“Cậu không hiểu mình! Cậu còn chưa đủ nhớ A Tụ rồi! Nếu cậu nhớ cậu ấy giống mình, nhất định sẽ lên tiếng hỏi rốt cuộc là vì sao mà một thời gian nữa cậu ấy mới về.”**

Lý Nhị Cần cúi đầu tìm số điện thoại của Dung Tụ cho cậu nhìn.

Bành Từ Ca: **“Làm gì?”**

“Số điện thoại của Dung Tụ.”

“Mình biết!”

“Không tắt máy.”

“Cho nên?”

Lý Nhị Cần cất điện thoại di động: **“Bây giờ cậu gửi tin nhắn, cậu ấy sẽ trả lời cậu.”**

Bành Từ Ca hoàn toàn hỏng rồi.

Tô Từ cười haha: **“Bành Từ Ca, bình thường cậu kiểm tra chép bài sao? Nếu không dựa vào đầu óc của cậu làm sao thi được từng đấy điểm?”**

Bành Từ Ca đang nhắn tin cho Dung Tụ nên không ngẩng đầu lên: **“Lắm mòm!”**

Bành Từ nhìn điện thoại di động chơi một lát, phòng chiếu phim tối xuống. Lý Nhị Cần liếc Bành Từ Ca một cái, cậu cũng ngoan ngoãn đặt điện thoại xuống.

Loại hình bom tấn thương nghiệp này, cho tới bây giờ vẫn không còn chỗ ngồi. Từ lúc bộ phim bắt đầu đến lúc chiếu hết Bành Từ Ca không có cách nào yên lặng lại, vô cùng bùng nổ, sinh động miêu tả chi tiết trong phim.

Đợi đến lúc dòng người hơi giải tán một chút, bọn họ mới đi ra ngoài. Cửa cầu thang lác đác vài người, phần lớn mọi người đều chờ ở cửa thang máy, số người còn lại cũng xoay quanh khu biểu diễn cùng khu tiêu thụ.

Bọn họ cũng không thiếu thời gian, không nhất định phải chen vào thang máy, cho nên trò chuyện đi dọc xuống theo cầu thang.

Trước đó Lý Nhị Cần chưa xem phần trước của phim, cho nên không hiểu về bối cảnh chuyện xưa của phim đó. Dọc đường Bành Từ Ca thần thái sáng láng thay cô phổ cập khoa học, Tô Từ làm bổ sung thay thế, chen vào khoảng không lúc Bành Từ Ca để trống bổ sung thêm mấy câu.

Cô nghe rất nghiêm túc, không chú ý tới sau lưng có một bóng người nhanh chóng lao tới.

Kèm theo một tiếng thét chói tai, cô chỉ cảm giác mình bị va mạnh vào, sau đó thân thể không khống chế được ngã xuống đất. Cô mở mắt thấy mình đang lơ lửng ở không trung, ngay trước lúc mặt chuẩn bị đập xuống bậc thang thì cả người còn cách bậc cuối cùng vài bậc. Cảm xúc khẩn trương đột nhiên được hóa giải, sau đó nhận mệnh nhắm mắt lại.

Đồng thời có một bàn tay từ phía sau xuyên qua, ôm lấy hông của cô. Lý Nhị Cần cảm thấy người phía sau dùng sức ôm mình, người nọ có ý điều chỉnh tư thế hai người ngã xuống.

Có cảm giác nặng nề va vào mặt đất, nhưng lại không có cảm giác đau đớn.

Lý Nhị Cần vừa rơi xuống đất, liền nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, đỡ người vừa mới bảo vệ mình. Vừa mới vươn tay ra, cả người liền ngừng: **“Nguyễn Minh Tiên?”**

Nguyễn Minh Tiên nhe răng trợn mắt nằm trên nền gạch lạnh như băng.

Đau quá! Vốn tính là anh tuần đờ được cô, sau đó tiếp đất một cách hoàn mỹ.

Vậy mà khó khăn quá lớn, ngã bốn chân chống lên trời không nói, còn đa đến thở không nổi.

Thật sự quá mất thể diện đến muốn tìm luôn một cái lỗ để chui xuống.

“Anh có khỏe không?”

Nguyễn Minh Tiên miễn cưỡng chống cơ thể đứng lên: **“Không sao.”**

Lúc này Bành Tử Ca và Tô Tử mới phản ứng kịp chạy tới đây, luống cuống tay chân đỡ Nguyễn Minh Tiên tới chỗ bên cạnh ngồi xuống.

Tô Tử không nhịn được oán trách: **“Người nào thế không biết! Va vào người ta ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói!”**

Bành Tử Ca cũng bắt mắt theo: **“Đúng vậy! Chạy đi đâu thai sao!”**

Một lát sau, phía sau có một bóng dáng nho nhỏ từ từ di chuyển tới đây, Nguyễn Nhu Nhu.

Đau đón cùng hốt hoảng ban đầu đi qua, để lại không khí lúng túng tràn ngập giữa mấy người.

Nhưng những thứ này cũng không ảnh hưởng đến Lý Nhị Cần, cô dùng mắt kiểm tra Nguyễn Minh Tiên từ trên xuống dưới, sau khi xác định anh không sao, liền nói cảm ơn: **“Cảm ơn.”**

Nguyễn Minh Tiên khoát tay.

“Còn đau phải không?” Lý Nhị Cần quan tâm.

“Đau.”

“Ở đâu?”

Nguyễn Minh Tiên nhìn cô một cái.

Lý Nhị Cần không hiểu.

Nguyễn Minh Tiên liếc mắt, xương rất đau! Sao nói cho em biết được? Đàn ông không cần mặt mũi nữa rồi sao?

“Anh...” Nguyễn Nhu Nhu nghe được anh trai vẫn đang kêu đau: **“Có muốn đi bệnh viện không?”**

“Không sao.” Nguyễn Minh Tiên bắt đắc đi: **“Rất nhanh sẽ tốt thôi.”**

Nguyễn Nhu Nhu gấp đến sắp khóc.

“Xương đau...”

Mắt Bành Tử Ca thấy hơi nước trong mắt Nguyễn Nhu Nhu càng lúc càng nhiều, liền tiếng đề nghị: **“Ôi! Bên cạnh chính là Mc.Donald, chúng ta tới đó ăn chút gì đó?”**

Tô Tử phụ họa: **“Được!”** Liếc mắt nhìn mấy người, cô nàng khoác tay Lý Nhị Cần: **“Tôi với Nhị Cần đi mua đồ. Bành Tử Ca, cậu đỡ anh ta đi tìm chỗ ngồi nhé?”**

Nguyễn Minh Tiên dờ khóc dờ cười: **“Có chút chuyện, con gái các em ngồi đi. Tôi với Bành Tử Ca đi mua đồ là được rồi.”**

Lý Nhị Cần nghi ngờ: **“Anh thật sự có thể?”**

“Muốn tôi nhảy vũ điệu quảng trường cho em xem không?”

Lý Nhị Cần: **“Không cần.”**

Ba cô gái tìm chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, ngồi thành hàng ngang, để chỗ đối diện lại cho hai vị con trai đang đi mua đồ.

Kể từ sau lần tỏ tình thất bại với Bành Tử Ca, không thấy Nguyễn Nhu Nhu xuất hiện nữa. Tình cờ gặp, hay là gặp dưới loại tình huống kỳ quái như thế này, thì hai chữ lúng túng viết đầy trên cô nàng.

Lý Nhị Cần nhìn cô nàng gần như vùi mặt vào điện thoại di động, không nhịn được giật giật lông mày: **“Nguyễn Nhu Nhu.”**

“Hả?” Mặc dù Nguyễn Nhu Nhu có trả lời, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

“Thì cuối kỳ như thế nào?”

Nguyễn Nhu Nhu ngẩng đầu: **“Cũng không tệ lắm.”**

“Vật lý lần này đủ điều kiện chứ?” Giọng Lý Nhị Cần tự nhiên.

“Cũng không tệ lắm, gần đạt xuất sắc.”

Khóe miệng Lý Nhị Cần cong lên: **“Tiến bộ thật lớn.”**

Nguyễn Nhu Nhu yên tĩnh lại: **“Những điều lần trước bạn học Dung Tụ nói vẫn rất có ích.”**

Lý Nhị Cần kiêu ngạo: **“Đúng vậy!”**

Tô Từ bắt đầu cười.

Cuối cùng Nguyễn Nhu Nhu cũng hỏi câu hỏi vẫn để ở trong lòng: **“Bạn học Dung Tụ không cùng đi chơi với các cậu sao?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu.

Nguyễn Nhu Nhu nháy mắt mấy cái.

Tô Từ cười: **“Cậu ấy có việc khác.”**

Nguyễn Nhu Nhu tò mò: **“Tổng điểm lần này của bạn học Dung Tụ là bao nhiêu?”**

Tô Từ báo số điểm.

Nguyễn Nhu Nhu hít một ngụm khí lạnh: **“Sao có thể?”**

Lý Nhị Cần và Tô Từ cùng nhún vai, lúc các cô nhìn tờ báo điểm, chỉ để ý nhìn từ hạng hai trở xuống. Nhìn lên nữa là chuyện hoàn toàn không có ý nghĩa, thậm chí nhìn rồi còn dễ dàng tắc nghẽn cơ tim.

Đến lúc Nguyễn Minh Tiên và Bành Tử Ca bùng đĩa đi tới, không khí giữa ba cô gái đã trở nên hoàn mỹ và hòa hợp.

Bành Tử Ca và Nguyễn Minh Tiên đồng thời thở phào một cái.

Cuối cùng Nguyễn Minh Tiên không cần lo lắng em gái mình vì chuyện lúc trước mà tâm tình bị ảnh hưởng.

Còn Bành Tử Ca cuối cùng không cần lo lắng mình có thể sẽ vì chuyện này mà bị Nguyễn Minh Tiên đánh.

Dù sao vừa rồi lúc chọn thức ăn, Nguyễn Minh Tiên cười hi hi khoác vai cậu: **“Không cho phép chủ động nói chuyện với em gái tôi, không cho phép chủ động nhìn em gái tôi, không cho phép khiến con bé không vui, nếu không...”**

Bành Tử Ca cười haha: **“Không cần nếu không, tôi cách xa cô ấy ba bước, được không?”**

Nguyễn Minh Tiên suy nghĩ một chút: **“Cũng không được. Không thể để em gái tôi cảm thấy cậu cố ý tránh con bé.”**

Bạn học Bành Tử Ca đáng thương khóc không ra nước mắt.

Không biết người nào ở giữa làm cầu nối, vốn định ăn xong thì mấy người đường ai nấy đi, càng tán gẫu càng ăn ý, cuối cùng còn cùng nhau bàn đổi địa điểm chơi.

Một ngày vui vẻ và nhẹ nhõm.

Lúc rời đi, Nguyễn Minh Tiên muốn xin số điện thoại của Lý Nhị Cần. Cô vừa về đến nhà, liền nhận được tin nhắn của Nguyễn Minh Tiên: **[Đến nhà rồi!]**

Lý Nhị Cần trả lời: **[Ừ.]**

Nguyễn Minh Tiên: **[Bọn tôi cũng đến rồi.]**

Lý Nhị Cần suy nghĩ một chút: **[Hôm nay cảm ơn anh.]**

Nguyễn Minh Tiên: **[Đừng khách khí.]**

Lý Nhị Cần nhìn tin nhắn cười cười.

Trên màn hình điện thoại di động, thoát từ khung trò chuyện với Nguyễn Minh Tiên ra ngoài, thấy tên Dung Tự lảng lảng xếp phía dưới tên của Nguyễn Minh Tiên, bên phải tên có một dấu chấm tròn màu đỏ nhỏ nhỏ.

Cô cảm thấy kỳ lạ, Dung Tự gửi tin nhắn cho mình lúc nào?

Nhìn thời gian, mới phát hiện là lúc bọn họ vừa mới xem phim xong.

Vậy là cậu ấy cần thời gian mình xem xong phim?

Bấm vào khung đối thoại, thấy tin nhắn của Dung Tự lảng lảng nằm ở đó

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: Bún.

Lý Nhị Cần lại liếc mắt nhìn thời gian tin nhắn được gửi sang, tiếp tục tính thời điểm có thể là thời gian bên kia của Dung Tự, tâm tình hồi lỗi và chán nản trong nháy mắt liền thay đổi thành không có cách nào nói rõ.

Cô muốn nhắn tin trả lời cho Dung Tự, nhưng lại sợ tin nhắn của mình làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.

Đang do dự, lại có một tin nhắn được gửi tới máy cô.

Tìm cô căng thẳng, lập tức mở ra nhìn.

Có chút thất vọng, là Nguyễn Minh Tiên: **[Ngày mai có muốn ra ngoài chơi không?]**

Lý Nhị Cần bĩu môi, trả lời: **[Ngày mai phải làm bài tập.]**

Nguyễn Minh Tiên không bỏ cuộc: **[Ngày kia?]**

Lý Nhị Cần: **[Ngày kia, ngày kia, ngày ngày kia, vẫn phải làm bài tập.]**

Nguyễn Minh Tiên: **[...]**

Cách vài phút, tin nhắn của anh lại tới: **[Có cần phải trốn tôi như vậy không?]**

Lý Nhị đang uống nước, trả lời: **[Tại sao phải trốn anh?]**

Một lúc lâu sau Nguyễn Minh Tiên mới trả lời: **[Có người nghỉ rồi mà ngày ngày vẫn làm bài tập sao?]**

Lý Nhị Cần: **[Tôi.]**

Nguyễn Minh Tiên cũng đang uống nước, tin nhắn đột nhiên tới, phun một ngụm nước lên bàn phím, vội vàng kéo khăn giấy tới lau.

Anh nhìn chằm chằm màn hình lạnh như băng, không nhìn được cười. Mặc dù chỉ có một chữ, nhưng anh vẫn có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của Lý Nhị Cần.

Anh tiếp tục đánh chữ: **[Vậy ngày nào em cho bản thân nghỉ?]**

Lý Nhị Cần trả lời rất chậm, Nguyễn Minh Tiên chơi trò chơi xong một ván, cô mới trả lời: **[Tùy tâm trạng.]**

Nguyễn Minh Tiên bất đắc dĩ, nhìn chằm chằm điện thoại di động nửa ngày không biết nên nói cái gì, giống như mỗi một lần mình và cô đối diện với nhau, đột nhiên liền đánh mất khả năng nói.

Bạn học ở bên kia máy tính tiếp tục gọi tên anh: **“A Tiên? Làm gì thế? Đang mời cậu đấy, đồng ý không?”**

Nguyễn Minh Tiên bĩu môi để điện thoại xuống: **“Không đi.”**

“Cái gì?” Một bạn học khác phát ra âm thanh không thể tin: **“Bây giờ ban đêm đặc sắc mới bắt đầu mà!”**

Nguyễn Minh Tiên chuyển con trỏ qua nút x màu đỏ, tắt giao diện trò chơi, nói với những người khác: **“Các cậu cứ chơi đi, tôi đi xem phim.”**

Chạy đi rửa tắm rửa, Nguyễn Minh Tiên để tóc ướt gỗ của Nguyễn Nhu Nhu.

Cửa được mở rất nhanh, trông mắt tròn tròn của Nguyễn Nhu Nhu lộ ra từ phía sau cánh cửa: **“Anh làm gì thế?”**

Nguyễn Minh Tiên bật cười: **“Em lén lén lút lút làm gì thế?”**

“Nghe kịch truyền thanh thôi!” Nguyễn Nhu Nhu quét mắt nhìn phòng khách, không nhìn thấy bóng dáng ba mẹ đâu, yên lòng kéo cửa ra.

“Nghe thì nghe thôi!” Nguyễn Minh Tiên thờ ơ: **“Có bao giờ ba mẹ quan tâm em làm gì đâu?”**

Nguyễn Nhu Nhu le lưỡi: **“Chỉ là không muốn bị quấy rầy thôi.”**

Nguyễn Minh Tiên dừng chân đang bước lại: **“Cho nên anh quấy rầy em?”**

Nguyễn Nhu Nhu lắc đầu: **“Không phải không phải. Em đang cảm thấy có chuyện kỳ lạ thôi! Anh, anh qua đây nghe một chút.”**

“Cái gì?”

Nguyễn Nhu Nhu bò lên giường, sau đó nhét tai nghe vào tai Nguyễn Minh Tiên: **“Anh có cảm thấy âm thanh này rất quen không?”**

Nguyễn Minh Tiên thả lỏng người đứng tựa vào cuối giường, đột nhiên đứng thẳng lên.

Giọng nói này...

“Lý Nhị Cần?” Anh bất ngờ.

Nguyễn Nhu Nhu cắt tai nghe: **“Không biết, chỉ là cảm thấy giống thôi.”**

Nguyễn Minh Tiên suy nghĩ một chút, giựt giây cô nàng: **“Em hỏi một chút xem.”**

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi Lý Nhị Cần.”

Nguyễn Nhu Nhu chu mỏ: **“Không muốn, kỳ lắm.”**

Nguyễn Minh Tiên: **“Coi như em giúp anh đi.”**

Nguyễn Nhu Nhu: **“?”**

Phản ứng chậm một chút, cô nàng kinh ngạc: **“Anh, anh...”**

Nguyễn Minh Tiên gật đầu.

Nguyễn Nhu Nhu: **“Không ngờ anh cũng thích kịch truyền thanh đấy!”**

Nguyễn Minh Tiên im lặng: **“Không phải.”**

Nguyễn Nhu Nhu lại suy nghĩ trong chốc lát: **“Anh thích Lý Nhị Cần?”**

“Đúng.”

Mặc dù người trước mặt là anh trai của mình, nhưng cô nàng vẫn không nhận được đã kích anh: **“Bỏ cuộc đi, Nhị Cần không phải là người bình thường có thể theo đuổi được.”**

Nguyễn Minh Tiên trừng cô nàng.

“Hơn nữa...” Nguyễn Nhu Nhu bổ sung: **“Lý Nhị Cần thích Dung Tự.”**

Gian phòng màu nhạt yên tĩnh lại, mùi thơm hoa cỏ tràn ngập trong phòng Nguyễn Nhu Nhu. Nguyễn Minh Tiên đứng dưới ánh đèn màu ấm, ánh đèn đó chiếu lên khuôn mặt không có biểu tình gì của anh.

Anh chậm chạp nháy nháy mí mắt dưới, sau đó cong cong khóe môi cười: **“Anh biết.”**

Rất ít khi Nguyễn Nhu Nhu thấy được anh trai mình lộ ra vẻ mặt như thế, sững sờ hỏi: **“Vậy anh còn...định theo đuổi cậu ấy?”**

Nguyễn Minh Tiên khôi phục vẻ mặt không sao cả: **“Đúng vậy.”**

“Thích vậy sao?”

“Cũng được.”

Nguyễn Nhu Nhu không hiểu: **“Cũng được, là rất thích?”**

Nguyễn Minh Tiên đi qua Nguyễn Nhu Nhu ngồi xuống ghế xoay, thông dong đung đưa cái ghế, nghe giọng nói nhẹ nhàng giống như đang nói đến chuyện không quan trọng vậy: **“Dù cho...dù cho bị từ chối mười lần, thì vẫn muốn cố gắng thêm một chút.”**

Đột nhiên Nguyễn Nhu Nhu nghĩ tới mình.

Nguyễn Minh Tiên than thở, đứng lên sờ sờ đỉnh đầu cô nàng: **“Đừng nghĩ nhiều, chuyện mỗi người một khác. Anh về phòng đây, em ngủ sớm đi.”**

Quay lại phòng, anh lấy điện thoại ra tiếp tục gửi tin nhắn cho Lý Nhị Cần: **[Chờ tâm trạng tốt của em.]**

Lý Nhị Cần rửa mặt xong, lúc đang cố gắng chống buồn ngủ, điện thoại di động lại reng một tiếng báo có tin nhắn.

Cô lật người mở khóa điện thoại.

Ai, Nguyễn Minh Tiên.

Tắt màn hình.

Tiếp tục hướng bụng lên trần chờ bên Dung Tự sáng.

Nhưng có lẽ do ban ngày quá mệt, chờ một lúc, liền không thể chống lại được nhắm nghiền hai mắt, sau đó không mở ra nữa.

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng choang. Cô từ trên giường ngồi phắt dậy, lấy điện thoại di động ra nhìn giờ: 6:45.

Mà trong hộp thư vô cùng yên tĩnh, không nhận được bất kỳ tin nhắn nào.

Lý Nhị Cần chưa bao giờ cảm thấy một ngày nghỉ dài như vậy, lần đầu tiên cô có cảm giác như thế. Quá nhàm chán, cho nên làm hết toàn bộ số bài tập nghỉ đông giáo viên phân cho trong một tuần. Ngay cả âm thờ kịch truyền thanh trong thời gian trước làm mình bận đến choáng váng đầu óc, cũng bị mình hoàn thành lúc nào không hay.

Mà trong thời gian này, điện thoại di động yên lặng hết một nửa. Dung Tự không gọi điện hoặc là gửi tin nhắn tới đây. Chỉ có Nguyễn Nhu Nhu một lần cần cần thận thận hỏi có phải mình tham gia phối âm kịch truyền thanh hay không.

Cô trả lời không giấu giếm một chút nào.

Nhưng bây giờ, cô không có việc gì làm, liền ngẩn người nhìn điện thoại di động.

... Tại sao không gửi tin nhắn tới?

... Cho nên lần gọi điện trước là muốn nói gì với mình?

... Rốt cuộc là bao giờ thì về?

... Có khi nào mất mình vừa chớp một cái, tin nhắn của cậu ấy liền được gửi tới đây không?

Suy nghĩ miên man, một tiếng động ròn tan từ cửa sổ truyền tới, giống như có hòn đá va vào cánh cửa làm bằng thủy tinh.

Lý Nhị Cần nghiêng đầu nhìn, viên đá thứ hai cũng nhanh chóng khẽ đập vào, nhẹ phát ra một tiếng: **cạch.**

Lần này cuối cùng cô cũng xác định, đi tới bên cửa sổ mở ra xem.

Phía dưới cành cây ở bên ngoài sân, Bành Tử Ca đang khom lưng tìm hòn đá nhỏ thích hợp.

Mà bên người Bành Tử Ca, Dung Tự đang đứng thẳng dựa vào gốc cây. Anh mặc áo khoác đen dài, cả người vừa cao lại vừa thon. Hai tay đặt trong túi, ngửa đầu nhìn về phía cửa.

Ánh sáng mặt trời rục rờ chiếu xuống giữa lông mày anh, làm mắt đen sáng lên.

Thấy đầu nhỏ của Lý Nhị Cần từ sau cửa sổ nhô ra, anh cười.

Đột nhiên tim Lý Nhị Cần bắt đầu đập kịch liệt, đầu ong một tiếng liền trống rỗng, ngay cả chào hỏi cũng quên làm.

Bành Tử Ca tìm được hòn đá nhỏ vừa ý, đứng lên định ném về phía cửa sổ của Lý Nhị Cần, liền bị Dung Tự vươn tay bắt được cổ tay.

Cậu nghi ngờ nghiêng đầu.

Dung Tự hất hất đầu ý bảo cậu nhìn cửa sổ tầng hai.

Bành Tử Ca nhìn sang, thấy được vẻ mặt từ trước đến nay vẫn lạnh nhạt của Lý Nhị Cần, giờ phút này đang mở to hai mắt, đáng vẻ như khó có thể tin được.

Có chút buồn cười, vì vậy xì một tiếng, bật cười.

Dung Tự cũng đang cười.

Nhưng anh cười đẹp đến lạ thường.

Dung Tự lấy điện thoại ra, nhấn mấy cái, sau đó ý bảo Lý Nhị Cần nhìn điện thoại di động.

Lý Nhị Cần chạy về phòng cầm điện thoại lên, rồi lại chạy tới bên cửa sổ. Khoảng cách chỉ có mấy bước mà cô lại thở hồng hộc.

“Dung Tự.” Cô lên tiếng.

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ của Dung Tự, sau đó là giọng nói trong trẻo dễ nghe của anh: **“Có muốn ra ngoài chơi không?”**

“Được!” Lập tức trả lời không cần suy nghĩ.

Bành Tử Ca cũng không nhịn được để sát mặt vào điện thoại nói chuyện với cô: **“Mau xuống đây đi! Tô Tử cũng đang đi rồi.”**

Lý Nhị Cần gật đầu: **“Được.”**

Bành Tử Ca nhìn cửa lớn nhà cô đang đóng chặt, nhú mày một cái: **“Ba mẹ cậu ở nhà sao?”**

“Ừ.”

“Vậy cậu nhỏ giọng một chút.”

Lý Nhị Cần không hiểu: **“Tại sao?”**

“Đừng để họ phát hiện.”

Lý Nhị Cần vẫn chưa hiểu, như sau khi nhìn thấy Dung Tự đầu cô liền mơ hồ giống như không có cách nào suy nghĩ bình thường.

Bọn họ chỉ nghe thấy Lý Nhị Cần nói một câu: **“Chờ một chút”**, liền cúp điện thoại rồi biến mất ở cửa sổ. Chỉ chốc lát sau, Lý Nhị Cần đổi quần áo đi ra ngoài rồi mới xuất hiện bên cửa sổ, đồng thời thò một chân từ trong cửa sổ ra ngoài.

Bành Tử Ca không xác định hỏi Dung Tự: **“Cô ấy đang muốn leo cửa sổ xuống sao?”**

Dung Tự không đồng ý nhú mày lại.

Nhưng mà không đợi bọn họ giật mình, động tác Lý Nhị Cần rất nhanh, không tới mấy giây liền nhảy xuống, an toàn toàn tiếp đất trong nháy mắt, còn kiêu ngạo vỗ tay một cái.

Bành Tử Ca tròn mắt há hốc miệng nhìn, nhìn cô lại nhanh chóng bay qua tường rào đi tới trước mặt bọn họ.

“Cậu...” Nửa ngày Bành Tử Ca mới nhớ ra muốn nói gì: **“Hay đi như vậy?”**

Lý Nhị Cần lắc đầu: **“Không.”**

Bành Tử Ca: **“Nhìn cậu quen cửa quen ngõ như vậy mà.”**

Lý Nhị Cần có chút tự hào trả lời: **“Trong đầu tôi đã thực hiện qua mười mấy phương án rồi, nhưng vẫn cảm thấy phương án vừa rồi khoa học với an toàn nhất.”**

Bánh Tử Ca thật sự không nói được gì.

Lý Nhị Cần cười: **“Quả đúng là như thế.”**

Cuối cùng Dung Tự cũng không nhịn được, cười ra tiếng.

Lý Nhị Cần liếc anh một cái, đỏ mặt: **“Cậu đã về rồi?”**

“Ừ.”

“Về lúc nào?”

Dung Tự buông mắt nhìn cô, tóc thoát nhìn như đồ trang sức, tính tình lại hoàn toàn không giống vậy, anh trả lời: **“Tối hôm qua.”**

“Ừ.”

Bánh Tử Ca đánh thẳng vào đầu tìm lại ý thức của mình, thúc giục: **“Chúng ta mau đi đi?”**

Lý Nhị Cần lại nói: **“Chờ một chút.”**

Bánh Tử Ca quay đầu lại: **“Sao thế?”**

Lý Nhị Cần chỉ chỉ dép đi trong nhà của mình: **“Tôi phải quay lại đổi giày.”**

Bánh Tử Ca: **“?”**

Sau đó Bánh Tử Ca trở mắt đừng nhìn cô chăm chăm, cô thoải mái mở cửa chính giữa chân ra, sau đó ấn chuông cửa.

Từ phía sau cửa có một người phụ nữ khí chất ưu nhã bước ra, mặt mày có mấy phần tương tự Lý Nhị Cần, về mặt lúc bà thấy Lý Nhị Cần cũng thật bất ngờ: **“Sao lại ở ngoài?”**

Lý Nhị Cần giới thiệu Dung Tự và Bánh Tử Ca cho bà: **“Bạn học của con.”**

Hứa Vân Thư mỉm cười chào hỏi bọn họ.

Bánh Tử Ca sững sờ đáp lễ.

Ngay cả Dung Tự cũng có chút 囧.

Hứa Vân Thư nhìn quần áo của Lý Nhị Cần: **“Muốn đi ra ngoài?”**

“Vâng.”

“Có về ăn tối không?”

“Không biết.”

Hứa Vân Thư quay đầu lại nói gì đó với người trong phòng, quay đầu lại nói với Lý Nhị Cần: **“Ba con hỏi có cần tài xế đưa các con đi không?”**

Lý Nhị Cần ngồi trên ghế đầu ở trước cửa đổi giày: **“Không cần. Bọn con tự đi tự về.”**

Cho đến lúc ba người ngồi trên taxi vào nội thành, Bánh Tử Ca vẫn nghĩ không thông: **“Này, Nhị Cần.”**

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Editor: Búnn.

Cảm giác của lần tụ họp 4 người này hoàn toàn khác với lần tụ họp 3 người lần trước. Bánh Tử Ca không tiếp tục cách ba câu lại nhắc tới tại sao Dung

Tự không quay về nữa. Lý Nhị Cần cũng sẽ không vì đột nhiên nhớ tới Dung Tự mà thất thần nữa.

Bốn người ăn com trong một quán ăn mới mở, mà tiết tấu ăn com cũng trở lại quỹ đạo vốn có của nó: Một mình Bành Tử Ca diễn thuyết tự hỏi từ đáp.

Lý Nhị Cần vì tâm trạng tốt, nghe cái gì cũng cảm thấy hứng thú. Sau khi ăn xong đang cầm cacao nóng cười híp mắt nghe, đột nhiên cảm giác chân bị người khác khẽ chạm một cái.

Cô nghiêng đầu nhìn Dung Tự ngồi bên cạnh mình.

Dung Tự nâng cằm lên, nhìn Bành Tử Ca chậm rãi nói chuyện, mặt mũi hiện rõ ràng nơi khóe mắt hơi cong lên.

Ngày thứ hai trở lại đã ra ngoài cùng chơi với mọi người, dù sao cũng có chút quá sức đúng không?

Về phần cảm giác bị chạm vào...

Lý Nhị Cần thả tay xuống dưới gầm bàn.

Có thể là ảo giác của bản thân, nhưng cô cảm thấy có chút ngứa ngáy, có lẽ bởi vì Dung Tự đang ngồi ở bên cạnh mình chẳng?

Đầu ngón tay sắp chạm vào chân.

Đột nhiên lòng bàn tay bị nhét vào một vật gì đó lạnh như băng.

Mà tay Dung Tự lạnh hơn bản thân một chút đang che trên mu bàn tay của mình, ngón tay thon dài vòng qua mu bàn tay, nhét vật đó vào tay của cô.

Cùng là lạnh như băng nhưng cảm giác khi chạm vào lại khác nhau, tim Lý Nhị Cần lại nóng lên, đập mạnh liệt.

Cô lại nghiêng đầu nhìn Dung Tự lần nữa.

Dung Tự hơi quay đầu đi, nháy nháy mắt với cô.

Thần trí mà Lý Nhị Cần khó khăn lắm mới làm tỉnh táo trở lại sau bữa com, đột nhiên lại vô cùng hỗn loạn.

... Đợi một chút, Dung Tự đang có ý gì?

“Lý Nhị Cần.” Bành Tử Ca cắt ngang câu chuyện đang kể, đột nhiên hỏi cô: **“Cậu đổ mặt cái gì?”**

Lý Nhị Cần nhìn sang phía Bành Tử Ca, mặt vẫn lạnh như nhiệt độ của nước: **“Đổ sao?”**

Bành Tử Ca gật đầu: **“Đổ.”**

Lý Nhị Cần chỉ chỉ đèn trên đỉnh đầu, ý bảo Bành Tử Ca nhìn lên.

Bành Tử Ca theo hướng cô chỉ, thấy được ánh sáng màu đỏ ảm: **“Cho nên cậu đang nói cho mình biết, là vì ánh đèn mà mặt cậu đổ?”**

“Ừ.”

“Cậu cảm thấy mình ngốc sao?”

Tô Từ xì một cái bật cười: **“Ngốc!”**

Đề tài bị khơi ra, Bành Tử Ca và Tô Từ đối diện nhau cãi nhau ầm ĩ.

Lúc này Lý Nhị Cần mới len lén nhìn vậy bị mình nắm chặt trong lòng bàn tay.

Dùng quá sức, sau khi lòng bàn tay mở ra, phía trên vẫn còn hiện dấu vết mờ mờ màu trắng.

Là một hộp nhạc thủy tinh, mỗi một kết cấu bên trong lớp vỏ trong suốt đều có thể được thấy rõ ràng.

Lý Nhị Cần tò mò tiếp tục nhìn, di động trên mặt bàn đột nhiên rung lên.

Cô mở màn hình lên, là tin nhắn của Dung Tự: **[Quả của cậu, về nhà lại xem.]**

Không có cách nào hình dung tâm trạng hiện giờ của mình. Từ trước đến nay chưa bao giờ Lý Nhị Cần cảm thấy thực sự cần phải nói cho cả thế giới biết mình cảm thấy vui vẻ như thế nào như thế này. Phần vui vẻ này chỉ là một phần vui vẻ cô không có cách nào đề nén được, cuộn cuộn tỏa ra bên ngoài, không cách nào ức chế.

Lần này ngay cả Tô Từ cũng cảm thấy kỳ quái: **“Nhị Cần, cậu sao thế?”**

Lý Nhị Càn: **“Hả?”**

“Sao mình lại có cảm giác cả người cậu tỏa ra trái tim màu hồng hồng vậy?”

Lý Nhị Càn giật mình.

Bánh Tử Ca hô to: **“Cậu xem! Mặt lại đỏ rồi!”**

Dung Tự không nhịn được bật cười, lấy quả đã chuẩn bị trước từ trong ba lô của mình ra, để lên bàn: **“Quà mang về cho các cậu.”**

Lực chú ý của Bánh Tử Ca lập tức bị hấp dẫn đi: **“Đâu là phần của mình?”**

“Cái lớn nhất đó.”

Tâm trạng kích động của Bánh Tử Ca không thể dùng lời nào để có thể miêu tả được: **“Là cái gì, là cái gì?”**

Dung Tự bất đắc dĩ cười: **“Tự nhìn đi.”**

Nói xong lại đưa một hộp quà được bọc màu hồng khác đưa cho Tô Tử.

Mặt Tô Tử càng đỏ hơn Lý Nhị Càn: **“Cảm ơn.”**

“Không có gì.”

Trên mặt bàn còn dư lại phần quà cuối cùng, bọc giấy màu xanh nhạt, in mấy hình vẽ màu cá heo đáng yêu.

Lý Nhị Càn không hiểu nhìn Dung Tự.

Dung Tự cười.

Còn nữa?

Lý Nhị Càn không thể tin được.

Dung Tự dùng ngón tay khê đẩy đẩy hộp quà: **“Sao không cảm?”**

Quả nhiên là cho mình? Lý Nhị Càn chần chờ hỏi: **“Bây giờ có thể mở luôn sao?”**

Dung Tự gật đầu: **“ Dĩ nhiên.”**

Bên kia Bánh Tử Ca đã dùng phong cách ‘phái điên cuồng’ mở bọc ra, lộ ra một góc quà. Chỉ là một góc thôi, nhưng cậu đã vô cùng hưng phấn hét ầm lên: **“A a a a a a a! A Tự!!!”**

Tô Tử che lỗ tai: **“Làm phiền cậu, ở nơi công cộng đừng lớn tiếng làm ồn như vậy.”**

Bánh Tử Ca cố gắng giảm âm lượng xuống, thay đổi thái độ, cẩn thận lấy mô hình từ bên trong ra: **“Đây là bản chính?”**

“Ừ.”

“Đặc biệt đi mua?”

Dung Tự thần nhiên: **“Ừ.”**

Bánh Tử Ca cẩn cẩn thận thận lấy mô hình ra, thần sắc ngưng trọng cẩn thận nhẹ nhàng, lại trịnh trọng trả lời: **“A Tự, mình giả cho cậu nhé?”**

Dung Tự: **“...”**

Lý Nhị Càn và Tô Tử đồng thời bày tỏ khinh bỉ với cậu, ngay cả ánh mắt cũng lười cho cậu.

Quà của Tô Tử là một phần bánh ngọt tinh xảo, bên ngoài bánh ngọt còn trang trí những hạt ngọc rất nhỏ. Trong hộp đựng bánh ngọt còn để một vài hộp đựng nữa bằng bạc nhỏ, phần đuôi nữa được khắc phức tạp, là tổ hợp nhiều hoa văn các loại hoa. Bánh ngọt làm quá đẹp, Tô Tử không nỡ ăn, nhưng suy nghĩ trong chốc lát, vẫn chia sẻ cho người những khác: **“Mọi người cùng ăn đi!”**

Bánh Tử Ca liếc mắt nhìn quà của cô: **“Cậu nỡ?”**

Tô Tử trừng cậu: **“Không có phần của cậu!”**

Bành Tử Ca không phục: “Tôi có thù gì với cậu?”

“VẬY CẬU CẢM ƠN XONG RỒI ĂN LÀ ĐƯỢC RỒI, NÓI NHẢM CÁI GÌ?” Tô Tử chu mỏ, vốn là không nỡ, vậy mà có người không biết điều tiếp tục nhiều chuyện hỏi một câu.

Lý Nhị Cần gật đầu bày tỏ đồng ý với Tô Tử, mở quà của mình ra, nhìn thấy một hộp sắt đựng kẹo. Ngoài hộp sắt hình chữ nhật màu đỏ thẫm được minh họa theo cách thức Châu Âu. Tranh minh họa được in ấn vô cùng cẩn thận, thậm chí chi tiết đến từng cọng cỏ ngọn cây. Mở hộp kẹo ra, bên trong chứa kẹo trái cây bảy màu, giấy gói kẹo trong suốt dưới ánh đèn phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Lý Nhị Cần nghiêng đầu nhìn Dung Tự.

Dung Tự sờ sờ lỗ mũi: “MUA Ở MỘT CỬA HÀNG Kẹo lâu đời có tiếng. Kẹo có điểm đặc sắc, Nhị Cần, cậu chia cho mọi người nếm thử một chút.”

Lý Nhị Cần nghe lời chia kẹo ra.

Bành Tử Ca và Tô Tử cùng cắn nửa nhìn nhau, suy nghĩ của đôi phương cũng được viết rõ ràng trên mặt: **Chỉ có ở trước mặt Dung Tự, Lý Nhị Cần mới ngoan ngoãn như cừu nhỏ.**

Com nước xong mấy người quyết định chơi trò thoát khỏi căn phòng bí mật, số người có vẻ ít, vì vậy còn rủ hai bạn nam cùng lớp ở gần tới chơi.

Trò thoát khỏi căn phòng bí mật mà mấy người đang tới là khu vực mới mở, hao phí xây dựng rất lớn, chưa khai trương đã quảng cáo vô cùng rầm rộ, chiếm diện tích rất rộng.

Chủ đề nhóm Lý Nhị Cần lựa chọn có tên là [Quay về trang viên Hearts Crow]. Trò chơi này lấy đề tài, đồng thời mô phỏng cách giải đố xuất sắc của Big Fish, sau đó tiến hành hiện thực hóa các mô hình.

Sau khi đi theo nhân viên hướng dẫn tiến vào sân bãi, đập vào mắt là cửa sắt lớn của trang viên được cố tình làm thành rỉ sét loang lổ, xung quanh cửa sắt cỏ dại tùy mọc, chỗ nào cũng có thể thấy được mạng nhện và đồ bỏ đi, có thể nói đây là một trang viên bỏ hoang.

Sau khi giới thiệu đơn giản quy tắc trò chơi xong, nhân viên hướng dẫn liền rời đi.

Trên tay mỗi người bọn họ có mang theo đồng hồ có chức năng thông tin, bên cạnh mặt đồng hồ có nút nhỏ màu đỏ, có thể ở những hoàn cảnh khác nhau mà cùng trao đổi tin tức và manh mối với bạn đồng hành. Hơn nữa mỗi người còn có thêm một cơ hội gọi tổng đài yêu cầu lấy manh mối.

Nhìn cảnh tượng tả thực và yên tĩnh không có chút manh mối nào trong chốc lát, Dung Tự nói: **“Đi nhìn một chút xem có manh mối gì không.”**

Mấy người chia nhau lật loạn xung quanh lên.

Lý Nhị Cần cảm giác góc bên phải phía dưới cửa sắt có bày biện một vài thứ hơi giả, chỉ thiếu treo bảng ‘giấu đầu lòi đuôi’. Nghĩ như vậy, cô đi về phía bên kia, bước hai bước lại thấy Dung Tự sau lưng mình.

Cô xoay người lại: **“Cậu cũng cảm thấy ở chỗ này à.”**

Dung Tự cười: **“Ừ. Mình đi kiểm tra một chút xem.”**

Sờ lần thứ hai, Dung Tự liền sờ thấy cái gì, lấy ra nhìn, là một cái cờ lê.

Trong lòng Lý Nhị Cần vui mừng, hô lớn lên: **“Tìm được rồi!”**

Những người còn lại rồi ít vậy lại xem.

“Cờ lê? Dùng làm gì?” Một nam sinh trong nhóm đó hỏi.

“Mở cửa sắt?” Bành Tử Ca suy đoán.

Dung Tự: **“...Chắc không phải vậy.”**

Lại chia sau đi tìm, Tô Tử chú ý tới bảng hiệu bên trái cửa lớn, dường như là tìm ra được một vài manh mối, khẽ đọc lên: **“8, 16, 18, 36, 38, ở giữa đánh một hình tròn, sau đó là 78.”** Cô quay đầu nhìn bọn họ: **“Có phải nhìn quy luật để đoán không?”**

Vừa dứt lời, Dung Tự thấp giọng nói: **“76.”**

Có nam sinh hỏi: **“Cái gì?”**

Dung Tự giải thích: **“Hình tròn là 76.”**

Có người không phục, đi về phía dãy số nghiên cứu, ồ lên một tiếng: **“Đúng là 76.”**

Bành Tử Ca cười haha: **“Cậu đang chất vấn học sinh ưu tú của chúng ta sao?”**

Tô Từ cũng cười theo.

Nam sinh có chút lúng túng, đang định nói gì đó thì sau lưng truyền đến một tiếng ‘ầm’.

Quay đầu lại, thấy Lý Nhị Cần cầm cờ lê trong tay, đã tháo bảng hiệu giải thích bộ máy trước mặt xuống, lộ ra bảng dẫn điện, bốn dây điện đứt chơi voi giữa không trung.

Bành Tử Ca im lặng một lúc: **“Nhị Cần, cậu...”**

Trầm Mặc suy nghĩ một lát, đi tới nối đầu sợi dây về vị trí cũ, sau đó ấn nút màu đỏ phía dưới xuống. Tấm bảng ngăn cách nhỏ từ từ đi lên, lộ ra một chiếc chìa khóa ri sắt.

Lý Nhị Cần không kìm được tâm tình sùng bái: **“Dung Tự, cậu thật lợi hại.”**

Bạn học Dung Tự rất được việc.

Sau khi tiến vào trang viên, cũng là cảnh tượng đồ nát, có mấy căn phòng nhỏ được phân tán ở những địa điểm khác nhau. Cũng có thể là giữ những manh mối khác nhau, mới đầu mọi người còn xúm lại cùng tìm, sau đó lại tản ra tìm. Thình thoảng có thể nghe được có người ở những phòng khác nhau kêu mọi người cùng qua xem những manh mối mới tìm được.

Lý Nhị Cần chơi quá chuyên tâm, cũng không biết mọi người tác ra từ lúc nào. Đứng lại ở một kho hàng bỏ hoang, quá nhiều đồ, tìm có chút mệt. Cô dựa vào xe đạo cụ nghỉ ngơi, tùy ý quét mắt bao quát xung quanh không gian.

Lúc ngồi xuống, trong nháy mắt trong đầu bay qua hàng nghìn suy nghĩ.

... Xây dựng khung cảnh lớn như vậy là muốn làm ai mệt chết?

... Hiển nhiên là một buổi chiều không thể qua cửa được, tại sao không có nhân viên đẩy com hộp hoặc đồ uống vào bán?

... Khát quá, có cốc nước dưa hấu thì tốt...

“Lý Nhị Cần?” Giọng nói của Dung Tự đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Lý Nhị Cần quay đầu lại, không phải tại sao hôm nay vừa nhìn thấy Dung Tự cả người liền cảm thấy tê dại, tim bắt đầu đập rộn ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Búnn.

Ánh sáng nơi này mờ mờ ảo ảo, bầu trời bên ngoài kho hàng dùng ảo ảnh để tạo ra hiệu quả bầu trời đầy mây. Trong kho hàng cũng chỉ có mấy ngọn đèn dầu mờ tối, cho nên điều kiện nhìn mọi vật cũng không quá tốt.

Lúc Dung Tự đi vào, để áo khoác lại trong tủ chứa đồ, lúc này trên người chỉ mặc một chiếc áo lông màu đen rộng, xương quai xanh lộ ở phía trên cổ áo lông.

Lý Nhị Cần không nhìn lên nữa.

Không dám.

Dung Tự cười: **“Đang nghĩ sao?”**

Lý Nhị Cần gật đầu: **“Hơi mệt chút.”**

Anh ngồi xuống bên cạnh cô. Lập tức Lý Nhị Cần ngửi được mùi hương mát mẻ, dưới điều kiện mùi các thiết bị lắp đặt và mùi các loại đạo cụ gay gắt như thế này, thì mùi thơm mát mẻ thật sự trở thành cứu tinh của Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần quay đầu hỏi: **“Thơm quá, cậu dùng nước hoa sao?”**

Dung Tự bị cô hỏi khó: **“...Không phải.”**

Cô tiến lại gần, cử động chớp mũi: **“Vậy mà thơm quá.”**

Dung Tự mắt tự nhiên: **“Có lẽ là mùi bột giặt.”**

“À.” Những lời Dung Tự nói đối với Lý Nhị Cần đều là chân lý, cho nên cô tin ngay.

Phát hiện mình ngây ngốc một lúc lâu, Dung Tự nhìn đồng hồ: **“Còn nửa tiếng nữa.”**

Lý Nhị Cần thờ ơ trả lời một tiếng: **“Ừ.”**

“Chúng ta không có cách nào qua cửa được rồi.”

Lý Nhị Cần đồng ý: **“Chắc chắn là không có cách nào rồi.”**

Dung Tự: **“Mình vốn cho rằng cậu sẽ rất muốn qua cửa.”**

Lý Nhị Cần đáng yêu chun chun lỗ mũi: **“Dù sao cũng là trò chơi thôi, vui vẻ là được rồi.”**

Dung Tự thấp giọng cười: **“Nói đúng rồi.”**

Có tiếng bước chân từ xa đến gần, sau đó Tô Từ xuất hiện ở cửa sau lưng. Máy điều hòa trong phòng cũng không để nhiệt độ quá cao, nhưng đầu Tô Từ đầy mồ hôi, nhìn thấy Lý Nhị Cần và Dung Tự đang ngồi song song, cũng không nghĩ nhiều: **“Các cậu tìm được manh mối gì không?”**

Lý Nhị Cần: **“Đang cố gắng tìm.”**

Tô Từ gật đầu: **“Cố lên nhé! Chỉ còn nửa tiếng nữa thôi.”**

Lý Nhị Cần: **“Được!”**

Tô Từ cười với bọn họ một tiếng, miệng lẩm bẩm đi xa: **“Mình không tin ở chỗ tội tày này mà mình còn không qua cửa được.”**

Tô Từ vừa rời đi không bao lâu, Bành Tử Ca thờ hồng học chạy vào, đặt mộng ngồi trước mặt Dung Tự: **“Mệt chết mình.”**

Lý Nhị Cần: **“Có muốn uống nước không?”**

Bành Tử Ca kích động đến mắt cũng long lanh: **“Cậu lên giấu nước sao?”**

Quy tắc trò chơi xác định rõ ràng: Không được mang bất kỳ loại đồ uống, thức ăn nào vào địa điểm trò chơi.

Lý Nhị Cần lắc đầu.

“Vậy cậu còn hỏi mình có muốn uống nước hay không? Hại mình vui vẻ như vậy.”

Lý Nhị Cần giải thích: **“Không cảm thấy không có máy bán hàng tự động hoặc máy bán hàng bán tự động rất không hợp lý sao?”**

Vừa rời Bành Tử Ca mới vị Tô Từ lúi kéo bám víu đi khắp nơi tìm kiếm, cả người mệt đến gần như muốn tan cả ra. Bây giờ xuất hiện thêm Lý Nhị Cần, khiến cả tim của cậu cũng mệt.

Bành Tử Ca tròn mắt: **“Mình cảm thấy cậu mới là tồn tại không khoa học nhất.”**

“À.”

Lý Nhị Cần ngậm miệng.

Đi nhiên đến cuối không thể qua cửa. Dù sao sáu người đi vào, có đến ba người lười biếng. Lúc ra ngoài, Tô Từ mệt đến không muốn nói câu nào, mà tin tức khiến cô cảm thấy buồn bã nhất chính là nhân viên hướng dẫn nói cho cô biết, tiến độ hoàn thành của bọn chỉ bằng 30% tổng tiến độ.

“30%!” Tô Từ ngồi trong cửa hàng đồ ngọt, tức giận trừng mắt đưa ra ba ngón tay: **“Bọn mình mệt mới đến xương cũng muốn tan ra rồi, kết quả nói bọn mình mới hoàn thành được 30%? Vậy ai có thể hoàn thành? Ý nghĩa của trò chơi này ở đâu?”**

Dung Tự và Lý Nhị Cần uống nước ngắm trần nhà.

Hai bạn nam sinh khác hơi trợn mắt há hốc miệng.

Bạn học Tô Tử, mối tình đầu hoàn mỹ trong lòng các nam sinh, nhất định phải là em gái dịu dàng, đáng yêu, mềm mại, mại mại.

Người vừa rồi mới đập lên bả vai bọn họ để leo lên xà ngang nhất định không phải cô nàng.

Bây giờ đang ở đối diện gian dữ mắng mỏ lòng đầy căm phẫn, nhất định cũng khôn phải cô nàng.

Sau khi ở cửa hàng đồ ngọt nghỉ ngơi và hồi sức xong, một nhóm người mỗi người đi một ngã, về nhà của mình. Tất cả mọi người đều nhìn ra được Dung Tự đang cố gắng lên tinh thần nói chuyện cùng mọi người, cho nên khi Lý Nhị Cần nói phải về nhà thì không ai có bất kỳ dị nghị gì.

Lý Nhị Cần về nhà trước giờ cơm, Lý Chính Thư ở phòng khách xem báo rất bất ngờ: **“Về nhanh như vậy sao?”**

Lý Nhị Cần cởi giày, đặt quà Dung Tự tặng mình lên bàn, sau đó đi rửa tay.

Khi trở về, phát hiện ba mình đang lén ăn kẹo ăn mình.

Lý Nhị Cần không nói lời nào nhìn ông.

Lý Chính văn cười chối lợi: **“Ba cũng không tin.”**

Lý Nhị Cần tới mở giấy bọc ra, móc một viên màu tím từ trong ra: **“Màu Lam vị mâm xôi, đây mới là vị ba thích.”**

Lý Chính Thư kiêu ngạo vỗ đầu cô một cái.

Lý Nhị Cần che chỗ bị ông vỗ: **“Nghe nói vỗ đầu nhiều sẽ bị đần.”**

Lý Chính Thư phủ nhận: **“Nói vậy! Con nghe ai nói?”**

Lý Nhị Cần: **“Đồng nghiệp của ba, dì Hồ.”**

Lý Chính Thư vô cùng đau đớn: **“Dì Hồ của con, cả ngày lẫn đêm dùng tà thuyết mê hoặc người khác.”**

Lý Nhị Cần đột nhiên cười lên: **“Con sẽ truyền lời của ba cho dì Hồ.”**

Hứa Vân Thư biết Lý Nhị Cần về, nên tới phòng bếp bỏ hoa quả rồi. Lúc này bà bung đĩa ra trái cây ra ngoài, thấy chồng mình lại bung mặt không biết làm gì, lên tiếng cảnh báo: **“Nhị Cần, đừng bắt nạt ba con.”**

Lý Chính Thư: **“...”**

Nhìn kẹo trái cây trên bàn, Hứa Vân Thư dùng nửa xiên miếng cam đưa cho Lý Nhị Cần: **“Ai đưa quà cho con?”**

“Con xin.” Lý Nhị Cần nhét toàn bộ miếng cam vào mặt: **“Bạn học.”**

Hứa Vân Thư bất ngờ: **“Bạn học con?”**

Lý Nhị Cần cảm thất bất ngờ, dù là Hứa Vân Thư hay là Lý Chính Thư cũng rất ít khi quản chuyện riêng của cô, lúc này hai người đang giống như nói chuyện với ‘tình địch’ dò hết cô, khiến cô không thể không nghi ngờ: **“Hộp kẹo này có vấn đề gì ạ?”**

Lý Chính Thư và Hứa Vân Thư liếc mắt nhìn nhau, Lý Chính Thư cười: **“Mùi vị không tệ.”**

Lý Nhị Cần tiếp tục ăn kẹo hoa quả, miệng căng phồng: **“Bạn học bỏ tức vật lý cho con kia tặng con. Thời gian vừa rồi cậu ấy du lịch nước ngoài.”** Dừng lại một chút bổ sung: **“Không chỉ mình con có quà, những bạn khác trong nhóm cũng có.”**

Lý Chính Thư và Hứa Vân Thư giả vờ như nhìn phong cảnh xung quanh: **“À, có thể hòa đồng với bạn bè như vậy thì rất tốt!”**

Lý Nhị Cần cười: **“Còn gì muốn hỏi nữa không ạ?”**

Lý Chính Thư: **“Ba có thể ăn thêm mấy viên kẹo nữa không?”**

Lý Nhị Cần: **“Dĩ nhiên.”**

Hứa Vân Thư: **“Không được.”**

Cuối cùng Lý Chính Thư không thể ăn thêm viên kẹo thứ ba. Vì tốt cho sức khỏe, Hứa Vân Thư rất ít khi cho ông ăn thức ăn có lượng đường cao như kẹo.

Lý Nhị Cần cầm quà về phòng thì Lý Chính Thư đột nhiên gọi cô lại.

“Sao thế?”

Lý Chính Thư đọc một cái tên, sau đó bổ sung: **“Thứ quan trọng của quà này không phải là kẹo, mà là hộp đựng kẹo. Sau khi về phòng con có thể tìm hiểu về tài liệu về công ty kẹo này.”**

Lý Nhị Cần mơ màng.

Lý Chính Thư cười: **“Chính là sợ con không để ý, bỏ lỡ tin tức quan trọng, cho nên ba nhắc nhở con thôi. Bạn học của con, tặng quà rất dụng tâm.”**

Lý Nhị Cần cúi đầu sờ sờ hộp đựng: **“Cảm ơn ba.”**

“Đi đi.” Lý Chính Thư cầm báo lên tiếp tục đọc: **“Đừng quên cảm ơn bạn học của con thật tốt.”**

“Con biết.”

Lý Nhị Cần về phòng, lấy hộp nhạc giấu trong ba lô ra. Thủy tinh trong suốt, nhỏ hơn bàn tay, mỗi góc đều phát sáng dưới ánh đèn huỳnh quang.

Mở nắp hộp trong suốt ra, kết cấu bên trong càng thêm rõ ràng hơn.

Bài hát giống như dòng suối nhỏ từ trong hộp nhạc truyền ra, Lý Nhị Cần chỉ cần nghe ba âm tiết cũng biết đây là bài hát gì.

Là bài hát bọn họ cùng hát ở trong buổi lễ tết nguyên đán kia.

Trục tròn nhỏ màu bạc trong suốt trong hộp chậm rãi chuyển động, mỗi lần đi ngang qua một mảnh thép nhỏ dài hơi nhô ra, có khoảng cách khác nhau thì âm tiết phát ra cũng khác nhau, tạo ra một bài hát đầy đủ.

Lòng Lý Nhị Cần mềm mại đến không thể tưởng tượng nổi.

Lấy điện thoại, cô muốn gửi tin nhắn cho Dung Tự, lời muốn nói quá nhiều, câu muốn hỏi nhiều nhất chính là: Có phải mình ở trong lòng cậu cũng giống như cậu ở trong lòng mình, cũng là tồn tại không giống với những người khác không?

Nhưng tự nhận là người đa mặt cực dầy, cô cũng không có cách nào hỏi thẳng một câu như vậy.

Dung Tự ở trên cao như vậy, cấp độ hoàn mỹ giống như là sách giáo khoa vậy.

Mà mình lại chỉ như người bình thường, vật lý miễn cưỡng đủ điều kiện qua môn. Tại sao có thể khiến Dung Tự thích được đây.

Mà Dung Tự chuẩn bị cho mình nhiều món quà như vậy, cũng có thể, cũng có thể chỉ là cảm ơn mình nạp tiền điện thoại cho anh không?

Nếu như muốn được Dung Tự thích, cô nhất định phải trở nên tốt hơn. Như vậy mới có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đứng bên cạnh anh, cùng anh đi trên một trục hoành.

Cho nên, việc đầu tiên cô cần làm phải là điểm vật lý vượt qua 70 điểm.

Thêm hơi cho mình xong, cuối cùng Lý Nhị cũng tỉnh táo lại, bấm chữ trên điện thoại phát ra âm thanh tạch tạch: **[Cảm ơn quà của cậu, mình rất thích!]**

Dừng lại chốc lát, cô lại bổ: **[Gặp cậu, mình rất vui.]**

Đọc lại một lần, sau đó gửi đi.

Lý Nhị Cần không đợi được tin nhắn của Dung Tự.

Cũng không nhớ đây là lần thứ mấy bản thân ôm điện thoại ngủ thiếp đi.

Lý Nhị Cần vươn tay ra che ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, sau đó hí hóp nhìn điện thoại, thấy có tin nhắn của Dung Tự.

Chỉ năm chữ.

[Mình cũng rất vui.]

Lý Nhị Cần lại đi hiệu sách mua chút sách về đọc. Cô vẫn nghiêm túc tin tưởng những điều Lý Chính Thư nói với cô: **“Đọc sách sẽ không bao giờ thiệt.”**

Những ngày không ra ngoài chơi, cô đều ở trong phòng đọc sách. Nếu như nói còn có niềm vui gì, thì có lẽ chính là có hôm Tô Tử gọi điện tới đây, mẫn liệt giới thiệu một bộ phim truyền hình cổ trang. Cho nên khoảng vài ngày, ngày nào cô cũng ngồi trước ti vi, sau đó vài lần, Lý Chính Thư cũng gia

nhập hàng ngũ xem phim.

Đêm 30, cô và ba mẹ cùng nhau ở nhà xem chương trình cuối năm, chờ sang năm mới. Bốn người bọn họ tạo một nhóm nói chuyện, vừa xem chương trình vừa tán gẫu, trong khung đối thoại liên tục xuất hiện tin nhắn mới, vô cùng náo nhiệt.

Đến khoảng khắc bắt đầu đếm ngược 10 giây, bọn họ chúc mừng năm mới lẫn nhau ở trong nhóm. Bành Tử Ca còn chụp khoe khoang bao lì xì vừa mới được nhận từ ba mẹ.

Lý Nhị Cần nhìn điện thoại đi động không tự chủ được cười, nụ cười trên khóe môi càng động lòng người hơn pháo hoa lộng lẫy bên ngoài cửa sổ.

Chẳng biết tại sao đột nhiên rất muốn gửi một tin nhắn năm mới vui vẻ riêng cho Dung Tự.

Người dẫn chương trình trên TV cũng dùng sức hưng phấn đếm ngược: **“Năm!”**

Ngón tay đặt trên khung tin nhắn chỉ có mình Dung Tự.

“Bốn!”

Nhanh chóng đánh bốn chữ: **Năm mới vui vẻ!**

“Ba!”

Ấn xuống nút gửi tin nhắn.

“Hai!”

Trong nháy mắt tin nhắn truyền vào khung đối thoại, trên màn hình xuất hiện ảnh đại diện của Dung Tự, phía sau cũng có bốn chữ: Năm mới vui vẻ!

“Một!”

Bên ngoài cửa sổ đồng thời truyền đến âm thanh pháo hoa, từng chùm từng chùm nổ tung trên bầu trời đêm đen nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thâm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Búm.

Năm mới Lý Nhị Cần đi theo ba mẹ chúc tết xung quanh, không liên lạc quá nhiều với bọn Dung Tự, thỉnh thoảng sẽ trao đổi ảnh chụp của bản thân cho nhau, nhưng phần lớn thời gian điện thoại vẫn yên lặng, không có một chút âm thanh nào.

Khó khăn lắm mới kết thúc việc đi thăm thân bằng cố hữu, Lý Nhị Cần muốn gửi tin nhắn hẹn Dung Tự, bỗng nhiên lại thấy khó khăn.

Lâu rồi không liên lạc, cảm giác dường như có chút xa cách. Tùy tiện gửi tin nhắn qua, có thể có vẻ có chút kỳ quái không? Do dự lại do dự, cô vẫn không thể gửi tin nhắn qua cho Dung Tự.

May mà sau vài ngày nữa chính là ngày đi học trở lại. Lý Nhị Cần trở về trường sớm hơn một chút, không ngờ Tô Từ còn sớm hơn cô.

Trong nháy mắt Tô Từ thấy rõ người tới, liền ném đồ vật trong tay xuống nhào tới: **“Nhị Cần, nhớ cậu chết mất!”**

Lý Nhị Cần cười hắc hắc: **“Mình cũng nhớ các cậu.”**

Tô Từ buông cô ra: **“Sau đó cậu đã đi đâu?”**

“Đi đâu?”

“Ừ.” Cô nàng giúp Lý Nhị Cần chuyển hành lý đến chỗ của cô: **“Bọn mình tới tìm cậu mấy lần, nhưng cậu không ở nhà.”**

“Các cậu tới tìm mình?”

“Đúng vậy.” Tô Từ tiếp tục dọn dẹp lại giường chiếu của mình: **“Bọn Bành Tử Ca định đi trượt tuyết, nhưng kết quả lại không tìm được cậu.”**

Lý Nhị Cần xấu hổ: **“Hình như là mình đi ra ngoài.”**

“Không sao, lần sau vẫn còn cơ hội.”

Hai người vốn đã hẹn sắp xếp xong rồi sẽ tới phòng ăn cùng ăn cơm tối, cuối cùng Bành Tử Ca lại gọi điện thoại tới, Tô Tử đang cùng Lý Nhị Cần trải khăn trải giường, cho lên mở loa ngoài.

Giọng nói kích động của Bành Tử Ca trong giây phút Tô Tử ấn nút nghe vọt ra ngoài, âm lượng vô cùng lớn: **“Cậu ở trường sao?”**

Tô Tử và Lý Nhị Cần lắc khăn trải giường: **“Ừ.”**

“Lý Nhị Cần đâu?”

Lý Nhị Cần trả lời: **“Ở đây!”**

Đầu bên kia truyền đến tiếng động không nhỏ, sau đó nghe được Bành Tử Ca gọi Dung Tự: **“A Tự! Nhị Cần cũng trở lại!”** Sau đó âm thanh lại gần lại: **“Vậy chúng ta cùng ăn tối đi!”**

Tô Tử dùng ánh mắt hỏi nhìn Lý Nhị Cần, Lý Nhị Cần gật đầu: **“Được! Bọn mình cần khoảng 10 phút nữa!”**

Tô Tử liếc nhìn hành lý cùng quần áo khắp nơi, nghi ngờ: **“Đủ sao?”**

Lý Nhị Cần bình tĩnh: **“Đủ.”**

Sau đó Tô Tử trợn mắt há hốc miệng nhìn Lý Nhị Cần lấy tốc độ nhanh như chớp xuyên qua tất cả các góc của ký túc xá, trong vòng 10 phút đặt xong toàn bộ đồ đạc của bản thân vào các vị trí đó.

Tô Tử giật mình: **“Nhị Cần...động tác của cậu nhanh như vậy sao?”**

Lý Nhị Cần kêu ngạo: **“Động tác của mình vốn vẫn rất nhanh!”**

Tô Tử: **“Vậy sao nửa tiếng trước đó cậu chỉ sắp xếp được ba bộ quần áo?”**

Mặt Lý Nhị Cần biểu hiện chuyện đương nhiên: **“Bởi vì không vội.”**

Tô Tử: **“À.”**

Nhóm bạn thân qua nửa kỳ nghỉ đông không gặp cuối cùng cũng tụ tập cùng một chỗ lần nữa. Bành Tử Ca lại trắng hơn, càng lúc càng trắng bằng Dung Tự. Nhưng dường như chiều cao lại kém Dung Tự một đoạn.

Lý Nhị Cần len lén đi tới bên người Dung Tự đo đo một chút.

Cảm thấy buồn hơn...quả nhiên lại cao hơn.

Qua năm cô cao hơn có 2cm thôi! Nhưng trước khi học kỳ trước kết thúc, rõ ràng cô miễn cưỡng có thể đứng đến nút áo thứ nhất dưới cổ anh, nhưng bây giờ lại chỉ có thể đứng tới nút áo thứ hai!

Dung Tự chú ý tới bên cạnh có bóng người không an phận, nhảy lên nhảy xuống không biết đang làm gì.

Anh dừng bước lại: **“Cậu đang làm gì thế?”**

Lý Nhị Cần: **“...”**

Bành Tử Ca cũng nghi ngờ: **“Cậu đang làm gì thế?”**

Lý Nhị Cần thành thật khai báo: **“Đo chiều cao.”**

Tô Tử và Bành Tử Ca trầm miệng một lời: **“Đo chiều cao?”**

Lý Nhị Cần cảm thấy có chút mất thể diện, nhỏ giọng: **“Vốn dĩ mình cao tới nút áo thứ nhất của Dung Tự...”**

Bành Tử Ca: **“...”**

Lý Nhị Cần bổ sung: **“Bành Tử Ca thì cao tới lông mày.”**

Bành Tử Ca: **“?”**

Lập tức kéo Dung Tự, sau đó đứng gần đo, giật mình: **“Dưới mắt?”**

Quay đầu lại xác nhận với hai người: **“Minh chưa tới mắt A Tự?”**

Hai đứa nhỏ thành thật gật đầu, đầu Tô Từ còn gật mạnh hơn.

Bành Tử Ca đã kích: **“Minh uống sữa tươi cả học kỳ trước! Cậu biết mình uống sữa cần tới bao nhiêu dưỡng khí không?”**

Lý Nhị Cần: **“Bao nhiêu?”**

Bành Tử Ca: **“Thể chất của mình, chỉ cần uống sữa tươi sẽ đau bụng.”**

Lý Nhị Cần: **“...”**

Tô Từ: **“Liều quá.”**

“Bệnh không ăn được đường sữa?” Cuối cùng Dung Tự cũng lên tiếng.

Bành Tử Ca chưa từng nghe qua cái này: **“Hả?”**

“Không có gì.”

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, Bành Tử Ca chưa từ bỏ ý định hỏi Dung Tự: **“A Tự, có phải tết cậu lên uống sữa tươi không?”**

Dung Tự: **“Minh không cần phải lên uống sữa tươi.”**

Lý Nhị Cần cười.

Dung Tự nhìn cô một cái.

Bành Tử Ca không phục: **“Vậy tại sao đột nhiên cậu lại cao lên như vậy?”**

Dung Tự: **“Ba mình cao 1m93.”**

“À.”

Bành Tử Ca không còn nghi ngờ.

Suy nghĩ một chút, vẫn có: **“Mẹ cậu thì sao?”**

Dung Tự: **“1m75.”**

“À.”

Lần này thật sự không còn nghi ngờ gì.

Cuối cùng nắng sớm cũng xuất hiện trong học kỳ mới.

Tiết thứ 2 giữa trưa thứ hai kết thúc, âm nhạc tập thể dụng theo nhạc vang lên. Nam nữ sinh toàn trường xếp thành mấy hàng không quá theo kỷ luật, đi về phía thao trường.

Gió lạnh thổi vù vù, Lý Nhị Cần run lấy bầy trong hàng theo sát mọi người cùng thực hiện động tác. Dù thế nào, lúc vận động duỗi thân, thân thể vĩnh viễn sẽ không duỗi ra, ngay cả hai tay cũng giấu trong ống tay áo không chịu lấy ra. Lúc vận động chạy nhảy, cũng sẽ không thật sự chạy hoặc nhảy, gót chân hơi cách mặt đất đã là người có động tác tương đối tốt trong đám người.

Lúc Lý Nhị Cần làm động tác xoay người thì tìm kiếm bóng dáng Dung Tự trong nhóm nam sinh đứng hàng cuối cùng.

Rất nhanh liền tìm được, đồng thời trong đầu nhảy ra thành ngữ: Hạc trong bầy gà.

Thật sự rất rất cao.

Anh đứng ở hàng cuối cùng trong nhóm người, phía xa là tường rào in khẩu hiệu của trường.

Ánh sáng mặt trời mùa đông sáng rõ, dường như làn da trắng của anh sáng lên trong không khí. Vì vậy trong nhóm trăm ngàn người, cô vẫn có thể chỉ cần một ánh nhìn là có thể bắt được bóng dáng của anh.

Bởi vì anh lấp lánh như vậy.

Lý Nhị Cần không thể rời tầm mắt.

Quay người lại, trước lúc Dung Tự bắt đầu tách khỏi hàng, quan sát động tác của anh. Rõ ràng cũng thực hiện không quá nghiêm túc, nhưng vẫn đẹp mắt.

Tay dài chân dài, làm chuyện gì cũng đẹp mắt sao?

Lần thứ hai làm động tác xoay người, Lý Nhị Cần trực tiếp bắn ánh mắt về phía hướng Dung Tự. Không ngờ tới lại nhìn thẳng vào mắt anh, Lý Nhị Cần lập tức hốt hoảng quay đầu lại, bị dọa sợ đến không dám nhìn sang hướng kia nữa.

... Vậy là.

... Dung Tự cũng đang nhìn mình sao?

... Phi phi phi!

... Đoán mò!

Lý Nhị Cần đáng thương phát hiện bản thân, càng lúc càng không dám nhìn thẳng vào mắt của Dung Tự, dần dần biến thành không dám nhìn mặt anh. Lần nào tầm mắt cũng dừng lại ở xương quai xanh của anh, không có cách nào nhìn lên nữa. Một tuần sau khi Lý Nhị Cần trốn tránh ánh mắt của Dung Tự, Dung Tự bắt được Lý Nhị Cần đang chuẩn bị đi tới phòng phát thanh.

Lý Nhị Cần bị sự xuất hiện đột ngột của Dung Tự làm giật mình, theo bản năng muốn nhìn mặt anh, tầm mắt di chuyển tới xương quai xanh của Dung Tự lại dừng lại.

Dung Tự không nhịn được bật cười: “**Cậu làm gì thế?**”

Lý Nhị Cần không dám ngẩng đầu: “**Làm gì?**”

Dung Tự cúi người xuống, nhìn mắt Lý Nhị Cần: “**Nói chuyện một lát?**”

Lý Nhị Cần: “**Nói chuyện gì?**”

Dung Tự bất đắc dĩ: “**Cậu cúi đầu xuống chút nữa, mình có thể ngồi thẳng xuống đất nói chuyện với cậu rồi.**”

Lý Nhị Cần liều mạng thào từ chối.

... Cậu tuyệt đối đừng làm vậy! Cậu ngồi xuống đất, nói không chừng tôi có thể dán luôn mặt xuống đất đấy.

“**Nhị Cần.**” Dung Tự nghiêm túc: “**Có phải mình có làm gì khiến cậu không vui không?**”

“**Cái gì?**” Lý Nhị Cần còn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe được Dung Tự nói như vậy, kinh ngạc: “**Tại sao?**”

Dung Tự: “**...Đây là chuyện mình hỏi cậu.**”

Lý Nhị Cần lập tức phủ nhận: “**Không phải.**”

Dung Tự cười, giọng nói trở nên nhẹ nhàng: “**Tại sao lại trốn mình?**”

“**Không phải!**”

“**Thật?**”

“**Thật!**”

Dung Tự yên lặng mấy giây, thấp giọng: “**Ngẩng đầu nhìn mình.**”

Lý Nhị Cần: “**...**”

“**Cho nên...**” Anh thở dài: “**Tại sao không dám nhìn mình?**”

Lý Nhị Cần cãi cớ: “**Mới không có!**”

“**Vậy thì ngẩng đầu nhìn mình.**”

Lý Nhị Cần vẫn để tầm mắt dừng ở xương quai xanh của Dung Tự.

Dung Tự yên lặng chờ cô.

Lát sau, Dung Tự miễn cưỡng phát ra một âm thanh: “Ừ?”

Tim Lý Nhị Cần đập mạnh, cắn răng một cái, ngẩng đầu dùng sức nhìn vào mắt Dung Tự.

Dung Tự đang cười.

Trong ánh mắt sáng như chứa ngôi sao, có chút vui vẻ, còn có âm áp dịu dàng.

Cổ họng Lý Nhị Cần căng lên, không nói được câu nào.

Dung Tự nhìn cô, ánh mắt linh động giống như nai con, chớp mũi đáng yêu, cảm tình xảo.

Còn có...

Dung Tự dời tầm mắt khỏi môi Lý Nhị Cần: **“Mình đi tuần tra.”**

“Ừ.” Lý Nhị Cần nháy mắt mấy cái khó hiểu: **“Vậy mình tới phòng phát thanh.”**

Hai người xoay người đi về hai hướng ngược nhau.

Phát thanh nghỉ trưa hôm nay, nữ sinh thường xuyên phát thanh phát liên tục sai ba lần.

Bành Tử Ca và Tô Tử ngồi ở chỗ của mình nói chuyện phiếm, một nữ sinh ngồi chỗ bên cạnh cách chỗ ngồi của Lý Nhị Cần một bàn. Nghe được lỗi sai của Lý Nhị Cần vô cùng rõ ràng, mấy người không hẹn mà cùng cười ra tiếng: **“Lần thứ ba.”**

Bành Tử Ca nghi ngờ: **“Hôm nay Nhị Cần sao thế?”**

Tô Tử: **“Không biết.”**

Đúng lúc Dung Tự đi tới, Bành Tử Ca tự nhiên nói chuyện với anh: **“Sao hôm nay Lý Nhị Cần lại đọc sai kịch bản vậy?”**

“Là sao?” Dung Tự không yên lòng, lúc ngồi xuống đầu gối lại va vào chân bàn, phát ra một tiếng động lớn.

Bành Tử Ca bị giật mình không nhỏ: **“A Tự...Cậu làm sao thế?”**

Dung Tự: **“Không cẩn thận.”**

Bành Tử Ca: “...”

Dung Tự rút quyển sách trong ngăn bàn ra đọc, Bành Tử Ca bên cạnh đột nhiên ‘à’ một tiếng, hét lên: **“A Tự!”**

Dung Tự nhìn anh.

“Cậu với Lý Nhị Cần có quý!”

Dung Tự: “...”

“Bị mình nói trúng?”

Dung Tự chậm rãi lấy tai nghe ra nhét vào tai trái, sau đó cầm tai nghe bên kia lên. Trước khi nhét vào tai, anh nhìn Bành Tử Ca một cái, cười lạnh một tiếng: **“A...”**

Bành Tử Ca: **“Tô Tử! Cậu ấy chột dạ!”**

Dung Tự lấy tai nghe xuống lần nữa, cười: **“Tử Ca.”**

Bành Tử Ca: **“Ừ?”**

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: Búnn.

Có vẻ như là Bành Tử Ca không nghe thấy gì, cậu hỏi ngược lại: **“Cái gì?”**

Rõ ràng cậu là người bắt đầu trước, tại sao bây giờ cậu lại kinh hoàng như thỏ trắng nhỏ bị kinh sợ nhìn Dung Tự.

Dung Tự đeo tai nghe lên lần nữa, Bành Tử Ca vẫn còn muốn nói chuyện với anh.

Dung Tự không ngẩng đầu lên chỉ chỉ bài thi lịch sử để bên cạnh Bành Tử Ca.

Trong nháy mắt Bành Tử Ca hóa đá.

À, đúng rồi. Thi cuối kỳ lần trước, điểm thi lịch sử của cậu rớt xuống thấp kỷ lục, rớt xuống 70 điểm. Năm mới thiếu chút nữa bị mẹ dùng thân hình ép thành miếng thịt. Vì chuyện này mà cậu và Dung Tự oán trách gần nửa tháng.

Đúng là, nhớ tới là đau.

Sau khi phạm phải lỗi sai thứ ba, cuối cùng Lý Nhị Cần bình phục lại tâm trạng của mình. Đóng cửa phòng phát thanh đi về phía phòng học, lúc đi qua tòa thí nghiệm, đi ngang qua một cặp nam nữ sinh đang nói chuyện. Giống như đang nói chuyện gì đó, mắt nhìn không chớp, đi sát qua bên người Lý Nhị Cần.

Lý Nhị Cần bĩu môi, tiếp tục đi.

Một lát sau bị người sau lưng vỗ vỗ bả vai.

Cô quay đầu, thấy Nguyễn Minh Tiên vòng trở lại.

“Ôi! Đúng là em.”

Lý Nhị Cần cười.

Nguyễn Minh Tiên thấy Lý Nhị Cần cười, không tự chủ cười theo: **“Xin lỗi nhé, vừa rồi nói chuyện quá nhập tâm, không thấy em.”**

Lý Nhị Cần lại bĩu môi, không hiểu anh đang xin lỗi cái gì: **“Không phải là anh đã nhìn thấy rồi sao?”**

Em gái đi cùng Nguyễn Minh Tiên đang đứng tại chỗ chờ anh. Anh liếc mắt nhìn, có chút ảo não: **“Phải đi rồi.”**

“Ừ.”

Nguyễn Minh Tiên còn có chuyện muốn hỏi, rất nhiều, không biết nên hỏi từ đâu, cuối cùng nghiêng đầu cười tự giễu: **“Năm mới vui không?”**

“Ừ.”

Đột nhiên lại không muốn hỏi gì nữa rồi.

Nguyễn Minh Tiên kéo khước miệng: **“Tôi đi đây.”**

“Tạm biệt.”

Lý Nhị Cần phát tay tạm biệt với Nguyễn Minh Tiên, xoay người thấy Dung Tự đứng ở khúc quanh cầu thang nhìn mình.

Vào lúc giữa trưa, bị khuất bóng, chỉ nhìn thấy đường nét cao gầy, cũng không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt.

Lý Nhị Cần duỗi thẳng tay chào anh, sau đó bước vòng qua tòa dạy học chạy đến cầu thang, đứng trước mặt Dung Tự đang chờ cô: **“Minh tới chờ cậu.”**

Lý Nhị Cần bất ngờ: **“Chờ mình?”**

Dung Tự gật đầu.

“Có việc gì thế?”

Dung Tự bước chân bước lên cầu thang, đi về phía phòng học. Lý Nhị Cần theo ở phía sau.

“Bành Tử Ca rất lo lắng cho cậu.”

“Tại sao?”

“Trưa hôm nay cậu mắc không ít lỗi sai.”

Lý Nhị Cần không phủ nhận, im lặng đi theo mấy bước rồi hỏi: **“Rõ ràng là Bành Tử Ca lo lắng cho mình, tại sao lại là cậu tới chò mình?”**

Dung Tự ngẩng đầu nhìn nghiêng về phía cầu thang đằng trước, đường cong xương cằm đẹp mắt mà hấp dẫn: **“Mình lo lắng cho cậu nhiều hơn cậu ấy.”**

“À.”

Lý Nhị Cần cúi đầu cắn môi dưới.

Dung Tự nhìn cô một cái.

Hai người im lặng trở lại phòng học.

Bành Tử Ca và Tô Tử sau khi trải qua mấy ngày chung sống hòa bình, lại bắt đầu một vòng ‘chém giết’ mới. Trên lớp tranh luận vật lý và hóa học còn hiểu được, hôm nay hai người kéo sang bàn chính trị, xem ra là có thể kéo đến vô tận.

Lý Nhị Cần và Dung Tự ngồi vào chỗ của mình.

Đột nhiên Bành Tử Ca dừng lại, dùng đầu bút gõ nhẹ bả vai Lý Nhị Cần một cái: **“Nhị Cần.”**

Lý Nhị Cần quay đầu lại.

“Cậu nóng sao?”

Lý Nhị Cần lắc đầu.

“Vậy sao mặt cậu đỏ vậy?”

Tô Tử đồng ý: **“Nhị Cần, sao gần đây cậu luôn đỏ mặt vậy?”**

Bành Tử Ca suy nghĩ: **“Bị bệnh gì kỳ lạ sao?”**

Mặt Lý Nhị Cần không có biểu tình gì: **“Cậu ra bên ngoài chạy một vòng.”**

Bành Tử Ca không hiểu: **“Tại sao?”**

Lý Nhị Cần nghiêm túc: **“Cậu sẽ biết ở bên ngoài lạnh như thế nào.”**

Bành Tử Ca không hiểu nhìn Tô Tử.

Lý Nhị Cần bổ sung: **“Gió như thế nào.”**

Bành Tử Ca cảm giác hình như có chút hiểu.

Lý Nhị Cần tiếp tục: **“Thổi qua thổi lại, nhất định mặt của cậu sẽ đỏ hơn mình.”**

“Tại sao mặt mình lại đỏ hơn cậu?”

Lý Nhị Cần: **“Tiểu bạch kiểm.”**

Bành Tử Ca: **“...”**

Yên lặng một lúc, cảm xúc không phục của Bành Tử Ca tăng lên: **“A Tự còn trắng hơn mình! Tại sao cậu không nói cậu ấy là Tiểu bạch kiểm?”**

Vừa mới nói xong, cảm giác mình bị tâm mắt lạnh băng lắng trì.

Lý Nhị Cần nghẹn hơi không nói.

Bành Tử Ca nhỏ giọng thanh minh cho bản thân: **“Hơn nữa...A Tự cũng từ bên ngoài vào mà mặt cũng không đỏ chút nào mà.”**

“À.” Lý Nhị Cần liếc về phía Dung Tự, đột nhiên cười cười: **“Chắc da mặt dày.”**

Dung Tự: “...”

Lần đầu tiên Bành Tử Ca thấy đáng vẻ kinh ngạc của Dung Tự, không nhịn được cười haha. Tiếng cười còn chưa lên đến cao nhất. Bụp, bả vai bị người nào đó vỗ một cái.

Cậu khó chịu quay đầu lại: “Ai...”

Mở đầu câu hỏi khí thế 10 phần, lại gần như không nghe được âm kết thúc.

10 phút sau, Bành Tử Ca và Lý Nhị Cần cùng xuống tầng đồ rác.

Bành Tử Ca hé mắt trắng nhô ra khỏi tòa dạy học đúng lúc gió thổi mạnh tới, bị thổi đỏ bừng, nước mũi giàn giụa.

Còn mặt Lý Nhị Cần vẫn bình thường hơn một chút.

Bành Tử Ca đồ xong sọt rác cuối cùng, hít hít lỗ mũi: “**Mình nói này Nhị Cần.**”

“**Hả?**” Cô đang cố gắng giấu mặt mình vào trong cổ áo.

“**Tại sao lại là hai chúng ta?**” Bành Tử Ca tức giận bắt bình: “**Rõ ràng là bốn người chúng ta cùng nói chuyện, tại sao giáo viên lại chỉ phạt mỗi hai chúng ta.**”

“**Bởi vì giọng của cậu lớn nhất.**” Lý Nhị Cần thành thật trả lời.

“**Vậy còn cậu?**”

Lần này Lý Nhị Cần suy nghĩ một chút: “**Bởi vì mình nói nhiều nhất.**”

Bành Tử Ca ghen lại, thiếu chút nữa thì cười thành tiếng. Ở sân trường yên lặng vì tất cả bạn học đều ở trong lớp tự học buổi trưa này, cậu không hi vọng vì tiếng cười mà bị phạt lần thứ hai: “**Cậu nói nhiều?**”

Cơ thể cậu liêu mạng run rẩy, cố gắng dùng hành động này phát tiết nụ cười sắp phát ra: “**Cậu nói cậu nói nhiều?**”

Lý Nhị Cần nghiêm túc nhìn cậu.

Bành Tử Ca xem thường: “**Lần sau ra cửa nhớ mang theo nhiều gương để soi nhé, nếu không cậu sắp không biết bản thân là ai nữa rồi.**”

Lý Nhị Cần lộ ra nụ cười kỳ quái: “**Trước lúc bị chủ nhiệm lớp bắt được, cậu nói tám câu, Tô Tử nói một câu, Dung Tự không nói câu nào, còn mình...**” Cô dừng lại, không biết đang kiêu ngạo cái gì: “**Năm câu.**”

Bành Tử Ca: “**À.**”

Hai người một trước một sau đi lên dọc theo cầu thang, Bành Tử Ca cảm thấy hình ảnh này có chút quen thuộc, cười hi hi quay đầu lại hỏi Lý Nhị Cần: “**Nhị Cần, có cảm thấy có chút quen thuộc không?**”

“**Hả?**”

“**Trước lúc Tô Tử cùng chơi với bọn mình, mình thường xuyên cùng cậu đi đồ rác.**” Nụ cười Bành Tử Ca như ánh mặt trời, còn đơn thuần: “**Sau khi Tô Tử gia nhập, cậu vẫn ở phòng học với cậu ấy.**”

Lý Nhị Cần đứng bên ngoài phòng học hứng gió buổi trưa thổi qua thổi lại, hứng đến đáy lòng tê dại: “**Nếu cậu muốn mình cùng đi đồ rác với cậu, lúc nào cậu cũng có thể yêu cầu.**”

“...” Bành Tử Ca: “**Cũng đâu nói rủ cậu cùng đi đồ rác chứ.**”

Lý Nhị Cần không tiếp tục nói, vì vừa mở miệng liền bị gió lạnh lấp đầy bụng, cho nên cô lựa chọn im lặng.

“**Khi đó còn có nữ sinh nói xấu cậu đấy!**” Bành Tử Ca chắn gió đi, cũng không sợ ngã: “**Cậu còn nhớ không?**”

Lý Nhị Cần gật đầu.

“**Hiện tại chúng ta đã quen thuộc hơn trước kia, cậu phải nói thật cho mình biết.**” Bành Tử Ca cúi người xuống: “**Cậu thật sự không tức giận?**”

Bành Tử Ca lại cười: “**Mình cũng cảm thấy cậu sẽ không.**”

Lý Nhị Cần nâng mày.

Lần này Bành Tử Ca không giải thích suy nghĩ của bản thân, xoay người xách theo hai sọt rác, nhảy vài bước lên bậc thang trên cùng, từ trên cao nhìn xuống Lý Nhị Cần từ từ đi lên.

“**Lý Nhị Cần.**” Cậu lại nói.

Lý Nhị Cần ngẩng đầu ném ánh mắt hỏi han sang.

“**Cậu đúng là con rùa.**”

Lý Nhị Cần: “...”

Quên đi... Lạnh đến lười phải so đo.

Lý Nhị Cần không tiếp tục nói chuyện, cầu thang vốn yên lặng càng thêm yên lặng. Nhưng không khí cũng không xấu hổ, thậm chí trong lúc đợi cô Bành Tử Ca còn cố gắng để cho sọt rác xoay quanh đầu ngón tay.

Bước lên bậc thang cuối cùng, Lý Nhị Cần và Bành Tử Ca sóng vai đi học theo hành lang thật dài trở về phòng học. Chủ nhiệm lớp đang chờ ở cửa sau phòng học, lúc nào cũng có thể đợi được lúc bọn họ trở về, cho bọn họ một bài giáo huấn.

Lúc chủ nhiệm lớp ở bên ngoài phòng học giáo huấn hai người bọn họ, Tô Tử ở trong phòng học ầm ập làm mặt quỷ với bọn họ. Dung Tự cúi đầu làm bài tập cũng ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt lạnh công đến biểu cảm chết lặng của Lý Nhị Cần, thản nhiên cười, rồi lại quay lại làm bài tập.

Dường như mùa đông dài đằng đặc này có quá nhiều thứ không xong. Lên lớp cũng không xong, làm bài tập cũng không xong, học chữ cổ, bổ sung từ mới, công thức cũng không xong.

Thi tháng đầu tiên của học kỳ sau lớp mười, Lý Nhị Cần không đủ điều kiện môn vật lý, đồng thời Bành Tử Ca bất ngờ lọt ra khỏi top 10 người.

Buổi trưa lúc nhận được phiếu điểm kia, không khí nhóm bốn người nặng nề mà trước đó chưa từng có.

Điểm tổng của Tô Tử cao hơn Bành Tử Ca 30 điểm, nhưng cô nàng hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ.

Tổng điểm Dung Tự đứng thứ nhất toàn trường, sau khi nhìn bài thi của Lý Nhị Cần, cũng không vui nổi.

Chuyện không chút vui vẻ này, ngay cả đũa gà kho buổi trưa cũng không đẩy lùi được.

Vậy mà điều càng khiến cho bốn người cảm thấy chán nản hơn chính là, chủ nhiệm lớp cho rằng vì bình thường bọn họ không tham gia tự học muộn cho nên thành tích mới bị giảm xuống. Cho nên đặc quyền được tự học muộn ở phòng phát thanh của bọn họ bị hủy bỏ mất rồi.

Buổi trưa, sau khi phát thanh thông báo xong, siết chặt bài thi vật lý trong tay đi về phía phòng học. Cô rất không vui, cũng cảm giác mình không dám nhìn vào mắt của Dung Tự, ánh mắt anh giống như đang nói đã nghiêm túc phụ đạo cô như vậy, nhưng kết quả điểm thi của cô lại nát bét.

Càng khổ sở hơn chính là, rõ ràng cô đã vô cùng cố gắng, vô cùng nỗ lực, vì sao kết quả lại xấu như...

Sau khi học kỳ sau của lớp 10 bắt đầu, đã có người bắt đầu quan tâm vấn đề lựa chọn ban nào. Dung Tự, Bành Tử Ca, và Tô Tử không chút do dự liền chọn ban khoa học tự nhiên.

Còn cô...

“**Lý Nhị Cần.**” Có giọng nói cắt đứt suy nghĩ của cô.

Lý Nhị Cần hoàn hồn.

Nguyễn Minh Tiên đứng ở lối đi vào tòa nhà nhìn cô: “**Em muốn đi đâu?**”

Lý Nhị Cần nhìn về phía trước: **Tường.**

Xoay người, tiếp tục uể oải đi.

Nguyễn Minh Tiên cười: “**Em làm sao thế?**”

Không vui tràn ngập cả khuôn mặt Lý Nhị Cần: “**Anh đừng hỏi.**”

“**Thì hông?**”

Lý Nhị Cần bất ngờ ngẩng đầu: “**Sao anh biết?**”

“Mấy ngày nay ai cũng được thông báo thành tích, bây giờ không vui...cũng chỉ có thể vì chuyện này thôi?”

Lý Nhị Cần thể hiện biểu tình khóc không ra nước mắt.

Nguyễn Minh Tiên buồn cười, cuối cùng cũng nhìn thấy vẻ mặt khác của Lý Nhị Cần ngoài ‘mặt than’ kia: “**Thi hỏng môn nào?**”

“**Vật lý.**”

“**A...**” Nguyễn Minh Tiên lộ ra vẻ mặt bối rối: “**Vật lý của tôi cũng không giúp được em rồi.**”

“**Vật lý của anh cũng rất kém?**”

Nguyễn Minh Tiên uể oải cười: “**Vậy cũng không phải, một học sinh ban khoa học tự nhiên như tôi sao có thể kém vật lý được?**”

Lý Nhị Cần bĩu môi.

Nguyễn Minh Tiên giải thích: “**Vật lý Nguyễn Nhu Nhu cũng như vậy, em biết đúng không?**”

“**Vâng.**”

“**Những môn khác, môn nào cũng có thể phụ đạo giúp con bé, nhưng vật lý thì không được.**”

“**Tại sao?**”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thảm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Editor: Búm.

Lý Nhị Cần tiếc nuối cười cười với Nguyễn Minh Tiên: “**Không sao, Dung Tự lợi hại như vậy mà cũng không có biện pháp với môn vật lý của tôi.**”

Nguyễn Minh Tiên vui vẻ: “**Em có mang bài thi vật lý theo sao? Tôi xem giúp em một chút.**”

Lý Nhị Cần đưa bài thi vật lý được gấp nếp vuông vức tới.

Nguyễn Minh Tiên liếc mắt nhìn qua, nhiều gạch đỏ quá!

Ngón tay chỉ vào một đề bài trong số đó, anh hỏi Lý Nhị Cần: “**Cái này tôi vừa mới giảng qua cho Nhu Nhu, có muốn tôi giảng qua một chút cho em không?**”

Lý Nhị Cần bất ngờ: “**Bây giờ?**”

“**Sau bữa tối?**” Nguyễn Minh Tiên hất hất cảm ý bảo mình phải lên tầng: “**Thiếu chút nữa là quên vừa rồi tôi đang chạy tới, giáo viên còn đang chờ.**”

“**Vậy tôi mời anh ăn cơm tối nhé.**” Lý Nhị Cần suy nghĩ rồi nói tiếp: “**Coi như là cảm ơn anh phụ đạo giúp tôi.**”

Nguyễn Minh Tiên cũng không khách khí: “**Được.**”

Trở lại phòng học, Lý Nhị Cần bất ngờ phát hiện Bành Từ Ca đang vui đầu làm bài tập.

Điều hòa phòng học rất ấm, ngay cả áo lông Bành Từ Ca cũng cởi ra nhét vào ngăn bàn, trên người chỉ mặc áo dài tay có mũ giữ ấm màu trắng. Tay phải để lên một tờ giấy nháp đã được vẽ đầy các hình toán học.

Đúng lúc Tô Từ xoay người tìm Bành Từ Ca, thấy Lý Nhị Cần, cười lên: “**Về rồi sao?**”

“**Ừ.**” Lý Nhị Cần ngồi xuống.

Tô Từ tiếp tục nói chuyện với Bành Từ Ca, lật sách giáo khoa trong tay: “**Tôi cảm giác hình như cậu cũng không quá quen với hình này, thật ra**

thì những mẫu ví dụ như như đề này, cậu lấy đề hình khác ra cũng không có vấn đề gì...”

Bành Tử Ca nghiêng đầu qua xem: **“VẬY sao...”**

Tô Tử lấy sách bài tập bìa màu xanh lam tới, mở ra: **“Ừ. Cậu nhìn đề này tới đề này đi, đều là đề hình có cùng nội dung.”**

“À...”

Bành Tử Ca giữ quyển vở lại, cúi đầu bắt đầu xem xét.

Lý Nhị Cần lấy vở ra, quay đầu lại gọi Dung Tự: **“NÀY...”**

Dung Tự nâng mắt. Này?

Lý Nhị Cần: **“Mình hẹn buổi tối cùng ăn cơm với Nguyễn Minh Tiên.”**

Lần này Dung Tự ngẩng đầu lên, lông mày bên phải hơi nâng lên.

Lý Nhị Cần lập tức giải thích: **“Vừa rồi lúc trở về phòng học gặp anh ta, anh ta nói muốn xem bài thi vật lý cho mình.”**

Dung Tự gật đầu: **“Ừ.”**

Bút trên hình học của Bành Tử Ca dừng lại, hỏi: **“Nguyễn Minh Tiên xem bài thi vật lý cho cậu?”**

“Ừ.”

Trên mặt Bành Tử Ca có biểu tình không hiểu và không vui: **“A Tự không tốt sao?”**

Lý Nhị Cần hỏi ngược lại: **“Ai nói?”**

Bành Tử Ca lại bị hỏi khó: **“VẬY sao cậu tìm Nguyễn Minh Tiên xem giúp cậu?”**

Lý Nhị Cần cảm thấy Bành Tử Ca hiểu lầm gì đó, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Dung Tự lại rất ung dung: **“Nhiều người xem bài thi giúp Lý Nhị Cần thì có gì không tốt?”**

Bành Tử Ca cảm thấy cũng có lý: **“Cũng đúng.”**

Đầu ngọn bút của Dung Tự đâm đâm xuống sách bài tập dưới cùi chỏ của Bành Tử Ca: **“Cậu xem, ở đây ngoại trừ mình còn có Tô Tử giúp cậu sao.”**

Bành Tử Ca cảm thấy Dung Tự nói hoàn toàn hợp lý, tiếp tục làm bài tập bị cắt ngang của mình.

Mấy người vui đầu làm bài của mình.

Đột nhiên Bành Tử Ca dùng sức tìm từ trực tiếp, nghiêng đầu nhìn Dung Tự: **“A Tự, có phải cậu hơi ngốc không?”**

Dung Tự liếc mắt nhìn sang.

“Để Nguyễn Minh Tiên giảng bài thi vật lý cho Nhị Cần, đây không phải là tạo cơ hội cho anh ta sao?”

Dung Tự giống như là nghe được chuyện gì đó buồn cười, môi cong lên.

Bành Tử Ca lập tức quan sát phản ứng của Lý Nhị Cần, may là dường như Lý Nhị Cần cũng không chú ý tới việc bọn họ nhỏ giọng nói chuyện.

Cậu hạ thấp âm thanh hơn nữa: **“Cậu cười gì?”**

“Cậu nói rất có lý.”

Bành Tử Ca sững sờ: **“VẬY cậu còn thờ ơ như vậy?”**

“Ừ.”

“Hả?”

Dung Tự tiếp tục xem những thứ mà ở trong mắt Bành Tử Ca chính là một đồng số loạn loạn gì đó.

Bành Tử Ca vội, mở hai tay che sách của anh: **“Cậu đừng ra vẻ thâm trầm, có gì nói thẳng đi!”**

Dung Tự bắt đầu đi: **“Dùng đầu của cậu suy nghĩ một chút đi.”**

Bành Tử Ca mơ màng: **“Nghĩ gì?”**

Dung Tự: **“...”**

Trong nháy mắt Bành Tử Ca mở to mắt, tràn ngập ánh sáng ham học hỏi nhìn anh.

Dung Tự: **“...Không có gì. Lý Nhị Cần ngoại trừ học vật lý ra sẽ không có suy nghĩ khác.”**

Bành Tử Ca đảo mắt suy nghĩ một chút, đồng ý: **“Cậu nói có lý.”**

Lần này cuối cùng bạn học Bành Tử Ca cũng nghiêm túc học tập.

Chỉ chốc lát sau, Bành Tử Ca dùng tay chọt chọt Dung Tự: **“Hành trình theo đuổi đàn em của Nguyễn Minh Tiên thật vất vả...”**

Dung Tự: **“...”**

Cảm thấy cùng cảnh ngộ.

Buổi tối sau khi tan học, Lý Nhị Cần thu thập đồ đi lên phòng học ở tầng trên tìm Nguyễn Minh Tiên. Trong nhóm lớn học sinh rồi rít ra khỏi phòng học chen chúc đi về phía cầu thang, một mình Nguyễn Minh Tiên nhàn tản dựa người vào tường phía ngoài cửa sau phòng học, cúi đầu bóc vỏ một hộp chocolate pocky(1).

(1) Hình phía dưới.

Móng tay cắt quá gọn gàng, khó khăn lắm mới mở ra được. Anh rút một thanh bánh dài bỏ vào miệng, nghiêng đầu tìm bóng dáng Lý Nhị Cần.

Cô đứng ở chỗ cách anh mấy bước.

Nguyễn Minh Tiên ngẩn ra, cười.

Nụ cười như ánh mặt trời mang theo chút vô lại chỉ thuộc về Nguyễn Minh Tiên: **“Đến rồi?”**

Lý Nhị Cần: **“Ừ.”**

“Ăn không?”

“Không ăn.”

“À.”

Một mình Nguyễn Minh Tiên ăn hai thanh bánh, Lý Nhị Cần mới hỏi: **“Nhà ăn lớn, nhà ăn nhỏ, hay là cổng trường.”**

“Tôi sao cũng được.”

“Vậy tới siêu thị ăn mì gói?”

“Nhà ăn nhỏ.”

Trên đường tới phòng ăn, Nguyễn Minh Tiên bắt đầu đi ăn sạch hộp chocolate pocky, vốn định đưa cả cho Lý Nhị Cần, lại sợ cô không nhận đồ anh đưa, cho nên mới mở ra ngay trang thành đáng về mời ăn cùng.

Kết quả người ta vốn không muốn ăn.

Thật sự không ăn, nhìn cũng không nhìn.

Nguyễn Minh Tiên đi ra từ thất bại: **“Lý Nhị Cần.”**

Lý Nhị Cần mắt nhìn thẳng, chuyên tâm đi đường: **“Đạ?”**

“Em không thích đồ ăn vặt?”

“Thích.”

“Vậy không thích chocolate?”

“Thích.”

“Vậy không thích pocky?”

“Thích.”

Nguyễn Minh Tiên cúi đầu nhìn cô một cái: **“Tại sao vừa rồi mời em em không ăn?”**

Cuối cùng Lý Nhị Cần cũng quay đầu lại: **“Bởi vì sắp ăn cơm.”**

“Có liên quan gì?”

Lý Nhị Cần có chút kinh ngạc: **“Không phải trước khi ăn cơm không nên ăn đồ ăn vặt sao?”**

Đến lúc hai người họ ngồi xuống bàn ăn, Nguyễn Minh Tiên nhìn đĩa ăn của mình, cuối cùng cũng thừa nhận Lý Nhị Cần nói đúng. Trước khi ăn cơm không nhất định không thể ăn đồ ăn vặt, nhưng tuyệt đối không thể ăn cả hộp pocky. Hiện tại trong bụng đều là vị ngọt chocolate ngậy ngậy, hoàn toàn không muốn ăn.

“Không muốn ăn?” Lý Nhị Cần hỏi.

Nguyễn Minh Tiên cười khò: **“Ừ.”**

Cho là Lý Nhị Cần sẽ cho tuyệt chiêu loại trừ ngọt ngào, kết quả cô hỏi: **“Cần tôi ăn giúp anh không?”**

Nguyễn Minh Tiên: **“...Không cần.”**

Bởi vì Lý Nhị Cần không còn đặc quyền được tới phòng phát thanh trong giờ tự học muộn, cho nên bọn họ chỉ có thể hoàn thành việc giảng bài thi trước khi tự học muộn bắt đầu thôi. Bởi vì lúc trưa quá vội, Nguyễn Minh Tiên không kịp nhìn kỹ những bước giải đề của Lý Nhị Cần. Bây giờ ngồi xuống yên lặng phân tích, anh không tự chủ nâng khóe miệng.

“Lý Nhị Cần.” Anh lười biếng nhìn về phía Lý Nhị Cần, đầu ngón tay thuần thục chuyển bút: **“Vật lý của em là Dung Tự phụ đạo?”**

Lý Nhị Cần gật đầu.

Nguyễn Minh Tiên nghĩ tới lần trước em gái trở lại nói với mình chuyện Dung Tự phụ đạo giúp nó, nói gì mà được lợi ích không nhỏ?

Anh cười cười: **“Vi phụ đạo vật lý giúp em, Dung Tự tổn không ít tâm tư nhỉ?”**

Mặt Lý Nhị Cần không đổi màu: **“Cũng không ít.”**

“Nhưng...” Nguyễn Minh Tiên đặt bút vòng qua vòng lại: **“Tôi phụ đạo giúp em, cũng có thể làm chơi ăn thật.”**

Lý Nhị Cần nghi ngờ.

“Không tin sao?”

Lý Nhị Cần hỏi ngược lại: **“Mặt tôi giống không tin sao?”**

Nguyễn Minh Tiên: **“Giống.”**

“Vậy chính là không tin.”

Nguyễn Minh Tiên: **“...”**

Nguyễn Minh Tiên nhanh chóng sắp xếp suy nghĩ, trầm giọng nhắc Lý Nhị Cần nâng cao chú ý: **“Nhìn đề này trước đã.”**

Nguyễn Nhu Nhu không chỉ một lần đề cập trong khóa bọn họ Nguyễn Minh Tiên cũng là một nam sinh rất được hoan nghênh. Lý Nhị Cần vẫn xem thường, mặc dù đúng là đáng đáp Nguyễn Minh Tiên trong mắt cô không tệ, điều kiện bên ngoài trong nhóm nam sinh cũng coi như là khác biệt.

Nhưng cũng chỉ là tương đối đặc thù mà thôi.

Nhưng lúc chạng vạng này, Nguyễn Minh Tiên thu hồi biểu bình cả lo phát phơ thường ngày, thay về mặt nghiêm túc giảng đề thi vật lý cho cô. Có khác biệt với sự lạnh nhạt của Dung Tự, Nguyễn Minh Tiên sẽ vui vẻ nâng khóe miệng lúc cô nói lên điểm không hiểu, giống như gặp được việc gì thú vị, sau đó có ý giảm thấp giọng, chậm rãi giải thích rõ ràng ngọn nguồn.

Có thể cũng không phải là cố ý giảm thấp giọng, mà chỉ là biểu hiện không tự chủ lúc nghiêm túc.

Có lúc, một người giống như không thể nào nghiêm chỉnh được, đột nhiên lại nghiêm túc, lại có vẻ đẹp trai lạ thường.

Hoàng hôn bốn phía trong sân trường, Nguyễn Minh Tiên phối hợp bước chân Lý Nhị Cần, đưa cô về phòng học. Đèn đường cùng đèn trong phòng học vừa mới sáng lên, nhưng ở đây lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy ánh sáng vẫn không đủ. Ánh đèn bên cạnh đường chân trời chiều cũng có chút mờ ảo, ánh sáng mờ lung bao phủ lên mỗi một vật thể bất động.

Chữ biết bằng phấn trên bàn đen còn chưa kịp lau đi, không biết có phải nam sinh phía sau bàn học ngủ thiếp đi hay không, còn có nam sinh và nữ sinh đi giữa tòa nhà dạy học. Thậm chí ngay cả tiếng xì xào bàn tán trước sau cũng trở nên thần bí hơn.

Nguyễn Minh Tiên vừa đi vừa đội, nghiêng mắt nhìn Lý Nhị Cần: **“Tôi nói này Lý Nhị Cần.”**

“Dạ?”

“Sau này...” Nguyễn Minh Tiên giống như vẫn chưa quyết định được có nên nói hay không, dừng lại một lúc mới tiếp tục hỏi: **“Sau này có muốn tôi phụ đạo vật lý cho em không?”**

“Không cần.” Lý Nhị Cần lễ phép: **“Cảm ơn anh tối nay phụ đạo cho tôi.”**

“Cảm ơn cái gì?” Nguyễn Minh Tiên cười xấu xa: **“Em đồng ý để tôi phụ đạo cho em, tôi càng vui hơn.”**

Lý Nhị Cần dừng lại, khuôn mặt sau khi bị lạnh cứng càng không lộ vẻ gì: **“Anh vẫn thích tôi?”**

Nguyễn Minh Tiên cũng dừng lại: **“Em nói xem?”**

“Cũng qua một kỳ nghỉ đông rồi.”

“Cho nên là?”

“Thích không giao tiếp không gặp mặt, có thể duy trì bao lâu?”

Nguyễn Minh Tiên cảm thấy thật buồn cười: **“Em cho rằng thích là nói nhiều sẽ nhiều hơn một chút, nói ít liên ít đi một chút sao?”**

Lý Nhị Cần thành thật hỏi lại: **“Nếu không thì sao?”**

Nguyễn Minh Tiên ngừng cười: **“Với tôi, thích không liên quan gì đến thời gian và khoảng cách.”**

Lý Nhị Cần ngẩng đầu nhìn anh.

Sắc trời dần tối xuống, vẻ mặt Lý Nhị Cần dưới đèn đường lại dần rõ ràng.

Nghiêm túc, thần nhiên, sạch sẽ tinh khiết đến không có bất kỳ tạp chất nào.

Nguyễn Minh Tiên hít một hơi: **“Thích chính là thích.”**

Lông mi Lý Nhị Cần khẽ run. Nguyễn Minh Tiên cảm thấy khóe mắt của cô đột nhiên hiện ra ý cười, sau đó ngay cả khóe môi cũng nâng lên, lộ ra nụ cười như có như không, trên khuôn mặt từ trước đến nay luôn có vẻ trong trẻo lạnh lùng của Lý Nhị Cần hiện một tầng ấm áp nhu hòa mờ nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thầm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Nguồn cái pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thầm Mến Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.